De la autoarea seriei
CERE-MI CE VREI!

Acest roman este o ficțiune. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele sau întâmplările sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este pur întâmplătoare.

Yo soy Eric Zimmerman
© Megan Maxwell 2018 by Megan Maxwell
© Editorial Planeta S.A., 2018
Toate drepturile rezervate.

Eu sunt Eric Zimmerman
Megan Maxwell
Copyright © 2020 Publishing Solutions
Pentru versiunea în limba română.
Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Editor: Hadrian Mateescu
Redactor: Manuela Pîrvulescu
Corectori: Dorina Lipan, Cristina Teodorescu
Copertă & DTP: Silvia Olteanu
Credite foto copertă: Shutterstock

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe **www.publisol.ro**

ISBN: 978-606-9605-43-1 - Ediție digitală - E-PUB
ISBN: 978-606-9605-44-8 - Ediție digitală - PDF

2021

MEGAN MAXWELL

EU SUNT ERIC ZIMMERMAN

VOLUMUL II

Traducere din limba spaniolă de Mirela Nica

Publisol

2021

Pentru mine, Eric Zimmerman a fost un om minunat, cu tot cu imperfecțiunile lui, pe care mi-a plăcut să-l fac să se îndrăgostească, să-l supăr, să-l încălzesc, să-l derutez, să-l excit și să-l înnebunesc, pe lângă faptul de a-i fi creat o viață. Războinicele și războinicii mei și cu mine nu te vom uita niciodată. Asta e pentru tine, tăntălăule!

MEGAN

1

Riviera Maya, hotel Mezzanine

Soarele mă arde...

Sunt roșu ca un crab...

Este al naibii de cald...

Și nenorocitul de nisip, care se bagă peste tot...

Dar faptul de a o privi pe Judith, scumpa mea soție, cum se bronzează este cel mai bun lucru din lume.

Suntem în luna de miere de câteva zile în Tulum, Mexic, și ne simțim minunat. Ne bucurăm unul de celălalt, ne scăldăm pe plajă, facem dragoste cu nebunie și pasiune și, de asemenea, profit de anumite momente pentru a mă ocupa de chestiuni legate de Müller, afacerea mea.

Când mă întorc la hotel după o întâlnire, la care am fost neliniștit, pentru că nu am avut-o pe Jud a mea alături, solicit la recepție să ne aducă în cameră câte ceva și apoi, încins, mă îndrept spre barul cu vedere la mare. Acolo, o caut pe micuța mea soție și, de-ndată ce o găsesc întinsă într-un hamac drăguț, comand o bere. Îmi este sete.

Ea, care nu știe că o privesc, face plajă cu căștile pe urechi. Este frumoasă, ispititoare, iar eu zâmbesc, când văd cum își mișcă picioarele în ritmul muzicii pe care o ascultă. După cum spune ea, muzica liniștește fiarele, iar fiara fetei mele este liniștită.

Adăpostit sub acoperișul incintei, astfel încât soarele să nu-mi rănească mai mult blestemata mea de piele albă, continui să-mi privesc brunetica îndelung. Cu plăcere, cu satisfacție și cu emoție, mă uit la femeia care a reușit să facă, fără intenție, un bărbat ca mine să treacă printr-o cununie și, pentru ea, doar pentru ea, ar face-o de o mie de ori.

Sunt un bărbat căsătorit.

Ea a realizat inimaginabilul cu mine.

Nu-mi vine să cred, dar rânjesc ca un idiot atunci când văd inelul pe care Judith mi l-a pus pe deget și care, dintr-odată, reprezintă întreaga mea lume.

Ea este lumea mea. O lume fără Jud, fără sărutările, mângâierile și furiile ei nu ar mai fi o lume.

Îmi este imposibil să-mi imaginez viața fără bruneţica mea. Atât de imposibil încât mă gândesc: Cum aș putea trăi mai departe fără ea?

Mă gândesc la asta atunci când un copil fuge pe lângă mine și, dintr-odată, îmi amintesc de Flyn și zâmbesc. A rămas la Jerez cu familia soției mele în timp ce noi ne bucurăm de călătoria noastră și sper că se simte bine. Nu mă îndoiesc, deși mi-e teamă de ceea ce poate învăța alături de înflăcărata Luz, în aceste zile, și de răutățile pe care le pot face împreună.

Mai bine să nu știu!

Mai comand o bere. Îmi este sete. Este foarte cald.

Și tocmai când mă pregătesc să-i aduc o băutură, observ cum un străin se apropie de Jud și se așază lângă ea pe nisip.

Sunt în alertă! Cine naiba e ăsta?

Interesat să aflu, nu mă mișc și în curând văd că încep să vorbească. Mai mult, Judith zâmbește. De ce îi zâmbește?

Gelozia, această mare necunoscută pentru mine care își face apariția doar când vine vorba de prețioasa mea bruneţică, mă neliniștește, dar reușesc să o potolesc. Știu că trebuie, pentru că știu că acest sentiment nou nu este bun. Nu. Nu este.

Totuși, nu-mi place să-l văd pe tip uitându-se la soția mea. Sunt bărbat și știu cum privim noi, bărbații. Cu toate acestea, îmi place și mai puțin atunci când ea râde în felul acela care mă înnebunește în totalitate.

Este atât de drăguță...!

În timp ce vorbesc, Judith ia crema și începe să o întindă pe frumoasa ei piele măslinie.

Este ispititoare!

Continuă să vorbească. Despre ce vorbesc, oare?

Fără a pierde detaliile, îi urmăresc cum par să se distreze până când nu mai suport și, scoțând telefonul mobil din buzunarul pantalonilor, îi scriu un mesaj: *Flirtați, doamnă Zimmerman?*

Apăs tasta „Trimite" și, câteva secunde mai târziu, mă uit la soția mea cum își ia mobilul pe care îl are pe coșul de răchită și citește mesajul.

Apoi se întoarce, mă caută cu privirea și ochii noștri se întâlnesc.

O vreau!

Judith zâmbește. Îmi oferă unul dintre zâmbetele ei prețioase și neliniștitoare, însă eu, excitat, nu pot să mă gândesc decât la faptul că fac dragoste cu ea și nu sunt în stare să zâmbesc. Tot ce pot face este să o privesc.

Câteva secunde mai târziu, ea arată cu degetul spre mine și străinul care se află lângă ea mă privește, se ridică și se grăbește să plece. Bun!

Jud îmi zâmbește din nou.

Ce vrăjitoare este micuța mea soție!

Îmi face semn cu degetul să mă apropii de ea. Dar nu mă duc. Mă opun.

Și, la final, după ce face unul dintre gesturile ei grațioase, iubita mea se ridică și, privindu-mă cu un zâmbet machiavelic, își scoate partea de sus a costumului de baie și îl lasă pe hamac.

Cât de bine mă cunoaște... cât mă ispitește...

Uf... căldura care mă cuprinde când îi văd sânii frumoși și ispititori!

Fără să mă mișc din loc, mă bucur de priveliștea pe care mi-o oferă soția mea, în timp ce se apropie de mine și simt cum mi se întărește organul sexual pentru câteva secunde, când îi văd sfârcurile drăguțe contractându-se la soare.

Se apropie... Se apropie...

Iar când ajunge lângă mine, văd cum se ridică pe vârfuri și, după ce îmi oferă un sărut pe buze cu gust de viață pură, o aud spunând:

– Mi-a fost dor de tine.

Îmi place. Îmi place să știu asta, dar trebuie să știu și cine era tipul cu care a vorbit cu atâta entuziasm, așa că întreb:

– Erai foarte animată în conversația cu băiețelul acela. Cine era?

Judith zâmbește. Eu nu. Și, în cele din urmă, ea răspunde:

– Georg.

Habar n-am cine este acest Georg și, într-un final, după ce insist, Jud îmi spune că este un băiat care, la fel ca noi, este în vacanță cu părinții lui și care, fiind atât de singur, s-a așezat să vorbească cu ea.

Explicațiile ei mă amuză, deși mai amuzant sunt eu.

Cum pot fi atât de gelos?

Și, fără a-mi dori să mai pierd timpul gândindu-mă la acel băiat, zâmbesc și spun:

– În cameră, la gheață, am ceva cu o etichetă roz.

În timp ce spun asta, mimica fetei mele se schimbă. Râde și fuge spre hamac.

Dar unde se duce?

O văd cum își strânge lucrurile în grabă și zâmbesc.

Cu siguranță îi place mult sticla cu etichetă roz!

Când se întoarce lângă mine, fără ezitare, o iau în brațe și, după ce-i dau un sărut moale pe buze, îi șoptesc:

– Să ne bucurăm unul de altul, doamnă Zimmerman!

Printre râsete, sărutări și atingeri, ajungem în camera noastră.

În paradisul nostru...

În oaza noastră...

La intrare, Judith, care este încă în brațele mele, își aruncă geanta pe care o ține în mâini. Geanta cade la pământ și ea, privindu-mă, îmi ordonă:

– Sărută-mă!

Dorințele ei sunt porunci pentru mine. Și eu le îndeplinesc. Uau, da!

Temperatura crește..., crește și crește..., iar la un moment dat suntem atât de fierbinți, încât trebuie să ne oprim.

– Pornește aerul condiționat! poruncește Jud.

Cu un zâmbet și fără să-i dau drumul, mă duc la dispozitiv și îl conectez.

Câteva secunde mai târziu, se simte răcoarea minunată și, privind sticluța cu etichetă roz din interiorul găleții cu gheață, întreb:

– Vrei să bei?

Judith dă din cap aprobator și, după un sărut, o așez pe podea.

Umplu rapid două pahare și, după ce îi întind unul, îl bea dintr-o înghițitură, îl așază pe masă și spune:

– Trage-mi-o!

Amuzat, dau din cap aprobator și, pe un ton intim, îi șoptesc:

– Draga mea, devii foarte obraznică!

Judith zâmbește, îmi place zâmbetul ei și răspunde:

– Numai cu dumneavoastră, domnule Zimmerman.

Odată ce îmi pun paharul pe masă, cu privirea înflăcărată, îi mângâi sânii goi și frumoși, în timp ce observ că ea îmi desface cureaua pantalonilor și șoptește:

– Să vedem ce avem aici.

Mă excită.

Soția mea mă excită tare. Brutal. Animalic.

Ochii ei... ochii ei minunați și întunecați sunt fixați asupra mea.

Vibrez, ea mă face să vibrez când mâna ei pătrunde în lenjeria mea intimă și începe să se joace cu membrul meu deja întărit.

Doamne... cum mă atinge... cum mă aprinde.

Fără alte ezitări și fără a-mi îndepărta privirea excitată de a ei, mă aplec și îmi introduc degetul mijlociu în intrarea ei umedă.

Fierbinte... dragostea mea este foarte fierbinte.

Judith oftează. Își deschide picioarele pentru a-mi oferi mai mult acces, vrea să fac asta, își dorește să continui și, amețit de parfumul dulce al sexului ei, îi șoptesc:

– Îți place asta, micuțo?

Apucând cu o mână umărul meu și cu cealaltă penisul, proprietara vieții mele dă din cap aprobator, tremură și, după un zâmbet, răspunde:

– Îți place asta, uriașule?

Mișcările ei devin mai intense, mai înflăcărate și, mulțumit, închid ochii.

Doamne... să nu se oprească.

Ceea ce face ea mă înnebunește. Știe asta și când observă că tremur, deschid ochii și, privindu-mă, Jud spune:

– Așa, scumpule... vibrează pentru mine.

Cuvintele ei și controlul pe care îl exercită asupra corpului meu mă înnebunesc și, după un sărut mai mult decât fierbinte, îmi scot degetul din ea, o pun să-mi elibereze membrul și mă dezbrac repede, în timp ce ea mă urmărește, purtând doar partea de jos a costumului de baie. Îi place să se uite la mine tot atât de mult pe cât îmi place mie să mă uit la ea.

Suntem incredibil de perverși.

Odată dezbrăcat, penisul meu erect se înalță între noi în timp ce contemplu slipul ei. Este în plus. Și ea, care îmi citește privirea, spune repede:

– Nici să nu te gândești să-l rupi, îmi place.

Imediat după, ea și-l scoate, iar eu zâmbesc și, de-ndată ce suntem amândoi complet goi, îmi cuprind fetița și, cu focul arzător care ne înfierbântă, îmi introduc sexul dur dintr-o singură străpungere.

– La naiba, da!

Jud se agață de mine, țipă cu înverșunare și îmi cere să nu mă opresc.

Și nu, nu mă opresc.

Din nou și din nou, pătrund în ea, în timp ce corpurile noastre se unesc, se leagă într-un joc perfect al sexului, al vieții și al seducției.

Judith, iubita mea, a învățat să facă diferența între *a fute* și *a face dragoste*, iar ceea ce vrea acum este să se fută. Vrea sex fierbinte. Vrea sex arzător. Vrea sex exaltat.

Și eu, dornic să-i ofer viața mea și tot ceea ce îmi cere, o sprijin de peretele camerei și mă predau cu duritate, pasiune și desfrânare.

Suntem animale sexuale.

Faptul de a auzi gemetele ei minunate și de a-i simți mișcările de felină, pe măsură ce se unește cu mine, mă excită din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

Suntem ceea ce vrem noi să fim în acest moment. Doi jucători, două mașini sexuale și nimeni și nimic nu trebuie să ne spună cum să ne bucurăm sau nu.

Transpirați, intru în ea din nou și din nou. Plăcerea este intensă. Ea îmi cere, îmi ordonă, îmi comandă în timp ce se deschide pentru mine.

Sunetele puternice ale sexului ne iau în stăpânire simțurile și camera, fără să ne pese cine ne poate auzi. O dată... de două... de șapte... de douăzeci de ori suspinăm, țipăm, ne cucerim.

Lovitură după lovitură, sexele noastre fierb de dorință, în timp ce ochii și gurile noastre se întâlnesc din nou și din nou în căutarea delirului și a nebuniei.

Dar simt că voi exploda, corpul meu îmi spune asta, mai ales atunci când ea îmi șoptește:

– Intră în mine!

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc.

Fără îndoială, soția mea se schimbă în multe privințe, iar una dintre schimbări se referă la sex; încă îmi amintesc momentul în care i-a fost rușine să spună cuvântul futut. Și, mulțumit să-i ofer ceea ce-mi cere, dau din cap aprobator, iar ea insistă, excitată și înfierbântată:

– Dă-ți drumul în mine. Fă-o acum... fă-o acum...!

Dorința ei, vocea ei, cerințele ei mă înnebunesc total și, după o serie de străpungeri înverșunate, care ne fac să savurăm plăcerea, dau lovitura de grație și îi inund cele mai intime colțuri cu marele meu râu de lavă fierbinte.

După cum spuneam, dorințele ei sunt ordine pentru mine.

2

După câteva zile de lună de miere, am decis să mergem să îl vizităm pe prietenul nostru, Dexter, în Mexic.

Acolo, Judith se înțelege bine cu Graciela, asistenta lui Dexter, și se distrează de fiecare dată când organizează una dintre micile lor petreceri. Le place să cânte și să danseze precum spaniolii și mexicanii, lucru care nu are nicio legătură cu mine, care sunt un neamț plictisitor. Din fericire, mă respectă. Nu mă obligă să particip la petrecere și îi mulțumesc. Îi mulțumesc din suflet.

În urma anumitor comentarii făcute de Judith, îmi dau seama cum Dexter și Graciela se prefac atunci când se privesc. Fără îndoială, există o legătură care depășește raportul șef-asistentă, deși prietenul meu încearcă să o ignore.

În timpul acestor zile, continui să mă bucur de luna de miere alături de soția mea. Sexul este special pentru noi și nu ne privăm de ceea ce ne dorim, mai ales avându-l pe Dexter alături de noi și să nu mai vorbesc de minunata lui cameră a plăcerii.

Vizităm camera de mai multe ori, singuri sau însoțiți, iar Judith este întotdeauna centrul dorinței noastre. Desigur, cu acordul ei. Ea nu ar face niciodată nimic din ceea ce nu și-ar dori și nu ar permite nimănui să o atingă fără aprobarea ei.

Ne simțim bine acolo cu Dexter, care continuă să-mi numească femeia o zeiță a plăcerii. Ne lăsăm purtați de momentele perverse și fierbinți și totul curge așa cum trebuie.

Astăzi, Graciela, care nu intervine niciodată în întâlnirile noastre fierbinți, și Judith au decis să meargă la cumpărături, așa că rămân cu Dexter să vorbim și să aranjăm anumite chestiuni ce țin de afaceri.

Suntem profund angajați în conversație când, dintr-odată, primesc un mesaj:

Cardul Visa ardeeeeee.

Te iubesc, glumețule.

Mesajul ei mă face să zâmbesc ca un prost. Îmi place că Jud cheltuiește bani, se bucură, se răsfață.

Dexter, care mă urmărește, mă întreabă:

– Tipule... ce-i cum zâmbetul ăsta tâmp?

Auzind-l, zâmbesc din nou și, privind-l, îi răspund:

– E efectul Judith.

Dă din cap aprobator.

– Mă surprinzi, spune, zâmbind și el.

– De ce?

– Eric... doar ne cunoaștem, spune el în glumă.

Bine. Înțeleg ce vrea să spună, dar, pentru că am nevoie să mă creadă, insist:

– Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Văd o umbră de neîncredere în privirea prietenului meu. Ne cunoaștem de mulți ani și niciodată nu mi s-a întâmplat așa ceva cu o femeie.

– Știu că nu mă crezi, insist eu.

– Tipule, te-ai căsătorit?

Dau din cap aprobator.

Este adevărat, sunt un fericit bărbat căsătorit. Am făcut ceva ce am jurat de o mie de ori că nu aș face niciodată și afirm:

– Și aș face-o din nou, doar cu ea. Judith mă face fericit în totalitate.

Dexter se deplasează în scaunul cu rotile. În tăcere, se îndreaptă spre minibarul din biroul său. Prepară două băuturi și, în timp ce îmi oferă una, spune:

– Asta înseamnă că nu vor mai exista femei în viața ta?

Această întrebare, pe care nici măcar eu nu mi-am pus-o, mă face să zâmbesc și, cu tot calmul din lume, îi răspund:

– Jud este femeia vieții mele și se va întâmpla mereu ceea ce amândoi suntem de acord.

El zâmbește, își soarbe băutura și șoptește:

– Te cunosc, și îți plac femeile prea mult.

– Nimeni ca Judith.

Răspunsul meu îl face să ridice sprâncenele și, curios, întreabă:

– Ce are ea și nu au celelalte?

Gândul la Jud mă face să zâmbesc și, inspirând adânc, răspund:

– Viața, dragostea, dorințele, provocările... are totul!

– Hei, prietene... mă sperii!

Dau din cap aprobator. Și eu mă sperii pe mine, dar semnalez cu sinceritate:

– Știu cum am fost în raport cu femeile, dar știu și cine sunt de acum înainte. Și chiar dacă nu mă crezi, trebuie să-ți spun că Jud, fericirea, bunăstarea și dragostea ei sunt lucrurile care contează pentru mine, Dexter. Simt că ea este lumea mea și acum eu sunt cel care se învârte în jurul ei. Având-o, nu am nevoie de alte femei, pentru că ea îmi oferă totul, fără ca măcar să-i cer asta. Cel mai bun lucru din viața mea este să fiu în viața ei. Știu că este dificil să mă înțelegi, dar sunt total îndrăgostit de ea și aceasta este singura realitate.

Prietenul meu, cu care am fost la multe petreceri și am împărțit multe femei, ascultându-mă, dă aprobator din cap și șoptește:

– Nu știu dacă să-ți transmit condoleanțe sau felicitări.

– Fără îndoială, felicitări! afirm, cu siguranță de sine.

Dă din nou din cap aprobator și, când să mai spună ceva, ușa biroului său se deschide și apare Juan Alberto, vărul său. Alberto este un tip minunat, pe care-l cunosc și pe care i l-am prezentat și lui Judith.

– Despre ce vorbim astăzi? ne întreabă Alberto.

Eu zâmbesc și Dexter spune:

– Îți vine să crezi că acest nemernic este îndrăgostit?

Juan Alberto zâmbește, mă privește și afirmă:

– Ăsta este un lucru foarte drăguț, mai ales când ești proaspăt căsătorit.

Zâmbesc din nou, par cam prostuț cu un astfel de zâmbet și Dexter insistă:

– Dar spune că nu are nevoie de alte femei. Că Judith îi oferă totul.

Juan Alberto, care pregătește o băutură, ridică din umeri.

– Așa este normal când găsești persoana potrivită, vere, iar ăsta nu este cazul nostru.

Presupun că subliniază acest lucru gândindu-se la recentul lui divorț.

– Ideal ar fi să gândim așa cum crede el. Acum, doar timpul, ispitele și norocul îi vor spune dacă am dreptate sau nu.

Niciunul nu mai spune nimic, iar eu șoptesc:

– Este o plăcere să văd cum mă încurajezi.

Dexter și Juan Alberto zâmbesc, apoi primul spune:

– Frateee... Judith este minunată, dar știi că nu cred în relații de cuplu și...

– Și ce ai tu cu Graciela? întreb fără să mă pot abține.

În timp ce spun asta, Juan Alberto izbucnește în râs. Așa cum ar spune Jud, e ceva aici!

– Al naibii înțepat... murmură Dexter. Ce legătură are Graciela cu asta?

Juan Alberto se așază lângă mine și, dornic să aflu, insist:

– Să vedem, Dexter. Știu că nu crezi în relații de cuplu, dar sunt aici de câteva zile și sunt conștient de ocheadele voastre. Sau ai de gând să negi?

Stânjenit, își atinge părul și, în cele din urmă, răspunde:

– Este cea mai bună asistentă pe care am întâlnit-o vreodată, despre ce vorbești?

Juan Alberto râde, tușește și, când Dexter se uită fix la el, zâmbește.

Bine... bine... ce nu-mi spune prietenul meu? Și, simțindu-mă ca un supraveghetor, așa cum ar spune Jud, insist:

– Spune-mi... nu mă păcăli.

– Uite, omule, a mormăit el, făcându-mă să râd. Nu am nimic să-ți spun. Mai mult, chiar dacă soțioara ta mi se pare o minunăție de fată, cred că te-ai stricat.

– Fii serios, omule! râd amuzant, privindu-l pe Juan Alberto.

– Ce spune Björn despre toate acestea?

Încântat, zâmbesc și, după ce iau o înghițitură din băutură, spun:

– Se bucură pentru mine.

Dexter clatină din cap, nu este convins de răspunsul meu și accentuează:

– Björn este ca mine și așa erai și tu. Fără îndoială că femeia te-a vrăjit, dar, când îți va trece senzația de nou, îți vei da seama că te-ai ars căsătorindu-te cu ea.

Suspin.

Este clar că el nu crede în ceea ce simt eu. Asta mă irită, o ador și o iubesc pe Jud. Dar, când să răspund, Juan Alberto adaugă:

– Îi place Graciela, dar îi este teamă să nu fie respins de ea.

– Ești un ticălos! protestează Dexter, auzindu-l.

Neputând să mă abțin, zâmbesc. Nu am vorbit niciodată despre sentimentele legate de femei. Noi, bărbații, nu insistăm, de obicei, asupra acestor probleme, pe care le găsim fade. Și, uitându-mă la bunul meu prieten, șoptesc:

– Cred că te înșeli.

– Ești expert acum? întreabă el în glumă.

Zâmbesc din nou, nu mă pot abține.

Simt că Dexter este confuz așa cum eram și eu când nu înțelegeam ce mi se întâmplă cu Judith și insist:

– După felul în care te privește, nu cred că te respinge.

Chipul lui Dexter se înmoaie, cu siguranță îi place să audă ce spun, dar clatină din cap și șoptește:

– Imposibil...

– Nimic nu este imposibil, când îți dorești cu adevărat, insistă Juan Alberto.

– Tu îmi spui asta, care tocmai ai divorțat?

Zâmbește, ridică din umeri și răspunde:

– Așa cum a spus marele Groucho Marx, căsătoria este principala cauză a divorțului. Așa că ai grijă, Eric... te-ai căsătorit!

– Ești un nesimțit! spune Dexter, râzând.

Râd și eu. Acești doi mexicani împreună sunt extraordinari.

– Doar pentru că a ieșit rău pentru mine nu înseamnă că trebuie să iasă rău și pentru tine, insistă Juan Alberto. Oamenii sunt diferiți. Nu uita asta niciodată, Dexter.

Îmi place ceea ce spune, are dreptate. Apoi Dexter își coboară vocea și oftează:

– Nu-i pot face asta. Nu ei.

– Ce să-i faci, vere?

Dexter ia o înghițitură din paharul său și, uitându-se la el, indică:

– Știi exact la ce mă refer, Juan. Ca bărbat, nu-i pot oferi ceea ce tu sau Eric îi puteți oferi. Ea este tânără și...

– Deci îți place, nu? îl întrerup eu.

Dexter se uită la mine, pufnește, iar eu, interesat, insist:

– Ai vorbit cu ea despre asta?

El dă din cap dezaprobator. Văd durerea și frica din ochii lui și, neputând să tac, continui:

– Să vedem. Graciela este asistenta ta. Ea este persoana care știe mai bine decât oricine ce poți sau nu poți face; este atât de greu să vorbești cu ea?

– Nici să mă tai, omule!

Juan Alberto și cu mine ne privim. Cât de lași suntem noi, bărbații, când vine vorba de dragoste.

– Țin la distanță anumite lucruri, adaugă Dexter.

– De ce?

Se uită la mine. Cred că, dacă ar putea, s-ar ridica din scaunul cu rotile ca să-mi dea un pumn. Și, cu un gest iritat, spune:

– Trebuie cumva să-ți mai spun de ce?

În birou se lasă liniștea. Atingem, fără îndoială, un subiect delicat, care pe Dexter îl doare.

– Ea este dulce și caldă, spune el atunci. Suavă și temperată. Ce crezi că ar crede dacă ar ști anumite lucruri despre mine?

Nu răspund, nu pot și, grăbit, el adaugă:

– Nu cred că îi plac jocurile noastre și, deși am visat la obrăjorii ei rotunzi și roșii de o mie de ori, cred că... cred că s-ar speria. Dacă ar ști ce îmi place, ce mă aprinde, singurul lucru pe care îl pot face, ea m-ar vedea ca pe... ca pe...

Nu continuă, nu poate și, în cele din urmă, accentuează:

– Ar fi o nebunie să accept ceva care m-ar răni mai devreme sau mai târziu. Această femeie frumoasă merită un bărbat... un bărbat adevărat și nu un...

Nu continuă. Dexter tace și, văzând durerea din ochii lui, spun:

– Dacă există un bărbat aici, un bărbat adevărat, acela ești tu.

Se uită la mine, zâmbește și ridicând din umeri, șoptește:

– Mulțumesc, prietene. Mulțumesc pentru cuvintele tale. Dar prefer să nu mă bag în problemele inimii. Graciela este prea inocentă și bună pentru a nu merita ceva mai bun în viață, iar acel ceva nu sunt eu.

– Eu nu cred asta, spune Juan Alberto.

– Uite, cap pătrat, ceea ce crezi tu sau nu, mi-e indiferent. Ai înțeles?

Juan Alberto zâmbește, îl cunoaște prea bine pe vărul său și, oftând, îmi face cu ochiul și îmi spune:

– Nu există nici un rău care să dureze o sută de ani și nici un tâmpit care să îl poată îndura.

În sfârșit, Dexter zâmbește și, când îl privesc, mă gândesc: "Dacă eu am găsit iubirea, atunci când mă așteptam cel mai puțin, el de ce nu ar găsi-o?"

3

Luna de miere se apropie de sfârșit.

Trebuie să ne întoarcem la realitatea noastră. Compania mea are nevoie de mine. Dar mai întâi vom trece prin Jerez, pentru a-l lua pe Flyn, și de acolo vom merge la München.

La întoarcere, în avionul meu privat ni se alătură Juan Alberto, care dorește să deschidă noi piețe pentru compania sa din Europa, Dexter și Graciela.

Fără îndoială, ceea ce am vorbit cu prietenul meu în legătură cu ea, în urmă cu câteva zile i-a dat de gândit și, în mod surprinzător, o include în călătorie, lucru pe care ea este încântată să îl accepte.

Judith este fericită. La fel ca mine, a observat că prietenul nostru are sentimente pentru asistenta sa și nu încetează să planifice lucruri cu Graciela. Haine noi. Coafură nouă. Ieșiri cu prietenii. Și cel mai amuzant lucru este să vezi cum Dexter cade iar și iar în capcanele ei.

Cât de simpli suntem noi, bărbații, și cum ni se vede puful!

Se vede că femeile ne întrec în anumite privințe, oricât de deștepți credem că suntem. Și se mai vede că, atunci când simți ceva pentru o femeie, este foarte greu să te ascunzi, chiar dacă-ți propui.

De exemplu, eu însumi!

Sosirea la Jerez este reconfortantă. Mai presus de toate, să văd expresia fericirii dragostei mele.

La aeroport, când coborâm din avionul privat, un bărbat se apropie de mine și îmi întinde actele și cheile unei mașini. Văzând-o, Jud se uită la mine și eu, bucuros, explic:

– Am cumpărat această mașină pentru atunci când venim la Jerez, este în regulă?

Fericit, văd cum soția mea se uită la Mitsubishi-ul Montero cu opt locuri, la fel ca acela din München, și exclamă, plină de viață:

– E minunat!

Odată ce ne-am adunat cu toții, mergem la reședința noastră, la Villa Morenita, un loc fermecător de care socrul meu, fiind în apropiere, are grijă și-l supraveghează în absența noastră.

Când ajungem și ieșim din mașină, Judith le prezintă casa cu mândrie oaspeților noștri. Îi găzduiește în camerele lor și, la final, văd că îl sună pe tatăl său. Faptul de a-i vedea chipul, atunci când vorbește cu Manuel, mă bucură, pentru că și ea este bucuroasă.

Este atât de drăguță...!

Mă uit la ea fermecat, când îl văd pe Dexter că se apropie de mine și mă întreabă:

– De ce a trebuit soția ta să mă pună în camera de lângă cea a Gracielei?

Zâmbesc, mă uit la prietenul meu și întreb:

– De ce îți este teamă?

Dexter clatină din cap, scoate una dintre expresiile sale mexicane, se întoarce în scaunul cu rotile și, fără să spună mai multe, dispare.

Câteva ore mai târziu, după ce ne-am făcut duș, am intrat cu toții în Mitsubishi și ne-am îndreptat spre casa familiei lui Jud din Jerez. Ea așteaptă cu nerăbdare să îi vadă pe toți. Și eu, inexplicabil, la fel.

De când le am eu pe astea cu familiile?

Când intrăm pe strada unde locuiește socrul meu, îl văd pe Flyn în depărtare, jucându-se cu Luz.

Ce fac singuri pe stradă?

Dintr-odată, își lasă jocurile deoparte și aleargă spre mașină ca doi dezlânați și, bucuros că ne recunosc, claxonez, uitând că sunt singuri pe stradă. Copiii țopăie și râd.

Câteva secunde mai târziu, aproape înainte de a opri mașina, soția mea nebună deschide ușa. Dar unde se duce, dacă nu am oprit mașina?

Fără să se gândească, coboară dintr-un salt și degrabă îi îmbrățișează pe cei doi copii, care se năpustesc asupra ei.

– Soția ta e nebună? întreabă Dexter.

Nu răspund. Felul în care a coborât m-a speriat până și pe mine, dar, văzând zâmbetul ei cald și pe cel al copiilor, uit de supărare și răspund:

– Fără îndoială, da.

Câteva clipe mai târziu, deschid ușa, ies și eu din mașină și, mai repede decât mă aștept, Flyn se aruncă pe mine. Faptul de a-i simți afecțiunea și apropierea, îmi place, mă încântă și dintr-odată văd că Luz vine spre noi și, înainte de a mă putea opri, Flyn, fetița și cu mine ajungem să ne rostogolim pe pământ.

Ce m-au trântit!

Dexter și ceilalți râd în hohote și, neputând să mă abțin, în ciuda loviturii și a chipului îngrijorat al iubitei mele, spun, râzând și eu:

– Jud, draga mea, ajută-mă!

Soția mea o ceartă pe Luz, care încă râde pe pământ, iar când Jud îmi întinde mâna, eu o trag în jos și o fac să cadă peste mine. Din nou, râsul ne înconjoară. Sunt fericit-fericit alături de soția mea și de familia ei specială.

O jumătate de oră mai târziu, odată ce au fost făcute întâmpinările, cu toții bem ceva răcoritor în grădina din spate a casei, lângă piscină. Raquel, cumnata mea, apare vorbind la telefon și scoțând un „ce tare!", așa cum ar spune socrul meu. Fără să se uite, o lasă pe micuța Lucia în brațele unui Juan Alberto deconcertat.

De ce i-o dă pe fetiță, dacă nu-l cunoaște deloc?

În tăcere, le auzim cu toții conversația și, când îmi dau seama că Luz ascultă cu toate cele cinci simțuri ceea ce spune mama ei, zic rapid, pentru a-i atrage atenția:

– Uite, Luz, ce aparat de fotografiat cu Sponge Bob am cumpărat pentru tine!

Fata se concentrează apoi asupra mea și acceptă cu bucurie cadoul. Flyn îl ia pe al său și Judith, nedumerită și recunoscătoare

pentru reacția mea, ia copilul din brațele lui Juan Alberto și începe să vorbească cu el:

– Bunăăăăăă... cucu-cucu cucuuuuuuuuu... o să-ți mănânc năsuuucuuul, o să ți-l mănâââââââânc!!!

Grupul se uită la ea. Zâmbesc și un Dexter nedumerit mă întreabă:

– Ce se întâmplă cu soția ta?

Amuzat de naturalețea pe care o văd în Judith, atunci când vorbește cu fetița, mă uit la Dexter și răspund:

– Vorbește în balenă.

– Balenă?!

Dau din cap, zâmbesc și clarific:

– Judith spune că atunci când vorbim așa cu un copil înseamnă că vorbim în balenă.

Am râs amândoi de asta, soția mea și lucrurile ei, iar mexicanul comentează:

– Fără îndoială, soția ta este o femeie ciudată!

– Fără îndoială, afirm îndrăgostit, în timp ce ea continuă să vorbească cu nepoata ei.

Câteva clipe mai târziu, când cineva îi spune că îi stă foarte bine cu copilul, Jud își schimbă expresia. Încă îmi amintesc că, după nașterea Luciei, mi-a spus că nu vrea să aibă copii și încerc să nu zâmbesc, atunci când o văd scărpinându-se pe gât.

După o vreme, o Raquel înnebunită încetează să mai vorbească la telefon, se apropie de noi și, după ce îi întâmpină pe cunoscuți, îi prezint pe Graciela și Juan Alberto, pe care abia îi privește, și, când aceasta se îndepărtează, îl aud pe cel din urmă spunând:

– Măiculiță, ce femeie!

Auzind aceste vorbe, mă uit serios la mexican. Raquel este cumnata mea și nu îi voi permite să se joace cu ea. Văzându-mă, face un gest și mă înțelege. Mai bine așa.

Restul după-amiezii îl petrecem în familie, cu râsete și într-o atmosferă plăcută, iar când vine ora cinei, bineînțeles, Manuel ne

servește, printre multe alte lucruri, cu creveți, rechin marinat, salmorejo și șuncă, după care soția mea și Flyn sunt înnebuniți. Vai, cât adoră șunca!

În această noapte, când ne întoarcem la Villa Morenita, odată ce ne luăm rămas-bun de la prietenii noștri, Jud și cu mine intrăm în camera noastră, unde, fără ezitare, facem dragoste. Astăzi nu vrem să ne-o tragem. Vrem să ne dăruim unul altuia, dar cu calm și blândețe.

Ca întotdeauna, dăruirea noastră este extremă.

Ne dorim reciproc... Ne savurăm reciproc...

Amândoi ne oferim totul și, după cea de-a doua rundă, în care ea m-a lăsat cu limba scoasă din cauza focului ei, mă uit la ea și întreb:

– Cum ți s-a părut că este sora ta?

Jud își face vânt cu mâna, este la fel de încinsă ca mine și spune imediat:

– Este supărată pe cârnatul de Jesus. Evident, idiotul acela nu știe ce vrea.

Consimt. Fără îndoială, pentru Raquel nu este un moment personal bun. Apoi îmi amintesc ceva, zâmbesc și șoptesc:

– Te-am văzut scărpinându-ți gâtul când cineva ți-a spus că-ți stă foarte bine cu nepoata în brațe. De ce?

De îndată de spun asta, ea își deschide larg ochii. Nu știu dacă am încurcat-o și ea șoptește:

– Eric...

– Jud...

– Ți-am spus: nu vreau copii.

– Niciodată?

Jud începe din nou să-și scarpine gâtul.

Îmi dau seama că lucrurile care îi scapă de sub control o afectează imediat, drept urmare îmi spune:

– Nici asta. Dar încă nu. Nu sunt pregătită pentru asta.

Dau din cap aprobator, înțeleg. Nici eu nu sunt pregătit, dar mă amuză să-i văd chipul atunci când abordez subiectul. Nu m-am

gândit niciodată să am copii și cu atât mai puțin după ce l-am crescut singur pe Flyn al meu, însă în ziua în care s-a născut Lucia și am luat-o în brațe, am simțit ceva special și, pentru prima dată, m-am gândit la faptul de a fi tată.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

Gâtul lui Jud devine mai roșu. Nu-i place conversația și, amuzat, o îmbrățișez și o sărut. Încerc să o fac să uite subiectul și reușesc. Bine, asta după ce termină și ultima partidă, pentru că ea își vrea acum țepuitorul, dorindu-și doar să se fută, și cădem lați de somn. Suntem epuizați.

Dorm atât de confortabil când încep să aud:

La mulți, la mulți aaaaaaaani!
Neamțule, căci spanioloaica te-a pețit,
să fii fericit lângă mine
și să împlinim cât mai muuuulți.

Deschid un ochi și am parte de o imensă surpriză atunci când o văd pe frumoasa mea femeie ținând în mâini un tricou roșu pe care mi l-a cumpărat și pe care scrie TRĂIASCĂ BRUNEȚICA.

Zâmbesc imediat, mă-ncântă nebuniile acestea pe care le face Jud și ea spune:

– Felicitări, comoara mea! Astăzi se împlinesc deja treizeci de zile de când ne-am căsătorit. Prima noastră lună!

Consimt aproape fără să cred.

Cât de repede trece timpul când ești fericit. Și, încântat, o îmbrățișez și spun cât de mexican pot, în limitele accentului meu german:

– Trăiască bruneța!

Apoi zâmbim și eu o sărut.

Am nevoie să o simt și am nevoie să știe cât de fericit sunt ca bărbat și ca soț, și apoi fac ceea ce îi place atât de mult și îmi place și mie, adică îi sug buza superioară, apoi cea inferioară și închei cu o mică mușcătură.

Ce ispită frumoasă!

Amândoi suntem nebuni după ceea ce este atât de al nostru, numai și exclusiv al nostru.

Un sărut duce la altul.

O mângâiere la alta și, în curând, tricoul lui Jud zboară prin aer în timp ce simt o dorință de nestăvilit de a o face a mea. Dar dintr-odată, așezând-o pe pat, se aude un „prrrrrrrrrrr" și amândoi ne privim.

Ce a fost acel zgomot?

Judith se înroșește foarte tare la față, iar eu clipesc plin de neîncredere.

Serios?

Chiar a tras un pârț în fața mea?

Când să întreb dacă ceea ce am auzit este ceea ce îmi imaginez, ea bâlbâie cu o față vinovată:

– Asta nu este ceea ce crezi tu.

Oh, Doamne... ce moment!

Râd, nu mă pot abține, în timp ce ea insistă:

– Ceea ce s-a auzit este tortul pe care ți l-am adus, care este acum chiar sub fundul meu.

Ce?!

Tort? Ce tort?

Fără să-i dau crezare, mă uit unde arată ea și, da..., da..., da..., sub fundul ei frumos se află un tort de biscuiți cu ciocolată.

Dar cum a putut ajunge acolo?

Cum poate fundul soției mele să fie plin de ciocolată?

Și, neajutorat, mă las să cad pe cealaltă parte a patului și încep să râd necontrolat.

Doamne... nu cred că am râs vreodată atât de tare ca acum, atât de tare că mă doare și burta.

Dar ceea ce nu i se întâmplă lui Jud nu i se întâmplă nimănui altcuiva, iar ea, văzând că el nu se poate mișca, începe și ea să râdă.

Câteva clipe mai târziu, când văd că se distrează la fel de mult ca mine, iau una dintre cești de cafea de lângă tortul zdrobit, iau

o înghițitură și, după ce schimb câteva cuvinte cu ea, când îmi vede chipul, ea șoptește:

– Nici măcar să nu te gândești la asta!

Dar sunt jucăuș, obraznic, dornic și spun:

– Vreau tort.

– Eric!

Ce ispită!

Cum sunt mai puternic decât ea, o întorc cu fața în jos, în ciuda protestelor ei și, uitându-mă la minunatul și rafinatul ei fund plin de ciocolată, nu ezit și încep să înfulec.

Jud protestează și încearcă să se ridice. Nu i se pare o idee bună să mănânc de pe fundul ei, dar eu, fără să-i permit, insist:

– Hmm... este cel mai bun tort de ciocolată pe care l-am mâncat vreodată în viața mea.

Jud râde. Și eu și încetez să mă bucur de acel cadou minunat.

Tortul de ciocolată de pe fundul iubitei mele, nu este doar pervers și delicios, ci și extrem de provocator și tentant.

Minunat!

Câteva minute mai târziu, odată ce i-am comunicat că și eu mi-am amintit de ziua noastră și că am un cadou pentru ea, o întorc și, fără să-mi pese că ciocolata îmi pătează corpul și tot ce ne înconjoară, privind-o în ochi, șoptesc:

– Te iubesc, micuțo!

Și, da, o iubesc.

O ador. Am nevoie de ea. Am... am... am...

Ea dă din cap jucăuș și, luând tortul cu mâinile, îl întinde pe sâni, pe buric și pe muntele ei Venus.

Ooooooooooo... da!

Probabil că se vede pe fața mea cât de mult o vreau, pentru că nevasta mea cea nebună ia mai mult tort de ciocolată și îmi unge abdomenul și umerii.

Ce perversă e!

Fierbinte! Jud mă excită tare, mă aţâţă.

Știu ce vrea și cum vreau și eu același lucru, cu gura mea udă merg pe urmele pe care mi le-a creat și de la sânii ei cobor până la buric și, de acolo, la incredibilul ei munte Venus, iar când îi deschid picioarele încet pentru mine, doar pentru mine, o mănânc. O mănânc cu plăcere.

Pasiunea ne arde în câteva secunde.

Ne înnebunește!

Felul în care facem noi sex este, ca întotdeauna, trepidant și, când o privesc apucând cearșafurile, avidă de dorință, mă simt cel mai norocos și mai puternic tip din lume.

Mulțumit, o prind pe soția mea și o întorc. Fundul ei frumos și mânjit de ciocolată este în fața mea și îl sug din nou. Este delicios, dulce și când pofta mea de ea atinge apogeul, așez vârful penisului meu dur la intrarea vaginului ei plin de ciocolată și, încet și calm, intru în ea.

Ce plăcere!

Imediat, Judith cere mai mult și, ca întotdeauna, îi ofer. Îi apuc șoldurile cu posesivitate și, scoțând la iveală sălbaticul pe care ea îl cere, mă introduc pe deplin în interiorul ei și reușesc să o fac să țipe de plăcere, în timp ce miroase a ciocolată și a sex.

Ce mix bun!

Dar țipetele ei îi spun că vom trezi oaspeții și ea alege să muște cearșafurile, deși își arcuiește șoldurile gata să primească din ce în ce mai mult.

E insațiabilă.

Sex. Sexul bun, incredibil, special este cel pe care îl practic cu soția mea.

Îmi place să o posed, la fel cum ador când ea mă posedă și, trebuie să îi văd chipul drăguț, așa că opresc mișcările mele puternice, ies din ea, o întorc și, când ochii noștri se întâlnesc, o pătrund din nou cu penisul meu tare și cer, în timp ce vibrez:

– Uită-te la mine!

Ea o face. Se uită la mine.

Își fixează incredibilii ei ochi negri de vrăjitoare asupra mea și începe să-și miște pelvisul în căutarea nebuniei.

Mișcările lui șerpuitoare mă fac să oftez. Soția mea știe foarte bine ce să facă, iar eu o iau razna. Mă brutalizez. Până când preiau controlul situației din nou, o imobilizez și o fac a mea din nou și din nou, dornic de ea, soția mea, micuța mea.

Plăcere...

Căldură...

Dorință...

Și iubire...

Acest cocktail, de a cărui existență știu de la ea, este minunat, iar noi ne bucurăm de moment cu intensitate, nebunie și ardoare, până când un orgasm incredibil o face să tremure sub corpul meu și eu, după ce mi-am îndeplinit angajamentul, îmi dau drumul.

Epuizați, cădem deasupra patului. Unul lângă altul, cu respirațiile accelerate.

– Totul este în regulă? întreb, dornic să știu.

Jud încuviințează, clatină din cap și afirmă:

– Impresionant!

Odată ce nebunia scade în intensitate, părem a fi făcuți din tort de ciocolată. Avem tort pe corpurile noastre și în patul nostru și râdem, râdem cu încântare.

Dacă cineva mi-ar fi spus cu multă vreme în urmă că toată acea mâzgă mă va face să râd, nu aș fi crezut niciodată. Dar da, faptul de a fi acoperit cu ciocolată lângă brunetica mea este distractiv și minunat și fermecător, scandalos de fermecător și sper să nu fie ultima dată.

În dimineața aceea, după ce ne-am făcut duș, când să mergem să mâncăm la restaurantul Pachuca, împreună cu restul grupului, care, prin privirile lor zâmbitoare, mi-au spus că ne-au auzit, o opresc. O iau pe Jud de mână, o duc înapoi în cameră și întinzându-i un plic, îi spun:

– Cadoul tău!

Ea îl ia și, privindu-l, șoptește, în timp ce ridică sprâncenele:

– Tu și plicurile.

Auzul acestor vorbe mă face să râd. Fără îndoială, i-a rămas întipărit în memorie faptul că la primul Crăciun pe care l-a petrecut cu noi le-am dat tuturor cadourile mele într-un plic.

Dar, la naiba... sunt un om practic. Un cec este cel mai bun cadou. Astfel, fiecare cumpără ceea ce își dorește și nu dau greș niciodată.

Nu-mi iau ochii de la ea.

Vreau să-i observ reacția când vede ce este în interiorul plicului și, după câteva secunde, chipul ei se schimbă când scoate bucata de hârtie și o citește. Fără să-i acorde credit, se uită la mine și clipește. Chipul ei surprins îmi umple inima. Am surprins-o și, cu gura căscată, întreabă:

– Serios?

Dau din cap aprobator. Știu ce i-am dăruit, deși mi-a fost greu să fac acest lucru și îi cer:

– Citește-l cu voce tare, să fiu sigur că ți-am dat ce trebuie.

Cu un zâmbet minunat, citește:

– Voucher pentru un kit complet de motocros.

Se așază. Fericirea ei este fericirea mea și, zâmbind, afirm:

– Dacă asta spune, atunci este adevărat.

Jud lasă hârtia. Mă apucă de gât și mă sărută.

Da!

Iar eu, încântat, accept acele săruturi minunate, deși simt că îmi va rupe cervicala.

Ce brută este brunetica!

Dar nu contează, nu-mi pasă. Când săruturile ei s-au încheiat, ea se uită la mine și îmi spune, făcând tot părul de pe corpul meu să se ridice:

– Te iubesc, dragostea mea.

La naiba, ce mă atrage când o aud spunând asta.

Faptul că Jud mă iubește așa cum sunt, nici cel mai distractiv tip din lume, nici cel mai tolerant, mă face fericit, atât de fericit,

încât îmi declar mie însumi: ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

O oră mai târziu, în restaurantul Pachucăi, ca întotdeauna atunci când femeia mă vede, îmi iese în întâmpinare. Ce mare drag a prins de al său Frankfurt, așa cum mă numesc acești locuitori din Jerez.

Pentru a se ridica la înălțime, Pachuca ne pregătește o mâncare pe care ne face plăcere să o mâncăm și ne bucurăm cu toții, împreună.

Încerc să nu zâmbesc când văd cum câțiva băieți fluieră și o complimentează pe Graciela, iar Dexter se preface.

La naiba, ce moment aiurea!

Nu comentează nimic, dar este atent la tot ce spun. Îmi dau seama după cât de tăcut este, având în vedere că el este mai mereu în centrul atenției.

4

Zilele petrecute în Jerez sunt grozave și ne distrăm cu toții. În acest moment, asistăm la modul în care Raquel, sora lui Jud, și Juan Alberto, vărul lui Dexter, glumesc și se distrează. Jud, amuzată, îmi spune că este ceva acolo! Și, deși mă face să râd, când îl prind singur pe Juan Alberto, îi reamintesc din nou că nu vreau să o văd pe cumnata mea suferind, sau o să iasă cu sânge!

Cu toate acestea, surprinzător, observ cum mexicanul grosolan se uită la ea și imediat îmi dau seama că i s-au aprins călcâiele după spanioloaică. Este de ajuns să vezi cum o privește, astfel încât să îți dai seama că se întâmplă ceva special acolo.

Într-o după-amiază, în timp ce fetele fac plajă lângă piscină, Dexter, Juan Alberto și cu mine ne apropiem de circuitul de automobilism din Jerez. Socrul meu îi invită să-l întâlnească, iar ei nu au de gând să piardă ocazia.

În timp ce conduc, căci cunosc deja orașul Jerez, sunt conștient de faptul că mexicanii nu se uită după nicio femeie. Ciudat... ciudat....

Sau nu, poate că asta nu mi se mai pare atât de ciudat. Am încetat să mă mai uit după femei de când Jud a apărut în viața mea și cred că asta li se întâmplă și celor doi. Cu toate acestea, nu spun nimic. Noi, băieții, nu vorbim despre aceste lucruri.

După ce petrecem un timp cu Manuel în acel loc fantastic, atunci când ne luăm rămas-bun de la el și ne îndreptăm spre mașină, telefonul lui Juan Alberto sună din nou. Nu încetează să primească și să trimită mesaje.

Dexter și cu mine ne uităm unul la celălalt, intuim cu cine face schimb de mesaje și prietenul meu întreabă:

– Cu cine vorbești atât de amuzat?

El răspunde la mesaj și, uitându-se la telefon, spune:

– Cu o femeie drăguță.

Suspin: cu siguranță vorbește despre cumnata mea.

– Ce faci, Juanal? insistă Dexter.

Acesta se uită la el, știe că am observat fluxul de mesaje pe care îl poartă și răspunde:

– Nimic care să te intereseze.

La naiba... la naiba... pe mine chiar mă interesează.

Nu vreau probleme, nici cu socrul meu, nici cu soția, iar odată ajunși la mașină, ne oprim și, privindu-l pe Juan Alberto, îl amenință:

– N-aș vrea să fiu nevoit să-ți pocesc mutra.

Auzind aceste vorbe, el zâmbește. În cele din urmă, i-o voi poci...

– E sora soției mele, înțelegi ce spun? insist eu.

Juan Alberto este de acord, mă înțelege perfect.

– Nu trebuie să-ți faci griji, prietene, spune el. Vorbim doar. Nimic altceva.

– Hei, omule, doar ne cunoaștem!

– Dexter, despre ce vorbești?

El oftează, își dă la o parte părul închis la culoare de pe frunte și adaugă:

– Juanal, ea este cumnata lui Eric... Gândește-te!

Juan Alberto se uită la noi. Fără îndoială, pe el nu-l amuză faptul că vorbim despre ceva ce îl privește doar pe el, cum nu ar fi amuzant nici pentru mine și spune:

– Să vedem. Suntem cu toții adulți, nu? Și dacă nu mă bag în viețile voastre, de ce trebuie să vă băgați voi în a mea, fătălăilor? Tu, spune el, arătând spre Dexter, oare spun eu ceva când te văd furios ca un câine atunci când bărbații o complimentează pe Graciela? Nu spun nimic, așa-i? Ei bine, atunci închide-ți gura și vezi-ți de treburile tale. Și tu...

Dar nu-l las să termine și, cu o expresie serioasă, îl întrerup:

– După cum ți-a spus Dexter, este sora soției mele. Divorțează și...

– Și este savuroasă și minunată.

Doamne... îi pocesc mutra. Și, enervat, întreb:

– Dar tu mă asculți?

– Juan Alberto Riquelme din San Juan Bolivares, mormăie Dexter. Uite, omule, nu te juca cu cine nu ar trebui. Femeia aceea este interzisă pentru tine.

– Și asta cine o spune? răspunse mai sus menționatul.

Bine... bine... mă îmbolnăvește. Și când sunt pe cale să spun că eu sunt cel care o spune, el își fixează ochii mexicani asupra mea și cu fermitate îmi indică să tac:

– Eric, sunt adult. Ea este adultă. Nu mai este nimic de discutat.

Pe măsură ce spune asta, sunt conștient că mă bag unde nu-mi fierbe oala și că are perfectă dreptate.

De când mă implic în astfel de lucruri?

Dar, la naiba, vorbim despre Raquel!

Și, dând din cap, spun, înainte de a conchide, nu prea convins:

– Sper că nu trebuie să-ți pocesc fața.

– Și eu, spune Juan Alberto zâmbind.

Câteva secunde mai târziu, noi trei ne urcăm în mașină și ne întoarcem la fete. Oricât ar putea părea de neînțeles, niciunul nu vrea să plece altundeva dacă nu sunt și ele alături.

***

Cu o seară înainte de a ne întoarce la München, după cină, mergem la un bar pe care Jud îl cunoaște. Acolo întâlnește câțiva prieteni și trebuie să o împart cu ei. Asta se întâmplă.

O privesc buimăcit, în timp ce dansează animată cu prietena ei Rocio, o altă tipă la fel de nebună ca ea. Încă nu înțeleg cum o femeie cu acea grație și cu acel suflet petrecăreț a reușit să observe un tip atât de fad ca mine.

Multă vreme ne distrăm cu toții. Vorbesc cu prietenii mei și râd de întâmplările lui Dexter, apoi îmi caut soția și o văd la bar vorbind cu... cu...

Să fiu al naibii!

Dar ăsta nu este tipul cu care făcea motocros?

Mă pun în alertă. Situația mă deranjează.

Încă îmi amintesc de noaptea în care l-am văzut acasă la Jud. Și, ridicându-mă de pe scaunul în care stau, mă apropii de ei cu un pas încrezător în timp ce simt că inima mea bate necontrolat.

La dracu'... Ce naiba e în neregulă cu mine?

Nu-mi plac mișcările pe care le face acel tip. Îl văd cum o încolțește pe Judith la bar și, vrând să-l apuc de gât, mă apropii de ei foarte furios și îi șuier în ceafă:

– Ai putea să te îndepărtezi de soția mea, să poată respira în voie?

Se uită la mine. Mă recunoaște așa cum l-am recunoscut și eu. Mă ignoră și mă trimite la o mică plimbare, spunându-mi că Judith nu e nevasta mea.

Ce?!

La dracu'... la dracu'...!

Furia mea crește în decibeli și deja îmi pregătesc pumnii.

Judith, care deja îmi cunoaște privirea și nivelul de intransigență în tot ceea ce o privește, îmi cere din priviri să fiu calm și, când începe să vorbească, îl iau pe idiotul ăla de braț, îl separ de ea în mod agresiv și mă răstesc în fața lui:

– Cel care urmează să facă o mică plimbare ești tu. Pentru că, dacă te mai apropii de soția mea așa cum ai făcut-o azi, vei avea probleme cu mine, ai înțeles?

Tipul mă privește cu o grimasă.

Doamne... ce-mi vine să-i trag una!

Strâng din dinți și Judith, pășind între noi, ridică mâna, întinde un deget și se grăbește să spună:

– David, Eric este soțul meu. Ne-am căsătorit.

Pe măsură ce spune asta, expresia glumețului se schimbă.

Se uită la mine, eu îl străpung cu privirea și, după ce își cere scuze pentru cuvintele sale și ne înțelegem prin gesturi, pleacă, iar eu încep treptat să mă calmez.

Eu și Jud ne privim. În ochii ei citesc tot ce nu-mi spune prin cuvinte și, când o aduc aproape de corpul meu și o sărut în mod corespunzător, simt că mă sărută cu posesivitate.

Ce mai cuplu!

Câteva clipe mai târziu, când părăsim localul, ținându-ne de mână, îl întâlnim pe Fernando. Din fericire, ce s-a întâmplat între mine și tipul acela în trecut, din cauza lui Jud, este clar și menținem o relație excelentă. Fernando este un tip bun și îmi place foarte mult.

După ce am băut ceva cu el și cu fata care îl însoțește, când pleacă, ne întoarcem la grupul nostru. Judith se apropie de sora ei și eu stau lângă Dexter, care pufnește. Graciela îi atrage pe locuitorii din Jerez din stradă, iar eu, prefăcut, îl întreb:

– Ce se întâmplă cu tine?

Se uită la mine. Citesc pe chipul lui ce i se întâmplă și cu sinceritate îi spun:

– Depinde de tine, prietene... numai de tine.

Dexter înjură. Îl cocoșează ceea ce ține sub tăcere, ceea ce aude și ceea ce simte, dar se abține.

Nu scoate un cuvânt.

Câteva secunde mai târziu, îmi cuprind fericit soția în brațe când vine să stea în poala mea. Îmi place contactul său.

Faptul de a o ține în poală, de a o auzi râzând și de a fi martor la gesturile ei prețioase când vorbește cu prietenii mă face să zâmbesc ca un prost. Fără îndoială, mă transform într-un bleg, într-un papă-lapte îndrăgostit, dar nu mă pot abține. Ea mă face fericit.

Vibrațiile bune din grup sunt evidente. Ceea ce nu-i trece unuia prin minte îi trece altuia. Deodată, Raquel se apropie de Jud, care stă acum pe un scaun și sunt conștient că amândouă șușotesc.

Ce se întâmplă cu ele?

Le urmăresc. Surorile Flores și confidențele lor pot fi groaznice; atunci îmi dau seama că Jesus, fostul meu cumnat, este aici. Amândouă devin nervoase, se supără și încerc să o liniștesc pe Jud. O cunosc și știu că atunci când ochii ei se îngustează, e de rău...

rău, pentru că știu că spanioloaica asta cu gura mare care trăiește în interiorul ei poate ieși la iveală dintr-un moment în altul.

Urmăresc situația, tensionat de ceea ce s-ar putea întâmpla cu acel tip, când, dintr-odată, are loc ceva care ne lasă pe toți fără cuvinte. Raquel, fără să stea prea mult pe gânduri, se îndreaptă spre Juan Alberto care vorbește cu Dexter, i se așază în poală și îl sărută pe gură în fața tuturor, cu adevărată pasiune.

La dracu'!

Clipesc.

La dracu' cu Raquel și Juan Alberto!

Uluit, mă uit la soția mea, dar chipul ei îmi spune că este la fel de surprinsă ca mine. Dexter și cu mine ne privim, nefiind siguri dacă să râdem sau să ne enervăm. Apoi mă uit la Jesus, fostul ei soț, și după expresia lui cred că va leșina.

Dar ce fac Raquel și Juan Alberto?

Nimeni nu știe ce să spună și, de îndată ce sărutul înflăcărat se încheie, în timp ce mexicanul mă privește cu o față de prost, fiara Raquel, fără să se ridice din poala lui, se întoarce spre fostul ei și, când el îi cere explicații, ajung să se certe. Între timp, o țin pe Jud, care poate fi următoarea fiară care va lua măsuri.

Mizerie. Se creează o adevărată mizerie de reproșuri între ei, până când, cu o expresie enervată, Juan Alberto se ridică, fără a o lăsa pe Raquel, și îl înfruntă pe Jesus. Bine… bine...

Mexicanul scoate la suprafață tot ce îi vine în minte în apărarea spanioloaicei și încheie spunând:

– Hai și dispari din ochii mei, ai înțeles?

Fostul, alb ca un neamț, se întoarce în cele din urmă și pleacă. Nu are de ales. Iar Raquel, privindu-l fix pe Juan Alberto, spune pe un ton scăzut al vocii:

– Mulțumesc pentru ajutor.

Se privesc. Of... cum se privesc cei doi.

Apoi, cu un calm incredibil, Juan Alberto se așază din nou, de data aceasta fără ea și izbucnește:

– Tu mă inspiri, frumoaso.

La naiba!

Dar suntem cu toții de față!

O aud pe Jud cum blestemă și eu, nu știu de ce, râd.

Fără îndoială, aerul Spaniei îmi prieste.

Câteva secunde mai târziu, când Jud și sora ei merg la toaletă, mă uit la Juan Alberto și, când să vorbesc, el spune:

– Știu, omule. Nu vrei probleme.

Dexter, cu gura căscată la fel ca mine, în urma celor întâmplate, se uită la Graciela, care glumește cu un băiat la bar, apoi se uită la vărul său și, coborând vocea, șoptește pe un ton abătut:

– Încep să nu-mi placă spaniolii.

Comentariul său mă face să râd, știu de ce îl spune și clarific:

– N-o să-ți placă nici nemții în curând.

Dexter blestemă, ceea ce aude îl cocoșează, iar atunci vărul său izbucnește:

– Nu mai fi prostuț și du-te la ea!

Dar Dexter se opune, are prea multe temeri și incertitudini și, ignorând cuvintele sale, întreabă:

– Vere, chiar i-ai spus lui Raquel: "Crezi în dragoste la prima vedere sau trebuie să te sărut din nou?"

Juan Alberto dă din cap aprobator, iar Dexter, dându-și ochii peste cap, comentează:

– Măiculiță, cine ești tu și unde-i vărul meu?

În cele din urmă, ajungem să râdem ca trei idioți.

Dar ce se întâmplă cu noi?

Chiar așa să ne tulbure creierul niște sentimente nenorocite?

În cele din urmă voi ajunge să cred în acea frază pe care am auzit-o de mai multe ori și care spune că inima are rațiuni pe care mintea nu le înțelege.

5

Revenirea la München mă umple de bucurie.

La naiba, sunt german și mă întorc în țara mea.

Sunt mai rău decât un copil. Am nevoie de rutina mea.

Faptul de a-i vedea pe Susto și Calamar o umple pe Jud de fericire. Pe mine mă umplu de bale. Nu există zi în care cățeii aceștia nătăfleți să nu mă murdărească, dar nu contează, sunt fericit să-i văd. Încântată, Judith îi sărută pe Simona și Norbert, care sunt deja obișnuiți cu sărutările și afecțiunea ei. Deși nu spune nimic, știu cât de mult tânjește fetița mea după familia ei. Știu.

Cu toate acestea, viața noastră este la München și, odată ajunși, știu că trebuie să mă concentrez pe o mie de probleme legate de afaceri. Muller are nevoie de mine la conducere și în fiecare zi sunt conștient că sunt mai implicat în chestiunile ce țin de companie.

Juan Alberto a rămas în Spania, dar, din fericire, prezența Gracielei și a lui Dexter aplanează întoarcerea la realitate și asta mă ajută. Cel puțin Jud este ocupată și nu cred că își dă seama de absențele mele lungi în care sunt nevoit să fiu la companie. Când ea, Graciela și Simona se uită la *Locura esmeralda* (Nebunia de smarald), se relaxează total. Ce or avea aceste telenovele de le plac atât de mult femeilor?

În timpul zilei mă ocup de Müller, după-amiaza mă bucur de familie, iar nopțile le dedic soției mele, pentru că vreau să se simtă bine.

În seara aceasta, noi patru mergem la Jokers pentru a lua cina, la restaurantul tatălui lui Björn. În cele din urmă, Frida, Andres și Björn ne însoțesc, alături de ultima lui cucerire, o frumoasă și sexy prezentatoare CNN pe nume Agneta, care, după zece minute, îmi dau seama că este insuportabilă și realizez că Jud crede același lucru ca mine.

Chiar îmi plăcea genul acesta de femei înainte?

Björn, care este la fel de atent ca mine, observă și el cum se uită Jud la Agneta și, la un moment dat, apropiindu-se de mine, șoptește:

– Nu au nimic în comun, nu-i așa?

Zâmbesc. Știu despre ce vorbește: în timp ce uneia îi place să mănânce, cealaltă face doar o față dezgustată.

– Absolut nimic, spun.

Björn zâmbește și comentează când aude o glumă venind din partea iubitei mele:

– Femeile ca Judith sunt speciale.

Consimt, sunt convins și, uitându-mă la prietenul meu, accentuez:

– Și, din fericire, este soția mea.

De îndată ce spun asta, Björn zâmbește din nou, iar Dexter, care ne-a auzit, murmură:

– Cucerirea ta, Björn, după cum se spune în țara mea, se simte brodată manual!

Apoi, eu și el îl privim fără să înțelegem.

– Ce vrei sa spui cu asta? întreabă Andres, amuzat.

Dexter pufnește. Cina nu este ușoară pentru el, din pricina Gracielei și, arătând spre Agneta, care privește cu o față indescifrabilă, în timp ce fetele mănâncă cu poftă, explică:

– Uită-te la ea, se simte divină, specială, unică.

Noi patru ne uităm la Agneta și trebuie să-i dau dreptate.

Femeia aceea blondă este o frumusețe. Corp grozav. Înaltă. Picioare lungi. Chip prețios. Păr senzual. Dar acum, că dragostea a intrat în viața mea, înțeleg că frumusețea exterioară nu este totul și zic:

– Este ceea ce îi place lui Björn, nu?

Prietenul meu dă din cap, zâmbește și șoptește:

– Sex fără complicații. Nu caut mai mult.

Asta îl face pe Dexter să râdă. În sfârșit, zâmbește și dintr-odată sunt conștient de cât de multe pierd ei, așa cum obișnuiam să

pierd și eu înainte, prin faptul de a nu-mi deschide inima în fața iubirii. Cu toate acestea, nu spun nimic. Nu am fost niciodată genul de om care să dea sfaturi și mai puțin sfaturi legate de iubire.

Andres tace și el. Este clar că, în chestiunile inimii, bărbații preferă să nu deschidă gura.

Pe parcursul cinei, fetele, cu excepția Agnetei, care încă mai crede că este „brodată", se distrează, mănâncă și se bucură de moment. Fără îndoială, Frida, Jud și Graciela împreună sunt o bombă cu ceas, dar atunci observ cum ultima merge un pic prea departe cu berea Lowenbrau.

La naiba cu Graciela, văd că știe să bea bere!

După cum spune ea, iubește berea leilor și suntem surprinși când, la ceva ce spune Dexter, ea izbucnește:

– Îmi pare rău să văd că nu vrei nimic de la mine, când ar fi minunat să ne jucăm împreună în camera aia a ta, a plăcerii.

Toți ne privim cu uimire.

Am auzit bine?

Știe Graciela despre existența acelei camere?

Dexter se uită la mine. Eu mă uit la Judith. Soția mea clipește inocent, când Graciela, complet dezinhibată datorită bericilor, se apropie de un Dexter derutat și, fără să se gândească, îi dă un astfel de sărut încât până și eu simt că pământul se cutremură sub picioarele mele.

La naiba cu Graciela!

Fără să vorbim, suntem martorii pasiunii pe care chiliana o pune în acest moment și, atunci când decide să pună capăt sărutului, se uită la un Dexter cu ochii ieșiți din orbite și șoptește:

– Mă refer la asta, drăguțule! Nu vreau să mă mai joc cu alții, când pot să o fac cu tine.

Bine... bine... bine...

Acest lucru devine interesant!

Dexter procesează ceea ce s-a întâmplat. Este foarte confuz și întreabă furios:

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cu cine te joci tu?

Se joacă?

Ea joacă?

Mă uit la Jud și zâmbetul ei îmi spune că știe mai multe decât mi-a povestit; apoi băutoarea de bere pentru lei izbucnește:

– Cu prietenii mei.

– Și o face foarte bine, spune Frida, amuzată.

Judith izbucnește în râs.

Oops... oops... Acel râs. Ce pericol!

Dexter scoate fum nu numai prin urechi și, văzând ce față face, decid să preiau controlul asupra situației. Fie fac ceva, fie aici va izbucni un scandal. Prin urmare, ridicându-mă de pe scaun, spun:

– E târziu, cred că ar fi bine să mergem acasă.

Lăsând-o în urmă pe Jud și pe Graciela, care râd, îl încurajez pe Dexter să părăsească restaurantul, are nevoie de asta, în timp ce restul își iau rămas-bun de la tatăl lui Björn.

Dexter este confuz, furios și supărat în egală măsură, iar când Björn ni se alătură, ne întreabă surprins:

– Dar ce s-a întâmplat acolo?

Dexter nu răspunde. Mă uit la el cu o față de vinovat, iar Björn, care a avut nevoie doar de câteva zile pentru a-și da seama ce se întâmplă cu mexicanul, șoptește:

– Ce mai aștepți ca să ataci?

Dexter blestemă, îl privește și dă verdictul:

– Termină cu prostiile, Björn!

– Dar...

– Nu vreau să intru în ceva care m-ar putea răni, îl întrerupe el.

Cuvintele, furia și neputința lui mă frustrează. Prietenul meu merită să fie fericit și eu șoptesc:

– Dexter...

Dar mă reduce la tăcere cu o mișcare a capului. Nu vrea să vorbească. Refuză.

Câteva clipe mai târziu, restul grupului părăsește localul și, după ce îl ajutăm pe Dexter să urce în mașină, Björn și cu mine ne privim, iar el, deși dau din cap, astfel încât să închidă gura, întreabă:

– Deci această scumpete de fată este liberă?

La naiba cu Björn!

Cu toate acestea, când schimb o privire cu el, evit să zâmbesc. Face asta doar pentru a pune presiune asupra lui.

– Complet liberă, spune Dexter.

Björn consimte. Mă uit la el. Ne înțelegem.

Câteva secunde mai târziu, când toată lumea se apropie de noi, încep să împachetez scaunul cu rotile al prietenului meu, în timp ce grupul își ia rămas-bun și, cu coada ochiului, o văd pe Agneta îndreptându-se spre mașina sportivă a lui Björn fără să-și ia nici măcar rămas-bun.

Ce imbecilă!

Frida și Andres, după mai multe sărutări, pleacă și, înainte de a urca în mașină, Björn se uită la Graciela și spune cele patru cuvinte în spaniolă pe care le cunoaște, conștient fiind că Dexter îl aude:

– A fost o plăcere, iar invitația la cină rămâne în picioare. Vorbim mâine.

Ce nenorocit!

Încerc să nu zâmbesc, mai ales atunci când îl aud pe Dexter pufnind.

Câteva clipe mai târziu, prietenul meu chipeș le sărută pe soția mea și pe Graciela și se îndreaptă cu o privire amuzată spre mașina lui sport, unde îl așteaptă „broderia manuală".

În tăcere, conduc prin München spre casa noastră, în timp ce Dexter, lângă mine, privește înainte. Prin oglinda retrovizoare, observ cum Jud și Graciela șușotesc și îndată aud că soția mea a poreclit-o pe noua achiziție a lui Björn, Foski.

Zâmbesc. Judith și poreclele ei ciudate.

***

Odată ce ajungem acasă și îi salutăm pe Susto și Calamar, care sunt mereu bucuroși să ne vadă, Dexter se duce în camera lui încruntat, iar Graciela în a sa, cu zâmbetul pe buze.

Cum sunt cei doi!

Mă uit la soția mea, care mă privește cu o față care exprimă: „Eu nu știu nimic" și întreb:

– De ce ești atât de neastâmpărată, micuțo?

Printre râsete și confidențe, ajung să o iau în brațe și să o duc în camera noastră. De îndată ce închid ușa, Jud, căreia i s-a urcat și ei puțin la cap berea pentru lei, își fixează frumoșii ochi negri asupra mea și spune în șoaptă:

– Ce zici ca tu și cu mine să ne jucăm puțin ca nebunii?

Iubesc acel „ca nebunii".

Zâmbesc. Nu mă pot abține, pentru că știu ce înseamnă acea petiție.

Iubita mea, iubita mea nebună și fascinantă, îmi cere sex dur, alături de cuvinte indecente și consimt încântat. Imediat, făcând un pas spre ea, intru în jocul nostru și o sărut, luând-o în brațe.

Gura ei...

Buzele ei...

Gustul ei...

Acest lucru atât de al nostru, atât de unic, atât de exclusivist și atât de privat, încât doar noi ne bucurăm, de comun acord, mă înnebunește și, când își apasă pelvisul contra erecției mele deja dure, sărutul se termină și întreb cu o voce seducătoare:

– Vrei să te fuți?

Jud dă din cap aprobator. Privirea aceea lascivă mă înnebunește și trag aer în piept. O să am nevoie de el.

Câteva secunde mai târziu, când majoritatea hainelor noastre au zburat prin cameră, ea mă privește, se îndreaptă spre mine, dar eu o opresc.

– Nu atât de repede, micuțo.

Nerăbdătoare. Este nerăbdătoare și, încruntată, întreabă:

– Dar ce-i cu tine?

Îmi place patima ei. Îmi place excitația ei. Și, dorind să o înnebunesc, precizez:

– Vreau să-mi spui, pas cu pas, ce vrei să se întâmple din acest moment.

Chipul ei uimit mă face să zâmbesc și insist:

– Hai... spune-mi, micuțo.

Jud zâmbește în sfârșit, cu zâmbetul ăla malefic pe care îl ador și, privindu-mă, izbucnește:

– Vreau să mă fut.

– Cum?

Observ anxietatea ei. Dacă există ceva ce nu poate ascunde, asta este. Văd cum se uită la penisul meu tare și erect, dornică de el și continuă cu acea minunată nerușinare:

– Vreau să mă așezi pe pat, să-mi legi mâinile de capul patului și să-mi rupi chiloții. Apoi trebuie să te masturbezi în timp ce îmi ordoni și îmi ceri să-mi desfac picioarele pentru tine. Mai apoi vreau să te savurez. Vreau penisul tău în gura mea și, odată ce am terminat cu el, cer ca tiranul meu să mi-o tragă, să mă facă să țip, să gem și să urlu de plăcere.

Măiculiță!

De îndată ce spune asta, trebuie să fac eforturi mari pentru a nu ejacula instantaneu.

Îmi place să o simt complet dezinhibată, când vine vorba de sexul cu mine. Comunicarea este necesară într-un cuplu, pe toate planurile, inclusiv pe cel al sexului. Fără comunicare, fără sinceritate, fără complicitate, nimic nu este cum trebuie. Mi-a luat ceva timp să o obișnuiesc cu asta, dar acum îi place, mai mult decât mie, cred.

– Îmi place să văd că poți cere ceea ce vrei, șoptesc. Îmi place foarte mult.

Jud se mișcă, este nervoasă și, uitându-se la un fotoliu pe care îl avem în dormitor, ridică repede o cravată de-ale mele și, oftând, insistă să mi-o înmâneze:

– Și o vreau asta acum!

Nu mai pot aștepta. O iau de mână și o așez pe pat.

Fără să vorbesc, însoțiți doar de excitarea și perversiunea momentului, o prind de mâini și, după ce i le leg cu cravata mea, fac nodul de capul patului.

Ispită!

Soția mea este o pură ispită.

Îi sărut gura. Îmi încarc sărutul cu pasiune, nebunie și patimă și îl închei cu o mușcătură fierbinte.

Micuța mea geme și, când privirile noastre se întâlnesc, prind țesătura fină a chiloților ei și îi rup.

Da!

Sunetul ruperii țesăturii ne sufocă pe amândoi și, când îmi pun palma pe sexul ei fierbinte, spun în șoaptă, când văd acel tatuaj care este atât de special pentru noi:

– Cere-mi ce vrei.

Tremură. Simt cum vibrează în fața privirii, a atingerii, a cuvintelor mele și, mulțumit, șoptesc:

– Legată și cu chiloții rupți... ce urma?

Respirația lui Jud se accelerează.

Îi place să-i îndeplinesc dorințele și, înainte de a putea vorbi, o sărut din nou. Sărut gura aceea care mă înnebunește atât de tare și, dintr-o smucitură, îi rup sutienul.

Sânii sunt liberi și sorb geamătul ei savuros. O nebunie!

Legată de capul patului și întinsă pe pat cu lenjeria ruptă, mă face să mă simt puternic, așa că, în cadrul jocului fierbinte, îi cer:

– Desfă picioarele!

Ea o face. O excite faptul că îi ordon, știu și insist:

– Mai mult...

Coapsele ei tremurânde se deschid încet. Se joacă cu mine, mă ispitește. Și când prețioasa ei bijuterie fierbinte și umedă este expusă în fața mea, zâmbesc, zâmbesc ca un lup flămând și șoptesc:

– Fascinant!

Iubita mea geme. Își mișcă șoldurile emoționată și, uitându-mă în ochii ei, eu sunt cel care ordonă acum:

– Spune-mi ce urma.

Respirația lui Jud este la fel de accelerată ca a mea, atunci când îmi cere:

– Masturbează-mă...

Nu-mi ia nici două secunde să introduc un deget în ea, în timp ce îmi mușc buzele.

La naiba... ce minunăție!

Căldura ei interioară mă îmbată, strigă la mine, astfel încât mă face să mă simt deja acasă și, în timp ce o ating, întreb:

– Așa?

Dăruită complet momentului, Jud se răsucește în pat. Se bucură, geme, țipă.

Îi place atât de mult ce îi fac, pe cât îmi place mie să i-o fac. Și se desfată, se desfată doar pentru mine.

Acest joc al nostru ne bucură pe amândoi. Un joc de care nu m-aș bucura dacă ea nu l-ar savura.

Arșiță!

Mișcările mele cu degetul sunt la fel de accelerate ca țipetele și spasmele ei.

Iubita mea este furie pură, viață pură, căldură pură și simt că voi exploda. Dar nu mă opresc, nu trebuie, nu vreau. Vreau ca fetița mea să se bucure de moment ca o nebună, până când un spasm al corpului ei mă anunță că trebuie să schimb actul. Astfel, îmi scot degetul din intrândul ei și-l sug în fața privirii sticloase a iubitei mele care îmi cere:

– Mănâncă-mă!

Încântat, da. Îmi place gustul sexului ei.

Aroma pasiunii sale mă înnebunește și, când văd acei ochi frumoși strălucind de exaltare, îmi pun capul între picioarele ei și, scoțându-mi limba, o trec cu frenezie peste acel tatuaj pentru a sfârși așa cum mi-a cerut, mâncând-o.

Savuroasă!

Cu plăcere, ling, ciugulesc, sug și mă joc cu ea, în timp ce simt cum crește pentru mine clitorisul ei suculent, acel minunat buton al plăcerii. Doar pentru mine.

Jud tremură. Ea se predă în totalitate mie și jocului nostru fierbinte.

Delirul o cuprinde și ea îmi cere, mă roagă, îmi ordonă să nu mă opresc, iar eu nu mă opresc.

Din fericire, Flyn nu este acasă în seara asta. Cum noi am ieșit în oraș, el a mers să doarmă cu mama mea, astfel că putem țipa și ne putem bucura fără să ne gândim la altceva. Numai la ea și la mine.

Nu ne pasă dacă Graciela sau Dexter ne aud. Ne pasă doar să ne bucurăm de jocul nostru, de momentul nostru și de unirea noastră.

După un țipăt însoțit de trepidații, Judith mă anunță că a juisat. Mă uit la ea și ea zâmbește cu respirația sacadată. Zâmbesc și eu, iar neobosita mea soție deschide gura. Nu trebuie să vorbim. În tăcere, ne înțelegem și, fără să o dezleg, mă așez cu grijă peste ea și îi bag în gură ceea ce-mi cere.

Încântat, observ cum proprietara vieții mele și a dorințelor mele se bucură să-mi lingă penisul. Felul în care suge și pasiunea pe care o pune în ceea ce face mă fac pe mine să gem acum și, închizând ochii, uit de lume și mă bucur. Mă bucur mult.

Delir...

Bucurie...

Nebunie...

Toate acestea se adună până nu mai pot suporta și, ieșind din gura ei, mă întind peste ea și, după ce îmi plimb penisul erect peste vaginul ei umed, mă introduc pe deplin în ea, dintr-o singură împingere.

Amândoi țipăm.

Amândoi ne arcuim de plăcere.

Amândoi ne desfătăm.

Și atunci începe un dans nebun și avid prin care pătrund în ea de o mie de ori cu forță, în timp ce salteaua se alătură dansului nostru.

Sex... sex... sex...

Din nou și din nou, mă scufund în ea în timp ce mâinile mele zboară peste sânii ei, abdomenul ei, șoldurile ei, gâtul ei.

Totul este plăcere...

Totul este o nebunie...

Totul este iubire...

Ne sărutăm. Nu vrem să se termine acest lucru.

Extaz...

Bucurie...

Lascivitate...

Animalele care trăiesc în noi își fac apariția și ne lăsăm duși de val, în timp ce ne-o tragem de parcă nu ar exista ziua de mâine.

Îmi accelerez actele. Transpir, sunt foarte fierbinte și, după o serie de atacuri în care simt că îmi pierd viața, uniți, ca de multe ori, țipăm și ne lăsăm purtați de cea mai pură plăcere.

6

Două zile mai târziu, sora mea, Marta, sună la telefon pentru a le invita pe Jud și Graciela în oraș.

La început, Dexter și cu mine ne gândim să rămânem acasă, nu avem dispoziție pentru dans. Cu toate acestea, văzând entuziasmul fetelor și, cu atât mai mult, știind că se duc la nenorocitul ăla de local, Guantanamera, mă răzgândesc.

Mergem și noi!

Deja de la intrare, încep să mă enervez.

Acest loc, această coșmelie, nu-mi place.

Urăsc modul în care o privesc pe Judith.

Mă îmbolnăvește să o văd dansând cu alții, dar, din moment ce trebuie să fiu cu ea și nu suport ca altcineva să pună un deget pe ceea ce ador atât de mult, încerc să mă prefac, deși ceva din privirea ei îmi spune că nu-mi iese.

Odată ce noi patru intrăm în incintă, ne îndreptăm spre bar. Acolo, Dexter, Graciela, Jud și cu mine cerem ceva de băut și deodată o văd pe sora mea, Marta, dansând pe ring.

O privesc surprins și, fără să mă pot abține, o întreb pe soția mea:

– De ce face sora mea fețele alea?

Jud, care dansează deja lângă mine, urmează să răspundă, când Marta vine zâmbind spre noi însoțită de băiatul ei. Săracul... ce trebuie să suporte!

Imediat i-l prezint lui Dexter, în timp ce încerc să ascult pe furiș despre ce vorbesc Marta și Jud.

Și, la naiba, mă enervez!

Vorbesc despre un bun dansator care se află pe ringul de dans pe care sora mea îl numește Domnul Tors Perfect, iar soția mea obraznică izbucnește:

– Sfântă Fecioară, cum arată Domnu'!

Dar hei, cum să spună asta?

Auzind-o, mă enervează și apoi o mai aud pe sora mea spunându-i și că se numește Maximo și este argentinian.

Tocmai argentinian! La cât sunt de escroci!

Stomacul meu se blochează. Nu cred că a fost o idee bună să vin aici; apoi chelnerul pune în fața mea băuturile pe care le-am comandat și, văzând cum Judith se uită la blestematul Domn, îi iau paharul și, punându-l în fața ei, spun cu o anumită ciudă:

– Băutura ta, Jud.

Îmi zâmbește. Ea așteaptă același lucru de la mine, dar nu, nu am chef să fac asta.

Dacă ar auzi o conversație similară, dar cu rolurile schimbate, cu siguranță s-ar supăra și vreau să știe că sunt supărat. Foarte supărat.

Cu toate acestea, ei nu îi pasă de gestul meu și de fața mea, nu are respect pentru mine; mă sărută, mă privește în ochi și șoptește:

– Mie îmi place doar de tine.

– Și de Maximo, spun fără să-mi dau seama.

La naiba... la naiba! De ce a trebuit să o spun?

Dar, să vedem, sunt un tip sigur pe mine. Ce fac vorbind despre tipul acela?

În cele din urmă, Judith își atinge scopul și mă relaxează cu sărutările și cuvintele ei pline de afecțiune. Reușește să mă facă să zâmbesc.

Zece minute mai târziu, Dexter este crispat.

Ce noapte avem!

De Graciela se apropie mulți bărbați, iar ea le vorbește și glumește în mod natural.

Încerc să-mi relaxez prietenul, să-l liniștesc, dar nu reușesc decât să-l fac să nu mai mârâie pentru câteva secunde, când observ o

femeie frumoasă trecând pe lângă noi. Ea îmi este indiferentă, am ochi doar pentru brunețica mea, dar am nevoie ca prietenul meu să se relaxeze.

Dorind ca atmosfera bună să domnească în acea noapte între noi, în ciuda faptului că, pentru gustul meu, nu suntem în locul potrivit, îi cer chelnerului să pună încă o rundă de shoturi, când, dintr-odată, toată lumea, inclusiv Jud, care este lângă mine, strigă:

– Cuba!

Ce se întâmplă?

De ce țipă toată lumea?

Câteva clipe mai târziu, iubita mea începe să se contorsioneze încet și provocator în fața mea pe ritmul cântecului. Este frumoasă în rochia ei scurtă și o aud spunând:

– Vino! Hai să dansăm!

Eu?!

Eu să dansez?!

Fără îndoială, soția mea și-a pierdut mințile.

Una este să dansezi în luna de miere și altceva să dansezi aici. Și, fără să mă mișc din loc, îi zic:

– Du-te tu pe ringul de dans.

Jud nu ezită nicio secundă și aleargă acolo unde sora mea și prietenii aceia cu care iese uneori dansează și se distrează.

– Ce dansatoare mai este și soțioara ta! spune Dexter, atrăgându-mi atenția.

Dau din cap aprobator. Are toată dreptatea din lume. Dacă lui Judith îi place ceva, pe lângă motocros și șunca spaniolă, aceea este muzica.

– Bună, Eric, ce bucurie să te văd pe aici!

Auzind acea voce, mă întorc și îl întâlnesc pe Reinaldo, un prieten de-al Martei și de-al lui Jud. Încântat, îl salut. Îl prezint lui Dexter și Gracielei și, câteva secunde mai târziu, când îi spun unde se află soția mea, el aleargă spre ea și începe imediat să danseze.

Îi privesc în tăcere. Reinaldo dansează cu Judith, o cuprinde de talie și nevasta mea zăpăcită se lasă dusă de val. Sunt gelos. Încerc

să nu fiu, dar în adâncul meu sunt negru. Știu că nu face nimic rău, știu, dar îmi este greu să înțeleg de ce trebuie să danseze așa. Cu acea nenorocită de complicitate.

Mă gândesc la asta, când îl aud Dexter mormăind:

– Dacă ar fi soția mea... aș fi un gelos fără leac.

La naibaaa...!

Să nu mă întărâte și mai mult.

Și, fără să vreau să-i răspund lui Dexter, care privește cum Graciela râde cu un tip la bar, iau o înghițitură din băutura mea. Mai bine nu mă uit unde este Judith. Ar fi cel mai rezonabil.

Dar oamenii cântă, îndrăgesc acel cântec pe care și Judith îl cânta prin acasă și, inevitabil, și mintea mea îl fredonează.

Dar chiar știu melodia asta?

Surprins, îmi dau seama că mintea mea cunoaște versurile. Când cântecul se termină, soția mea vine însetată și, după ce ia o înghițitură din mojito, întreabă:

– Nu dansezi, dragul meu?

Să vedem, ce întrebare ridicolă este asta?

De când dansez eu, care sunt cel mai aritmic tip din lume?

Și, văzând cum transpiră, îi îndepărtez părul de pe față și o întreb cu aciditate:

– De când îmi place mie să dansez?

Bine. Mi-a scăpat. Știu că tonul meu nu a fost cel mai bun.

Știu, cuvintele mele poate că nu au fost cele potrivite.

Dar, când să spun altceva, ea mă cuprinde de gât și șoptește afectuos:

– Bine, atunci sărută-mă. Asta îți place, nu-i așa?

Zâmbesc.

Doamne... ce tâmpit sunt!

Lumina vieții mele mă face să zâmbesc ca un prost, dar apoi pisăloaga de Marta ajunge la noi, o ia pe Jud de braț și o conduce din nou la dans.

Idioată și soră-mea asta!

– Bemba colora! Ce melodie bună! strigă Graciela, ieșind cu ei pe ringul de dans.

– Foarte bună, mormăie Dexter posomorât.

Bine. De parcă nu le-aș avea și eu pe ale mele, pe deasupra trebuie să le suport și pe ale acestora doi.

Ce noapte!

Multă vreme, Jud dansează cu unul, cu altul, strigă „azucar!" alături de sora mea și de Graciela și se distrează minunat, în timp ce eu sunt răscolit pe interior.

Dar ce caut aici, dacă nu suport această muzică și acest loc?

Enervat, iau din nou o gură de alcool. Nu-mi place Guantanamera. Nu-mi place să fiu aici și vreau să plec mai repede acasă.

Când Judith se întoarce din nou la mine, însetată și fericită, mă simt deranjat și îi transmit prin chipul meu cât de inconfortabil mă simt. Se uită la mine și nu spune nimic. Nu mă ia în seamă. Și, când nu mai suport, întreb:

– O să fie așa toată noaptea?

Nu răspunde. Se uită la mine și nu-mi răspunde.

La naiba cu soția mea!

Și, după ce îmi bea mojito-ul, pe al ei și un altul pe care l-a comandat, întreabă pe un ton glumeț după ce îi privește pe Dexter și pe Graciela, care, în sfârșit, par să vorbească (ei bine, eu aș spune că se ceartă):

– Nu-ți plac glumele?

– Glumele?!

Ei, na... să nu înceapă și cu d-astea.

Schimbăm câteva fraze scurte, niciuna dulce, până când acea nerușinată, fără să-i pese de efortul pe care îl fac pentru a fi aici, spune:

– Știi și tu, dlagostea mea.

La naiba cu totul!

Mă deranjează faptul că folosește acea expresie afurisită, „dlagostea mea", pentru că simt că râde de mine. Și asta face, ochii ei mi-o spun. Este o vrăjitoare!

Suport. Înghit în sec și nu spun nimic, orice aș spune ar fi greșit. Și, când sunt pe punctul de a-mi ieși flăcări din cap, ea spune:

– Vrei să mergem acasă?

Fără ezitare, dau din cap aprobator. Vreau să plec de aici. Știu că i-am distrus noaptea, că ea ar fi rămas, dar plecăm. Am venit împreună și ne întoarcem împreună.

În mașină, în timp ce eu și Dexter suntem liniștiți ca două maimuțe supărate, Graciela și Judith vorbesc și râd fără încetare. Ele s-au distrat și, fără îndoială, judecând după râsul lor, au băut prea multe mojito-uri.

Acasă, Dexter și Graciela, fără să se uite unul la altul, merg fiecare în camera lor. Eu și Judith mergem în a noastră, unde, după o mică discuție despre cât de gelos am fost în Guantanamera, facem, în sfârșit, dragoste.

Este modul nostru de a încheia petrecerea.

7

Zilele trec și, așa cum a propus, prietenul meu Björn o invită pe Graciela la cină.

Dexter nu spune nimic. El pur și simplu se dă la o parte din cale pentru a nu vedea sau auzi, deși a doua zi știu de la Björn că s-au limitat la cină și la o conversație, nu a fost nimic altceva și îl cred. Björn este prietenul meu și știu că nu m-ar minți.

Flyn începe școala. Asta mă face fericit.

În primul rând, pentru că are nevoie de un program pentru a se concentra asupra studiilor și, în al doilea rând, pentru că, odată ce nu este acasă, atât Jud, cât și restul casei ne putem odihni. Flyn este un copil care tinde să ceară foarte multă atenție.

Și, pe măsură ce programul începe, eu și Judith nu ne mai înțelegem. Îmi amintește că Flyn vrea să învețe să meargă cu motocicleta, ceea ce mă enervează. Pentru ce? Și mă anunță, fără să mă menajeze, că în câteva zile va participa alături de vărul meu, Jurgen, la o cursă de motocros.

Ce?!

Mă uit la ea fără să-i dau crezare.

Iar începe cu nenorocitul de motocros?

Acest lucru mă deranjează, dar mă enervează și mai tare când îmi amintește că în urmă cu mult timp eu însumi am ordonat să i se aducă motocicleta de la Jerez.

Dar bine, oi fi tâmpit!

Mai mult, își bate joc de mine, numindu-mă Dory, care se pare că este prietena unui pește pe nume Nemo.

Cine naiba este Dory?

Zilele trec și furia mea dispare. Este cel mai bun lucru pe care îl pot face, pentru că a mă lupta cu Judith, în cazul meu, înseamnă a pierde. Ea mă poate învinge sau, mai bine zis, o las să mă învingă.

Începe Oktoberfest, cel mai important festival al berii din lume, iar eu, împreună cu prietenii, familia și soția mea, mă voi bucura de el anul acesta.

Când o văd pe Jud îmbrăcată în dirndl, costumul tradițional, rămân fără respirație.

Soția mea, orice ar purta, este frumoasă, incredibilă!

Mă sprijin de ușă, urmărind-o din pură încântare, când se întoarce și mă îndrăgostesc din nou.

Ce frumoasă este!

Ne privim, zâmbim și asigur:

– Nu știu cum reușești, dar ești mereu frumoasă.

Complimentul meu îi place. Observ asta pe chipul ei, așa cum observ că îi place să mă vadă îmbrăcat în costumul tradițional al țării mele.

Nu mă omor după costumația asta, dar, pentru ea, aș face orice.

Câteva secunde mai târziu, ne sărutăm. Îi ador sărutările. Aroma. Tot... tot ce ține de ea. Și când sare în brațele mele și sărutul se încheie, se uită la mine și îmi șoptește:

– Dacă mă săruți în continuare așa, cred că voi închide ușa, o voi bloca și tu și cu mine vom organiza o petrecere la noi în cameră.

Dau din cap aprobator, ar fi fantastic, așa că îi spun:

– Îmi place ideea, micuțo.

Sărutări...

Răsfăț...

Ispite...

Jud scoate din mine acea parte protectivă și afectuoasă pe care nimeni nu a știut să o scoată și sunt pe cale să închid ușa, când aud vocea nepotului meu spunând:

– Dar ce faceți acolo?

Eu și Jud ne reprimăm imediat pasiunea, dar Flyn insistă, iritat:

– Lăsați pupatul ăsta și hai să mergem la petrecere! Toți ne așteaptă.

Zâmbind, îl ascultăm. Vom avea mica noastră petrecere mai târziu.

Norbert ne duce pe Dexter, Graciela, Jud, Flyn și pe mine cât mai aproape posibil de esplanada Theresienwiese, locul în care se ține faimoasa petrecere.

Ca întotdeauna, tumultul este incredibil și muzica tunătoare.

Distrat, îi observ pe Dexter și Graciela. La fel ca noi, sunt îmbrăcați în costume tradiționale și, când văd fața îngrijorată a prietenului meu, preiau rapid frâiele situației și îi fac să mă urmeze. Știu unde trebuie să mergem.

Când am ajuns la standul în care ne avem locul rezervat ca în fiecare an, ne întâlnim cu mama și sora mea alături de Frida, Andres și micuțul Glen. Desigur, îmbrăcați pentru ocazie.

Jud, fericită, începe să vorbească cu Frida. Graciela li se alătură, iar Dexter, care deja a salutat-o pe mama, se uită la mine și spune:

– Vreau o bere foarte mare.

Consimt și, după ce îi fac cu ochiul soției mele, mă îndepărtez cu el în direcția barului. Acolo, cer ceva de băut și, văzând cum se uită prietenul meu la Graciela, șoptesc:

– Cât va dura asta?

Dexter clatină din cap dezaprobator. Confuzia lui crește în fiecare zi și, înainte de a răspunde, insist:

– Știi ce crede ea despre tine, ce mai aștepți?

Prietenul meu ia o înghițitură de bere, se uită la Graciela pentru câteva secunde și, în cele din urmă, răspunde:

– Eric... Nu-i pot oferi ceea ce-și dorește și tu știi asta.

– Dexter, tu poți să-i oferi Gracielei același lucru ca orice alt bărbat.

– Hei, omule... Îmi zâmbește cu o anumită tristețe și, în timp ce observă cum dansează cu Andres, adaugă: Te înșeli. Există lucruri, cum ar fi să dansez cu ea, pe care nu le pot face. Și dacă la asta mai adaugi că sexul este ceva care...

– Dexter, îl întrerup, în viață nu totul se reduce la sex și la dans. Există lucruri mai importante.

Prietenul meu nu se lasă atins de ceea ce îi spun. Cu siguranță, crede că îmi lipsește o doagă, dar spune:

– Știu. Dar nu știu dacă ea...

– Încearcă, îl încurajez. Eu însumi mi-am dat o șansă cu Judith. Când am cunoscut-o, nu m-am gândit niciodată că viața mea se va învârti în jurul ei și acum iată-mă: căsătorit, fericit și dornic să-mi văd soția zâmbind. Pentru că zâmbetul și fericirea ei sunt tot ceea ce contează pentru mine.

Dexter se uită la mine. Cuvintele mele îl fac să vadă că sunt un sentimental, dar în mod ciudat zâmbește și, în cele din urmă, șoptește:

– Nu-i pot face asta Gracielei. Nu pot fi o povară pentru ea.

Cuvintele sale, atât de pline de sentimente, mă tulbură, iar când să-i răspund, arată spre ușă și spune:

– Uite, vine chipeșul Björn cu broderia sa manuală.

Privind, îmi văd prietenul și zâmbesc.

Tipul este deja în centrul atenției standului și văd că alături de el, pe lângă Agneta, care face poze cu asistenții care o cunosc de la televiziune, este Diana, o bună prietenă de la Sensations.

Dexter și cu mine ne luăm băuturile și ne alăturăm grupului, iar atunci, broderia manuală, a cărei poreclă dată de Jud nu mi-o amintesc, exclamă, privindu-mă:

– Eric! Ce bucurie să te revăd! Vino, vreau să ți-o prezint pe Diana.

În timp ce spune asta, observ chipul fetiței mele. Uh... uh... Este clar că nu-i place de Agneta și că au deranjat-o cuvintele ei. De ce?

După ce am salutat-o pe Diana, râzând, pentru că ne cunoaștem deja, mă apropii de brunețica mea, o iau în brațe și, dorind ca ea să știe că este singura femeie care contează pentru mine, în fața tuturor, îmi deschid inima și spun fericit:

– Prieteni, acesta este primul Oktoberfest al frumoasei mele soții în Germania și aș vrea să toastăm pentru ea.

Toți cei din jurul nostru, cunoscuți și necunoscuți, își ridică halbele uriașe de bere și, după ce au strigat, ciocnesc pentru fata mea și beau. Jud zâmbește și o sărut.

Gata, s-a zis cu expresia serioasă!

Câteva minute mai târziu, Flyn vrea să călărească în parcul de distracții și Jud se oferă să-l ducă împreună cu Marta.

– Vrei să vă însoțesc? întreb.

– Nu, drăguțule, spune Jud. Stai aici. Desigur, stai departe de Foski, pentru că tipa asta mă enervează.

Auzind-o, zâmbesc. Foski! Asta este porecla pe care Jud i-a dat-o broderiei manuale.

Odată ce pleacă cu sora mea și cu nepotul meu, Björn se apropie de mine și, întinzându-mi o halbă cu bere rece, o ridică pe a lui și spune:

– Pentru prietenul și fratele meu! Să te văd mereu cu fericirea asta în ochi!

Încântat de cuvintele lui, ciocnesc cu el și beau. E clar că fericirea pe care Jud mă face să o simt îmi emană prin toți porii și e evidentă pentru toată lumea.

– Sper să te văd și pe tine într-o zi cu privirea acesta, șoptesc.

Björn zâmbește și, clătinând din cap, răspunde:

– Îmi plac prea mult femeile pentru a mă concentra doar pe una.

– Și mie mi-au plăcut, până când a apărut una specială, afirm gândindu-mă la micuța mea.

El se uită la mine, bea și, după ce înghite, mă întreabă:

– Merită?

– Sută la sută! afirm cu încredere.

– În ciuda durerilor de cap pe care ți le creează?

Dau din cap aprobator, îmi este foarte clar, și el adaugă:

– Eric, nu vreau dureri de cap. Trăiesc foarte bine gândindu-mă doar la mine. Fac ce vreau după bunul meu plac și numai eu sunt proprietarul și stăpânul vieții mele.

Acum eu sunt cel care consimte. Înțeleg ce spune.

Poziția lui este aceeași pe care am apărat-o până când o spanioloaică a intrat în viața mea ca un nenorocit de tsunami pentru a mă doborî, iar când să mai spun ceva, Björn șoptește amuzat:

– Dexter se poartă foarte ciudat.

Mă uit la prietenul meu care, din lateral, observă cu un chip ciudat cum Graciela dansează cu un tip și eu spun în șoaptă:

– Sunt nedumerit. Nu știu la ce se gândește.

În timp ce spun asta, o văd pe Amanda intrând în stand. Ochii noștri se întâlnesc și îi zâmbesc. Ce a fost între mine și ea s-a clarificat și mă bucur pentru ea și pentru mine, dar mai ales pentru Judith. Pentru nimic în lume n-aș vrea să se gândească la ceea ce nu este cazul.

Amanda vine la noi și ne întâmpină.

Ca o bună nemțoaică, a venit de la Londra pentru a se bucura de Oktoberfest. Odată ce ne-am salutat, începe să vorbească cu Björn și o văd pe Jud cum intră în stand. Fericiți, ne privim, îi fac cu ochiul și, câteva secunde mai târziu, o văd cocoțată pe o masă alături de Frida, cântând un cântec tipic german.

Ce se mai pricepe!

Încântat, o privesc cum cântă și dansează cu acea grație spaniolă pe care numai ea o are, dragostea mea. Dar, coborând de pe masă, îmi dau seama că se uită la mine și chipul său se schimbă. E de rău... e de rău... Mai mult ca sigur a observat prezența Amandei.

La naiba!

Câteva clipe mai târziu văd cum își zgârie gâtul. Dezastru...

Și, fără să se apropie de mine, se întoarce pentru a se îndepărta cu o față furioasă.

Nu. Asta nu.

Mă duc după ea. Unde se duce?

Vorbește cu un bărbat pe drum și apoi merge înainte.

O urmez.

Nu vreau ca mintea ei să gândească lucruri care nu sunt și, când, în sfârșit, o cuprind de talie, la naiba, îmi dă un cot care îmi taie respirația.

Dar de ce trebuie să fie atât de grosolană?

Sunt îndoit de lovitura ascuțită; ea privește în cele din urmă înapoi și, fără a-i înțelege reacția, o întreb confuz:

– Dar ce-i cu tine?

Judith nu răspunde. Mă privește confuză, la rândul ei, și, deși mă doare stomacul din cauza brutalității micuței mele drăguțe, o prind de mână și o conduc într-o margine a cortului.

Odată ajunși acolo, o eliberez și cu tot temperamentul meu idiot îi comunic cât de puțin mi-a plăcut reacția ei. Ea nu vorbește. Nu răspunde, doar se uită la mine, până când, în sfârșit, durerea mea nu se mai simte, își depune armele înțelegând că între mine și Amanda nu există nimic, cu excepția muncii, și eu îi șoptesc:

– Micuțo... doar tu contezi pentru mine.

Atras ca un magnet, dau să o sărut, dar ea se retrage.

La naiba cu mania asta pe care o are!

Se joacă cu mine. Îi permit și, după ce îi zâmbesc, ne întoarcem la grup, dar, în timp ce o fac, sunt surprins să o văd pe Graciela așezată în poala lui Dexter.

Asta ce mai e? Ce s-a întâmplat?

Jud, care vede același lucru ca mine, mă privește uimită, iar Graciela și Dexter, care vorbesc, dintr-odată se sărută.

Ce?!

Dar ce ne-a scăpat?

Ochii mei și ai lui Björn se întâlnesc și, văzând chipul amuzat al prietenului meu, nu mă pot abține din râs; atunci mă uit la fata mea, care încă e nedumerită din pricina celor văzute și spun în glumă:

– Toată lumea se sărută aici, mai puțin eu.

Ea mă privește zâmbind.

Doamne, cât mă excită să o văd zâmbind așa și, câteva secunde mai târziu, apucându-mă de gât cu posesivitate, ea îmi cere:

– Sărută-mă, prostule!

Și o sărut... și ce o mai sărut.

Pe parcursul după-amiezii ne distrăm de minune.

Fără îndoială, petrecerea alături de Jud este mult mai distractivă decât mi-am amintit, deși ea este toată numai energie și nebunie, iar eu sunt tot numai liniște. Nu, nu-mi place să dansez, cu atât mai puțin în fața familiei și a prietenilor mei.

Când Dexter și Graciela pleacă acasă, fericiți de oportunitatea pe care o are prietenul meu cu chiliana, îmi pun gura aproape de urechea soției mele și îi șoptesc:

– Cred că cineva se va distra minunat în seara asta la noi acasă.

Jud zâmbește și dă din cap aprobator. Este la fel de convinsă ca mine.

Cerem ceva de băut, nu vreau ca petrecerea să se încheie alături de dragostea mea, iar în acel moment telefonul meu vibrează și constat că este Björn. El a plecat la Sensations și ne propune să mergem și noi.

Fără ezitare, îi spun lui Jud și o asigur că Foski nu este cu el. Acest lucru îi place, așa cum îmi place mie să văd expresia pe care o reflectă ochii ei.

Văd dorință și perversitate în privirea ei și, dornic să mă joc cu ea de-a orice vrem, îi șoptesc, gata să o înnebunesc cu cuvintele mele:

– Vreau să te ofer. Vreau să te fut și vreau să privesc.

Jud consimte. Se încinge. Îi place ceea ce aude. Ce îi propun.

Este caldă și receptivă și, de îndată ce mi-a spus că vrea să se bucure de ceea ce i-am propus, plecăm de acolo. Mergem la Sensations.

8

În taxi, eu și Jud suntem fierbinți, foarte fierbinți.

Faptul de a ști că mergem la Sensations ne excită la maximum, iar eu, printre râsete și săruturi înflăcărate, îi cer să-mi dea chiloții ei și ea se supune.

În mod pervers, îi duc la nas. Îmi place mirosul lor și, când mă mustră, roșie ca focul, pentru ca șoferul de taxi să nu își dea seama de ceea ce facem, îi pun amuzat în buzunarul pantalonilor.

Când ajungem și plătesc cursa, o iau pe Jud de mână și împreună mergem în local. Odată ajunși înăuntru, salut câțiva prieteni pe care îi întâlnesc și o prezint cu plăcere ca fiind soția mea.

Nu am mai fost la Sensations de la nunta noastră.

Mulți dintre ei mă privesc surprinși. Sunt sigur că ultimul lucru la care se așteptau din partea mea era ca eu să mă căsătoresc. Dar, da, am făcut-o. Ea este soția mea și sunt fericit.

După ce am ajuns în a doua cameră, unde muzica este mai tare, mai puternică, toată lumea se uită la noi și, fără a-i da drumul soției mele, ne îndreptăm amândoi spre bar, unde doi bărbați și o femeie se joacă, și o văd pe Jud zâmbind.

Perversitatea o învinge.

Când o văd râzând, o întreb care este motivul și îmi amintește de o noapte în Barcelona, noaptea în care am dus-o într-un loc, am înfierbântat-o și apoi am pedepsit-o, neoferindu-i sex pentru că mă lăsase la hotel.

Amândoi râdem când ne amintim de acel moment și apoi îmi dau seama de modul în care un bărbat ne privește. Judith îl excită și, satisfăcută că se bucură de jocul nostru, îi șoptesc la ureche:

– Este un bărbat în dreapta ta care nu încetează să ne urmărească cu privirea și m-ar excita dacă ar putea vedea ceva mai mult din soția mea. Vrei?

Cuvintele și mângâierile mele o fac să tremure pe Jud. Îmi plac tremurele ei și apoi ea afirmă cu încredere:

– Da, vreau.

O sărut. O ador.

Și, mutând scaunul pe care stă, îl așez în așa fel încât să-mi vadă soția. Apoi îi despart încet și deliberat picioarele, care, fără chiloți, sigur îi oferă tipului o priveliște frumoasă.

Excitație... Perversitate...

Faptul de a ști că acest bărbat observă umiditatea fierbinte a soției mele mă înnebunește la fel de mult ca pe Jud, și vorbim, comunicăm și întreb:

– Ți-ar plăcea să faci sex cu el?

Ea îl privește, dorința i se citește pe chip și afirmă:

– Da.

Inima îmi bate cu putere.

Faptul de a-mi imagina iubita cu picioarele deschise pentru el, în timp ce o ofer, mă excită la maximum; atunci brunetica mea șoptește, zâmbind:

– În noaptea asta vreau și eu să mă joc cu tine.

Asta mă face să zâmbesc. Ne vom juca orice vrea ea.

– Vreau să văd cum un bărbat îți face din nou felație.

Mă uit la ea, ezit, iar ea adaugă senzual:

– Dragul meu, tu m-ai învățat că nu sunt mai puțin femeie dacă mă joc cu o altă femeie. Și tu, Iceman, nu ești mai puțin bărbat dacă te joci cu un alt bărbat. Și mă aprind foarte mult când te văd mușcându-ți buzele cu plăcere.

Bine... Știu asta.

Și dacă sunt de acord să o fac este pentru că ea a cerut-o. Așa cum pe mine mă excită să o văd cu o femeie, mă excită și opusul și

îi ofer această plăcere, așa cum și ea mi-o oferă mie. Acesta este jocul nostru. Doar al nostru.

Ce perverși suntem amândoi!

Vorbim despre ceea ce ne încălzește până și sufletul, atunci când un prieten se apropie de noi și ne întâmpină. I-o prezint pe soția mea și ne spune că Björn se află în separeul cu numărul 10; îmi dau seama cum se uită la sânii ei și, când pleacă, îi spun asta, apoi, văzând o mie de întrebări în ochii lui Judith, comentez amuzat:

– Roger iubește sânii. Îi place să sugă sfârcurile.

Câteva secunde mai târziu, văd că bărbatul care o urmărea pe Jud se uită la mine și dispare în spatele cortinei roșii care aici poartă numele de cortina dorinței. Fără ezitare, și întotdeauna cu consimțământul soției mele, ne îndreptăm amândoi într-acolo și, pe măsură ce trecem pe lângă ea, vedem diferite persoane practicând sexul într-o mie de moduri și o mie de poziții.

Jud le privește. Văd pe chipul ei că este încă surprinsă să vadă asta și întreb:

– Cum ți se pare?

Ochii ei curioși contemplă tot ceea ce o înconjoară și, în cele din urmă, răspunde:

– Pare că se distrează.

După acea cortină, trecem de o alta și observăm oamenii dintr-un separeu. Acolo se află bărbatul de la bar, lângă un pat imens în care alții se desfată și, după ce îl privesc, spun adresându-mă soției:

– Întinde-te pe pat, Jud!

Dragostea mea se supune, în timp ce alți oameni continuă cu jocurile lor fierbinți, independent de noi. Stau lângă micuța mea și, privind-o, îi propun:

– Îmi doresc să te masturbezi pentru mine, bine?

Ea dă din cap aprobator, vibrează în urma sugestiei, dar șoptește:

– Mai întâi vreau eu altceva.

Știu la ce se referă.

Știu ce solicită.

Și, mulțumit să mă bucur de ea și pentru ea, mă așez, iar Jud, privindu-l pe omul care așteaptă lângă noi să se joace, spune:

– Îngenunchează înaintea lui.

Ordinul ei mă face să închid ochii. Perversitatea a ceea ce urmează să se întâmple mă învinge și gem când îi simt mâinile desfăcându-mi pantalonii.

Faptul de a simți puterea soției mele asupra mea, asupra voinței mele și asupra corpului meu îmi face pulsul să crească. Ea și numai ea mă determină să fac lucrurile pe care nu mi-aș fi imaginat vreodată să le fac. Excitat, îi miros parfumul, acel parfum care în ziua în care am întâlnit-o m-a inundat complet și de care nu se desparte niciodată; apoi o aud spunând:

– Oferă-i plăcere!

Deschid ochii și mă uit la stăpâna și soția mea în timp ce observ că străinul îmi apucă pantalonii și îi trage în jos, împreună cu boxerii mei. Pulsul mi se accelerează. Respirația la fel și, de asemenea, simt că și a ei.

În timp ce îl privesc, observ cum se apropie de corpul meu. Îi simt privirea înfometată după penisul meu. Și o simt pe Judith și excitația ei.

Câteva secunde mai târziu, mâini care nu m-au atins niciodată mângâie erecția mea dură. Sunt dur și excitat. Și mângâierile acelea, alături de chipul iubirii mele, cred că mă vor face să explodez.

Tremur. Corpul meu tremură, când simt cum omul acela îmi atinge testiculele și le ciugulește ușor.

La naiba, ce plăcere!

Instantaneu, apa curge peste membrul meu. Îl ia întreg. Bărbatul mă spală pentru el, pentru Jud, pentru ei, și îi permit... îi permit pentru iubita mea.

Cu respirația sacadată, mă uit la ea și ea zâmbește.

Privirea ei îmi oferă pace sufletească și zâmbetul său, bucurie. Fără să vorbească, îmi spune cât de mult îi place ceea ce vede și eu zâmbesc. Zâmbesc și mă las dus de val.

Odată ce m-a uscat, bărbatul îmi duce penisul la gură.

Îi simt respirația...

Simt excitația lui, la fel de mult pe cât o simt pe a mea.

Limba lui suge vârful erecției mele și eu îmi înclin capul înapoi, tremurând.

Doamne... Cât de tare mă excită!

Lăsându-mă satisfăcut astfel, îi permit tipului respectiv să mă atingă, să mă ciugulească, să mă sugă, în timp ce mă desfăt și îmi mușc buzele. Jud zâmbește.

Tipul accelerează. Nu lasă niciun singur milimetru de piele fără să-l răsfețe, fără să-l mângâie, fără să-l lingă și, când mâinile lui îmi cuprind șoldurile și își bagă întregul meu penis în gură, eliberez un geamăt de satisfacție. Gura lui avidă îmi primește aproape în întregime membrul. Buzele lui îl strâng, îl capturează și tremur din nou.

De nenumărate ori, îmi scoate și îmi bagă penisul în gura lui caldă, în timp ce mă mișcă după bunul plac și, în curând, îmi dau seama că și eu mă mișc în căutarea profunzimii.

Sexul între bărbați este excesiv, este ceva nou pe care îl învăț și, în curând, îmi dau seama de faptul că, așa cum îmi place ceea ce îmi face, și lui îi place să mă introduc în gura lui cu forță.

Jud ne urmărește și, cu picioarele deschise în fața noastră, se masturbează. Ea ne urmărește jocul foarte atent și, din felul în care mă privește, știu că îmi cere să nu mă opresc, să continui și așa fac. Bineînțeles că o fac.

Respirația mea se accelerează la ceea ce îmi face bărbatul, în timp ce penisul meu crește pe limba lui încă niște milimetri și simt cum îmi curge sângele prin venele mele umflate, în timp ce el mă masturbează cu gura și mă suge cu limba în mișcări circulare.

Mâinile lui se îndreaptă spre fundul meu. Mă atinge.

Nu, asta nu. Dar sunt incapabil să îl opresc.

Momentul o cere, iar când îmi dă o palmă pentru a mă împinge mai adânc în gura lui, gem... gem din pură plăcere.

Mâinile lui strâng fesele fundului meu, îmi mușc din nou buzele și mă uit la Jud.

Este încântată, foarte încântată de ceea ce vede.

Apoi simt că îmi desparte fesele și îmi atinge anusul.

La dracu'... Nu m-am gândit niciodată că voi lăsa un bărbat să mă atingă așa, dar nu-l opresc. Nu pot. Cu toate acestea, când unul dintre degetele lui începe ceva ce nu îmi doresc în acest moment, mă uit la Jud. În ochii ei văd că vrea să continui. Ea vrea ca degetul să intre în mine, dar nu, nu pot. Încă nu sunt pregătit pentru asta și, după ce am făcut-o să înțeleagă acest lucru din priviri și ea a consimțit, îl opresc pe bărbat și, fără să vorbim, doar privindu-ne, știe cât de departe poate ajunge. Nu insistă.

El se concentrează din nou pe erecția mea și răsuflu ușurat și foarte excitat. Îmi îndrept mâna dreaptă până la capul lui și, prinzându-i părul, îl forțez să-și bage întregul meu penis în gură. Îi place asta. Îl înnebunește.

De nenumărate ori, mișcările noastre virile sporesc, devin mai puternice, mai severe, mai eficiente. Plăcerea pe care ne-o oferă tuturor celor trei este infinită și, când nu mai pot rezista, după o ultimă împingere în gura sa caldă, ejaculez. Tremur și ejaculez pentru iubita mea, care, mulțumită, mă privește și atinge și ea punctul culminant.

După această primă luptă, din care nu mă gândisem să scap în această noapte, necunoscutul ne spune că urmează să facă duș și Jud are grijă de mine și mă spală imediat cu atenție. Fără să vorbească, mă usucă și, odată ce termină, mă întreabă privindu-mă:

– Este totul în regulă?

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc. De obicei, eu pun această întrebare, după ce facem sex și, după ce dau din cap aprobator, întreb:

– Excitată?

– Foarte, spune ea cu un zâmbet frumos.

Câteva minute mai târziu, bărbatul revine, proaspăt și curat. Îl întreb cum îl cheamă. Se numește Austin. Apoi Jud se întinde pe

pat și, după o privire din partea străinului, dau din cap aprobator. Suntem cu toții jucători acolo și ne înțelegem fără să vorbim.

În continuare, în timp ce îmi trag fermoarul, văd cum îi ridică fusta iubitei mele și, imediat ce termină de spălat, o întreb, privind-o încântată:

– Deschide picioarele și oferă-i acces la tine!

Iar Jud îi oferă. Ea i-o oferă în timp ce observ cum străinul care mi-a făcut mie o felație acum o masturbează și își plimbă limba prin umiditatea ei.

– Plăcere!

A vedea plăcerea în jocurile noastre, în acțiunile noastre este minunat și mă desfăt. Ne desfătăm cu toții. Câteva minute mai târziu, când el își pune un prezervativ, îl văd apropiindu-se de gura iubitei mele și îl opresc.

– Gura ei este numai a mea, spun.

El consimte. Din nou, el nu pune la îndoială nimic și, dornic de sex, pătrunde în ea.

Jud țipă de plăcere. Înnebunesc privind și spun:

– Uită-te la mine!

Iubirea mea se uită la mine. Își fixează ochii drăguți asupra mea și îmi face plăcere să văd cum plăcerea îi încețoșează privirea la fiecare pătrundere a străinului.

Îmi place să văd cum un alt bărbat i-o trage la fel de mult pe cât îi place ei să văd asta și, din moment ce vrea mai mult, Judith își ridică picioarele pe umerii lui și o iau razna.

Înnebunesc!

Gemetele, țipetele, loviturile seci ale corpurilor lor mă excită din nou și, având nevoie de soția mea, mă aplec și îi cer gemetele și gura ei. Ceva al nostru. Doar al nostru.

Când bărbatul atinge punctul culminant, iese din iubita mea și o spală; excitația mea este la maximum. Imediat după aceea, o ridic pe Jud, o scot din separeu și, pe hol, o iau în brațe, o fixez de perete, îmi dau jos pantalonii și intru în ea.

– Da!

Țip necontrolat în timp ce mă afund în ea din nou și din nou, iar ea geme, se prinde de umerii mei și se bucură de moment la fel de mult sau mai mult decât mine.

Jocul nostru este fierbinte, arzător, devastator și, când ajungem la punctul culminant, după ce zâmbim și ne sărutăm, mergem să facem un duș. Avem nevoie.

Pe drum ne întâlnim cu Björn și îl întâlnim în sala oglinzilor. El a rezervat-o.

Ținându-mi frumoasa brunetă de mână, mă îndrept spre duș. Intrăm. Acolo facem un duș și, între sărutări drăgălașe, îmi repetă că îi place să-mi vadă chipul viril când un bărbat îmi oferă plăcere.

Zâmbesc.

Dar de ce zâmbesc?

Nu știu. Cert este că o fac și nu mă mai gândesc la asta. E mai bine.

Câteva minute mai târziu, când ne sărutăm într-un jacuzzi ale cărui ape își schimbă culoarea, Björn și Diana intră în cameră. Prietenul meu și cu mine ne privim și zâmbim. Vrem să ne distrăm.

Nou-veniții fac duș și apoi Björn intră în jacuzzi cu noi în timp ce Diana pune muzică. Pe urmă se alătură și ea grupului și vorbim plini de viață. Bulele ne mișcă trupurile și al meu se atinge ispititor de cel al soției mele.

Încă o dată, este clar pentru noi toți că lui Jud nu-i place sadomasochismul și nu pot să nu zâmbesc. Mă face mereu să zâmbesc.

Dornic să ne bucurăm de jocurile noastre fierbinți și perverse, propun să ne jucăm de-a maeștrii. Jud se uită la mine, se gândește la asta pentru o clipă, dar în cele din urmă acceptă, cu un zâmbet.

Micuța mea brunetă are un meniu întreg de pericole!

Diana iese din jacuzzi și îi ordon lui Jud să iasă și ea. Ea o face. Cele două se întind pe pat și îmi face plăcere să mă uit la cum se ating prietena și soția mea, cum se dăruiesc una alteia.

Din locul în care ne aflăm, eu și Björn ne bucurăm de spectacolul pervers pe care ni-l oferă cele două, fără să ne atingă, în timp

ce Jud, dăruită în întregime, are orgasm după orgasm, iar un mic pumn de resentimente îmi atinge inima când văd că se bucură cu Diana și nu cu mine.

În tăcere, eu și prietenul meu le privim până când, dornic să fiu eu cel care o desfată pe soția mea, cer:

– Jud, vino în jacuzzi!

Încinsă, spanioloaica mea zâmbește, se ridică și, făcându-și vânt cu mâna, se apropie și se așază între noi.

Cu încântare, o iau de mână sub apă. Se uită la mine și, după chipul ei, știu că este în regulă. Asta mă face fericit. Stăm câteva minute în tăcere, în timp ce muzica se aude prin difuzoare și simțind că trebuie să continui jocul, îi cer:

– Masturbează-ne!

Fără întârziere, ea îmi prinde penisul, îl strânge și mă privește pervers. Apoi se uită la Björn și, după chipul său, știu că tocmai i-a făcut același lucru.

Expresia lui Jud ne anunță că îi place ceea ce are în mâini și nu mă mai pot uita. Închid ochii și o las să mă masturbeze.

Mișcările ei sunt ritmice, puternice și minunate, așa cum îmi place mie. Mă desfăt la maximum, în timp ce persoana mea specială, dragostea mea, se joacă și participă la fanteziile noastre.

După ce i-a cerut Dianei să aducă prezervative, Björn îi spune să schimbe muzica și să pună un CD de inimă albastră. Câteva clipe mai târziu, piesa "Cry Me a River", a lui Michael Buble, începe să se audă. Îi văd pe Jud și Björn zâmbind, știu de ce o fac și apoi prietenul meu șoptește:

– Acest cântec îmi amintește întotdeauna de tine.

Și eu, care am nevoie de ea să se uite la mine, și nu la prietenul meu, îi atrag atenția și ne sărutăm tocmai în momentul în care Björn rupe ambalajul unui prezervativ pe care i-l dă Diana și îl pune.

Mă bucur de atenția soției mele, iar ea, la fel de excitată ca mine și ignorând ceea ce face el, se împinge în mine fără ezitare.

La naiba, ce plăcere!

Interiorul ei îmi înfășoară penisul cu căldură, cu dorință, cu disperare și tremurăm amândoi.

Chipul ei...

Oftatul ei...

Felul în care mă privește mă înnebunește și, înflăcărat de plăcere, șoptesc:

– Mă înnebunești, brunetico.

Câteva secunde mai târziu, în timp ce Diana ne urmărește, Björn se apropie de noi cu penisul său erect. Ochii noștri se întâlnesc. Știu că și-a pus prezervativul și, după ce dau din cap aprobator la întrebarea sa tăcută, prietenul meu îi șoptește lui Jud la ureche:

– Fundulețul tău mă încântă, scumpo.

Zâmbesc. Ea zâmbește și, după ce știu că putem continua, deschid cu poftă fesele fundului prețios al soției mele pentru a i-l oferi. Lui Björn. Fără a fi nevoie de lubrifiant, anusul lui Jud se acomodează intruziunii lui.

Incredibil!

Mă uit la soția mea.

Nu vreau să o rănesc.

Nu vreau ca ceva să o nemulțumească și cu atât mai puțin să o rănească, dar, văzând că se bucură de acea dublă posesie, o prind de talie și, scufundându-mă în ea, cer:

– Așa... draga mea... așa... Spune-mi că îți place.

Dragostea mea geme. Văd că plăcerea pe care o simte este extremă și, în cele din urmă, se uită la mine și spune amețită:

– Îmi place... da.

Björn și cu mine ne privim. Amândoi știm ce facem cu grija care este necesară, iar el, la fel de excitat ca mine, insistă:

– Cât de mult îți place?

– Mult... mult...! spune ea pe un ton de o plăcere absolută.

Fără oprire, dar cu cap, o înnebunim, pe măsură ce jocul nostru fierbinte se accelerează și gemetele noastre se aud clar

și puternic. Cu toate acestea, vreau să încerc ceva cu ea ce nu am încercat încă și, întinzându-mă puțin mai mult, mă uit la prietenul meu și propun:

– Dubla.

Björn dă din cap aprobator. Dacă eu sunt sigur, și el este și, după ce iese din fundul soției mele, își schimbă prezervativul cu unul curat și, aplecându-se, își introduce degetul în vaginul ocupat de mine.

Mă uit la Judith. Este tensionată. Acest lucru este nou pentru ea, dar, după ce i-am reamintit că Diana a dilatat-o cu câteva minute înainte și că nu aș permite niciodată ca ceva să o rănească, dă din cap aprobator și are din nou încredere în mine.

După ce a introdus două degete, Björn se mișcă cu atenție și, când indică cu un gest că penisul său a făcut deja o gaură lângă al meu, mă uit la soția mea și știu că îi place. Îi place foarte mult dubla penetrare vaginală.

Mișcările noastre se accelerează, sporesc. Jud geme. Își înfige unghiile în umerii mei și știu că e din plăcere, plăcere pură, în timp ce o apăs pe mine, scufundându-mă complet în ea.

Mie și lui Björn ne pasă de ea. Avem nevoie ca ea să ne spună că totul este în regulă și, vrăjită de moment, ea răspunde:

– Nu... nu vă opriți, vă rog... nu vă opriți... îmi place...

Auzind-o spunând asta este ca o muzică cerească pentru urechile mele și, uitând de toate, îmi dezlănțui dorința, iar Björn face la fel.

Țipete, oftaturi, gemete sălbatice.

Noi trei, sub privirea atentă a Dianei, care bea din paharul ei, ne bucurăm de acel moment pervers plin de desfrâu în timp ce bulele din jacuzzi ne atenuează vocile, până când, în cele din urmă, ne lăsăm purtați simultan de un devastator și minunat climax.

În dimineața aceea, când am ajuns acasă, am zâmbit ca un prost. Viața mea este perfectă de când Judith este în ea și, pe măsură ce îi salutăm cu bucurie pe Susto și Calamar, sunt conștient că, dacă m-ar părăsi vreodată, nu mi-aș mai dori altceva decât să mor.

Mână în mână ne îndreptăm spre ușa casei noastre și, înainte de a intra, iubita mea, care pare să-mi citească gândurile, mă sărută și îmi spune, printre altele, că mă iubește.

A-i spune „te iubesc" mi se pare puțin în acest moment. Simt atât de mult pentru ea, încât nu pot să mă exprim și, zâmbind, îi șoptesc deasupra gurii:

– Acum și pentru totdeauna.

Jud zâmbește. Ea știe ce înseamnă aceste cuvinte pentru noi și ne sărutăm.

Un sărut duce la altul...

Un zâmbet la un alt zâmbet...

Și, când intrăm în casă și văd lumină în bucătărie, sunt surprins.

Cine poate fi acolo?

Dar, intrând și văzându-i pe Graciela și Dexter, în halatele lor, sărutându-se, ea așezată în poala lui, Jud și cu mine ne privim amuzați. Însă, atunci când îi propun să dispărem în taină așa cum am apărut, ea clatină din cap dezaprobator și o aud spunând:

– Îhîm... îhîm...

Blocat, o privesc. Dar ce face?

Graciela și Dexter, prinși asupra faptului, ne privesc, iar brunețica mea spune cu dezinvoltură:

– Ce faceți voi treji la ora asta?

Îmi cer scuze din priviri față de Dexter. La naiba cu soția mea! Iar Graciela, care are același fel glumeț de a fi ca și Judith, răspunde fără să se miște:

– Ne era sete și am decis să bem ceva răcoritor.

În cele din urmă, ajungem să râdem cu toții și cu atât mai mult când văd sticla cu etichetă roz pe care au deschis-o. Este clar că șampania Moët Chandon Rose este câștigătoare.

9

La două zile după noaptea cea mare de la Sensations, când o văd pe Jud tăvălindu-se de durere din pricina menstruației ei, mă frustrez.

De ce trebuie să doară așa?

Cu afecțiune și delicatețe, am grijă de ea și, pentru a o face să zâmbească, îi spun că există un remediu german foarte bun pentru durere. Se interesează repede de el și, când îi spun că, dacă rămâne însărcinată, poate uita de menstruație timp de un an, se uită la mine și știu că, dacă ar putea, mi-ar rupe capul.

Ce micuță este fetița mea!

În dimineața aceea, la birou, primesc un telefon de la Londra de la Laila, nepoata lui Norbert și Simona. Și, aflând că, pentru unele probleme de muncă, va trece prin München, nu ezit și o invit să rămână la noi.

Laila este o bună prietenă a surorii mele Hannah și, tocmai din acest motiv, este specială pentru mine.

După-amiază, când mă întorc de la serviciu, îl sun pe Norbert. Îi povestesc despre apelul nepoatei sale și, deși este surprins că m-a sunat înaintea lui, este încântat de vizită. Laila este o fată foarte drăguță.

* * *

Ziua de vineri sosește, iar eu rezolv de acasă anumite probleme legate de Müller; ușa biroului meu se deschide și apare Dexter împreună cu vărul său Juan Alberto, care a venit din Spania într-o vizită expres.

Jud, care îi însoțește, se interesează de sora ei, Raquel, vrea să știe cum a rămas după plecarea mexicanului. Apoi văd că îi întinde un plic. Când pleacă, mă uit la Juan Alberto și îl întreb:

– Ce i-ai dat?

Zâmbește și, după ce se uită la Dexter, face semne cu ochiul:

– Raquel mi-a dat o scrisoare pentru ea.

– O, la naiba! Ce o fi făcut? șoptește Dexter.

Juan Alberto îl observă, nu răspunde și sper că această scrisoare nu este nimic care să o îngrijoreze pe micuța mea soție, că altfel îi rup capul. Când sunt pe cale să protestez, el spune:

– Liniștiți-vă! Între mine și Raquel totul este grozav. Amândoi suntem adulți și știm ce facem. Nu aveți de ce să vă faceți griji.

Eu mă uit la el. Dexter se uită la mine. Nu știm la ce să ne așteptăm, dar, în cele din urmă, deoarece vreau să-i dau un vot de încredere, declar:

– Pentru bine tău, sper că da.

Juan Alberto zâmbește, iar Dexter, fără să aștepte o secundă, îi povestește despre relația sa cu Graciela, ceea ce îl face pe vărul său fericit.

În cursul nopții, când eu și Jud suntem în camera noastră, ea mă provoacă să o sun pe telefonul ei mobil. Vrea să-mi arate tonul pe care l-a ales când o sun; fac ceea ce îmi cere și încep să o sun. Se aude *Si nos dejan* („Dacă ne lasă"), un cântec care ne-a făcut să ne îndrăgostim și mai mult în luna de miere, iar eu am zâmbit.

Ce prost sunt!

Fără îndoială, așa cum îmi spune soția mea în anumite momente, sunt un tâmpit! Atât de tâmpit încât, în momente ca acestea, nici măcar nu mă recunosc!

Totuși, prostia dispare când Judith menționează din nou că vrea să lucreze.

Dar, să vedem, oare are nevoie?

Oare îi lipsește ceva, câtă vreme am grijă de ea?

Și, așa cum spune cântecul nostru, dacă ea spune „alb", eu spun „negru".

Acest subiect mă crispează. Îmi face rău.

Nu are nevoie să lucreze. Lucrez deja pentru amândoi și, gata să înfrunt acea fortăreață spaniolă, mă pregătesc, dar apoi, în mod surprinzător, mă anunță că astăzi încheie subiectul. Însă îmi amintește că vom vorbi din nou despre asta.

Dar mai aveam de vorbit!

Oarecum supărat, intru în baie.

Urăsc să mă cert cu Judith, dar urăsc mai mult nenorocita ei de încăpățânare.

De ce trebuie întotdeauna să împingem totul la limită?

Mă spăl pe dinți, pun picăturile de care am nevoie în ochii mei blestemați și ies din baie.

Și, de îndată ce ies, mă surprinde întrebându-mă cine este Laila și de ce nu i-am spus că va rămâne la noi acasă să doarmă.

Clipesc cu gura căscată.

La naiba, am uitat să-i spun!

Chipul ei este o poezie și cu siguranță și a mea trebuie să fie.

Nu am nimic de ascuns în ceea ce o privește pe Laila și când îi văd ochii îngustați... e de rău... e de rău... Deodată, cu chipul ei tipic spaniol de „ești un tâmpit!", mă anunță că Laila ajunge mâine.

– Mâine?!

– Cum adică mâine?

Să conștientizez acest lucru mă copleșește. O înțeleg.

Dacă eu aș ști că un bărbat pe care nu îl cunosc va rămâne în casa noastră și aș fi fost ultimul care află, bineînțeles că m-ar deranja și, când să-mi asum greșeala, mă întreabă:

– Ai avut ceva cu ea?

O privesc cu gura căscată.

Dar ce spune?

Laila este cea mai bună prietenă a surorii mele Hannah. Nu am văzut-o niciodată ca altceva și, când să-i clarific acest aspect, mă întreabă din nou:

– Björn?

Asta deja mă irită.

Ceea ce are Björn cu Laila sau cu alte femei nu este treaba mea și, desigur, cu atât mai puțin a ei. Acum eu sunt cel care se enervează și, cu o voce slabă, o întreb ce o interesează despre Björn.

Judith înțelege repede întrebarea mea răutăcioasă și, cu temperamentul ei obișnuit, îmi spune că vorbesc prostii.

Prostii?

Ce rost are să-l băgăm pe Björn în această discuție?

Dar până la urmă o îmbrățișez.

Ne certăm din niște prostii, amândoi suntem idioți. Și, când o văd în sfârșit zâmbind, o iau în brațe, o duc la perete și, cu încântare și plăcere, scot unealta care îi place atât de mult soției mele și fac dragoste cu ea.

10

A doua zi, după ce îmi petrec dimineața aranjând chestiuni legate de Müller, decid să mă întorc acasă în curând. Nu știu la ce oră va ajunge Laila, dar vreau să fiu acolo pentru a i-o prezenta lui Judith.

Sunt în biroul meu, lucrând cu Dexter, când aud zgomot și, ieșind, aud vocea Lailei. Asta mă face să zâmbesc. Îmi amintesc încă de cum se distrau ea și Hannah și cât de mult s-a îngrijit Laila și l-a răsfățat pe Flyn.

Ce amintiri frumoase!

Mă bucur să o văd pe tânără, îi cer prietenului meu un minut și mă îndrept spre bucătărie. La intrare, se uită la mine și mă întâmpină cu un zâmbet imens.

– Eric!

– Bună, Laila.

Amândoi ne privim, zâmbim și sunt destul de sigur că se gândește la Hannah așa cum o fac eu. Amândoi plângem mult pentru pierderea ei.

Emoționați, ne apropiem unul de celălalt și ea mă felicită pentru nuntă și îmi spune că soția mea este minunată.

În timp ce spune aceste lucruri, mă uit la ea și o văd zâmbind. Văd că Simona și Norbert i-au prezentat-o. Mulțumit, îi dau Lailei două sărutări și apoi ea întreabă:

– Și băiatul nostru?

– La școală. Când îl vei vedea, nu îl vei mai recunoaște.

– Sunt convinsă! afirmă ea zâmbind, apoi adaugă: Apropo, cine sărbătorește mâine ziua de naștere?

Uimit de faptul că își amintește, izbucnesc în hohote de râs și, inevitabil, ne amintim de ultima aniversare pe care am sărbătorit-o

alături de Hannah. Amândoi râdem de amintiri, dar sunt brusc conștient de tăcerea incomodă pe care doar râsul nostru o rupe.

Ce se întâmplă?

Realizând cu coada ochiului cum mă urmărește soția mea, mă întorc, mă îndrept spre ea și spun, luând-o de talie:

– Draga mea, Laila și Hannah au fost teribile împreună.

Jud dă din cap aprobator. Schițează un zâmbet care știu că nu este autentic. Îi cunosc zâmbetele și îmi dau seama imediat că acesta este unul prefăcut.

În acel moment, ușa bucătăriei se deschide. Este Dexter, care spune:

– Eric, în biroul tău ai apelul pe care îl așteptai.

Conștient de importanța acelui apel și de faptul că vreau să mă sustrag, îi fac complice cu ochiul lui Jud și dispar. Am o problemă importantă de rezolvat.

***

A doua zi, când mă trezesc, mă doare puțin capul.

La naiba!

De ce tocmai astăzi, când este ziua mea de naștere?

Și, conștient că nu pot spune nimic sau toată lumea se va îngrijora din pricina problemei mele de vedere, fac un duș și, fără să o trezesc pe Judith, mă îmbrac și cobor la micul dejun.

La intrarea în bucătărie, Simona îmi zâmbește larg și spune, uitându-se la mine:

– Felicitări, domnule!

Bucuros să primesc felicitările ei, zâmbesc și, fără să ne sărutăm, din moment ce noi nu suntem pupăcioși ca Judith, răspund:

– Mulțumesc, Simona.

Femeia îmi pregătește cu bucurie micul dejun în timp ce iau ziarul care, ca în fiecare dimineață, mă așteaptă pe masă. Mă grăbesc să-l citesc, iar apoi ușa bucătăriei se deschide din nou și apare Laila.

Imediat ne privim și zâmbim.

– Felicitări, Eric!

Văzând-o apropiindu-se de mine, mă ridic și îi ofer un scaun lângă mine. De ce, nu?

Câteva secunde mai târziu, Laila se așază și o aud spunând:

– Mătușă, te superi dacă îmi dai o cafea și îmi faci niște pâine prăjită?

– Chiar acum, răspunde Simona.

Laila îmi întinde apoi un pachet. Asta mă surprinde și, când îl deschid, găsesc un stilou frumos.

– Mulțumesc. Este un cadou frumos și practic.

Câteva clipe mai târziu, începem să vorbim. Îmi povestește despre viața ei din Londra și o amintim inevitabil pe Hannah. Am iubit-o amândoi și sunt sigur că îi este dor de ea la fel de mult ca și mie. Hannah a fost minunată. Unică. Specială.

Multă vreme vorbim, ne punem la curent, până când Dexter intră în bucătărie și Laila, după ce își termină cafeaua, se ridică și pleacă. Prietenul meu, căruia Simona îi oferă o cafea în acest moment, odată ce pleacă și ne lasă singuri, spune, privind la stilou:

– Ce drăguț este!

Mă uit cu drag la stiloul pe care mi l-a dat Laila, care ar fi putut fi la fel de bine un cadou de la Hannah și afirm:

– Da. Este.

Amândoi zâmbim, iar apoi Dexter întreabă:

– Pot să-ți spun ceva care mă face să mă simt ca un prost?

Dau din cap aprobator, însemnând că Dexter îmi poate spune ce vrea.

– Nu mi-am imaginat niciodată că a dormi câteva nopți la rând cu aceeași femeie ar putea fi o experiență atât de minunată.

Când aud asta, zâmbesc și el șoptește:

– Ador să văd cum doarme Graciela. Mă bucur de liniștea ei... Oare mă transform într-un pămpălău?

Izbucnesc în hohote de râs, trăiesc același lucru în fiecare zi și răspund:

– Asta se numește dragoste. Iar cea care m-a învățat asta a fost Judith, așa cum te-a învățat pe tine Graciela.

– Deci suntem doi pămpălăi?

Dau din cap aprobator.

– Fără nicio îndoială, da.

Dexter pufnește. El este la fel de confuz cum eram eu la început și multă vreme am vorbit despre sentimente și dragoste, ceva nou pentru noi.

Când terminăm micul dejun, decidem să mergem în sufragerie, acolo stăm mai confortabili. Deodată, cu coada ochiului, o văd pe Jud intrând ca o nebună și, câteva secunde mai târziu, zboară prin aer și se prăbușește la pământ.

La naiba!

Speriat și foarte îngrijorat, mă pregătesc să o ajut, la fel ca Dexter.

Dar cum a ajuns acolo?

O duc ușor pe canapea și îmi fac griji pentru ea.

Jud se plânge de mâna stângă. Mă crispez. Spune că o doare, iar eu paralizez. Nu... nu suport să i se întâmple ceva. Să simtă durere. Sunt un ipohondru când vine vorba de bolile sau răul oamenilor pe care îi iubesc. Nu-i pot vedea suferind, iar Jud, care mă cunoaște, își schimbă rapid expresia și nu-i mai dă importanță loviturii.

Dar nu. Eu nu pot să nu-i dau importanță și tremur. Încep să tremur și, deodată, le văd pe Graciela și Laila apărând. Se interesează de soția mea, în timp ce văd că lui Jud îi pasă doar de mine.

Sunt tensionat. Foarte tensionat.

Propun să o duc la spital. Jud refuză și, în cele din urmă, Graciela, care este asistentă medicală, îi atinge mâna, încheietura mâinii și mă liniștește când îmi spune că nu este ruptă. La final propun să-i pună un bandaj.

Dexter, Laila și Graciela dispar. Odată ce rămânem singuri, micuța mea se uită la mine și, zâmbind așa cum știe doar ea, șoptește:

– La mulți ani, domnule Zimmerman!

Văzându-i chipul și zâmbetul, mă bucur și îi răspund zâmbind:

– Mulțumesc, draga mea.

Ne sărutăm...

Ne ispitim...

Ne amintim ce s-a întâmplat cu un an în urmă, când s-a prefăcut că este doamna Zimmerman la Moroccio și a trebuit să plătesc cina pentru ea și prietena ei. Asta ne face să zâmbim. Avem amintiri prețioase.

Câteva secunde mai târziu, când iubita mea găsește darul pe care îl ținea în mâini înainte de cădere și care se află sub masă, mi-l oferă și îl deschid. Îl deschid entuziasmat.

Jud mi-a cumpărat un ceas foarte frumos. Mi-l pun imediat la mână. Asta îi face plăcere, se vede pe ea.

Când Graciela intră în cameră, așezată în poala lui Dexter, ne uităm amândoi la ei. De când și-au dat o șansă, nu încetează să ne arate afecțiunea lor fără niciun fel de filtru și îmi spun: Oare par la fel de pământălău așa cum îmi pare mie Dexter?

Mai bine să nu mă gândesc la asta, pentru că poate sunt mai rău.

Când reușește să-și desprindă gura de cea a lui Dexter, Graciela spune că vrea să-i pună un bandaj lui Jud și, înainte ca ea să accepte, eu sunt deja de acord.

În timp ce prietena noastră este ocupată să pună bandajul, Laila intră și ea în cameră. Apoi află că nu vom lua cina acasă în această seară, pentru că de ziua mea am decis să îi invit pe cei dragi la cină în oraș, dar, în ciuda dezamăgirii ei, nu îi spun să ni se alăture. Nu vreau ca soția mea să se simtă inconfortabil.

Totuși, ca întotdeauna, Jud mă surprinde. Este cea mai drăguță persoană pe care cred că am cunoscut-o vreodată și, văzând chipul trist al fetei, spune:

– Vrei să vii cu noi?

– Mi-ar plăcea, spune Laila, mulțumită.

Când aud asta, mă uit la iubita mea și îi mulțumesc. Nu aș fi invitat-o niciodată pe Laila dacă Judith nu mi-ar fi arătat că vrea și ea asta.

La scurt timp, Laila, Graciela și Jud dispar, iar Dexter și cu mine continuăm să discutăm liniștit în sufragerie.

Cu toate acestea, liniștea mea este tulburată atunci când aud un anumit sunet dur și știu că este motocicleta Ducati a lui Judith.

Nu, la naiba...

Dar nu s-a lovit la mână?

Fără întârziere mă ridic.

Mă duc la fereastră și îmi simt corpul cum se contractă atunci când o văd pe nevasta mea nebună trecând, fără cască și fără protecții, suită pe Ducati, în timp ce Susto și Calamar aleargă după ea.

– Hei, omule, e soția ta? mă întreabă Dexter.

Cu pumnii strânși din pricina tensiunii pe care o simt, în timp ce o privesc mergând pe o roată, în ciuda mâinii pansate, consimt și Dexter comentează amuzat:

– Dar ce războinică ai!

Dau din cap aprobator.

Războinică, neînfricată, nebună, nesupusă, provocatoare. Adevărul este că aș putea continua să spun lucruri despre ea și, atunci când cred că voi exploda de îngrijorare în legătură cu ce face cu nenorocitul ei de motor Ducati, Judith duce motocicleta în garaj, o oprește și se îndepărtează de ea. Asta mă liniștește.

***

Câteva zile mai târziu, Judith insistă asupra faptului că trebuie să mergem la absolvirea școlii de parașutism a surorii și mamei mele.

Încerc să scap, dar nimic, n-am nicio șansă!

Odată ce ajungem la locul în cauză și cobor scaunul cu rotile al lui Dexter din mașină, prietenul meu, văzând unde suntem și văzându-mi chipul, șoptește cu amuzament:

– Prietene, ești înconjurat de femei obraznice.

Consimt. Aș spune mai degrabă că sunt înconjurat de femei nebune, dar nu răspund.

După ce ne luăm rămas-bun de la mama și sora mea, care sunt fericite și surescitate de absolvire, ne îndreptăm spre zona în care așteaptă membrii familiei. Odată ajunși acolo, Flyn nu se oprește din a ne îmbrățișa. Fără îndoială, este emoționat și, după ce văd că avionul cu care merg două dintre femeile pe care le iubesc cel mai mult din lume decolează, îmi transpiră mâinile.

Dar ce fac aici?

De ce le permit mamei și surorii mele să facă acest lucru?

Scaieții, așa cum nepotul meu i-a botezat pe Dexter și Graciela, pentru că nu încetează să se sărute, trec peste toate. Ei sunt ocupați să se drăgălească și să se pupe, în timp ce avionul se tot înalță.

Oamenii bat din palme, strigă, se înveselesc și eu abia pot respira.

Cum ar spune socrul meu: „Of, ce rău îmi este!"

Minutele trec și dintr-odată oamenii încep să strige și să arate spre cer și apoi îl aud pe Flyn exclamând:

– Cât de tareeeeeeeeee! Cad în picaj!

La naibaaaaaaaaa...

Bătăile inimii se accelerează.

Dacă se întâmplă ceva? Și dacă mor?!

Nu mă pot uita, dar curiozitatea mă face să ridic privirea și paralizez.

În depărtare văd câteva puncte care se apropie din ce în ce mai mult și cred că voi face un infarct dintr-un moment în altul.

De când am fost martor la ceea ce s-a întâmplat cu Hannah, de fiecare dată când mă regăsesc într-o situație pe care nu o pot controla, mă simt rău. Fatal.

La naiba, cred că voi leșina!

Fără să spun nimic, ca să nu mă fac de râs, îmi fixez privirea în pământ și respir cu calm, până când aud vocea lui Jud întrebând:

– Dragul meu, ești bine?

Clatin din cap dezaprobator. Nu pot minți.

Și, după ce întreb dacă au pus deja picioarele pe pământ, Jud șoptește:

– Nu, dragul meu... cad.

La naiba...

Cad?!

Pufnesc... sunt copleșit și, atât cât pot, mormăi:

– Doamne, Jud, nu-mi spune asta!

Din acel moment, ea are grijă de mine. Mă mângâie. Mă anunță că totul este sub control și că nu se va întâmpla nimic, până când, în cele din urmă, spune:

– Gata, dragul meu, au aterizat.

Consimt.

Faptul de a ști că sunt bine și sănătoase mă lasă să respir, în sfârșit și, din moment ce nu vreau ca mama și sora mea să afle despre cât de îngrijorat sunt, zâmbesc și aplaud. Dacă mă văd, să mă vadă fericit. Nu vreau să suport nici glumele, nici reproșurile lor.

Zilele trec și sunt conștient că nu există o bună relaționare între Jud și Laila. Mai mult, nu cred că există nici între ea și Simona, care este mătușa ei.

Știu că se întâmplă ceva între ele, dar, oricât aș întreba-o pe Judith, ea neagă acest lucru. Cu toate acestea, sunt sigur că se întâmplă ceva, chiar dacă încearcă să se ascundă. Știu. Dar nu sunt în stare să adun informații.

11

Este trei și jumătate dimineața și nu pot să dorm.

Judith va participa la nenorocita de cursă de motocros peste câteva ore și sunt neliniștit. Foarte neliniștit.

Gândul că i se poate întâmpla ceva mă ucide. Și, deși ea îmi spune și îmi promite că nu se va întâmpla nimic și încerc să o cred, angoasa nu mă lasă să trăiesc.

Am încercat să o fac să vadă că sunt alături de ea și de data aceasta. Fericirea ei este fericirea mea și speranța ei, a mea. Dar faptul că este atât de îndrăzneață și neastâmpărată, îmi vine greu să accept. Nu este ușor pentru mine.

Știu că i-am promis că mă voi schimba în mai multe privințe și că nu voi fi un om sufocant.

Știu cât de important este pentru ea să continue să practice motocros.

Dar știu, de asemenea, că, dacă vor continua astfel, atât ea, cât și mama și sora mea mă vor termina!

Pe întuneric, beau un pahar cu apă rece în bucătărie, când ușa se deschide. Privirea mea îl întâlnește pe Dexter, care, după ce aprinde lumina și mă vede, mă întreabă:

– Ce se întâmplă, prietene?

Zâmbesc. Fericirea pe care o văd în ochii lui de când este cu Graciela este ceva ce nu am mai văzut de mult.

– Sunt bine, suspin. Pur și simplu nu pot dormi.

Dexter se apropie și, așezându-și scaunul în fața mea, insistă:

– Vrei să vorbim?

Nu răspund și adaugă:

– Chiar acum o să-mi spui ce-i cu tine sau îți jur că trezesc toată casa cântând *rancheras* (muzică populară mexicană) și îți reamintesc că nu sunt un cântăreț prea bun.

Acest lucru mă face să zâmbesc și, în cele din urmă, spun:

– Sunt îngrijorat din cauza lui Judith.

De îndată ce spun asta, Dexter ridică sprâncenele și șoptește:

– Hei, omule... Doar nu din cauza cursei de motociclete?

– Ei bine, da.

– Dar, Eric...

– Știu, îl întrerup. Știu că nu se va întâmpla nimic. Judith controlează foarte bine motocicleta, dar, la naiba, sunt neliniștit.

Vorbim. Eu și Dexter vorbim o vreme despre ceea ce mă îngrijorează atât de mult, până când dintr-odată îmi dau seama ce oră este și îl trimit la culcare, iar după zece minute mă duc și eu. Trebuie să mă odihnesc.

Când mă trezesc după câteva ore, privind spre partea lui Jud, văd că nu este acolo.

Chiar s-a trezit înaintea mea?

Sar imediat din pat.

Faptul că este deja în picioare nu poate însemna decât că este emoționată din pricina cursei.

În grabă, fac un duș. Și, în timp ce mă îmbrac, realizez că trebuie să fiu optimist. Trebuie să-i transmit lui Jud asta, pentru a o vedea fericită. Din acest motiv, schițez un zâmbet privindu-mă în oglindă și, când găsesc unul despre care știu că îmi poate păcăli soția, ies din cameră.

Ajuns în dreptul ușii de la bucătărie, îi aud vorbind pe Jud și Dexter. Cuvintele lor de afecțiune mă amuză și, deoarece îmi doresc ca soția mea să simtă că sunt lângă ea sută la sută, deschid ușa bucătăriei și glumesc:

– Al naibii băiețaș mexican, flirtezi pe ascuns cu soția mea?

Râsul lui Jud îmi umple sufletul ori de câte ori îl aud, am nevoie de acel sunet minunat ca să știu că totul merge bine.

– Omule, exclamă Dexter, din moment ce știu că îi plac bruneții, nu-mi pierd speranța!

O oră mai târziu, ne urcăm cu toții în mașină și ne îndreptăm spre circuitul despre care mi-a spus vărul meu Jurgen. Încerc să nu las zâmbetul să-mi dispară de pe față pentru nimic în lume. Îi datorez asta lui Jud.

Odată ajunși acolo, ea se duce să se întâlnească cu Norbert, în timp ce eu, atacat, scot motocicleta din remorcă. O parchez și îi observ pe Graciela cu Laila, pe Marta cu iubitul ei, pe Arthur și pe Flyn. Par fericiți. Nu ca mine, care sunt cu nervii la pământ, deși încerc să mă prefac.

La scurt timp după aceea, Judith apare emoționată cu numărul ei 69 și zâmbesc la comentariul ei provocator.

Este delicioasă.

Jurgen vine la noi cu o hartă a circuitului. El și Judith recapitulează rapid traseul și vărul meu o sfătuiește cum să ia fiecare curbă.

Of... mă tensionez doar ascultându-i. Mult mai mult.

Judith dispare câteva minute pentru a-și schimba hainele, iar când se întoarce în salopetă și protecții, Flyn se entuziasmează, ceilalți o aplaudă și eu la fel, asta mai lipsea!

Dar, câteva secunde mai târziu, când motocicleta pornește și o văd accelerând, observ cum zâmbetul mi se șterge de pe față. Încerc să nu fiu așa, dar nu pot să mă prefac. Nu aș fi un bun actor.

După ce i-am dat un sărut, o las să se concentreze asupra celorlalte motoare care au început deja să alerge. Pentru a intra în lumea ei, Judith își pune căștile și ascultă Guns N'Roses pe iPod. Pentru ea, această formație, precum și altele asemenea, îi ridică nivelul de adrenalină de care are nevoie în astfel de momente.

Adrenalină. Doamne... mi-e frică de adrenalina ei.

Cu stomacul întors pe dos, mă uit cum alți concurenți cad la pământ după ce fac salturi, dar mă mențin pe poziții. Nu mă mișc pentru că, în acest caz, ceea ce aș face ar fi să o iau pe Judith, să o bag în mașină și să o scot de aici.

Dar nu, nu pot face asta. Dacă aș face-o, aș trece peste cuvântul dat și am nevoie ca ea să aibă încredere în mine. I-am spus că voi încerca să-i înțeleg lumea și trebuie să încerc, chiar dacă mor încercând.

Prin difuzoare sunt chemați participanții din a treia rundă. Judith participă și ea și, după ce i-a făcut cu ochiul surorii mele Marta, îmi dă un sărut rapid și îmi spune:

– Mă întorc imediat. Așteptați-mă!

O văd îndepărtându-se cu motocicleta, iar Marta îmi șoptește, ținându-mă de mână:

– Frățioare, prefă-te, că se vede de la o poștă cât de inconfortabil te simți.

Pufnesc.

Urăsc să nu fiu un actor bun, dar, fără să-mi iau ochii de la pistă, o văd pe neînfricata mea punându-se pe locul ei. Câteva secunde mai târziu, își pune casca și ochelarii și o văd zâmbind, în timp ce accelerează motocicleta și pornește ca o nebună.

Pentru Dumnezeu, vreau ca toate astea să se sfârșească acum!

Mi se pare că durează o eternitate. Cursa asta nenorocită nu se termină niciodată și, când, în sfârșit, știu că runda s-a terminat și iese pe locul trei, pot respira.

Este bine. Ea este bine.

Câteva secunde mai târziu, când ajunge la noi, îmi schimb expresia, zâmbesc și, având nevoie să o îmbrățișez, o fac și o sărut, în timp ce toți cei din jurul nostru aplaudă și o înveselesc.

Din nou, mă apucă nervii. Judith participă la o altă rundă, se califică și intră într-o altă rundă. Se califică din nou.

Când o văd punându-și mănușile, înainte de a intra în această ultimă rundă, în care vor fi proclamați câștigătorii, iubita mea, după ce le spune ceva Gracielei și Martei, se uită la mine și îmi spune:

– Zâmbește, dragul meu. Este ultima cursă. Acum îmi poți cumpăra un raft foarte mare pentru premii. Am de gând să plec cu premiul întâi de aici.

Zâmbesc cum pot.

– Desigur! afirmă sora mea.

Consimt. După tot ce am văzut, cu siguranță îl va lua.

Și, dornic ca această agonie să se termine cât mai curând posibil, spun cel mai optimist lucru pe care îl pot spune:

– Haide, campioano! Du-te și arată-le cine este soția mea!

De îndată ce spun asta, îi văd fața. Chipul ei frumos se luminează și știu că asta avea nevoie să audă.

Bun! Mă bucur să văd că i-a plăcut.

Dar când, după câteva minute, se întoarce pe pistă, încep să mă întreb dacă am făcut bine. Judith este foarte nebună și, pe deasupra, o mai încurajez și eu să fie.

La naiba... la naiba...

De pe margine, grupul o încurajează pe Jud. Știm cu toții că își va da toată silința pentru a câștiga această cursă. Marta, care este din nou lângă mine, spune:

– Sunt foarte mandră de tine.

Mă uit la ea și o aud zicând:

– I-ai spus lui Judith ceea ce trebuia să audă. Ești grozav, frățiorule!

Zâmbesc. Apoi începe cursa și îmi încurajez soția alături de grup.

Înaintează, o depășesc alții, derapează, sare, trece de zona accidentată, frânează, accelerează, derapează, accelerează din nou. Toate acestea și multe altele Judith le face cu o măiestrie care ne lasă pe toți fără grai și îl aud pe Flyn, care strigă:

– O să câștige!

Fără să renunțe la efortul ei, spanioloaica mea accelerează, sare, frânează și se bucură de ceea ce face, dar dintr-odată lumea mea încetinește, deoarece din poziția în care sunt văd cum cade o altă participantă, iar motocicleta ei se duce direct înspre Judith.

Nu!

Câteva clipe mai târziu îmi văd iubita, aruncată în aer din pricina loviturii, cum cade puternic la sol.

Nu... Nu... NU...!

Rămân paralizat pentru câteva secunde.

Toată lumea din jurul meu țipă speriată, dar paralizia mea dispare și, uitând de siguranță, sar gardul și alerg spre locul unde soția mea stă întinsă pe pământ.

Alerg...

Alerg cât de repede pot, fiind în același timp conștient că Judith nu se mișcă.

De ce nu se mișcă?

„Jud... mișcă-te... mișcă-te, te rog."

Șocul și agonia îmi iau în stăpânire corpul, iar un tip se apropie de mine să-mi reproșeze că alerg pe pistă. Încearcă să mă oprească, dar imediat ce mă atinge, îl împing. Îl dau la o parte și continui să alerg spre ea.

Ajung lângă ea și o văd pe concurenta care a căzut în fața ei așezându-se pe pământ, dar Jud rămâne nemișcată.

Pentru numele lui Dumnezeu... de ce nu se mișcă?

Imediat trei tipi se pun în fața mea și între toți mă opresc, nu-mi permit să mă apropii de soția mea și, înnebunit, mă revolt, țip și dau din mâini.

Dar nimeni nu mă ascultă. Nimeni nu mă lasă să mă apropii de ea, până când sora mea vine lângă mine și, apucându-mi strâns brațul, strigă:

– Eric, liniștește-te!

Cu mintea tulbure, mă uit la ea, iar Marta insistă:

– Lasă-i pe asistenți să-și facă treaba.

Dar nu pot.

Nu pot rămâne impasibil.

Ea, viața mea, soția mea, micuța mea, este la pământ fără să se miște și eu strig. Îi spun numele din nou și din nou, sperând că mă va auzi.

Jurgen, care îi cunoaște pe toți din circuit, ajunge imediat la asistenți și le spune că Marta este medic, iar eu sunt soțul. Din fericire, ne lasă să ne apropiem, dar sora mea mă întreabă, privindu-mă:

– Eric, dacă o iubești, te rog să te controlezi.

Consimt.

Pentru ea fac orice, dar, când îi scot casca și îi văd ochii închiși, mă împleticesc, iar sora mea, susținându-mă, spune:

– Ușor, Eric. Nu îți face griji...

Dar nu pot. Cum adică să stau liniștit?

De ce nu deschide ochii?

De ce nu se trezește?

Asistenții, după ce verifică anumite lucruri pe care eu nu le înțeleg, se uită la Marta și îi spun că o duc la spital.

Auzul acestor vorbe mă sperie. Mă sperie foarte mult.

A fost o greșeală să o las să participe la această cursă și eu sunt de vină pentru că nu m-am opus.

Când o urcă în ambulanță, dau să intru cu ea, dar asistenții mă opresc. Nu încăpem toți trei.

Înnebunesc. Nu pleacă de aici fără mine. Cu toate acestea, sora mea trage de mine și strigă:

– Eric, uită-te la mine! Uită-te la mine!

Strigătele ei își ating scopul și, când pornește ambulanța și pleacă cu sirena pornită, dau să alerg după ea, când Marta spune:

– Haide! Mi-au spus la care spital o vor duce.

Ca un nebun, alerg spre mașina mea. Dar sunt atât de nervos încât, atunci când ajung, sora mea îmi face un semn să îmi ia cheile.

– Voi conduce eu, spune ea, și nu voi accepta un refuz ca răspuns, ai înțeles?

Nu vreau să pierd timpul discutând, așa că dau din cap aprobator. Îi arunc cheile și intrăm în mașină. Pe drum, nu vorbesc. Nu pot. Între timp, o aud pe Marta vorbind prin căști cu Arthur, care este cu restul grupului și îi spune la ce spital să mergem.

Odată ce intrăm în sala de urgență, sora mea, care se mișcă ca un pește prin apă, află unde este Judith. Ne spun că-i fac niște teste. Ea nu s-a trezit încă și trebuie să așteptăm.

Copleșit și la un pas de prăbușire, refuz să merg la o cafea așa cum propune Marta. Vreau doar să o văd pe Jud. Doar atât. Și, fără

să mă aștept, dintr-odată simt că lacrimile încep să-mi curgă pe obraji așa cum nu au făcut-o de ani de zile.

Ultima dată când am plâns așa a fost pentru Hannah și asta mă sperie. Mă sperie foarte mult.

Marta mă privește șocată.

Eu, cel mai dur și cel mai impasibil tip de pe planetă, plâng deznădăjduit.

Marta mă așază pe un scaun. Cred că îi este teamă să nu leșin și, în felul ei, mă consolează. Dar nu am nicio consolare. Am nevoie de Jud... Am nevoie de ea.

Astfel trece mai bine de o jumătate de oră. Cea mai proastă jumătate de oră din viața mea, până când se deschide o ușă, iese un medic, prieten cu Marta și, apropiindu-se de noi, ne spune să-l urmăm.

Tremur. Tremur încontinuu.

Lacrimile îmi curg necontrolat, nu le pot opri, iar când intru într-un mic cabinet cu medicul, el ne anunță că Jud are o leziune ușoară la cap, diverse contuzii și o fisură la încheietura mâinii stângi. El ne mai spune că s-a trezit, dar că i-au dat un calmant pentru a se liniști.

Când aud asta, îmi pun mâna pe inimă și apoi, acoperindu-mi fața cu mâinile, plâng din nou.

Faptul de a ști că este bine, în ciuda puternicei lovituri, mă face fericit, teribil de fericit.

Prietenul doctor al Martei ne spune că, de îndată ce o vor duce într-un salon, ne vor anunța pentru a putea merge la ea.

Când ieșim din cabinet, încă stau cu sufletul la gură ca un copil, iar Marta mă îmbrățișează, mă mângâie și, cu grijă și delicatețe, șoptește:

– Vezi, dragul meu? Ea este bine. Relaxează-te.

Dar să-mi ceară asta după tensiunea trăită este complicat. Foarte complicat.

Mă gândesc la Manuel, la socrul meu.

Ar trebui să-l sun?

În cele din urmă, decid să o fac când Jud se va trezi. Dacă îl sun și el nu poate vorbi cu ea, îl voi necăji fără îndoială mai mult, așa că aleg să aștept. Așa este cel mai bine.

Mergem în tăcere până la locul unde medicul ne-a spus să așteptăm până când ne vor spune că o putem vedea pe Judith și ne așezăm.

Simt că îmi tremură picioarele. Nu vorbim, doar ne uităm în gol și știu că amintirile din trecut ne sufocă, iar pe lângă acestea, durerea de cap mă ucide, dar nu spun nimic. Aici contează doar micuța mea.

După o vreme, mama apare însoțită de Dexter și Graciela și, văzându-i starea de angoasă și teamă, cedez din nou. Nu pot să-mi controlez emoțiile.

Faptul de a vedea chipul speriat al mamei mele, pe care l-am văzut doar atunci când a murit Hannah, mă deznădăjduiește și, în momentul în care mă îmbrățișează, ca un tip vai de el, plâng din nou în brațele ei. Nu mă pot abține.

Marta, văzându-ne pe amândoi plângând ca doi copii, își reține lacrimile, iar Graciela este cea care preia controlul situației și, după ce o face pe mama să mă elibereze, le așază pe amândouă și le calmează. Din fericire, ea este aici pentru asta și îi mulțumesc din priviri. Nu pot să liniștesc pe nimeni în starea în care mă aflu.

Dexter, care este lângă mine și care nu și-a deschis gura, șoptește:

– Eric...

– Sunt bine, afirm, ștergându-mi nenorocitele de lacrimi și simțind cum mă doare mai tare capul cu fiecare secundă care trece.

El consimte, dar mă îndoiesc că mă crede și, când îl privesc, îmi șoptește:

– Gândește-te că e bine.

Din fericire, știu că este așa.

– A fost vina mea, șoptesc.

Dexter se încruntă.

– De ce spui asta?

– Pentru că trebuie să o protejez. Nu ar fi trebuit să permit...

– Eric! Mă întrerupe cu o voce joasă, astfel încât numai eu să-l aud. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Nici măcar vina lui Judith. Aceste lucruri se întâmplă. Ea practică un sport complicat, omule și...

În acel moment, o asistentă se apropie de noi și ne spune că Judith este deja într-un salon. De îndată ce spune numărul, uitând de prietenul meu, mama mea, sora mea și de Graciela, mă duc la scări și urc treptele câte patru odată. Trebuie să-mi văd soția.

Când ajung în fața salonului 674, fără să mă opresc nici măcar pentru o secundă, deschid ușa și inima mea paralizează din nou. În fața mea se află fetița mea, pe un pat cu ochii închiși, nemișcată, palidă, învinețită și fără apărare.

Fără să pierd o secundă, mă apropii de ea, o iau de mâna ei inertă și o sărut. O sărut cu dragoste, cu afecțiune, cu nevoie. În tăcere, îi sărut mâna iar și iar în timp ce mă gândesc că, dacă i s-ar întâmpla ceva, viața mea ar înceta cu siguranță să mai aibă sens.

Nimic, nimic nu ar mai fi la fel fără Jud. Fără privirile ei, fără furia ei, fără zâmbetele ei, fără nebunia sau nenorocita ei de încăpățânare. Ea este centrul vieții mele și ceea ce s-a întâmplat mi-a confirmat acest lucru din nou.

Ușa se deschide și apar mama, Marta, Graciela și Dexter, care intră în tăcere. Toată lumea se uită la ea, iar mama mea, apropiindu-se de mine, îmi trece mâna peste spate și întreabă mai liniștită:

– Ești mai bine, dragul meu?

Dau din cap aprobator. Nu știu dacă este adevărat sau nu, dar dau din cap și sunt puțin mai liniștit când o văd și pe mama mai relaxată, îi fac un semn surorii mele și ea îi invită pe toți să meargă la cafenea să bea ceva.

Am nevoie să rămân singur cu Jud.

Din nou singuri, iau un scaun, îl aduc mai aproape de pat și mă așez lângă ea și îi vorbesc. Nu știu dacă mă aude sau nu, dar îi reamintesc că o iubesc, că o vreau, că nu pot trăi fără ea.

Astfel orele trec și, deși mă dor ochii și capul, refuz să plec de lângă ea. Marta încearcă să mă convingă. Și mama la fel. Dar nu mă mișc de aici, până când Jud nu vine cu mine.

Extenuat, când în cele din urmă ne lasă singuri, așa cum spune cântecul din frumoasa noastră lună de miere, îmi pun capul pe mâna ei așezată pe pat și închid ochii. Am nevoie să se odihnească.

Deodată observ că mâna ei se mișcă și, privind-o, îi văd ochii ațintiți asupra mea și cu un zâmbet pe jumătate șoptește:

– Bună, frumosule!

Trag aer în piept.

Doar ea se poate gândi să mă întâmpine așa după tot ce s-a întâmplat.

Faptul de a-i auzi vocea și de a vedea că se uită la mine este cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla, iar când se interesează de mine, așa cum o face mereu, pămpălăul sensibil din mine începe să plângă, în timp ce îi cer:

– Să nu mă mai sperii așa, ai înțeles?

Apoi o îmbrățișez, mă adăpostesc în brațele ei și mă detensionez.

Minutele trec și Judith capătă putere. Încăpățânarea ei mă liniștește, mă face să zâmbesc și, în sfârșit, îmi pot recăpăta controlul asupra corpului, asupra emoțiilor și a sentimentelor mele.

Marta și mama mea intră și, văzând-o trează pe Jud, ele îi zâmbesc și o alintă. Ele o alintă ca mine, dar, când sora mea Marta ne spune că motocicleta Ducati a lui Judith a fost lovită rău, micuța mea întreabă îmbufnată:

– Ce s-a întâmplat cu motocicleta mea?

Incredibil!

Este în spital. Această femeie rănită zdravăn, cu un traumatism cranian, o să plângă după motocicleta ei?

În zecimi de secundă o văd începând să-și zgârie gâtul.

Chiar atât de tare o afectează ce s-a întâmplat cu motocicleta?

Așezându-mă lângă ea, după ce mama o sărută, suflu ușor peste gâtul ei și îi iau mâna pentru a nu se zgâria. O liniștesc atât cât pot.

Motocicleta nu a rămas într-o stare bună după lovitură, dar, pentru a o liniști, spun:

– Poate fi reparată.

Văd că acest lucru o înviorează. Și, deși repararea acelei motociclete este ultimul lucru pe care mi-l doresc, o spun de o mie de ori, pentru a nu mai plânge.

Îmi sună telefonul. Este de acasă. Mă gândesc la Flyn, la cât de speriat trebuie să fie, și îndepărtându-mă câteva secunde de Jud pentru a vorbi cu el și a-l liniști, ies pe hol. Așa este cel mai bine.

12

Sănătatea lui Judith se îmbunătățește odată cu trecerea zilelor, în ciuda dezamăgirii pe care a avut-o văzându-și motocicleta.

A naibii motocicletă, ce o mai face să plângă!

Iubește Ducati-ul Vox Mx 530 din 2007 pe care i-a dat-o tatăl său. De fiecare dată când o menționează, simt că se întristează de felul în care arată după accident și, fără ca ea să știe nimic și, spre regretul meu, fac ceva nebunesc. O repar!

Uneori mă întreb de ce o fac.

De ce repar ceva ce știu că îmi va da din nou dureri de cap?

Dar gândul la ea și la expresia ei, când își va vedea iubita motocicletă recondiționată, merită efortul. Ei bine, asta cred acum; mai târziu, voi vedea!

Odată cu însănătoșirea ei, vin și disputele noastre.

Ce s-ar alege de noi dacă nu ne-am certa?

Judith mă presează, îmi spune din nou că vrea să lucreze, dar încerc să o iau pe ocolite și, pentru moment, acest lucru funcționează. În ceea ce îl privește pe Flyn, el pare concentrat pe studii și, văzându-l astfel, mă pot relaxa puțin mai mult.

Graciela și Dexter s-au întors în Mexic pentru a-și continua viața. Au plecat din casa mea amețiți și aș spune chiar îndrăgostiți, dar timpul va decide dacă ceea ce este între ei este atracție, dragoste sau o simplă dorință.

Tocmai am trecut în revistă problemele mele. Îmi urăsc ochii. De ce a trebuit să moștenesc această problemă de la nenorocitul meu tată? În fine, din fericire și în ciuda durerilor mele de cap, totul merge așa cum ar trebui și nu pot ignora faptul că acest lucru va dura toată viața.

Laila este încă acasă. Nu știu de ce, prezența ei mă bucură, la fel și pe Flyn, care o adoră, deși sunt conștient că Simona nu este fericită. Ce se întâmplă între ea și nepoata ei?

Nu se bucură că este aici?

Din fericire, brunetica mea s-a mai relaxat puțin cu Laila. Și acest puțin mă liniștește. Nu știu de ce relația bună care există între mine și Laila nu poate fi și între ele și, când o văd pe Judith micșorându-și ochii, atunci când se uită la ea, ceva din mine strigă... e de rău, e de rău!

Zilele trec și, în timp ce lucrez, Jud ia prânzul cu Björn de mai multe ori. Îmi place buna prietenie care s-a legat între ei; mai mult, faptul că se înțeleg atât de bine mă face să mă simt special. Foarte special.

Într-o după-amiază, când o văd pe fetița mea ușor demoralizată, o încurajez să iasă cu sora mea. Se bucură mereu când iese cu nebuna de Marta și sunt surprins să văd că Laila i se alătură și Jud nu se plânge.

O fi un semn bun?

Pe măsură ce orele trec, se înnoptează și brunetica mea nu apare, încep să mă neliniștesc. La naiba, unde este?

Soseşte miezul nopții... apoi ora unu și, în sfârșit, la două noaptea aud cum o mașină parchează în fața porții.

Suspin. În sfârșit, a sosit!

Cu unul dintre cele mai bune zâmbete ale mele, pentru că nu vreau să se simtă inconfortabil când îmi vede fața, ies în întâmpinarea ei, dar zâmbetul meu dispare când o văd venind pe Laila singură.

Cum?!

Dar unde este Jud?

Laila se uită la mine. Fața mea trebuie să fie o poezie și, fără să-mi ascund proasta dispoziție, întreb:

– Unde este Judith?

Oftează, nu-mi place chipul ei, iar când intră în casă, spune:

– Într-un local numit Guantanamera.

Bineeeeeeeee...

La naiba... La naiba... La naiba...

Faptul de a ști că ea se află în dărăpănătura aceea, care îmi place atât de puțin, nu mă bucură.

De ce am încurajat-o să iasă cu sora mea?

Mă gândesc la bărbații care sunt de obicei acolo. Dacă îi pune cineva ceva în băutură și o droghează? Nu... Nu... Nu am de gând să cred asta. Nu trebuie să fiu atât de negativist. Mă tot frământ când Laila se întoarce și spune:

– Nu știu cum poate să-i placă lui Judith acel loc. Bărbații de acolo sunt niște țărani.

Perfect!

Acest comentariu l-a descris perfect.

Dar, nedorind să-mi arăt disconfortul, afirm:

– Noapte bună, Laila! Somn ușor!

Câteva secunde mai târziu, când ea dispare, scot telefonul mobil din buzunarul pantalonilor și o sun pe Judith. O să vadă ea!

Dar nimic. Nu-mi răspunde. La naiba!

La trei dimineața și după multe apeluri la care ea nu răspunde, fumul îmi iese deja prin cap. De ce nu se întoarce?

Pufnesc. Suspin. Mă enervez și, în cele din urmă, obosit să mă plimb în jurul biroului meu ca un urs în captivitate, ies în grădină. Am nevoie de aer proaspăt pentru a mă liniști. Susto și Calamar, văzându-mă, aleargă spre mine. Îi salut cu răceală și mă plimb cu ei.

Mă plimb prin grădină de la un capăt la altul.

La naiba, Judith! De ce nu te întorci?

Intru în casă. Mă plimb prin ea în întuneric, până când dintr-odată aud ușa de la intrare. Mă îndrept imediat într-acolo și ochii mei blestemați văd în sfârșit persoana pe care vor să o vadă.

Fără să vreau să mă abțin, o întreb dacă a fost la Guantanamera. Dacă mă minte, mă voi supăra mai mult, dar ea dă din cap aprobator zâmbind. Admite cu încântare.

Nu prea îi este rușine... Nici faptul că mă vede supărat nu mă relaxează.

O întreb îndată de ce nu s-a întors cu Laila.

Și, iată... limba i se împleticește și realizez din nou cât de rău îi pică.

Dar ce naiba are cu Laila?

O supun la un interogatoriu. Știu că nu este momentul, dar o întreb cu cine a fost și ce a făcut. Judith zâmbește. Nu cedează și se joacă cu mine. O cunosc. Încearcă să mă tachineze și, văzând că nu reușește, marea nerușinată spune...

– Știi și tu, dlagostea mea.

La naiba...

Vorba mamei mele, fir-ar mama ei!

Când spune acea frază, când vorbește așa ca o insolentă, mă aprinde sută la sută și nu din excitație, ci din furie maximă.

Mă uit la ea enervat. Ea zâmbește.

Râde de mine!

Apoi încearcă să se apropie.

Caută sex, ca întotdeauna când vine de la Guantanamera cu un mojito în plus la bord, dar eu o resping. Sunt furios și nu am de gând să mă predau.

Judith insistă. Îmi spune lucruri la ureche. Sare în fața mea pentru a mă determina să o privesc și trebuie să fac un efort pentru a nu ceda. În cele din urmă se duce la culcare. Recunosc că sunt moale cu ea, dar în seara asta nu intenționez să cad sub vraja ei. Și reușesc.

Deși, bine, dacă sunt sincer, reușesc doar pentru că atunci când urc în cameră, ea doarme dusă în pat. Chipul ei mă bucură. Este atât de drăguță... Și, scoțându-i hainele și pantofii, o dezbrac, o bag sub pătură, îi dau un sărut pe frunte și o acopăr. Două secunde mai târziu, și eu mă bag în pat și zâmbesc ca un idiot la sforăitul ei dulce.

M-am tâmpit!

***

A doua zi, Jud mă sună când mă aflu la birou. O interesează cum sunt și când vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat cu o seară înainte, o întrerup: lucrez. Cu toate acestea, ea, care știe multe, înainte de a închide, murmură:

– Bineeeeeeeee... te iubesc.

Ei bine... a câștigat deja.

Auzind acest „te iubesc" prostesc și romantic mă face să cedez și în două secunde mă are unde vrea. A dracului spanioloaică!

Mă abțin, încerc, dar până la urmă gura, capul și inima vorbesc:

– Și eu pe tine.

Închid în grabă telefonul fără să-i dau opțiunea de a-mi mai spune altceva. De îndată ce îmi dau jos căștile, zâmbesc. Cu siguranță, așa cum spune ea, sunt un tâmpit!

Munca mă absoarbe, iar ore în șir mă concentrez pe Müller. Trebuie să o fac, compania o cere.

Dar, înainte de a mânca, îl sun pe Björn. Trebuie să vorbesc cu el despre un contract de afaceri. Îl sun pe mobil. Nu răspunde și, după ce îi las un mesaj vocal, mă întorc la treabă. Voi vorbi cu el mai târziu.

Dar prietenul meu nu mă sună și, când ajung acasă în după-amiaza aceea, imediat ce intru o văd pe Laila. După ce o salut, o întreb de Jud și ea îmi transmite că se odihnește pentru că nu se simte bine.

Cum?!

Acest lucru mă pune în alertă.

De când se odihnește Jud după-amiaza? De ce nu se simte bine?

Îmi scot imediat laptopul, iar Laila, apropiindu-mă de mine, îmi șoptește că Judith abia a mâncat. Se părea că o durea capul și adaugă că nu o surprinde, pentru că, în noaptea trecută, pe lângă faptul că a dansat cu mulți bărbați și a fumat ca o nebună, a băut mai mult decât era necesar.

La naibaaaaaaaaa!

La naibaaaaaaaaa!

Diger ceea ce tocmai am auzit când, coborând vocea, Laila îmi șoptește că Björn a fost la Guantanamera cu Judith.

Asta mă surprinde și apoi îmi dau seama că prietenul meu nu m-a sunat înapoi.

Ce ciudat!

Cu toate acestea, este și mai ciudat că, atunci când am întrebat-o pe Judith cine a fost cu ea, nu a menționat.

Să fi știut că Björn a fost în acea dărăpănătură m-ar mai fi relaxat. Știu că Björn nu ar permite niciodată unui tip să întreacă măsura, dar corpul meu se blochează la un comentariu făcut de Laila, care îmi spune că Björn nu a pierdut nicio ocazie.

Ce vrea sa spună cu asta?

Și, mai presus de toate, ce vrea să mă facă să înțeleg cu acea privire?

Mă tensionez. Nu știu cum să interpretez felul ei de a vorbi și de a mă privi. Am încredere în Björn. Am încredere în Judith.

Dar de ce mi se pare că Laila vrea să-mi spună ceva mai mult?

Fără chef să mă mai gândesc la prostii care nu mă vor duce la nimic bun, îmi iau rămas-bun de la ea și, lăsând-o pe Judith să se odihnească, intru în biroul meu, oaza mea de pace.

Acolo, îmi torn un pahar de whisky și, când sună telefonul, văd că este Björn. Vorbesc cu el despre contract și, la final, nici el nu-mi spune că văzut-o pe Judith cu o seară înainte și nici eu nu-l întreb. Refuz!

Dar la cină nu am chef de glume.

Încă sunt supărat, chiar nu știu de ce și Judith, care deja mă cunoaște, nu mă întreabă nimic. Mă lasă să-mi rumeg singur problema.

Când ajungem la culcare, ea suspină. Știe că, atunci când o face, de obicei o întreb ce i se întâmplă. Dar nu, astăzi nu voi intra în jocul ei. Așa că mă bag în pat și îi întorc spatele. Mi-e greu s-o fac. Este groaznic.

Modul în care simt cum se mișcă în spatele meu mă ispitește, și mai mult când dulcele și seducătorul ei parfum îmi inundă nările și o aud cum îmi spune la ureche:

– Încă te iubesc, chiar dacă nu vrei să vorbești cu mine.

Stau nemișcat în continuare. Fără să o privesc.

O simt cum se întinde pe pat, iar când îi aud respirația relaxându-se și știu că a adormit, mă întorc și în întuneric, mă uit la ea.

Judith, dragostea mea, iubirea mea nebună și sălbatică, este ca un mânz neîmblânzit, așa cum spune una dintre melodiile pe care ea le ascultă. Asta m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea și mă încântă. Din acest motiv, și conștient că trebuie să am încredere în ea și în prietenul meu Björn, mă apropii, o îmbrățișez și adorm. Adorm lângă viața mea.

13

Soseşte noiembrie şi Flyn pleacă într-o excursie cu şcoala. Va dormi afară şi, aşa cum este obişnuit pentru mine, îmi fac griji.

Casa fără el este excesiv de liniştită şi mi-e dor de el. Mi-e dor de afurisitul de coreean german pe care îl iubesc atât de mult, deşi uneori l-aş ucide din cauza izbucnirilor sale preadolescente.

Oare şi eu eram atât de obraznic la vârsta lui?

În acest timp ne întâlnim de mai multe ori cu Björn şi Agneta, alias Foski, aşa cum o numeşte Judith şi, în niciun moment, nici el, nici Jud nu vorbesc despre întâlnirea lor la Guantanamera. Nu întreb. Decid să am încredere şi să nu mă mai gândesc la asta.

* * *

Într-o seară, luăm cina în sufragerie, Laila, Jud şi cu mine, când cea dintâi spune:

– Apropo, slujba mea se termină săptămâna viitoare şi trebuie să vă părăsesc.

– Oh, ce păcat! o aud pe Judith spunând.

Imediat, mă uit la ea. Ştiu nu-i pare rău deloc, dar, după ce zâmbesc prefăcut, nu spun nimic. Mă uit la Laila. Mă interesez de plecarea ei şi, când îmi spune ziua în care vrea să plece, îmi amintesc că am o călătorie de afaceri la Londra şi spun:

– Trebuie să merg cu munca la Londra pentru câteva zile săptămâna viitoare. Dacă vrei să vii cu avionul cu mine, mi-ar face plăcere.

Ea acceptă imediat şi observ îndată privirea lui Jud.

Îşi îngustează ochii.

E de rău... e de rău...

Bine. M-am grăbit.

Nu am vorbit cu ea despre acea călătorie, dar am atât de multe în minte încât este imposibil să-i spun totul.

Ea mi-a spus cumva despre Björn?

După cină, ne așezăm cu toții să privim o emisiune TV care ne place, iar Jud, privindu-mă, spune:

– Dragul meu, trebuie să vorbesc cu tine.

Câteva clipe mai târziu, Laila pleacă pentru a ne lăsa singuri, fapt pentru care îi mulțumesc și, când ușa se închide, soțioara mea își îngustează ochii. Dezastrul este asigurat.

Așa că mă ridic și fac ceva ce știu că îi va plăcea. După cum a spus odată cu înțelepciune, muzica îmblânzește fiarele. Și cred că, după ce am spus despre călătoria mea la Londra, va trebui să o îmblânzesc.

Mă uit la CD-uri și când văd unul care mă încântă, i-l arăt și ea zâmbește.

Știam eu!

Câteva secunde mai târziu, când începe să sune Si nos dejan, minunatul cântec mexican pe care am dansat atât de mult în luna de miere, se ridică, mă îmbrățișează și șoptește, în timp ce se lipește de mine:

– Îmi place acest cântec.

– Știu, micuțo... știu.

Dansez.

Dansez cu singura femeie care mă face să fac prostii de genul acesta și, mai mult decât atât, mă bucur!

Mă bucur de muzică, de cântec, de soția mea și de dragostea ei.

Când se termină piesa, ne așezăm pe canapea și ne sărutăm.

Ce săruturi gustoase și tentante îmi dă brunetica mea.

Câteva clipe mai târziu, când glumesc cu ea despre „părerea de rău" a ei în legătură cu plecarea Lailei, o întreb pentru a nu știu câta oară ce are cu fata, dar mă ignoră din nou și mă întreabă despre călătoria mea la Londra.

Fără să am nimic de ascuns, îi răspund, știind ce-i trece prin cap: Amanda.

Știu că se gândește la ea, așa că îmi aduce la cunoștință. Dar eu, fără să pierd o secundă, îi reamintesc că tot ce a fost între mine și ea s-a terminat. Amanda nu s-a mai apropiat de mine decât pentru chestiuni legate de serviciu, dar, văzându-i neîncrederea, o invit să vină cu mine la Londra.

Un sărut duce la altul...

O mângâiere la alta...

Și, în cele din urmă, îi scot chiloții în timp ce mă bucur de gestul pe care îl face, reușind astfel să mă excit. Jud se sperie văzând ce urmează să fac și mă anunță că Laila ar putea veni în orice moment.

Nu o ascult. Continui să fac ce vreau și, după ce ling whisky-ul pe care tocmai l-am turnat pe vaginul ei rafinat, ea este deja a mea. Am intrat deja în jocul nostru.

Jud se dăruiește în totalitate mie, dorințelor noastre, mângâierilor noastre, momentului nostru pervers.

Îi despart cu bucurie coapsele. Ea îmi oferă din nou și din nou floarea dorită, iar eu, încântat, mă bucur, sugând-o și ciugulind-o în timp ce ea se lasă în mâinile mele și se bucură de plăcere.

Nebun după impulsul ei de a-mi cere să nu mă opresc, mă ridic și, fierbinte, foarte fierbinte, îmi desfac șiretul pantalonilor cu care stau prin casă și spun:

– Ridică-te! Întoarce-te și sprijină-te de spatele canapelei!

Ea se ridică, se supune și, când îi văd fundul drăguț și bine lucrat în fața mea, o cuprind în jurul taliei și intru în ea. Cu totul în ea.

Ca doi nebuni, ne desfătăm pe măsură ce corpurile noastre se stimulează și gemetele noastre se unesc într-unul singur.

Ea și cu mine.

Doar noi doi.

14

Când Flyn se întoarce din excursie, este foarte trist să afle că Laila ne va părăsi peste câteva zile.

Deși nu spune nimic, băiatul o vede pe tânăra aceasta ca pe cineva special. Laila era prietena mamei sale și știu că apreciază foarte mult acest simplu fapt. La fel de mult ca mine.

Sâmbătă dimineață, școala lui Flyn organizează o petrecere și copilul insistă ca Jud și cu mine să-l însoțim, chiar dacă are puțină febră. Este răcit. Mie nu-mi face plăcere să apar acolo, dar până la urmă cedez și mergem.

De îndată ce intrăm și mă uit în jur, mă întreb ce caut aici. Am studiat în această nenorocită de școală și nu am amintiri plăcute. Dar, pentru cel mic, fac un efort și zâmbesc fiecărei creaturi vii.

Nu mă simt confortabil cu felul în care multe dintre aceste femei mă privesc, dar pe Judith o amuză. Mai mult, încântată, îmi șoptește că simte cum unele dintre ele încearcă să flirteze cu mine.

La naiba! Nu mă amuză, nici măcar un pic.

Odată ce am văzut lucrările lui Flyn expuse în clasa lui, aducem omletele cu cartofi și tortul pe care Jud le-a pregătit la sală, împreună cu mâncarea pe care au adus-o alți părinți, când aud în spatele meu:

– Eric Zimmerman!

Imediat, privesc și zâmbesc. Este Joshua Kaufmann, unul dintre prietenii mei din adolescență cu care am fumat în secret, crezându-ne, pe atunci, oameni mari.

Bucuroși, ne salutăm. Nu ne-am mai văzut de secole.

În timp ce vorbesc cu el și soția lui, o văd pe Jud plecând cu Flyn. Sunt încântați de petrecere.

Cu coada ochiului, îl văd pe fostul meu profesor de matematică, domnul Weber, trecând. L-am urât tot atât de mult pe cât m-a urât el pe mine. Sentimentul a fost reciproc și refuz să-l salut.

Câteva secunde mai târziu, cineva îmi atinge brațul. Privind, întâlnesc o femeie bătrână cu părul alb pe care o recunosc imediat. Este domnișoara Dagna, minunata și răbdătoarea mea profesoară de Științe, care spune imediat:

– Acești ochi și acest chip sunt greu de uitat, tinere Zimmerman.

Zâmbesc, nu mă pot abține și atunci când femeia se aruncă în brațele mele cu toată încrederea din lume, o îmbrățișez și îi șoptesc:

– Domnișoară Dagna, de cât timp nu v-am mai văzut.

Femeia consimte și, privindu-mă, spune emoționată:

– De mai bine de douăzeci de ani, blondul meu morocănos.

Zâmbesc din nou. Domnișoara Dagna îmi spunea „blondul meu morocănos". Oare de ce?

Câteva secunde mai târziu îl salută și pe Joshua și imediat începem să vorbim despre amintiri. Amintiri care mi-au rămas bine întipărite în minte și pe care acum, când le menționează, sunt capabil să le vizualizez.

Incredibil, dar și eu am fost copil! Un băiat morocănos așa cum e Flyn.

Multă vreme discutăm despre experiențele pe care le-am împărtășit și, când domnișoara Dagna își ia rămas-bun de la noi pentru a saluta în continuare alți părinți pe care îi recunoaște, îmi întind gâtul pentru a o localiza pe Jud. Vreau să i-o prezint domnișoarei Dagna. O văd. Vorbește în fundal cu un bărbat blond și cu altcineva și, după ce îmi iau rămas-bun de la Joshua și soția lui, mă îndrept spre ea. Jud zâmbește când mă vede și, ținându-mă de talie, o aud spunând fericită:

– Dragul meu, ți-o prezint pe Maria, care este spaniolă, și pe Alger, soțul ei.

Ca întotdeauna, exuberanța ei și acest fel de a străluci pe care îl are prețioasa mea femeie mă înnebunesc. Și, fără ezitare, îi dau aces-

tei Marii două sărutări, îi strâng mâna lui Alger și îl aud spunând, arătând către femeile noastre:

– Ce alegere bună am făcut!

Consimt. Mă amuză comentariul său. Alger, ca și mine, știe ce înseamnă să fii căsătorit cu o femeie spaniolă și afirm:

– Cea mai bună.

Din nou mă cufund într-o altă conversație în timp ce gustăm bucatele pe care toți părinții le-au adus să le împărtășească. În cele din urmă, mă bucur de experiență mai mult decât credeam, dar Jud se îndepărtează.

De ce trebuie să plece tot timpul?

Pentru numele lui Dumnezeu, această femeie nu stă liniștită niciodată!

Trec minutele și văd că nu se mai întoarce. O caut și o găsesc, iar chipul ei furios și modul în care își mișcă mâinile când se adresează unui grup de femei îmi atrage atenția. E de rău... e de rău.

Ce se întâmplă cu ea?

Apoi, ea și Flyn se separă de grupul de femei, merg la o masă unde se află băutură, își umplu niște pahare cu Coca-Cola, beau și șușotesc. Chipurile lor serioase mă atrag spre ei și, când întreb ce este în neregulă, spanioloaica mea mă privește și, întinzându-se pentru a părea mai înaltă, spune:

– Astăzi, oficial, ești declarat tatăl lui Flyn, iar eu, mama lui.

Poftim?

Surprins, o privesc și apoi mă uit la Flyn, care mă privește cu un chip ciudat.

Dar ce înseamnă asta acum?

Subiectul pe care l-a atins Judith este unul foarte delicat și pe care rar l-am abordat cu Flyn. Am simțit întotdeauna că este dureros și deconcertant pentru el și, fără să-i vorbesc direct, i-am spus copilului că sunt ceea ce vrea el: tatăl său, unchiul său... orice vrea el să-i fiu.

– Jud... trebuie îți zic mama?

Auzind întrebarea lui Flyn, mi se face pielea de găină.

La naiba... mă ia cu călduri.

Mă stresez.

Nu cred că acesta este momentul sau locul pentru a discuta despre un subiect atât de sensibil, dar Judith spune în mod normal:

– Flyn, îmi poți spune cum vrei...

Apoi, și prin cuvintele pe care soția mea supărată le adresează femeilor care ne privesc, pe care le numește, printre alte frumuseți, papagaliță și vrăjitoare, înțeleg în cele din urmă ce s-a întâmplat. Aceste idioate, văzând trăsăturile coreene, au fost indiscrete și l-au întrebat pe băiat dacă eu și Jud suntem părinții lui. Ale naibii bârfitoare!

Dar, în loc să mă supăr din această pricină, râd când o aud pe nevasta mea incredibilă spunând că, dacă se mai iau de copil, le ia gâtul cu cuțitul de tăiat șuncă al tatălui ei.

Ole, grația spaniolă!

Jud este supărată. Foarte supărată. Atât de mult încât Flyn, pentru a o liniști, se uită la ea și spune amuzat:

– Bine, dar nu fi supărată, mătușă, Jud, mamă.

Auzindu-l spunându-i mamă lui Jud, ceva din mine se destramă.

Îmi place că Flyn o numește așa.

La naiba, îmi place foarte mult!

Mă bucur că băiatul o face atât de natural. Și, conștient că într-un mod ciudat, dar precis, am făcut un nou salt înainte, mă uit la soția mea și, după ce am văzut că are ochii înlăcrimați de emoție, fără să-mi pese cine se uită la noi, o apropii de mine, o îmbrățișez și o sărut pe buzele ei prețioase și apoi spun:

– Încă o dată zic că ești cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată în viața mea.

Flyn ne îmbrățișează și simt pentru prima dată că noi trei suntem o familie. O familie frumoasă, specială și minunată.

15

Zilele trec și Frida ne sună. Vrea să se întâlnească cu noi și cu Björn, pentru că ea și Andres au ceva să ne spună.

La birou, totul merge ca pe roate și, după ce vorbesc cu secretara mea și rezolv anumite lucruri, mă duc acasă. Vreau să văd cum este Jud și să mă bucur de compania prietenilor mei, despre care știu dintr-un mesaj pe care mi l-a trimis Björn că sunt deja acolo și mă așteaptă.

De îndată ce ajung acasă, când intru în sufragerie și o văd pe Judith, fața ei oarecum înroșită îmi spune că ceva nu este în regulă, deși ea nu-i dă importanță, explicându-mi că a luat cu siguranță răceala pe care a avut-o Flyn.

Asta mă neliniștește. Îmi fac griji să nu se îmbolnăvească, iar ea, care mă cunoaște deja, mă privește mustrător. Nu vrea să o stresez și încerc să mă abțin, nu vreau să o bat la cap.

Odată ce ne luăm ceva de băut și mă așez lângă soția mea, începem cu toții să discutăm și Andres mi-l dă pe Glen. Micuțul este un năzdrăvan și, amuzat, mă joc cu el. Este o încântare și, când privirea mea se întâlnește cu cea a lui Jud, ea, fără ca eu să deschid gura, clatină din cap dezaprobator. Cu siguranță îmi citește gândurile prin gesturile mele și refuză. După cum mi-a spus cu câteva zile înainte de nunta noastră, ea nu vrea copii! Asta... deocamdată.

Petrecem un moment printre râsete și glume, dar apoi Andres lansează știrea că se vor muta în Elveția.

La început, suntem cu toții dezorientați, până când ne spun că a primit un post bun pentru el într-un spital, pe care nu este dispus să îl lase să-i scape.

Îi felicităm cu toții. Fără îndoială este o mare oportunitate pentru el, pentru căsnicie. Suntem fericiți pentru ei, dar dintr-odată Jud, surprinzându-ne pe toți, începe să plângă necontrolat.

Björn se uită la mine. Mă uit la el. Nu înțelegem ce i se întâmplă și, îngrijorat, întreb:

– Micuțo, ce-i cu tine?

Dar Jud nu răspunde. Nu poate. Plânge... plânge și plânge, iar când începe să sughițe, nici nu știu cum să o iau.

Sunt îngrijorat.

Doamne, ce-i cu ea?

Judith nu este genul care să plângă așa, fără motiv, și încerc să o înțeleg și mai ales să o consolez, dar ea doar plânge... plânge și plânge.

Ce fac?

Știu cum să reacționez când soția mea se enervează, dar, când plânge, mă paralizează!

Îmi întăresc încercările de a o liniști, dar lacrimile nu se opresc, sunt un torent și o văd zâmbind doar când Björn o tachinează.

În sfârșit... o schimbare în expresia ei.

Zâmbetul ei îmi oferă un moment de respiro, chiar dacă nu am fost eu cel care a reușit să o facă să zâmbească.

Dar după câteva secunde, fața i se contractă și plânge din nou. Jud este incredibilă. Zâmbește și plânge în același timp. Fără îndoială, soția mea este demnă de studiu.

Frida intră rapid în acțiune și îmi dă o mână de ajutor. Vorbește cu ea, o calmează și, în cele din urmă, Jud încetează să mai plângă. Totuși, tristețea pe care o văd în ochii ei mă doare. Mă doare deoarece intuiesc faptul că ea crede că oameni dragi se îndepărtează de viața ei. Și acei oameni sunt Frida, Andres și micul Glen.

În noaptea aceea, de îndată ce pleacă prietenii noștri, când suntem singuri în camera noastră și ne dezbrăcăm pentru a ne culca, mă uit la ea. Nu știu ce are, dar nu este bine, așa că, îngrijorat, mă întorc la atac.

– Ce-i cu tine, draga mea?

Jud se uită la mine și răspunde:

– Nu te îngrijora, Eric! Cred că este doar o răceală și de aceea mă simt atât de prost. Sunt sigură că am luat-o de la Flyn.

Bine. O fi o răceală simplă, dar, uf...

Cu fermitate, mă apropii de ea, o îmbrățișez, o strâng în brațe și, amintindu-mi ce s-a întâmplat în această după-amiază, șoptesc:

– Îmi pare rău că ai plâns pentru Frida și Andres.

Durerea care s-a instalat în privirea ei mă îneacă și, privindu-mă, șoptește:

– O să-mi fie foarte dor de ei.

– Știu, draga mea.

– Frida și Marta sunt singurele mele prietene bune de aici.

– Dar mă ai pe mine... și pe Björn și...

– Vreau să spun femei, mă întrerupe.

Consimt, are dreptate și insist:

– O ai și pe Simona.

Auzind asta, Jud zâmbește și, privindu-mă, rostește:

– O ador pe Simona, dar nu o văd dansând cu mine în Guantanamera așa cum o fac cu Frida și Marta.

Dau din cap aprobator. Nici eu nu o văd pe Simona dansând salsa și, zâmbind, răspund:

– Bine, să fim optimiști, acum o ai și pe Maria, femeia spaniolă pe care ai întâlnit-o zilele trecute la școală.

În cele din urmă, Judith zâmbește și, scoțând la iveală acea latură pozitivă care se află întotdeauna în ea, declară:

– Știu și mă bucur teribil că am cunoscut-o, dar o să-mi fie foarte dor de Frida.

– Cunoști Elveția? întreb atunci.

– Nu.

– Ei bine, doamnă Zimmerman, va trebui să remediem acest lucru de îndată ce Frida și Andres se vor stabili acolo. Ce zici?

Ochii ei întunecați se luminează.

I-a plăcut propunerea și, sărutându-mă, afirmă:

– Mi se pare o idee foarte, dar foarte bună.

Grozav!

Îmi place să o văd zâmbind. Apoi își bagă mâna în boxerii mei și, atingându-mă, șoptește:

– Ce-ai zice dacă tu și cu mine...?

Uau...

Îmi place cum mă atinge și ce îmi propune, dar, privind-o, șoptesc:

– Draga mea... nu te simți bine.

Dar Jud, când vrea ceva, nimic nu o oprește și, împingându-mă, mă face să mă întind pe pat și, oprindu-se în fața mea, îmi cere:

– Scoate-mi chiloții!

Dorințele ei sunt ordine pentru mine și, încântat, fac ceea ce îmi cere. Îi îndepărtez încet, foarte încet, în timp ce mirosul minunat al sexului ei îmi umple nările, înnebunindu-mă.

Odată ce chiloții sunt pe podea, Jud se debarasează de ei dându-le un picior și, punându-mi mâna pe cap, mă prinde de păr și spune, privindu-mă:

– Sunt înfometată.

Aaah... îmi intră pe sub piele.

Nu trebuie să spun mai multe. Dornic să fiu mâncat, îmi întind picioarele pentru a-i permite accesul, iar când ea îngenunchează și îmi scoate chiloții, penisul meu o întâmpină.

Mă privește cu viclenie. Zâmbește la ceea ce vede și, pe măsură ce limba îi trece peste penisul meu deja mai mult decât activ, răsuflu.

Ce plăcere!

Ea este stăpâna mea, doamna mea și mă abandonez ei.

Faptul că ea preia conducerea mă înnebunește și simt că, secundă după secundă, erecția mea devine din ce în ce mai tare pe limba ei umedă și îi simt căldura respirației.

Tremur. Tremur din nou și mai mult când gura și mâinile ei se coordonează exercitând suficientă presiune pentru a-mi oferi plăcere.

La naiba!

Dur ca o piatră, mă las masturbat în timp ce corpul meu abia mai rezistă. Dar ea vrea să prelungească momentul și, când mă vede aproape de punctul culminant, se oprește și, privindu-mă, mă întreabă:

– Îți place asta?

Dau din cap aprobator. Abia am aer să răspund și ea continuă.

Îmi izolează corpul, îl preia cu posesivitate, iar eu oftez, gem, mă desfăt.

Jud îmi spune numele, mă întreabă, mă privește, mă face să simt cât de important este pentru ea ceea ce face și, mai mult, îmi arată că o face pentru că îi place, nu pentru că o forțez. Contactul vizual este ceva ce a învățat de la mine și știe cât de important este. O privire, un gest în timpul sexului, valorează mai mult decât o mie de cuvinte.

O nouă convulsie îmi cutremură corpul și apoi ea, femeia care a provocat-o, se ridică, se pune călare peste mine și, introducându-și penisul meu tare în vagin, se apasă peste mine și îmi cere:

– Acum, fute-mă!

Vorbele acestea...

Cuvântul acesta care a fost tabu pentru ea, mă provoacă nespus când îl aud acum din gura ei.

Și, pregătit să o fut și să termin ce a început Judith, mă ridic din pat cu ea în brațe, o duc la perete și, sprijinind-o cu grijă, mă adâncesc în ea din nou, și din nou, și din nou cu forță, în timp ce amândoi tremurăm, oftăm și gemem, gata să ne ucidem de plăcere în toate modurile posibile.

Cincisprezece minute mai târziu, când izbucnirea noastră pasională se termină și ieșim din duș, Jud mă privește, zâmbește și îmi spune:

– Elveția... mi-ai promis.

– Desigur, draga mea.

Ea consimte. Și eu, de asemenea, zâmbesc și mă pun cu ea în pat. Nu există o plăcere mai mare.

16

Zilele trec și îmi organizez plecarea la Londra. Este important, deoarece noi negocieri depind de aceasta și mă dedic trup și suflet firmei mele Müller, pregătit pentru o călătorie fructuoasă. Între timp, Jud se bucură să iasă să mănânce cu prietenii noștri și mă bucur că o face.

Din fericire, în ziua plecării noastre, Jud pare să se simtă mai bine. Nu i-a trecut încă răceala, dar mă liniștește să văd că cel puțin astăzi este mai vioaie, deși încep să mă întreb dacă nu se preface pentru a mă lăsa să plec fericit și fără griji.

Înainte de a pleca de acasă, în biroul meu, iau o bucată de hârtie și scriu:

Vor fi doar câteva zile, micuțo.
Zâmbește și ai încredere în mine, bine?
Te iubesc,
Eric

Iubita mea nu a mai comentat nimic despre Amanda, chiar dacă știe că se află la Londra, deși o cunosc și știu că este neliniștită, dar știu și că are încredere în mine. Totuși, nu strică să-i amintesc.

Când este timpul să plecăm la aeroport, Jud insistă să ne însoțească. Nu vrea să se despartă de mine.

Pe drum, îmi dau seama de modul în care mă îmbrățișează și de cum o evită complet pe Laila. Este mai mult decât limpede că nu vor fi niciodată prietene, așa că am decis să nu o chestionez și să o respect. Dacă astfel stau lucrurile între ele, o fi dintr-un motiv.

Jud este soția mea și Laila este o prietenă. Nu mai este nimic de vorbit.

Odată ce ajungem la hangar, ies din mașină, mă întorc spre Norbert și, fără ca Jud să-și dea seama, spun:

– Dă-i acest plic soției mele, dar numai când ajungeți acasă.

Norbert îl ia și îl bagă repede în buzunar. Îmi iau rămas-bun de la el și mă duc să vorbesc cu pilotul avionului meu.

Trec minutele și, când îl văd pe Norbert luându-și rămas-bun de la nepoata sa Laila, mă apropii de o Judith întristată și, îmbrățișând-o, îi spun că vor fi doar patru zile.

Soția mea dă din cap aprobator, mă sărută și, de îndată ce buzele ei le ating pe ale mele, latura mea posesivă și sălbatică iese la suprafață și o strâng cu pasiune în brațe. Nici nu-mi este ușor să mă despart de ea.

– Dacă vei continua să mă săruți așa, nu mai pleci nicăieri, șoptește ea, făcându-mă să zâmbesc.

Surâzând, îi fac cu ochiul și mă îndrept spre avion, unde Laila mă așteaptă deja. De îndată ce mă așez pe locul meu, îmi pun centura și mă uit la Jud. Nu s-a mișcat din loc. Stă lângă Norbert, cu fața tristă, iar asta mă face să mă simt rău. Foarte rău.

Dar trebuie să fac această călătorie. Trebuie să am grijă de companie, astfel încât să îi pot oferi ei și lui Flyn tot ce au nevoie.

Zece minute mai târziu, când suntem deja în aer, Laila se așază lângă mine și mă întreabă:

– Este importantă întâlnirea asta de la Londra?

– Da, o asigur, privind-o.

Apoi îmi amintește de un episod pe care l-am trăit cu Hannah la Londra și amândoi râdem. Amintirea surorii mele este întotdeauna minunată.

O vreme vorbim despre trecut cu nostalgie. Cu puțini oameni pot vorbi despre Hannah așa cum o fac cu Laila, până când ea întreabă:

– Ești bine, Eric?

Dau din cap aprobator. Nu știu de ce mă întreabă asta și spun:

– Cât de bine pot fi după despărțirea de soția mea.

Laila zâmbește și eu la fel, și semnalează:

– Îmi pare rău că Judith nu m-a plăcut. Am încercat, dar a fost imposibil.

Dau din cap aprobator, știu de ce o spune.

– Nu-ți face griji! răspund. Îmi asum responsabilitatea.

Laila zâmbește din nou și apoi șoptește:

– Hannah ar fi foarte fericită pentru tine, Eric.

– Știu, afirm convins.

Câteva secunde mai târziu, observ că vrea să-mi spună altceva, dar se abține, tace și, deschizându-mi laptopul, spun:

– Dacă nu te deranjează, trebuie să lucrez.

Laila consimte din nou, își schimbă locul și mă scufund în hârtiile mele. Am multe de făcut.

* * *

În mai puțin de două ore suntem la Londra. Când ajungem acolo, stabilesc cu Laila să luăm prânzul a doua zi la un restaurant pe care îl cunoaștem și, luând mașina care a venit să mă ia, mă duc la hotel, unde fac un duș, mă schimb de haine și mă duc la cină.

Când ajung la restaurant, prima persoană pe care o văd este Amanda, care se află în partea din spate a localului cu niște persoane pe care nu le cunosc. Când mă vede, îmi zâmbește, vine la mine și, după ce îmi dă două sărutări, comentează:

– Arăți foarte bine, Eric.

– Mulțumesc. Și tu la fel.

Ne privim, zâmbim și ea spune:

– Ți se citește fericirea pe chip.

Îmi place să aud asta. Și îmi place pentru că îmi clarifică unele gânduri. Ce-a fost între mine și Amanda este de domeniul tre-

cutului și amândoi suntem profesioniști în ceea ce privește slujba noastră.

Mergem braț la braț spre masa la care suntem așteptați și, după ce suntem prezentați, începem să luăm cina și să discutăm despre afaceri.

Când ajungem la felul al doilea, îmi sună telefonul și văd că este Judith. Imediat îmi cer scuze, mă ridic de la masă și, făcând câțiva pași, răspund:

– Spune-mi, Jud.

Vocea ei mă anunță că este tristă. Îmi spune că îi este dor de mine, iar eu trebuie să am grijă atât de ea, cât și de cei care mă așteaptă la masă, așa că promit să o sun pe Skype imediat ce ajung la hotel. Jud încuviințează și, puțin mai liniștit, mă întorc la masă pentru a vorbi în continuare despre afaceri.

O oră mai târziu, când se încheie cina, ei propun să comandăm ceva de băut, dar eu mă sustrag imediat și Amanda mă susține. Vreau să mă întorc la hotel pentru a vorbi cu soția mea, iar Amanda, fără ezitare, se oferă să îi însoțească. Mă voi întâlni cu ei a doua zi dimineață la birourile Müller din Londra.

Când ajung la hotel, sunt transpirat și obosit. Fac un duș și, când ies, având doar un prosop în jurul taliei, pornesc computerul și-mi sun soția pe Skype.

Abia aștept. Abia aștept să-i văd chipul drăguț.

Sprijinindu-mă de capul patului, aștept să se conecteze computerele noastre. Aștept cu nerăbdare să-mi văd fetița. Și când o văd, în sfârșit, pe monitorul meu, zâmbesc. Zâmbesc ca un idiot.

Este frumoasă în acea cămașă de noapte minusculă atât de sexy, pe care fără îndoială că a îmbrăcat-o pentru a mă provoca. Cât de bine mă cunoaște! Și, pregătit să joc un nou joc cu ea, îi cer să se dezbrace și, fără ezitare, se supune.

În câteva secunde, am o priveliște de neuitat!

Mă bucur să văd cât de dispusă este să se joace cu mine, în ciuda distanței; o rog să închidă ochii și să-și folosească imaginația. Ea acceptă.

Îi explic că alți doi bărbați și eu o privim dornici să o posedăm. Asta o încălzește în câteva secunde, iar eu iau foc. Mulțumit de reacția sa, o rog să-și ciupească sfârcurile pentru mine și prietenii noștri imaginari. O face cu un gest pervers și simt că penisul meu îmi cere acțiune. Multă acțiune.

Prin urmare, scot prosopul pe care îl port în jurul taliei și o rog să deschidă ochii și să privească spre cameră. Vreau să vadă cât de tare mă excită, cât de mult o doresc și ea, văzându-mi starea, îmi cere să mă ating, să mă masturbez și asta fac. O fac pentru ea.

Cu hotărâre, îmi iau penisul și îl ating cu mâna în sus și în jos, ținându-l, în timp ce soția mea perversă și excitată, de cealaltă parte a monitorului, mă lasă să-i văd jocul și să-i simt dorința. Dorința noastră arzătoare.

În fața laptopului, Jud își deschide picioarele prețioase pentru mine, pentru noi. Umezeala sa se scurge prin monitor. La naiba, dar chiar sunt în stare să o miros. Aroma sa minunată.

Penisul meu tare va exploda. Sunt excitat sută la mie.

Și, cu desfătare, mă masturbez în timp ce ea îmi cere să închid ochii și să-mi imaginez că o ofer altui bărbat.

– O, da, micuțo!

Mâna mea se accelerează la auzul cuvintelor sale. Înnebunesc. Sunetul sec al masturbării mele, împreună cu imaginația mea și vocea soției mele, este mult mai plăcut și mai pervers decât mă așteptam și gem... gem necontrolat, până când nu mai pot suporta și... și... Doamne! Ejaculez pentru ea. Doar pentru ea.

Încins, mă uit la monitor. Jud este frumoasă urmărind ce s-a întâmplat. Este o zeiță. Zeița mea.

A reușit să mă aducă la cea mai pură plăcere doar cu vocea ei, iar acum eu sunt cel care vrea să o facă pentru ea. Prin urmare, după ce mă spăl, o rog să deschidă sertarul jucăriilor noastre, să ia penisul din silicon verde cu ventuză și să-l lipească pe masa din fața șemineului.

Jud zâmbește.

Nerușinata!

Presupun că face ceea ce i-am spus pentru că tocmai a dispărut din vedere. Câteva secunde mai târziu, ea apare din nou pe ecran și ia un vibrator violet.

Este jucăușă!

Apoi o rog să se masturbeze pentru mine. Am nevoie de gemetele ei și, încetul cu încetul, secundă după secundă, moment după moment, îi poruncesc să ridice puterea vibratorului, în timp ce, prin monitor, urmăresc spectacolul minunat pe care mi-l oferă soția mea fierbinte și dedicată.

Este minunată...

Fastuoasă...

Regina inimii mele, a vieții și a dorințelor mele reușește să mă facă tare ca o piatră și, uitându-mă la monitor, îi cer:

– Acum vreau să mă fuți, Jud. Ridică-te și fute-mă!

Cu acea privire care mă înnebunește, dragostea mea mă ascultă. Repoziționează computerul astfel încât unghiul meu de vedere să fie impecabil. Văd vibratorul din silicon verde, țeapăn și erect pe masa din fața șemineului și, câteva secunde mai târziu, soția mea, regina mea, dragostea mea, se așază peste el, făcându-mi tot corpul să se răzvrătească și să simt ca și cum s-ar fi așezat peste mine.

Plăcerea este extraordinară!

La naiba, micuțo!

În timp ce privește monitorul, Jud urcă și coboară pe penisul verde, iar eu îmi mișc mâna în sus și în jos în același ritm în care respirațiile noastre se accelerează, se sincronizează și privirile noastre se contopesc.

Nu am făcut niciodată sex în acest fel, dar se vede că, atunci când chimia cu partenerul tău este magică și de o încredere totală, nu contează unde ești, pentru că totul funcționează ca o vrajă.

Între gemete, se prinde de marginea mesei așa cum îi cer și îmi accelerez ritmul mâinii.

Plăcere.

Plăcerea ne taie respirația.

În felul nostru, ne posedăm unul pe altul, ne-o tragem reciproc, ne preluăm. Suntem două animale când vine vorba de sex și, fără îndoială, ne bucurăm. Îl savurăm ca nimeni altcineva.

Vaginul ei absoarbe dispozitivul verde iar și iar, în timp ce mâna mea urcă și coboară la viteză maximă, iar gemetele noastre se îmbină și se accelerează până nu mai putem suporta și, la unison, ne lăsăm purtați de moment.

Ce desfătare!

Ce moment!

Câteva clipe mai târziu, când am terminat, zâmbim uitându-ne la cameră și, când respirația mea sacadată îmi permite să vorbesc, întreb:

– Totul este în regulă, micuțo?

Jud dă din cap aprobator.

După zâmbetul său, îmi dau seama că s-a distrat la fel de mult ca mine și, când se ridică din micuța jucărie verde și ia laptopul, timp de câteva minute vorbim întinși pe paturile noastre, la mii de kilometri distanță.

După mai multe râsete, care mă fac să-l scot pe cel mai tâmp și mai pământălău Eric despre care nu credeam că există în mine, zâmbesc când închei comunicarea pe Skype.

Dacă cineva mi-ar fi spus că într-o zi aș fi atât de fericit cu o femeie atât de diferită de mine, aș fi crezut că este nebun. Dar da. Spanioloaica mea, nevasta mea nebună, este centrul vieții mele și fără ea nu aș mai ști să trăiesc.

17

Întâlnirile din Londra se succed una după alta.

Ca întotdeauna, Amanda îmi arată cât de eficientă este și îi mulțumesc în tăcere pentru faptul că își înțelege implicarea în companie.

Când luăm prima pauză la ședință în acea zi, ies din cameră și o sun pe Jud; vreau să văd cum se simte, cum a petrecut noaptea, dar Simona îmi spune că a ieșit. Zâmbind, îi spun înainte de a închide că voi suna din nou mai târziu.

La a doua pauză, sun din nou. Jud nu a sosit încă și, mai mult decât atât, aflu că nu și-a luat telefonul mobil.

La naiba!

Unde este?

Suntem în noiembrie, este foarte frig și ea este răcită. Unde s-a dus? Și fără telefon?

În restul dimineții sunt atent la telefon. I-am ordonat Simonei să mă sune imediat ce ajunge, dar nimic, ea nu sună și îmi dau seama de modul în care nerăbdarea mea crește și crește, până când nici eu nu mai suport.

Încerc să nu las asta să mă afecteze, dar sunt îngrijorat.

Unde s-o fi dus Judith?

Orele trec, ea nu sună la telefon, iar concentrarea mea asupra afacerilor se duce naibii pe măsură ce iritarea mea crește.

După ce am sunat acasă de mai bine de zece ori, vine ora prânzului și, deși nu am poftă, trebuie să merg pe Fulham High Street, unde am stabilit să mă întâlnesc cu Laila pentru a mânca.

Pe drum, sun din nou acasă, dar nimic, Judith tot nu apare și până și Simona este neliniștită.

Când ajung la restaurant, Laila este acolo și imediat mă îndrept spre masă. De îndată ce ne salutăm și îi spunem chelnerului ce vrem să mâncăm, ea mă întreabă:

– Cum au fost întâlnirile?

– Productive, consimt, așezând telefonul pe masă pentru a-l ține la îndemână, în cazul în care sună Judith.

Chelnerul vine și pune două beri foarte reci în fața noastră. Fiindu-mi sete, iau o înghițitură și, când termin, Laila comentează:

– E mult mai bună cea germană, dar nici această marcă nu e rea.

Dau din cap aprobator, are dreptate și cum am nevoie să nu mă mai gândesc la Judith, o întreb despre serviciul ei. O bună bucată de vreme vorbim despre asta, în timp ce ochii mei fug mereu spre telefon. Nimic. Judith nu sună. Și, văzând că Laila nu este foarte mulțumită de slujba ei, îi propun să lucreze pentru Müller la Londra. Se uită la mine surprinsă.

– Vorbești serios, Eric?

Dau din cap aprobator, nu glumesc când vine vorba de muncă și afirm:

– Dacă vrei, îi voi da Amandei numărul tău de telefon pentru ca ea să poată lua legătura cu tine. Sunt sigur că te putem muta într-un departament.

Laila se emoționează, văd asta în ochii ei.

– Mulțumesc, spune zâmbind.

Încerc să zâmbesc, dar trebuie să mai sun o dată acasă, așa că o fac în fața ei. Când închid fără să vorbesc cu soția mea, Laila întreabă:

– Se întâmplă ceva?

Înjur, nu pot să mă prefac și spun:

– Nu dau de Judith.

Auzindu-mă și văzându-mi chipul îngrijorat, Laila își pune mâna peste a mea și, atrăgându-mi atenția, spune:

– Liniștește-te! Cu siguranță veți afla vești de la ea în scurt timp.

Înjur din nou și, fără să mă cenzurez, spun:

– La naiba! Este ora douăsprezece după-amiază, unde ar putea fi?

Laila nu răspunde. Îmi ating părul cu disperare.

– Pot să îți spun ceva? mă întreabă ea.

– Sigur.

În timp ce își retrage mâna de pe mâna mea, observ că mă privește fix și mă întreabă:

– Este sinceră prietenia ta cu Björn?

Surprinsă, o privesc, nu știu de ce mă întreabă asta și o asigur:

– Este cel mai bun prieten al meu.

Laila dă din cap aprobator, ia o înghițitură din băutură și insistă:

– Asta înseamnă că ai încredere sută la sută în el?

Dau din cap aprobator, nu m-am îndoit niciodată de el. Dar, văzându-i expresia, întreb:

– De unde vine întrebarea asta, Laila?

Tânăra se scarpină în cap. Gesturile ei mă fac să văd că se simte inconfortabil și, în cele din urmă, spune:

– O, nimic, Eric. E doar o prostie.

Dar nu. Acest comentariu mi-a atras toată atenția și insist:

– Îți cer să-mi spui despre ce prostii vorbești.

Își dă la o parte părul de pe față și, inspirând adânc, se uită la mine și îmi spune:

– Eric, poate că mă înșel, dar am observat ceva ciudat între Björn și Judith.

Când aud asta, clipesc, nu înțeleg ce vrea să spună și ea continuă:

– Atât ea, cât și el sunt minunați, dar... dar trebuie să-ți spun ceva și nu știu cum.

– Ce vrei să spui, Laila?

Corpul meu se încordează.

Nu știu despre ce vorbește. Nu-mi place modul în care se desfășoară conversația, dar vreau să știu, trebuie să știu; apoi spune:

– Uite, Eric, îl cunosc pe Björn și este un seducător natural. Știi că îi place să se desfete și nu există nicio femeie care să-i reziste, nu?

Dau din cap ca un idiot.

– Și, bine, chestia este că, în timpul în care am fost la München, am văzut niște lucruri între el și Judith care...

– Lucruri?! Ce lucruri?! o întrerup, simțind cum iau foc.

Laila începe să vorbească despre Judith și Björn, iar eu, ca un adevărat idiot, o ascult, fără să știu dacă respir sau nu. Fiecare lucru pe care îl spune este adevărat.

Ei se întâlnesc de multe ori să mănânce fără mine, au un feeling deosebit și îmi amintește că s-au văzut la Guantanamera, lucru pe care niciunul dintre ei nu mi l-a menționat.

Auzul acestor vorbe mă tulbură.

Dintr-odată, mă face să mă simt inconfortabil.

Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu i-am acordat niciodată importanță și, refuzând să cred ceea ce presupune ea, izbucnesc:

– Te înșeli.

– Posibil.

– Am încredere în ei, insist iritat.

– Ea este soția ta și el este cel mai bun prieten al tău, spune Laila, dar...

O întrerup. O întrerup sau acum dau foc la Londra și spun:

– Laila, ceea ce încerci să spui nu-mi place deloc.

– Știu, Eric. Știu.

O tăcere ciudată se lasă între noi, apoi ea îmi șoptește:

– Nu știam dacă să-ți spun sau nu despre asta, dar astăzi, văzând cât de îngrijorat ești din pricina lui Judith și având în vedere că nu apare, m-am gândit că...

– Că e cu Björn? întreb în pragul infarctului.

Tânăra dă din cap aprobator. Respirația mea se accelerează. Refuz să cred și, când să mă ridic de la masă să plec, Laila își pune mâna pe a mea și, făcându-mă să mă uit la ea, spune arătând spre telefonul ei mobil:

– Am lucruri care...

– Ce ai?! întreb dur.

– Eric... ascultă...

– Ce ai?! insist, supărat.

Laila își face vânt cu mâinile. Se sufocă, iar eu, fixându-mi cea mai întunecată privire asupra ei, șuier cu cea mai proastă dispoziție din lume:

– Dacă ai ceva care demonstrează ceea ce spui, arată-mi!

Ea dă din cap aprobator și, după ce își ia telefonul mobil, caută ceva pe el și spune în timp ce se uită la mine:

– Din întâmplare, într-o zi am dat de ei în München. Mergeau în taină, braț la braț și... și i-am fotografiat. Nu mă ucide, dar i-am urmărit și le-am făcut aceste fotografii.

Câteva secunde mai târziu, văd instantanee cu Björn și Judith râzând, ciocnind pahare de vin într-un restaurant, mergând braț la braț și, de-ndată ce pot, răspund, în ciuda disconfortului meu:

– Sunt prieteni. Nu văd nimic în neregulă cu acele fotografii.

Laila dă din cap aprobator.

Doamne, sunt supărat!

Sunt conștient de prietenia dintre Jud și Björn. Nu am fost niciodată suspicios, dar nu știu de ce sunt dintr-odată supărat.

Ce fac?

Ce naiba fac?

Laila, atingându-și din nou telefonul, spune:

– Am înregistrat asta în noaptea în care au fost la Guantanamera.

– Ce?!

Clipesc fără să-i dau crezare.

Dar ce făcea ea înregistrându-i?

Este legal ce a făcut?

Și, văzându-mi expresia furioasă, Laila îmi clarifică:

– Or fi prieteni, Eric. Oi avea încredere în ei, dar nu vreau să fii înșelat. Nu meriți.

Înșelat?!

Eu?!

Nu știu ce să cred.

O mânie iritantă, întunecată și împovărătoare mă cuprinde.

Nu știu despre ce vorbește Laila. Nu știu ce a înregistrat, dar ceea ce știu este că, orice ar fi, vreau să văd și simțind că inima mea se poate opri în orice moment, spun:

– Arată-mi înregistrarea.

Fără să piardă timpul, Laila își pune din nou telefonul mobil în fața mea și, cu dezgust, recunosc localul Guantanamera și muzica sa. Al naibii bar. Câteva secunde mai târziu, dintr-un unghi nu prea bun, îi recunosc pe Jud și Björn. Sunt ei. Se sprijină pe bar, se uită unul la celălalt și o aud pe soția mea spunând:

„Și, dacă nu te deranjează, ce fel de femei îți plac?"

De ce întreabă Judith asta? De ce?

Imediat, zâmbetul lui Björn mă calcă pe coadă, ca să nu spun ceva mai urât, și îl văd cum răspunde, ridicând din sprâncene:

„Cele ca tine. Inteligente, frumoase, sexy, ispititoare, naturale, nebune, tulburătoare și îmi place să mă surprindă."

Clipesc cu gura deschisă.

Ce dracului face Björn?

Dar ce mă scoate cel mai mult din sărite este zâmbetul lui Jud. În tot acest timp, Laila nu-și ia ochii de la mine și, în ciuda muzicii, o aud pe fetița mea spunând:

„Și eu sunt toate astea?"

„Da, scumpo, ești!"

La naiba... la naiba...!

Dintr-odată, râsul lor îmi face inima să se oprească. Ce dracului fac?

Înregistrarea se încheie. Laila se uită la mine. Mă uit la ea și insistă:

– Mai am un videoclip.

Imediat îi văd pe Jud și Björn dansând salsa în aceeași zi pe ringul de dans în timp ce râd în hohote și se distrează. Enervat, așa mă simt, și gelozia îmi bate inevitabil la ușă cu forță și eu îi deschid ca un tâmpit.

Din acel moment, sunt incapabil să raționez, să gândesc limpede și urmăresc ambele videoclipuri de cel puțin șase ori, unul după

altul, în timp ce furia mea crește și crește și crește și cred că voi ucide pe cineva dintr-un moment în altul când mintea mea începe să-și imagineze.

Björn și Judith? Serios?

După cea de-a șasea oară, fără a cere permisiunea, îmi trimit acele videoclipuri pe e-mail și, odată ce termin, fără aer în plămâni, îi dau cardul meu de credit chelnerului pentru a achita mâncarea. Nu pot vorbi. Laila se uită la mine, dar nu pot vorbi.

După ce plătesc, mă ridic de pe scaun, mă uit la Laila, care nu și-a deschis gura și, fără chef să fraternizez, spun:

– Mulțumesc, Laila.

– Eric...

– Nu am de gând să vorbesc cu tine despre ceea ce mi-ai arătat.

– Dar, Eric...

– Îi voi transmite Amandei numărul tău de telefon, insist fără să o las să vorbească.

Acestea fiind spuse, mă întorc și ies din restaurant, fără să mă uit în urmă. Capul începe să mă doară foarte tare din pricina tensiunii generate de cele întâmplate.

Judith și Björn? Serios?

Ajung la birou și intru în cabinetul meu. Sunt nervos, foarte nervos, atât de mult încât decid să beau un whisky. Am nevoie.

Sun din nou acasă, dar Judith tot nu este acolo. Apoi, foarte supărat, îl sun pe Björn. Curios este că nu răspunde nici el și, când îl sun la birou, secretara îmi spune că a plecat și nu știe când va sosi.

Înjur. Mă cac pe tot!

Nu vreau. Nu pot să cred ceea ce mintea mea mă face să gândesc. Dar dovezile sunt mai mult decât evidente.

Sunt împreună?

Nebun. Înnebunesc. Un alt whisky.

Faptul de a mi-i imagina sărutându-se, mângâindu-se, privindu-se unul în ochii celuilalt sau făcând sex în secret mă înnebunește. Mă scoate din minți.

Nu, nu pot să mă gândesc în continuare la toate acestea. Ei nu sunt așa.

Dar, din acel moment, la fiecare cinci minute sun acasă și pe telefonul mobil al lui Judith. Știu că nu l-a luat cu ea, dar trebuie să sun: la un moment dat va răspunde.

Amanda vine în birou să mă anunțe că avem o nouă întâlnire în câteva minute. Se uită la paharul meu de whisky, nu spune nimic și o rog să mă lase singur. Voi veni în câteva minute.

De îndată ce pleacă, pufnesc. Timpul trece și continui să sun, până când, dintr-odată, după mai multe apeluri pe telefonul mobil al lui Judith, aud:

– Bună, dragul meu.

În sfârșit!

Tulburat și foarte nervos, mă aplec peste biroul meu și spun, ridicând tonul vocii:

– Cum să ieși din casă fără mobil? Ai înnebunit?

O aud pe Judith pufnind.

Nu... să nu mă ia acum cu glumele ei... Dar, da, fix asta face!

Îmi spune una dintre frazele ei pline de insolență, obrăznicie, nerușinare și, după câteva secunde de tăcere în care nervii mei mă omoară, întreb, având nevoie de răspunsuri:

– Unde ai fost, Jud?

Ea răspunde îndată că a mers la cumpărături, la plimbare, dar îmi dau seama că mă minte, după voce. O cunosc și acest ton ezitant îl folosește doar atunci când minte, așa că insist cu cea mai proastă dispoziție a mea:

– Singură sau însoțită?

După cum era de așteptat, răspunsul ei nu mă mulțumește și, supărat pe mine, pe ea, pe Björn și pe lume în general, închid telefonul. Nu vreau să o aud. Nu vreau să mai aud minciuni. Refuz.

Câteva secunde mai târziu, îmi sună telefonul mobil. Este ea. Dar nu. Nu-i răspund. Nu vreau să vorbesc cu ea. Și, dispus să o enervez, îi întrerup apelul de fiecare dată când încearcă.

Ușa biroului se deschide, este din nou Amanda. Avem întâlnirea și, luând câteva dosare care se află în fața mea, mă ridic, dar apoi ea întreabă:

– Eric, ești bine?

Nu, nu sunt.

Sunt făcut zdrențe în urma a tot ceea ce tocmai am descoperit. Dar, nevrând să apar în felul în care niciodată nu am vrut să fiu, răspund:

– Da. Să mergem la întâlnire.

18

Judith... Jud... Micuța mea...

Nu pot să nu mă gândesc la ea și de fiecare dată când mă uit la videoclipurile acelea de pe laptopul meu, înnebunesc.

Chiar sunt împreună în spatele meu?

Întâlnirea s-a încheiat cu câteva ore în urmă și sunt la barul hotelului meu, pentru a încerca să înțeleg ce îmi frânge inima și sufletul.

Judith și Björn. Cei doi oameni în care am încredere orbește, pentru care m-aș fi lăsat ucis. Chiar râd de mine?

Nu știu câte whisky-uri am băut, când îmi sună iar telefonul. Este Judith din nou, dar nu-i răspund. Nu pot vorbi cu ea. A sunat și Björn, dar nici lui nu i-am răspuns.

Nu mă simt bine... Mă simt groaznic... Mă simt înșelat...

Dacă este adevărat ceea ce Laila mi-a spus, mi-a arătat, m-a făcut să cred... ce fel de oameni sunt Judith și Björn? Și mai presus de toate, ce fel de idiot sunt eu, de nu mi-am dat seama?

La ora unsprezece noaptea și cu câteva băuturi în plus la bord, mă duc în camera mea. Nu este bine să bei atât de mult; tatăl meu a făcut-o și mi-am promis mereu că nu voi face aceleași greșeli ca el. Când mă așez în pat, cu o dorință de nestăpânit de a discuta, formez numărul de telefon al lui Judith.

Dar, de îndată ce îi aud vocea, vocea ei frumoasă, eul meu cel mai întunecat și nemilos o întreabă:

– Când aveai de gând să-mi spui?

Uimirea ei față de ceea ce o întreb și modul în care respirația ei se oprește, mă fac să-mi dau seama că am surprins-o.

La naibaaaa!

Nu mă așteptam la asta și, câteva secunde mai târziu, cu o voce îndoielnică, întreabă:

– Ce anume?

Îmi închid ochii.

Ce anume? Cum adică, ce anume?

Știe că i-am prins și spun:

– Știi bine, foarte bine, chiar.

Din nou, nedumerirea soției mele mă face să înțeleg că ea nu mă înțelege și țip. Țip la ea cum nu am mai făcut-o de mult timp, pe măsură ce simt că viața mea se termină în fața a tot ceea ce se întâmplă. Björn și Judith. Judith și Björn. Oi fi un tâmpit...! Și, fără să mă pot abține, îi spun ce știu despre ei și, după cuvintele ei nedumerite, întrerup comunicarea. Durerea mă învinge.

Nu. Această trădare a fost ultimul lucru la care mă așteptam. Și cu atât mai puțin din partea lor.

Furios, arunc telefonul de capul patului. Acesta ricoșează și cade înapoi lângă mine, și atunci văd că Judith mă sună. Nu îi răspund. Nu vreau. Nu pot.

În cele din urmă, îl setez pe mod silențios, mă întind pe pat, iar alcoolul face restul și adorm.

***

Nu știu cât am dormit, dar când m-am trezit întins și îmbrăcat pe pat, lumina zilei intra prin fereastră.

Cât o fi ceasul?

În timp ce mă ridic, totul se învârte în jurul meu și imediat îmi dau seama de ceea ce s-a întâmplat. Judith. Björn. Îmi închid ochii.

Confuz și supărat, îmi dau furios hainele jos de pe mine. Mă dezbrac și intru la duș. Trebuie să mă simt mai bine sau nu știu ce se va alege de mine.

Când ies de la duș, sun la room service și comand o cafea. Trebuie să-mi limpezesc mintea. Văd că am multe apeluri pierdute de

la soția mea pe telefon, mesaje vocale și alte e-mailuri, tot de la ea. Fără îndoială, se simte vinovată în urma descoperirii și încearcă să vorbească cu mine sub orice formă.

Mă gândesc să-l sun pe Björn. Ticălosul pe care l-am crezut prietenul meu, ticălosul care mi-a nenorocit viața, dar decid că este mai bine să-l întâlnesc față în față. O să i-o sparg. O să-i nenorocesc fața aia de frumușel, așa cum el mi-a nenorocit viața.

De îndată ce mă îmbrac și beau mai multe căni de cafea cu niște pastile pentru durerea mea crescândă de cap, îl scot la suprafață pe acel Eric rece și nesimțit despre care știu că se află în mine și mă duc la birou. Am lucruri de rezolvat.

La un moment dat, dimineața, când noi doi suntem singuri în biroul meu, aranjând actele, Amanda, văzând că umplu din nou un pahar cu whisky, mă întreabă:

– Ce se întâmplă cu tine?

Nu răspund, nu vreau să vorbesc despre asta, dar ea, privindu-mă, insistă:

– Tu nu obișnuiești să bei, mai ales dimineața.

Știu, știu că ceea ce spune este adevărat. Urăsc bărbații care beau la prima oră dimineața. Cu toate acestea, atingându-mi tâmpla din pricina durerii de cap pe care o am, răspund într-un mod nu foarte frumos:

– Lasă-mă în pace!

– Iată... ceva nu e în regulă. Știam eu, spune ea, privindu-mă.

Înjur. Nu vreau să vorbesc despre ce se întâmplă, dar ea insistă:

– Te cunosc și tu o știi.

– Amanda... lasă-mă!

Dar nu. O alta ca Judith. Cu cât le spui mai mult să te lase în pace, cu atât devin mai pisăloage.

– Te doare capul. Nu ești bine. Ce se întâmplă? insistă ea.

O privesc. Lucrăm împreună de mulți ani, dar, nevrând să-i povestesc despre problemele mele și cu atât mai puțin să-i arăt ce idiot am fost, răspund acru:

– Vezi-ți de treburile tale!

Amanda se ridică, ia o sticlă de apă, un pahar și, luând sticla de whisky de lângă mine, spune:

– Măcar fă ceva bine. Ia o pastilă cu apă sau durerea de cap se va agrava.

Pufnesc. Arăt ca soția mea. Și, luând apa și paharul, scot o pastilă din portofel și o iau. Este cel mai bine așa, cu siguranță este, chiar dacă nu-mi vine să-i dau dreptate.

Dimineața trece și, deși încerc să fiu rece și nesimțit, durerea pe care o simt de fiecare dată când mă gândesc la trădare, mă îmbolnăvește.

Cum de nu am văzut?

Cum am putut fi atât de orb cu ăștia doi?

După ce mănânc la un restaurant din apropiere cu Amanda, la final, în timp ce ea salută niște cunoscuți, o aștept la bar. Acolo comand un alt whisky și, când să iau prima înghițitură, ea vine lângă mine și îmi spune:

– Nu crezi că ai băut cam mult azi?

În niciun caz.

Beau, dar telefonul meu mobil începe să sune. Judith. Amanda, care este lângă mine, se uită la telefon și, văzând cine este, spune întorcându-se pentru a se îndepărta:

– Răspunde-i și remediază problema înainte de a te îneca în propria bilă. Și, te rog, lasă whisky-ul imediat sau vei deveni foarte stângaci.

Și, fără alte întrebări, ea se îndepărtează și eu înjur.

Telefonul sună și sună. Nu se oprește și, în cele din urmă, decid să-i răspund. Dacă ea a fost în stare să mă înșele cu răceală, acum se va întâlni cu omul rece care știu că sunt, așa că, luând telefonul, rostesc:

– Spune-mi.

– Nu, mai bine îmi spui tu, tâmpitule!

Bine... bine...

Se vede că draga mea soție nu se cenzurează, chiar dacă ea este de vină pentru ceea ce ni se întâmplă. Din acest motiv și cu o anumită aciditate, șuier, gata să o enervez și mai mult:

– De cât timp nu am mai auzit acel cuvânt dulce din gura ta. Păcat să nu văd cum îl pronunți în direct și pe viu!

Judith pufnește și izbucnește:

– Cum poți fi atât de tâmpit încât să crezi ce spune Laila?

Înjur. Mă aprind.

Este conștientă de faptul că Laila mi-a spus ce a văzut între ei și eu întreb:

– De unde știi că Laila m-a informat?

– Pentru că veștile circulă mai repede decât crezi.

Nu răspund.

Nici ea.

Amândoi stăm liniștiți, până când, incapabili să-mi țin limba, indiferent unde aș fi, îi aduc la cunoștință în cel mai rău mod ce cred despre ea și despre nenorocitul de Björn.

Judith vine imediat în apărarea lui.

Asta mai lipsea!

Asta mă enervează de două ori mai mult, iar gelozia mă înnebunește.

De ce îl apără așa?

Momentul mă destabilizează și alcoolul din corp vorbește în locul meu și spune lucruri nu foarte plăcute. Judith răspunde, mă insultă, fără să rămână în urmă. Țipă la mine cu o voce plângătoare și eu, gata să o rănesc, îi spun că am dovezi și că nu mă voi întoarce acasă.

Nu vreau să o văd.

Acestea fiind spuse, închid. Închid plin de mânie, furie și frustrare.

Pentru prima dată după mult timp, mă gândesc doar la mine. Dacă Judith plânge sau disperă, nu-mi pasă. Ea a cerut-o. M-a dezamăgit. M-a trădat.

Din acel moment nu mă mai opresc din băut.

Amanda se întoarce și încearcă să vorbească cu mine. Îmi ia paharul din mână de mai multe ori, până când nu mai suport și, într-un mod neplăcut, o dau la o parte de lângă mine.

Sunt Eric Zimmerman și fac ce vreau. Am bani să închid localul în care mă aflu și să-i beau toată pivnița, dacă vreau, așadar, să mă lase în pace. Am deja o mamă și nu vreau să își asume ea rolul acesta.

Odată ce Amanda părăsește barul supărată pe mine, nu mai am chef decât să beau. Durerea mea este insuportabilă și o înec în alcool. Angoasa mă roade, iar băutura este singurul lucru care o înmoaie. O înmoaie atât de mult, încât încep să nu mai fiu eu.

Când ajung la hotel în acea noapte, sunt conștient că „sunt rănit", așa cum ar spune micuța mea, și, pentru a termina tortura, mă uit din nou la videoclipurile de pe mobilul Lailei pe care mi le-am trimis pe e-mail. Asta ajunge să mă omoare.

Prost... Prost... Sunt un idiot. Cum de ce nu mi-am dat seama ce îmi făceau acești nenorociți?

* * *

Trec două zile, cu nopțile lor insuportabile, și nu o sun.

Nici ea nu mă sună.

Inima mea suferă. Îmi lipsește, mi-e dor de ea, dar refuz să fiu un nenorocit de încornorat care iartă infidelitatea soției sale și a prietenului său.

* * *

O zi, alta și alta. Au trecut deja cinci zile de când nu am mai vorbit cu ea, iar când plec de la serviciu în această după-amiază, ies din nou la băută. Este singurul lucru pe care îl fac, în afară de a discuta cu Amanda. Știu, petrec cu băutura. Și în cele din urmă ajung să mă iau la bătaie cu trei tâmpiți care, văzându-mă beat, încearcă să-mi ia portofelul când mă întorc la hotel.

Frustrarea și furia pe care le simt sunt evidente în brutalitatea loviturilor mele. Mă descarc scoțând animalul agresiv care se află în mine, dar sunt trei și eu sunt unul singur și îmi dau o astfel de lovitură în cap, încât până la urmă ajung să sângerez ca un porc pe pământ. Și, uitând de durere, mă gândesc la Judith. Numai la ea.

Din cauza ei mă simt așa.

Ea este de vină pentru tot.

În acel moment, aud niște țipete și un grup de bărbați care trec pe stradă mă ajută, imobilizându-i pe cei trei tipi care m-au lovit. Apoi sună la poliție.

Sângerând, amețit, rănit și întins pe jos pe stradă, aștept să vină o ambulanță după mine. Sunt rănit, teribil de rănit, iar capul îmi pulsează din cauza loviturii pe care mi-au dat-o. Dar dacă ar fi să compar asta cu durerea din inima mea, nu este deloc similară. Mă doare mult mai mult inima.

Unul dintre salvatorii mei se interesează de mine. Îmi arată telefonul meu mobil, care are ecranul spart, și mă întreabă pe cine pot suna. Ezit. Mai bine nu sună pe nimeni. Cu toate acestea, în cele din urmă le dau numele Amandei. Sunt rănit, într-o țară străină, iar ea mă poate ajuta și ar ști unde să mă ducă.

* * *

Mă trezesc și nici nu știu unde sunt. În timp ce mă mișc, o durere tăioasă îmi străbate corpul și mă plâng.

La naiba... ce durere!

Îmi este greu să deschid ochii. Am pleoapele grele, dar, după ce reușesc, mă uit în jur și văd că sunt într-o drăguță cameră de spital, legat de niște perfuzii.

Ce s-a întâmplat?

Sunt nedumerit; în acel moment, ușa spitalului se deschide și apare Amanda cu o cafea în mână. Când mă vede, se apropie de mine imediat și șoptește, atingând un buton:

– Slavă Domnului...! Slavă Domnului...!

Înjur și, dintr-odată, ca un tsunami, îmi amintesc: loviturile, băieții, sângele... Judith. Dar când să spun ceva, ușa camerei se deschide din nou și intră un doctor.

Zâmbește, se apropie de mine și îmi spune:

– Mă bucur să te văd treaz, domnule Zimmerman.

Consimt. Cu greu pot vorbi din pricina durerii pe care o am în coaste și medicul, văzând că îmi ating capul, spune, privindu-mă:

– Ați primit o lovitură severă și trebuie să vă spun că aceasta a provocat o hemoragie intraoculară la ambii ochi, așa că aspectul dumneavoastră este un pic terifiant.

Mă uit la Amanda. Fără îndoială, așa trebuie să fie după chipul înspăimântat al acesteia.

– Domnul Zimmerman, pe lângă ceea ce v-am spus, aveți o fractură la un picior, pe care vi l-am pus în ghips, și vânătăi pe tot corpul în urma loviturilor primite. Știu că aveți dureri, dar nu vă faceți griji. Vă administrăm analgezice intravenos pentru a atenua durerea. Din acest motiv, deocamdată trebuie să stați aici câteva zile cu noi. Bine?

La naiba și cu asta acum!

De parcă nu aveam destule pe cap, acum sunt internat și într-un spital?

Înfuriat, dau din cap aprobator și nu spun nimic, nici măcar nu am puterea să mă plâng; după ce îi spune ceva Amandei, medicul părăsește camera.

Odată singuri, nu-și ia ochii de la mine. Îi văd spaima din privire și întreb:

– În ce spital sunt?

– La Sfântul Toma. Pe Westminster Bridge Road.

Știu la ce spital se referă și, privind-o, îi spun:

– Du-te, dacă vrei. Nu trebuie să stai aici.

– Eric...

Pufnesc, știu că sunt nedrept față de ea și, în cele din urmă, spun:

– Îmi pare rău dacă te-am speriat când am cerut să te sune, dar tu erai...

– Ai făcut bine, Eric. Bineînțeles! mă întrerupe încercând să zâmbească.

Dar fața ei este toată o poezie și întreb:

– Chiar atât de grav sunt?

Dă din cap aprobator, nu mă minte și, observând că ochii mei sunt teribili de grei, întreb:

– Ai o oglindă la îndemână?

Ea îmi confirmă, dar spune:

– Mai bine nu te uiți.

Asta îmi atrage atenția. Atât de grav sunt?

– Vreau să mă văd.

– Eric...

– Vreau să mă văd, insist cu fermitate.

Apoi Amanda își deschide geanta. Mă cunoaște și știe că voi insista până când mă voi vedea, așa că scoate o mică oglindă dintr-o pungă și mi-o dă.

Când mă uit la mine, mă sperii până și eu.

La naiba!

Fața mea este umflată și învinețită, buzele mele sunt despicate, dar asta nu este nimic în comparație cu senzația cauzată de vederea ochilor mei, care sunt complet însângerați.

La naiba! Dar ce am făcut?

Dacă Marta, sora mea, îmi vede ochii așa, mă omoară. Nu m-ar ierta.

Deschid gura. Uf... mă doare.

Dar, din fericire, nu îmi lipsește niciun dinte. Slavă cerului!

Când să spun ceva, Amanda mi-o ia înainte:

– Cred că ar trebui să o anunț pe Judith.

Când aud asta, nu mă mai uit la gură. Mă uit la ea și mă răstesc:

– Este ultima persoană pe care vreau să o văd aici, ai înțeles?

– Dar, Eric...

– Amanda, nu!

– Eric, este soția ta. Cu siguranță este îngrijorată și trebuie să știe ce ți s-a întâmplat.

Auzul acestor vorbe mă face să râd. Judith este probabil foarte ocupată cu ticălosul pe care îl credeam a fi prietenul meu, așa că declar cu emfază:

– Am spus că nu.

Amanda oftează, nu înțelege ce se întâmplă cu mine și insistă:

– Ei bine, o sun pe mama ta, pe sora ta sau pe Björn.

– Nu. Nimeni nu trebuie să știe că sunt aici.

– Dar...

– Amanda, te rog! o întrerup cu un pufnet.

Mă surprinde, nu insistă, se așază lângă mine și eu închid ochii. Sunt obosit.

* * *

Zilele trec și aspectul meu este încă îngrozitor, deși durerea vânătăilor mele este mai suportabilă.

Din spital și cu ajutorul Amandei, rezolv problemele legate de Müller, în timp ce noaptea cu greu pot dormi, gândindu-mă la Judith. Oare profită de ocazie pentru a fi cu Björn?

Gândul la ei împreună mă chinuie, dar nu mă pot abține.

Ei. Soția mea și cel mai bun prieten al meu.

Ei. Marile mele dezamăgiri.

Ei. Trădătorii mei.

Și în acel moment învăț că oamenii îți pot frânge inima o dată, dar amintirea lor o poate face de un milion de ori.

În acele zile, Amanda insistă din nou să o sune pe Judith, dar eu tot refuz. Nu vreau o femeie ca ea lângă mine. Nu mai accept. Am decis să consider că am pierdut două persoane, chiar dacă știu unde sunt: Judith este una dintre ele, iar cealaltă este Björn.

19

Trec câteva zile și, deși sunt cumva mai bine, tot distrus mă simt.

Rana de pe buze mă calcă pe nervi foarte tare. Se vede că timpul nu este iertător și că, odată cu vârsta, te vindeci mai greu.

Dacă mi s-ar fi întâmplat asta când aveam douăzeci de ani, m-aș fi recuperat imediat, dar este clar că, la treizeci și ceva de ani, trebuie să o iau mai ușor.

Trebuie să am răbdare și să mă gândesc, pentru că, odată ce ies din spital, am de rezolvat destul de multe probleme neplăcute.

La naiba, la naiba!

Mă gândesc la asta pe jumătate adormit, când, deodată, aud ușa camerei și, fără să deschid ochii, o văd. Ea este aici. Judith tocmai a intrat.

Fără să mă mișc și dincolo de bandajele mele, îi observ fața speriată. Este foarte palidă și aș jura că a slăbit. Dar nu mă mișc. Mă uit doar la fața ei speriată și când se apropie suficient de mult de mine, spun, într-un mod răutăcios:

– Ce faci aici?

Ea, speriată, face un salt. Fără îndoială, înfățișarea mea și ochii mei însângerați o impresionează și nu răspunde, așa că ridic vocea și, chiar imaginându-mi cine a anunțat-o, insist:

– Cine te-a anunțat? Ce dracu' faci aici? Și furios, strig: Ieși afară! Am spus să pleci de aici!

Cu un gest pe care nu l-am văzut niciodată la ea, se uită la mine și, întorcându-se, iese din cameră, în timp ce eu abia pot respira.

Sunt agitat după tot ceea ce s-a întâmplat, când ușa camerei se deschide, din nou, cu avânt și în fața mea apare Björn, ticălosul, care, privindu-mă, mă întreabă:

– Dar ce ți s-a întâmplat?

– Ceea ce-mi lipsea... îi răspund sarcastic.

El, departe de a da înapoi, se apropie de mine. Fără îndoială, are curaj și răspunde:

– Cum adică ceea ce îți lipsea?

Îl privesc. Apuc cearșafurile sau jur că mă voi arunca asupra lui și îi voi sparge fața, dar el insistă cu îndrăzneală:

– La ce naiba te gândești?

Doamne... mă ridic și îl omor, jur că îl omor, iar el, cu bravura lui obișnuită, izbucnește:

– Ești un tâmpit! Știai asta?

Furia mă cuprinde.

Vreau să mă ridic, dar nu am putere. El și numai el mi-a luat dragostea femeii pe care o ador cu toată ființa mea și mă răstesc:

– Al naibii nenorocit! Nu m-aș fi așteptat niciodată la asta din partea ta.

Björn dă din cap impasibil. Se simte șmecher tipul!

Știe despre ce vorbesc și, făcând un pas către mine, șoptește:

– Doar un imbecil ca tine îi oferă credibilitate Lailei.

– Pleacă de aici!

Dar nu se mișcă. Se uită la mine și insistă:

– Ești un măgar.

– Björn...

– Un mare măgar. Și, desigur, este mai ușor să o crezi pe ea, decât să crezi că Judith și cu mine îți suntem loiali, nu?

Cretinul! În cele din urmă îi voi sparge fața și, ridicând vocea, încep să țip la el.

Björn, surprinzându-mă, nu se clintește. Se confruntă cu mine. Îmi spune că nimic din ceea ce cred și îmi imaginez nu este adevărat și amenință că îmi va rupe și piciorul care nu este în ghips.

E un nenorocit!

Asistentele, speriate de tărăboiul pe care îl facem, intră în cameră. Încearcă să ne calmeze, dar nici el, nici eu nu le ascultăm. Ne certăm și ne certăm, până când Björn se răstește:

– Uite ce e, prostule! Judith te vrea, te adoră, te iubește. Ea și cu mine suntem doar prieteni. Dar sincer, după cum te comporți, aș vrea să nu te mai iubească. Nu meriți. Un tâmpit ca tine nu merită o femeie bună ca ea.

– Și tu meriți, nu?

Chipul său este serios, la fel ca al meu, și el răspunde:

– Știi ceva, Eric? Cum ar spune Judith, du-te dracu'!

Și, fără să mai spună altceva, lăsându-mi cuvintele în gură, se întoarce și pleacă, în timp ce eu îmi mănânc toată frustrarea și amarul lovind patul.

***

În restul zilei mă simt rău. Foarte rău.

Am văzut-o pe Jud și nu arăta bine. Era slăbită, foarte palidă și, deși nu mi-e milă de ea, sper că se întoarce în Germania și își revine.

O sun pe Amanda. Îi povestesc despre toate lucrurile și multe altele, când îmi confirmă că ea a anunțat-o pe Judith și că ar face același lucru din nou, oricât de furios aș fi. Asta mă deranjează. Mă enervez și mai tare și îi închid, înainte de a continua să spun prostii.

Noaptea pare nesfârșită. Nu pot să dorm. O am pe Judith în minte și nu pot să o scot de acolo.

O fi ajuns acasă?

O fi în patul nostru sau, dimpotrivă, o fi în patul lui Björn?

Durerea fizică este cea mai puțin importantă pentru mine. Îmi pasă mai mult de durerea din inima mea și sunt confuz, teribil de confuz.

A doua zi dimineață, după ce a venit doctorul și mi-a spus că totul merge bine, în ciuda recuperării mele lente, în timp ce stau întins, ușa se deschide și Judith apare din nou.

Gura mi se usucă. Nu mă așteptam la asta.

Dar nu s-a întors în Germania?

***

Cu asprime, o privesc și o observ mai palidă decât ieri. Nu este bine, dar, cu o expresie dură, în ciuda faptului că inima mi se frânge când o văd, mă răstesc:

– Pleacă de aici, pentru numele lui Dumnezeu!

De data aceasta, ea nu-mi dă ascultare ca în ziua precedentă. Se îndreaptă spre mine și, apropiindu-se, șoptește:

– Spune-mi măcar că ești bine.

Furios, refuz să o privesc, deși îi aduc la cunoștință că eram bine până când a apărut ea. Când mânia mă cuprinde din nou, țip la ea să plece cu iubitul ei și să nu mai apară în viața mea.

Judith se uită la mine. Este nedumerită și își duce mâna la o eșarfă de la gât. Nu știe ce să-mi spună, dar apoi ușa dormitorului se deschide și apare Björn, nenorocitul de Casanova.

La naiba, din nou!

Ne privim. Furia lui este mare, dar nu-mi pasă. Aici cel supărat, enervat și încornorat sunt eu. Doar eu.

Țip ca un animal. Îi dau la o parte de lângă mine. Nu vreau să-i văd, dar apoi Björn izbucnește:

– Cum poți fi atât de tâmpit? Cum poți gândi așa ceva despre Jud și despre mine?

Cuvintele lui mă paralizează.

Chiar atât de nerușinat este?

Nenorocitul ăsta chiar este capabil să-mi nege ceea ce este evident?

Imediat ne încingem într-o discuție teribilă ca între masculi, așa cum ar spune Judith, până când ea, dintr-odată, aleargă la baie cu mâna la gură. Ce se întâmplă cu ea?

Björn și cu mine ne privim. Sunt pe cale să mă duc după ea, dar nu, nu o fac. Nu trebuie să-mi fie milă de cea care m-a dezamăgit și

el, văzând că nu mă mișc, după ce clatină din cap dezaprobator, se duce după ea. Nu știu dacă să mă bucur pentru acțiunea respectivă sau nu.

Câteva minute mai târziu, când cei doi ies din baie, mă uit la Judith. Este din ce în ce mai palidă. Tenul său întunecat, spaniol, este albicios, dar nu spun nimic. Refuz. Nu mă voi mai îngrijora pentru ea niciodată și îl aud pe Björn încurajând-o să stea pe un scaun.

După ce o face, se confruntă cu mine din nou și ne spunem totul, absolut totul, și îi vorbesc despre dovezile pe care le am.

Ne spunem lucruri oribile. Ne aruncăm în față lucruri care nu au niciun sens, iar la sfârșit o asistentă intră în cameră speriată să vadă ce se întâmplă și donjuanul de Björn, pentru a evita să fie dat afară, așa cum îi cer, îi zâmbește și o vrăjește, scoțând-o pe hol.

Ce șmecher este tipul!

Când eu și Jud rămânem singuri, mă uit la ea cu asprime. Sunt teribil de dezamăgit de ea, dar ea, departe de a fi tristă, cu îngâmfarea ei spaniolă, mă amenință că le sună pe mama și sora mea.

Mi se face rău.

Dacă am nevoie de ceva, acel lucru este liniște. Iar faptul de a-i avea pe toți aici numai liniște nu-mi aduce.

Într-un mod urât, îi cer să plece. Ea refuză.

Ne privim. Ne provocăm.

Suntem specialiști în a ne scoate din sărite doar privindu-ne reciproc și asta facem, nu ne scutim.

Amândoi vrem să fim deasupra ca uleiul și, fără îndoială, să lupt împotriva ei, împotriva femeii care îmi face inima să sufere și să galopeze ca un cal, este complicat, dar trebuie să o fac. M-a rănit.

Ne uităm unul la celălalt, când Björn intră în cameră și cere:

– Haide, prietene, mor să văd dovezile astea. Arată-mi-le.

Într-un mod urât, îi fac semn să-mi aducă laptopul. Fără ezitare, el o face și, când mi-l dă, îi avertizez că, după ce văd imaginile, vreau să dispară din ochii mei pentru totdeauna.

Jud și Björn se privesc, dar nu spun nimic.

Serios, chiar nu au nimic de spus?

Văzând că nu răspund, în sfârșit și în tăcere, îmi deschid e-mailul, unde am ceea ce mi-a provocat atât de multă durere în aceste zile și, fără ezitare, îi arăt.

„Și, dacă nu te deranjează, ce fel de femei îți plac?"

„Cele ca tine. Inteligente, frumoase, sexy, ispititoare, naturale, nebune, tulburătoare și îmi place să mă surprindă."

„Și eu sunt toate astea?"

„Da, scumpo, ești!"

Văd cum amândoi se privesc surprinși.

Nu spun nimic. Știu că i-am prins și sunt pe cale să-i întreb: „Cine sunt tâmpiții acum?"

După acel videoclip, le arăt și celălalt video în care dansează și se distrează de minune și închei cu fotografiile.

Atunci, Björn zâmbește.

Cum?!

Jur pe Dumnezeu că îl omor și, când mă gândesc la asta, o Judith palidă închide laptopul dintr-o lovitură și, privindu-mă cu ochi sălbatici, strigă:

– Ești un tâmpit!

La naibaaaaaaaaaa...

În avântul ei, mi-a făcut praf piciorul pus în ghips. Închid ochii, număr până la zece pentru a nu spune primul lucru care îmi vine în minte și șoptesc:

– Nu mă mai insulta sau...

Dar spanioloaica mea și-a ieșit deja din minți și își aruncă telefonul cu putere în pieptul meu.

Ce lovitură mi-a dat, bruta!

Ceea ce a văzut, în loc să o liniștească, a înnebunit-o și, după ce scoate pe gurița ei rea primul lucru care-i vine în minte, mă trimite la plimbare, își ia geanta și iese din cameră, fără să se uite înapoi.

Mă holbez la ușă cu gura căscată.

Oare ea nu a văzut același lucru ca mine?

Nedumerit și, în același timp, enervat, sunt pe cale să îl dau afară pe Björn, când acesta se uită la mine și mă întreabă:

– Pe bune?

– Pe bune, ce?! strig eu ieșit din minți.

El zâmbește din nou. Doamne, îmi crește tensiunea și insistă:

– Din cauza asta crezi tu că eu și Jud te înșelăm pe la spate?

Nu răspund. Turbarea, nedumerirea și furia mă cuprind; apoi el, grăbindu-se spre ușă, izbucnește:

– Ești un tâmpit! În toată puterea cuvântului.

Björn iese din cameră și îmi imaginez că se duce după Judith. Sper ca de data aceasta să înțeleagă că nu vreau să-i mai văd, dar, în mod surprinzător, ușa se deschide exploziv și Jud, în versiunea ei cea mai insolentă, spaniolă și furioasă, intră din nou și începe să țipe la mine.

Dar suntem nebuni sau ce?

Mă insultă ieșită din minți și, cu tot amarul ei, își pune geanta pe piciorul meu în ghips și, când mă vede plângând, spune sarcastic:

– Du-te dracu'!

– Pe mă-ta!

La naiba... la naiba...!

Acest lucru este suprarealist. Mă înșală, mă trădează și, pe lângă toate astea, trebuie să suport să mă trateze și așa.

Björn intră din nou în cameră. Altul!

Mă transform într-un măgar. Știu, nu am o cale de mijloc.

Dar, oricât de măgar aș fi, el nu se lasă intimidat. Îmi vorbește despre ziua în care au fost făcute acele fotografii și despre înregistrare. Îmi spune că Foski a fost cu el la Guantanamera și că Laila s-a asigurat ca ea să nu apară.

Asta nu contează pentru mine. Îl cunosc pe Björn și nu ar fi prima dată când se duce cu o femeie într-un loc și pleacă cu alta.

Dar tipul ăsta este prost?

Nu vorbesc. Nici Jud, dar își scarpină gâtul peste eșarfa pe care o poartă. Nu o opresc. Să și-l distrugă, dacă vrea.

Și Björn vorbește despre prietenia noastră și despre faptul că am avut întotdeauna încredere sută la sută unul în celălalt. Îmi spune lucruri care îmi ating inima într-un mod pe care nu-l pot explica, și dintr-odată sunt conștient că s-ar putea să mă fi înșelat, dar nu răspund. Nu pot.

– Prietenia noastră este specială și eu am atins-o pe soția ta doar când tu ai permis acest lucru, insistă el cu emfază. Când ți-am greșit într-o astfel de situație? Când mi-ai reproșat sau ți-am reproșat un joc murdar? Dacă înainte, când nu erai căsătorit, te-am respectat întotdeauna, de ce nu aș face-o acum? Contează mai mult ceea ce spune o proastă ca Laila decât ceea ce spun eu sau Jud?

Nu răspund. Versiunea Lailei se clatină din ce în ce mai mult. Apoi Björn adaugă:

– Ești suficient de deștept încât să te gândești și să-ți dai seama cine te iubește și cine nu. Dacă tu crezi că Jud și eu mințim, vei ieși în pierdere, prietene, pentru că, dacă cineva te iubește și te respectă pe lumea asta, aceștia suntem eu și ea. Și, pentru a clarifica această mizerie, vreau să știi că Norbert o aduce pe Laila la spital.

Clipesc surprins. Ce face Norbert la Londra?

– Va veni furioasă, adaugă Björn, dar vreau ca în fața lui Jud, a ta și a mea să clarifice situația asta o dată pentru totdeauna.

Cuvintele lui mă fac din nou să nu știu ce să spun și, când el pleacă și ne lasă singuri, cu răbdare și o dispoziție mai calmă, cea care este soția mea insistă asupra nevinovăției sale și a lui Björn și îmi spune ceva care mă surprinde.

În tăcere, ascult cum îmi spune că, în timp ce sufeream după moartea Hannei, Laila se culca cu Leonard, partenerul surorii mele. Rămân blocat și cu atât mai mult când adaugă faptul că Björn i-a prins și Laila, departe de a se retrage, l-a învinovățit în fața Simonei și a lui Norbert că a încercat să se dea la ea, lucru care, datorită camerelor de vedere, a putut fi demonstrat că era o minciună.

Înțeleg imediat de ce Björn, Simona și Judith nu s-au simțit confortabili cu tânăra. Acum totul începe să capete sens. Și înjur când

Jud îmi spune că niciunul dintre ei nu mi-a spus nimic la momentul respectiv pentru a nu mă supăra. Îmi ajungea moartea surorii mele.

Când termină de spus asta, apare un Norbert încruntat, care a venit de la München sfătuit de ei, împreună cu Laila, iar apoi Judith, fără doar și poate, îi dă o palmă care ne lasă pe toți cu gura căscată.

La naiba cu temperamentul hispanic!

Timp de câteva minute, Laila încearcă să se apere de ceva provocat de ea, mai ales când Björn îi respinge argumentele. Tipul, ca avocat, este de neegalat și încă o dată îmi dovedește acest lucru. La sfârșit, când jocul murdar al Lailei devine clar, Norbert, foarte supărat, își ia nepoata. Așa este cel mai bine.

Apoi Björn mă privește, arătându-mi cât de supărat este de situație și iese din cameră. Nu mă mișc, iar Judith face un pas înainte. Vrea să mă îmbrățișeze, dar, într-un mod inexplicabil, nu-i permit. Ea se oprește, se uită la mine și nu încearcă din nou.

Mă simt ciudat, tulburat, iar în acel moment Judith vorbește.

Ascult în tăcere cât de mult are nevoie de mine și, după ce îmi reamintește că are tatuată pe corp sintagma „Cere-mi ce vrei" și un inel pe deget care spune „Cere-mi ce vrei acum și oricând", mă privește în ochi și îmi dă un ultimatum: „Cere-mi ce vrei sau lasă-mă-n pace".

Mă lasă pe mine să iau decizia de a continua sau nu cu relația noastră și, văzând că nu spun nimic, își ia geanta și, la fel de palidă, iese din cameră, lăsându-mă complet în aer.

Privesc ușa în tăcere.

De ce nu am reacționat?

De ce, după ce am descoperit înșelăciunea Lailei, sunt încă rece cu ea și cu prietenul meu?

Este mai mult decât clar că m-am lăsat păcălit ca un prost și că nimic din ce mi-a spus Laila nu era adevărat. Pe cât de deștept mă cred, ea a știut să se joace cu mine și eu, ca un adevărat imbecil, ca să nu spun un tâmpit, am căzut în capcana ei, neavând încredere în cei mai loiali oameni din viața mea: prietenul meu și soția mea.

Trebuie să reacționez, trebuie să reacționez!

Nu mai am aer. Dintr-odată, nu pot respira.

Sunt un idiot, Judith a plecat și am nevoie de ea înapoi. Să vină înapoi la mine.

Îmi iau repede telefonul și, cu degetele tremurând, îi formez numărul. Nu poate fi foarte departe, de-abia a plecat. Dar lumea se răstoarnă peste mine când aud cum îi sună telefonul. Îl am lângă mine, de când mi l-a aruncat supărată acum câteva minute.

Uitând de durere, de precauție și de avertismentele medicilor, cât pot de bine, scot perfuziile și, cu piciorul în ghips, mă ridic.

La naiba... amețesc!

Mă uit spre ușă. Este la vreo zece pași distanță, dar asta înseamnă un capăt de țară pentru mine acum.

Însă trebuie să merg. Trebuie să o găsesc. Trebuie să-i ajung din urmă pe amândoi și să încerc să rezolv situația pe care am creat-o. Și, fără să-mi pese de ce se întâmplă cu mine și nici de fundul meu, aflat la vedere din cauza nenorocitei de cămăși de noapte din spital, mă târăsc și abia ajung la ușă.

La naiba, cât de slăbit sunt!

Odată ce deschid ușa și ies în hol, nedumerirea mea se transformă în tortură. Nu este aici, a plecat și, ignorând daunele pe care le pot aduce piciorului meu, mă îndrept șchiopătând spre lift. Îl chem și aștept nerăbdător.

Haide... haide, la naiba!

Trebuie să cobor înainte să plece. Nu îi pot pierde. Nu. Refuz.

De îndată ce sosește liftul, intru în el și oamenii din interior mă privesc cu gura căscată. Arăt deplorabil și mi se vede fundul, dar, fără să mă gândesc la asta, la cât de ridicol sunt, ajung la parter.

Când ușile se deschid, târându-mi piciorul, care mă doare îngrozitor, ajung în hol.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Zimmerman! Ce faceți? aud o asistentă strigând.

Imediat, ea și o alta vin la mine să mă ajute, dar nu am nevoie de ajutor. Am nevoie doar de Jud și de prietenul meu și

mă cert cu ele. Vreau să mă elibereze. Nu vreau să mă întorc în camera mea. Dar ele se opun. Nu mă lasă să vorbesc și țip la ele ca un nebun până când, dintr-odată, la doar zece metri de mine, o văd pe Judith vorbind cu Björn și îi strig numele:

– Jud... așteaptă... Jud...!

Ea se oprește. Se uită înapoi.

Da!

Björn, văzându-mă, zâmbește.

Ce nenorocit!

Dar asistentele, cele foarte pisăloage, nu mă eliberează și se încăpățânează să mă ducă înapoi în cameră.

La naiba... să mă lase, acum!

Fără să mă dau bătut, reușesc să scap de nenorocitele de asistente și, târându-mi piciorul, care mă doare îngrozitor, mă apropii cât de mult pot de stăpâna inimii mele și, arătându-i telefonul mobil, șoptesc aproape fără suflare:

– Te-am sunat, draga mea. Te-am sunat pe telefonul mobil pentru a te întoarce, dar tu l-ai lăsat în cameră.

Jud nu se mișcă. Nu zâmbește. Dar o cunosc și știu că o va face la un moment dat. Cu toate acestea, mă apropii de ea și pledez, văzând că își atinge eșarfa de la gât:

– Îmi pare rău, micuțo... Îmi pare rău!

Încă nu se mișcă. Nici nu zâmbește și încep să mă sperii.

Și dacă din cauza mea, de data asta, nu mă iartă?

Și dacă...? Și, incapabil să tac, recunosc:

– Sunt un tâmpit!

– Chiar ești, omule, chiar ești, îl aud pe Björn spunând asta zâmbind.

Fără să pierd timpul, îi întind mâna prietenului meu, cel mai bun prieten al meu, iar acesta, fără ezitare, mi-o acceptă și mă îmbrățișează. O parte din mine se simte împăcată. Îmi cer scuze și el răspunde cu o anumită subînțelegere:

– Ești iertat, tâmpitule!

Eu sunt. Cel mai mare din lume. Îmi asum, accept, iar eu și prietenul meu zâmbim.

Asistentele atacă din nou, își fac griji pentru mine, dar am ochi doar pentru fetița mea, pentru micuța mea, pentru soția mea. Jud încă nu reacționează și, speriat, îmi declar din nou dragostea. Am nevoie să își amintească, să nu uite, iar primul cuvânt pe care mi-l dedică este tâmpit.

Ei bine... cred că sunt pe drumul cel bun!

Dar tot nu reacționează. Doar se uită la mine, iar apoi, amintindu-mi de tonul de apel pe care îl are pe telefonul mobil atunci când eu o sun, îl caut și, de îndată ce începe să cânte piesa Si nos dejan (Dacă ne lasă), fața palidă a lui Jud se schimbă.

– Am promis că voi avea grijă de tine toată viața, șoptesc, și asta intenționez să fac.

Asistentele rămân nemișcate. În sfârșit, înțeleg cât de important este pentru mine ceea ce fac, iar când soția mea drăguță reacționează și îmi înțelege mesajul, zâmbesc. Și ea zâmbește și, în cele din urmă, mă îmbrățișează.

Da! Da! Da!

Acesta este medicamentul de care am nevoie. Ea. Soția mea.

Toată lumea din jurul nostru bate din palme, inclusiv asistentele, până când Björn se pune glumeț în spatele meu și șoptește:

– Amice, treci în cameră și nu ne mai arăta fundul.

Zâmbesc. Jud plânge. Simt cum tensiunea momentului o copleșește și, trăgând-o spre mine, îi cer să nu plângă și atunci ea zâmbește. O face din nou. Plânge și râde în același timp. E fantastică.

* * *

Zece minute mai târziu, în cameră, asistentele îmi pun din nou perfuziile pe care mi le-am smuls. Mă ceartă, dar nimic nu contează pentru mine. Lângă mine sunt Jud și Björn și acest lucru merită orice vor să-mi spună.

La scurt timp, prietenul meu merge la cafenea pentru a lua ceva de mâncare pentru Jud și pentru el, iar eu și iubita mea vorbim. În sfârșit, comunicăm și îmi cer scuze de o mie de ori și în mii de feluri pentru comportamentul meu absurd și, în același timp, mă simt groaznic pentru paloarea ei. Sunt vinovat.

Vorbim... vorbim... vorbim, până când ea îmi spune că are ceva să-mi spună.

Oh... oh... mi-e teamă să-i văd chipul său ciudat.

– Nu mă speria, șoptesc cu gura uscată.

– Nu te sperii, spune ea, zâmbind și atingându-și amuzată eșarfa de la gât.

După mai multe răsfățuri și sărutări minunate, se ridică din pat și își ia geanta. Apoi își scoate eșarfa de la gât și eu blestem, văzându-i iritația în carne vie.

Oh, Dumnezeule, nu l-a avut niciodată așa!

Alarmat, mă ridic și o întreb:

– Dar, draga mea, ce ți s-a întâmplat?

Se uită la mine. Ceea ce tocmai am întrebat este absurd și ea răspunde:

– Iritația și nervii m-au copleșit.

Mă simt rău.

Eu sunt de vină pentru starea în care se află. Știu ce se întâmplă cu ea când devine nervoasă, iar eu am permis acest lucru. Sunt o brută. Un măgar.

Imediat după aceea, ea îmi întinde un plic voluminos pe care îl scoate din geantă și, ignorându-și iritația, zâmbind, spune:

– Deschide-l!

Fără să înțeleg ce este și îngrijorat de iritația sa de pe gât, fac ceea ce îmi cere și din plic cade ceva pe pat pe care îl identific imediat...

Ce?! Cum?!

Ăsta... ăsta... este un test de sarcină?!

Clipesc blocat.

Cred... cred că îmi vine să leșin.

Și apoi, fără să-mi acorde timp pentru nimic, ea scoate un fel de fotografie și, arătându-mi-o, spune:

– Felicitări, domnule Zimmerman, vei fi tată.

Ce?!

Cu siguranță leșin.

Nu știu ce să zic.

Simt că mi se taie respirația.

Tată... Voi fi tată?

Și brunetica mea, nerăbdătoare ca în ziua în care m-am întors acasă cu Susto, adaugă, fără să-mi acorde timp să procesez toate informațiile:

– Da, pregătește-te, pentru că eu, din momentul în care am aflat că Medusa este înăun...

– Medusa?! întreb în pragul atacului de cord.

I-a dat numele Medusa bebelușului nostru?

La naiba... La naiba... La naiba... voi fi tată!

Eu, Eric Zimmerman!

La naiba, ce căldură!

Trebuie să mă ridic. Jud mă oprește. Ne privim. Acum îi înțeleg paloarea.

Uf, ce rău mă simt! Și eu care am făcut pe nebunul.

Dar zâmbetul ei, zâmbetul ei frumos, mă anunță că totul este în regulă. Că este fericită de această veste și, înnebunit de dragoste, o îmbrățișez. O îmbrățișez într-atât încât sunt pe cale să o sufoc.

Tată... voi fi tată alături de micuța mea!

De îndată ce o eliberez, o sărut și o îmbrățișez din nou, sunt nebun, înnebunit de fericire și, ca un idiot, o întreb, având nevoie să fiu sigur:

– Vom avea un copil?

Jud dă din cap aprobator.

Mamă, este adevărat!

Glumim dacă este brunetă sau blondă și îmi spune cum se simte. Și, din câte îmi spune, se simte oribil, foarte obosită.

Dar sunt fericit... foarte fericit.

Nu m-am gândit niciodată că aș putea fi mai fericit, dar voi fi tată!

Când ușa se deschide și apare Björn cu niște sendvișuri, debordând de fericire, mă uit la bunul meu prieten și îl întreb:

– Vrei să fii nașul Medusei mele?

Acum cel surprins este Björn.

Nu înțelege despre ce vorbesc.

Judith chiar nu i-a spus nimic?

Și când îmi dau seama că ea a păstrat secretul pentru a fi eu primul care află, mă simt special. Extrem de special.

Björn zâmbește, bate din palme. El este fericit pentru noi. Și, când mă îmbrățișează și ne felicită, mă simt cel mai fericit om de pe Pământ, dar și cel mai tâmpit.

20

Sunt încă în spitalul din Londra și, după un telefon de la Judith, primesc vizita mamei și a surorii mele. Este inutil să mai spun că tâmpit este cel mai blând cuvânt pe care mi-l adresează atunci când mă văd, atât de drăguțe sunt!

Faptul de a fi într-o cameră cu toate trei, ore întregi, este pe cât de exasperant, pe atât de distractiv. Ceea ce nu-i trece prin cap uneia, îi trece alteia, iar timpul devine mai suportabil pentru mine, iar când află că vor fi bunică, respectiv, mătușă, acest lucru se transformă deja în nebunie!

Într-o după-amiază, Amanda apare la spital cu documentele de la Müller și îmi dau seama că, după tot ce s-a întâmplat, lucrurile s-au schimbat între Amanda și Judith și asta îmi place. Îmi place că Jud are încredere în mine și îi mulțumesc Amandei pentru ceea ce a făcut, chiar dacă la început m-a supărat.

Dacă nu ar fi dat acel telefon pe care am refuzat să-l dau, Jud și cu mine nu am fi împreună și, de data aceasta, cu siguranță îi datorăm acest lucru Amandei.

***

Mai trec câteva zile și sunt în sfârșit externat din spital și ne putem întoarce la München. Trebuie să mergem acasă și vreau ca fetița mea să se odihnească. Este însărcinată și nu cred că ar fi bine pentru ea să-și petreacă toată ziua în spital.

Când ajungem la destinație, văzând cum Simona și Flyn mă privesc, îmi dau seama că încă provoc spaimă; mai mult, nu pot să nu zâmbesc când Jud, cu simțul său al umorului, când le vede fețele, spune:

– Liniștiți-vă, chiar dacă arată ca vampirul rău din Amurg cu ochii aștia, vă jur că este Eric! Și n-o să vă muște de gât.

Zâmbesc, nu mă pot abține și, uitându-mă la gâtul ei, mă bucur să văd că iritația dispare. Încetul cu încetul, dar dispare.

***

În noaptea aceea, după ce vorbim cu Norbert și Simona despre diverse probleme, după cină, în cele din urmă lansăm bomba despre sarcină asupra lor și a lui Flyn.

Fețele lor trec de la surprindere la fericire maximă și imediat nebunia se instalează în casa mea, cu atât mai mult când îl aud pe Flyn strigând entuziasmat să afle că va fi fratele mai mare:

– Ce tareeee, mamă!

Îmi place că ne numește mamă și tată. Nu face asta întotdeauna. Dar când o spune, ceva din mine se înmoaie și îmi dau seama cât de mult aveam nevoie ca el să mă numească așa.

Oare pot fi mai naiv de atât?

Bucuria pentru bebeluș este generală. Toată lumea este fericită. Toată lumea este bucuroasă, iar eu, încântat, mă simt cel mai mândru om din lume, în timp ce realizez că este adevărat faptul că un bebeluș aduce bucurie într-o casă. Cel puțin al meu asta face.

Când Jud și cu mine ne retragem în camera noastră, sunt obosit. Prea multe emoții pentru o singură zi și urcarea scărilor cu o cârjă este epuizantă, dar vreau să dorm în camera mea cu soția mea. Au trecut prea multe zile de când nu m-am mai bucurat de acest lucru.

Odată ajuns în cameră, încântat, îi permit micuței mele brunete să mă ajute să mă dezbrac. O face cu bucurie, în timp ce se uită la mine și mă ispitește. Știu ce vrea. Ce își dorește.

Nu am mai făcut sex de câteva zile bune și, când îmi dau jos pantalonii negri și îmi vede erecția proeminentă, ea spune zâmbind:

– Oh, da... exact ceea ce am nevoie.

Râd. Îmi place să aud asta și o sărut încântat.

Mă bucur de gura ei.

Ce minunăție!

Atingerea, buzele și savoarea ei mă înnebunesc și, când se așază peste mine și se asigură că nu îmi face rău, îmi spune cu neastâmpărare că gemetele mele de plăcere se vor auzi până în Austria.

Super, asta și vreau să se întâmple!

Având nevoie unul de celălalt, ne sărutăm din nou.

Nimic nu este mai frumos decât să te bucuri de un sărut de la persoana iubită și, când ea își deschide gura pentru mine, fac ceea ce ne place atât de mult: îmi scot limba, îi sug buza superioară cu plăcere, apoi cea inferioară și, înainte de a termina, o mușc și o sărut cu pasiune.

Doamne... asta este ceva atât de al nostru...

– Rupe-mi chiloții, o aud spunând.

Dorințele ei, așa cum spun mereu, sunt ordine pentru mine și îi rup dintr-o smucitură.

Asta mai lipsea!

Apoi, uitându-se în ochii mei, Judith se ridică deasupra mea, îmi apucă penisul pregătit și tare și îl așază în umezeala ei dorită.

Oh, Doamne... ce mă atrage!

Și, cu un gest de o perversitate totală, în timp ce își mușcă buza inferioară a prețioasei guri, se lasă să cadă încet și puțin câte puțin asupra mea.

Doamne... ce plăcere!

În timp ce mă uit în ochii ei, simt că începe să se miște peste mine și respirațiile noastre se accelerează.

Plăcere... în forma sa cea mai pură.

O las să o facă. Știe chiar mai bine decât mine ce îmi place și o face. Uau, da, chiar o face.

Șoldurile ei capătă o viață proprie, în timp ce, cu desfătare și cu nerăbdare, ea se împinge mereu și mereu asupra mea. Oftez. Tremur. Jud se uită la mine și, mulțumită de ceea ce vede, îmi mușcă cu plăcere bărbia în timp ce își accelerează mișcările.

Plăcerea este minunată. Extremă. Tulburătoare.

Se pornește. Se pornește mai tare ca niciodată și nu pot să o opresc.

Momentul mă copleșește și o apăs peste mine, iar și iar și iar, având nevoie de sex, de perversitate, de soția mea.

Fiarele pe care le purtăm amândoi în interior ne iau corpurile în stăpânire atunci când ne bucurăm și ne savurăm reciproc după atâtea zile de abstinență.

Bucuroși să ne oferim plăcere, ne dăruim total și complet și, fără să ne vorbim, doar privindu-ne unul pe celălalt, facem dragoste cu forță, cu impulsivitate și hotărâre.

Preiau frâiele. Acum eu sunt cel care vrea să conducă dansul și o împing peste penisul meu, în timp ce ea țipă de plăcere, mă privește și zâmbește. Și o fac din nou.

Da!

Sexul, sexul nostru este sălbatic, animalic, nebun și, uitând de toate, ne bucurăm, iar sunetul corpurilor noastre care se unesc și gemetele noastre ne fac să accelerăm ritmul, din ce în ce mai mult, până când plăcerea ne invadează și extazul ne face să explodăm.

După această primă partidă ne recuperăm, dar, după un timp, eu sunt cel care cere o a doua partidă. O doresc. O rog să mi-o tragă în întunericul camerei și o face. Mi-o trage și include în jocul nostru fantezia unui cuplu care ne privește.

Asta ne încălzește. Ne excită la maximum.

Și, lăsându-ne purtați de plăcerea jocului nostru pervers, adăugăm bijuteria anală. Îl scot din sertar, i-l dau să-l sugă și, când este umed, îl plimb delirant pe spatele ei frumos și pământiu și, imediat ce ajung la fundul ei minunat, cu grijă, dar cu hotărâre, îl introduc în ea.

Judith oftează. Îi place ceea ce tocmai am făcut și ce spunem despre cuplul imaginar. Asta mă brutalizează. Mă brutalizează foarte mult și șoptesc ca un jucător expert ce sunt:

– O să te fut și, mai târziu, când voi fi satisfăcut de tine, te voi preda lor. Mai întâi femeii și apoi bărbatului. Îți voi deschide picioarele, astfel încât să aibă acces și tu îmi vei oferi gemetele tale, bine?

Dragostea mea se mișcă, geme. Își dorește ceea ce îi propun. Îi place la fel de mult ca mie și consimte când adaug:

– Picioarele tale nu se vor închide în niciun moment. O vei lăsa să ia de la tine ceea ce vrea. Vei face asta?

Judith spune da, înnebunită. Ea își dorește asta.

Fanteziile noastre, jocurile noastre sunt ceva foarte al nostru. Ceva care ne face să ne bucurăm de sex de două ori mai mult și ceva care, fără îndoială, dacă alte cupluri l-ar practica lăsând la o parte timiditatea, s-ar bucura de el.

Dornic, îmi introduc penisul meu adânc în ea, așa cum ea îmi cere și eu îmi doresc, și amândoi tremurăm ca gelatina.

Plăcerea este imensă. Atât de imensă încât într-un fel sunt surprins să văd reacția nebună a lui Judith, care mă îmbrățișează ca o femeie posedată care caută mai mult. Mult mai mult. Și eu, fără ezitare, îi dau.

O fac a mea...

Ea mă face al ei...

Până când, topiți într-un singur corp, atingem punctul culminant și terminăm învinși.

* * *

Când zeița mea sexuală adoarme în brațele mele în acea noapte, o privesc.

Este atât de drăguță, încât zâmbesc și o adulmec. Miroase a dragostea vieții mele.

Această femeie micuță, care mă înnebunește cu sfidările ei și cu modul ei de a mă face să privesc viața, mă va face tată și dintr-odată îmi dau seama că trebuie să fim atenți la ceea ce facem. Nu putem continua să ne futem ca animalele în călduri.

Dacă îi facem rău copilului sau dacă îi fac rău lui Judith?

Cel mai chibzuit este să fim atenți până la nașterea bebelușului.

21

Dimineața nu a început bine.

De-abia ne-am trezit, Jud a vomitat și apoi spaima a intrat în viața noastră când, mergând la duș, a văzut sânge pe chiloții ei.

Sunt speriat. Foarte speriat. Dar nu pot să mă exteriorizez.

Văzând teama din ochii lui Judith mă face să realizez că acum trebuie să fiu eu cel puternic, așa că, în timp ce Norbert conduce mașina, iau mâinile reci ale frumoasei mele soții și îi spun de o mie de ori să nu-și facă griji, că totul va fi bine.

Când ajungem la spital, sora mea Marta ne așteaptă cu un scaun cu rotile. Jud se așază și ne grăbim spre camera de urgență cu viteză maximă, până când, ajungând la o ușă, nu mă lasă să intru.

Sunt furios. Vreau să merg cu ea, dar nu mă lasă, iar sora mea, după ce își privește colegii, rămâne cu mine și protestează.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric! Nu vezi că asta o face pe Judith mai nervoasă?

Dau din cap aprobator, are dreptate, dar insist:

– Dar de ce nu pot intra cu ea?

Marta mă îndreaptă spre niște scaune și, după ce mă determină să mă așez așa încât piciorul meu bătut să se poată odihni, ea răspunde:

– Pentru că așa funcționează lucrurile, Eric. Ea este pacientul, nu tu.

– Dar...

– Și dacă ai intra, mă întrerupe ea, mai degrabă ai sta în cale, decât ai ajuta.

Știu că are dreptate, dar vreau să merg cu Judith. Am nevoie să fiu cu ea.

Speriat, aștept în tăcere cu sora mea și îmi amintesc de sexul animalic pe care l-am făcut cu o seară înainte.

Sunt sigur că modul în care am făcut dragoste așa cum am făcut-o a fost ceea ce a cauzat acest lucru și mă simt rău. Și mai mult când îmi amintesc că eu am fost cel care i-am cerut să mi-o tragă și ea a înnebunit.

A dracului de treabă!

Mă gândesc la asta pe măsură ce trece timpul, când ușile se deschid și un doctor îi spune surorii mele:

– Soțul poate intra.

Cu un salt, mă ridic și Marta spune, întinzându-mi cârja:

– La naiba, Eric... Nu fi brută și folosește nenorocita de cârjă!

Dar nici brută, nici nimic. Vreau doar să o văd, să verific dacă este bine și că totul este în regulă, iar când intru unde este și îi văd ochii plânși, mă tem de tot ce este mai rău, până când o îmbrățișez și unul dintre medici îmi spune că atât ea, cât și copilul sunt bine.

Respir, în sfârșit pot respira și, privind-o, văzându-i ochii înroșiți de plâns, șoptesc:

– Liniștește-te, campioano! Bebelușul nostru este bine.

Dar Jud este o mare de neoprit de lacrimi; chiar și atunci când medicul ne dă raportul și spune că trebuie să se odihnească, trece de la lacrimi la indignare. Femeia asta o să mă înnebunească.

***

Zilele următoare o oblig pe Judith să facă ceea ce i-a cerut medicul. Repaus. Trebuie să se odihnească, trebuie să ia lucrurile ușor și trebuie să se gândească la ea și la copil.

Într-o dimineață, când sunt în biroul meu, ușa se deschide și intră Björn. Este pentru prima dată când suntem singuri după tot ceea ce s-a întâmplat la Londra și, când mă vede, spune:

– Nu te ridica. Ca să nu fiu tentat să-ți rup și celălalt picior.

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc. O merit. Și de-ndată ce se așază la masa mea, spune:

– Uff... prietene! Ce temperament are micuța ta soție!

Consimt. Știu cum este. Nu o duce bine cu odihna și șoptesc zâmbind:

– Mă bucur că o vizitezi.

Ne privim amândoi. Există multe cuvinte între noi, dar, incapabil să mă abțin, spun:

– Îți cer iarăși iertare!

Björn încuviințează, dar nu vrea să deschidă subiectul și șoptește:

– Am și uitat. Dar da, să nu se mai întâmple niciodată!

Dau din cap aprobator. Niciodată.

Prietenul meu mă privește cu atenție. La fel ca toți ceilalți, este îngrijorat de ochii mei, care nu se îmbunătățesc nici măcar cu ajutorul medicamentelor, și întreabă:

– Când trebuie să mergi la oftalmolog?

Suspin. Gândul la ochii mei însângerați mă copleșește.

– Peste câteva zile, răspund.

Björn consimte și nu mai pune alte întrebări. Își poate imagina cât de obosit sunt și apoi vorbim despre muncă. Să am piciorul așa cum îl am și ochii ca ai unui vampir mă face să nu pot merge la birourile Müller, așa că ne cufundăm în rezolvarea diferitelor probleme.

De îndată ce terminăm de vorbit, el primește un mesaj pe mobil. Chipul său se schimbă și șoptește:

– Îți amintești de Amara, fosta lui Garin?

Dau din cap aprobator, știu despre cine vorbește și adaugă:

– Mă ocup de divorțul ei.

– Amara era căsătorită? întreb, surprins.

Björn pufnește și explică:

– Și nu mai puțin decât cu un militar american.

Consimt și nu mai pun alte întrebări.

Cunosc antipatia lui Björn față de armata americană din cauza a ceva ce s-a întâmplat cu părinții săi, dar, când să adauge ceva, telefonul său începe să sune. Chipul lui se schimbă. Zâmbește, răspunde

și știu imediat cu cine vorbește. Prin urmare, odată ce a închis telefonul, se uită la mine și îmi spune:

– Te las. Am stabilit să iau masa cu...

– Foski?

Auzind acest nume, prietenul meu râde și șoptește, clătinând din cap:

– Dacă Agneta află că îi spui așa...

– Este porecla dată de Jud. Zâmbesc și apoi îl întreb: Îți place foarte mult femeia aia?

Björn ridică din umeri.

– Desigur. Este o femeie foarte frumoasă. Dar când își dă seama la ce mă refer în realitate, spune: Eu nu mai caut, Eric. Nu sunt ca tine. Nu suport o femeie mai mult de o săptămână la rând și...

– Ai dat vreuneia o șansă?

Această conversație despre femei este nouă pentru noi, iar el, privindu-mă, ridică o sprânceană și întreabă, zâmbind:

– Pentru ce?

Consimt. Înțeleg de ce răspunde așa. Același lucru l-aș fi spus și eu în altă perioadă a vieții mele, dar, convins că uneori lucrurile vin când nu te aștepți la ele, răspund:

– Totul se va schimba când va sosi femeia.

– Femeia?!

– Da.

– Cine îți spune că eu caut acea presupusă femeie?

– Cine a spus că eu o căutam pe Jud? Vorba mamei mele, înainte de a cunoaște dragostea vieții tale, de obicei întâlnești multe broaște sau Foski.

Râdem amândoi, iar Björn afirmă:

– Mă mulțumesc cu broaștele frumoase pe care le știu. De ce aș vrea mai mult?

– Pentru a fi fericit.

– Sunt fericit. Nu vreau să depind de nimeni sau să depindă cineva de mine. Am ales să fiu singur și trăiesc foarte bine așa.

Consimt. La fel gândeam și eu până când Jud a apărut ca un tsunami în viața mea și mai întâi nu am mai putut să nu mă gândesc la ea și apoi nu am mai putut să stau departe de ea. Și, fără să îmi doresc să vorbesc în continuare despre ceva care m-ar fi deranjat în altă perioadă, afirm:

– Tu decizi. Desigur.

Amândoi zâmbim și, în cele din urmă, Björn pleacă. Ia masa cu Foski.

***

Trec mai multe zile și Judith primește multe vizite care o bucură.

Sângerarea a dispărut și totul pare să-și urmeze cursul firesc, dar sperietura nu ne abandonează. Se află în corpurile și în mintea noastră și nu sunt în stare să mă apropii de ea.

Acum o las să iasă din cameră. Se poate plimba prin casă, se poate așeza pe canapeaua din salon, din sufragerie sau de oriunde vrea ea, dar nu îi permit să meargă la plimbare. Știu că îi vine să se urce pe pereți, dar știu, de asemenea, că îmi dă dreptate și, chiar dacă protestează, mă ascultă, totuși, pentru binele bebelușului nostru.

Într-o după-amiază, sunt în birou, concentrându-mă asupra unor documente, când îmi sună telefonul. Este Dexter și, răspunzându-i, îl salut cu accentul meu german:

– Ce faci, omule?!

De când este cu Graciela, îmi face și mai mare plăcere să-l aud râzând. Pentru prima dată de când a avut accidentul, îl văd fericit și ne cufundăm în conversație. Vorbim despre muncă, dar, în cele din urmă, ajungem să vorbim despre Graciela și Judith.

– Uite ce e, ticălosule, spune el, făcându-mă să râd. Nu te mai plânge de zeița ta.

– Mă înnebunește, protestez cu jumătate de gură.

– Nu-mi mai spune, pentru că, dacă vrei, îți povestesc și eu despre nașa ei, Graciela.

Incapabil să mă abțin, râd.

Este clar că, cu cât suntem noi, bărbații, mai încrezuți, cu atât femeile noastre trebuie să aibă mai multă țâfnă și șoptesc cu amuzament:

– Trebuie să veniți. Lui Jud i-ar prinde foarte bine o vizită.

– Vom încerca. Dar nu promit nimic, mai ales de Crăciun. Apropo, este adevărat ceea ce se spune despre vărul meu și cumnata ta? E ceva între ei?

Pufnesc. Nu știu ce se întâmplă între Juan Alberto și Raquel. Puținele lucruri pe care le știu le-am auzit de la Jud, și, pentru că prefer să nu mă bag, răspund:

– Sunt majori. Știu ei ce fac.

Dexter râde în hohote. Lui totul i se pare amuzant și, când vede că nu-i fac jocul, întreabă:

– Ce mai fac ochii tăi? Frumoasa mea Graciela mi-a spus că sunt încă de vampiri.

Zâmbesc. Fără îndoială, ea și Jud au vorbit despre asta.

– Tot așa sunt, răspund. Sunt înfricoșători.

– Trimite-mi o fotografie pe WhatsApp.

– Du-te dracu'! râd eu.

Amândoi râdem în hohote.

– Când îți dau jos ghipsul de pe picior? întreabă el.

– Joi, afirm cu bucurie.

După ce mai vorbesc o vreme cu el, în cele din urmă ne luăm rămas-bun și eu mă întorc la documentele mele, până când Flyn intră în biroul meu și spune, închizând ușa:

– Îl am!

Auzindu-l, îl privesc și îl întreb zâmbind, pentru că știu la ce se referă:

– Se menține bine?

Flyn dă din cap aprobator, îmi face cu ochiul și îmi spune:

– Simona l-a păstrat.

Amândoi zâmbim. Vorbim despre bradul roșu care ne-a creat atâtea probleme în anul precedent. Vrem să o surprindem pe Jud și știm că o vom face.

– Norbert și cu mine îl vom pune în sufragerie sâmbătă dimineață, spune Flyn, așa că, atunci când Judith se va trezi după siestă, i-l vom putea arăta. Cum ți se pare?

– Perfect! exclam, încântat de complicitatea pe care o am cu nepotul meu.

***

În acea noapte, când mă culc lângă soția mea, o răsfăț.

Toată dragostea mea și cuvintele mele de afecțiune sunt pentru ea și ajung să îi sărut burtica. Ador să mă gândesc că bebelușul nostru se află acolo și, cu toate că ajungem să ne certăm aproape în fiecare seară pentru că refuz să avem relații sexuale până nu îl vedem pe doctorul ei, reușesc, în sfârșit, să o conving să doarmă. Dar da, adoarme în brațele mele.

O privesc în timp ce doarme.

Pentru mine nu este nimic mai ispititor decât să o privesc pe Judith.

O doresc tot atât de mult pe cât mă dorește și ea, dar mă abțin. Unul dintre noi doi trebuie să aibă minte, să fie conștient de ceea ce ni s-a întâmplat și, de data asta, cred că este rândul meu, deși asta mă face, încă o dată, să par tipul rău pentru Judith.

Hormonii ei sunt scăpați de sub control, revoltați și, dacă înainte, fără să fie însărcinată, era capabilă să plângă și să râdă în același timp, acum nici nu mai vorbesc!

Dar nu. Medicul din spital i-a ordonat să se odihnească, să stea liniștită și de asta va avea parte. Nu voi fi eu cel care ne va destrăma iluzia din cauza sexului. Nu eu.

***

Joi după-amiază îmi scot ghipsul și, deși piciorul meu arată dezastruos, îmi imaginez că se va recupera înaintea ochilor mei afurisiți.

De fiecare dată când mă uit în oglindă mă simt foarte inconfortabil. Am un aspect înfricoșător, iar când ies din casă port ochelari. Nu vreau ca întreaga lume să mă privească îngrozită.

Jud mă însoțește. Este fericită că poate ieși și, înainte de a ne întoarce, trecem pe la restaurantul tatălui lui Björn și, încântată, mănâncă niște brezn. Știu cât de mult îi plac și se bucură de ei. Îi plac tot atât de mult pe cât îmi place mie să mă uit la ea în timp ce-i mănâncă.

***

Sâmbătă dimineață, când mă trezesc, Jud doarme lângă mine. Ca întotdeauna, este frumoasă și, având grijă să nu o trezesc, mă ridic și mă duc la duș.

În timp ce fac duș, observ cum dintr-odată peretele etanș se deschide și întâlnesc zâmbetul frumos al soției mele, care, privindu-mă cu ochi flămânzi, și nu tocmai languroși, șoptește:

– Bună dimineața, domnule Zimmerman!

Apoi intră la duș cu mine și mă sărută. Apetitul ei pentru sex este feroce și trebuie să fac un efort, nu mare, ci extraordinar, pentru a nu-mi pierde mințile.

O doresc atât de mult, încât mă doare sufletul când trebuie să o resping și, privind-o, îi șoptesc:

– Draga mea, nu-ți dai seama că-i putem face rău copilului?

Așa cum era de așteptat, se supără, nu vrea să înțeleagă că ar trebui să fim atenți la ceea ce facem. În cele din urmă, ea iese din duș și, când ies și eu, văd că a coborât deja la micul dejun.

E de rău!

Mă duc în bucătărie și ochii ei furioși mă anunță cum se simte; se ridică, se uită la mine și spune, cu un gest de furie maximă:

– Merg cu Simona la târg. Și nici să nu te gândești să deschizi gura aceea plină de dinți pe care o ai și să-mi spui să nu mă duc, pentru că îți jur pe tatăl meu că ochii tăi nu vor mai fi roșii, ci violeți, în urma pumnului pe care ți-l voi da, ai înțeles?

Simona se uită surprinsă la mine.

La naiba cu spiritul ăsta hispanic!

Uf... cine o mai deschide gura! Și, nu, nu spun nimic. Mai bine să meargă și să ia o gură de aer.

Odată ce Simona și Jud pleacă, Norbert scoate imediat pomul de Crăciun din ascunzătoare și îl lasă în sufragerie. Pentru câteva clipe, el, Flyn și cu mine ne uităm la el, până când copilul spune dintr-odată:

– E oribil!

Râdem cu toții și, în cele din urmă, Norbert pleacă.

Este clar că nu ne place acel copac roșu, dar mă uit la Flyn și spun, deschizând o cutie în care sunt păstrate ornamentele de Crăciun:

– Să nu ne gândim la asta și să ne amintim de ce vrem să îl punem.

– Pentru Judith. Ca să zâmbească.

– Exact. O să zâmbească, afirm cu afecțiune.

Flyn dă din cap aprobator și amândoi ne străduim. Dar ce puțină grație avem noi, bărbații, în aranjarea ornamentelor de Crăciun!

Când terminăm, ne uităm amândoi la copac și Flyn spune:

– Arată mai drăguț când îl decorează Judith.

Consimt, băiatul are dreptate și, când să vorbesc, adaugă:

– Voi lăsa stiloul și hârtiile acolo, ca mai târziu să ne putem scrie dorințele și să le agățăm.

Acest detaliu îmi ajunge la inimă. Mi-am amintit de asta, dar Flyn a fost cel care a făcut pasul de a-l transforma în realitate și, cu entuziasm, spun:

– Mi se pare genial.

O oră mai târziu se întoarce Jud. Fața ei este veselă și îmi place să o văd atât de bucuroasă, dar, cum nu vreau să intre în sufragerie pentru a nu ne strica surpriza, o încurajez să mănânce în bucătărie cu Simona și Norbert. Ei, care știu despre ce este vorba, o încurajează la rândul lor și toți ajungem să mâncăm împreună printre râsete și bună dispoziție.

După ce mâncăm, o oblig să tragă un pui de somn. Jud se opune, nu are chef. Dar, la insistența mea, în cele din urmă cedează și, zece minute mai târziu, adoarme.

În acel moment, Flyn și cu mine profităm de ocazie pentru a finaliza surpriza noastră, mai ales că Susto și Calamar, văzând copacul, și-au făcut treaba și am fost nevoiți să eliminăm câteva cadouri mici. Sunt niște porci!

Flyn este nerăbdător. El vrea ca Jud să se trezească și, la fel de dornic ca el, mă duc în cameră și o trezesc cu alintări și sărutări.

Ea reacționează, zâmbește încântată și, când mă îmbrățișează și mă privește în felul în care știu ce îmi cere, înjur și trebuie să o opresc.

La naiba... mi-e din ce în ce mai greu, de la o zi la alta!

După ce rezist atacului soției mele, fără să o dezbrac și fără să fac dragoste cu ea, așa cum îmi doresc, în fața chipului său furios, reușesc să o ridic din pat printre bombăneli. S-a supărat din nou pe mine. Dar, pregătit pentru a-i schimba expresia în zecimi de secundă, mă uit la ea și spun, luând-o în brațe:

– Vino! Flyn și cu mine vrem să-ți arătăm ceva.

Ea nu este într-o bună dispoziție. Încruntarea ei spune totul, dar când ajungem în sufragerie și deschid ușile, Flyn strigă încântat:

– Surpriză! Este Crăciunul, iar eu și unchiul am aranjat copacul dorințelor.

Expresia soției mele însărcinate se schimbă pe loc.

Ea va zâmbi.

Deodată, se uită la noi. Se uită la copac. Se uită din nou la noi. Își duce mâna la gură. Își clatină capul. Își atinge fruntea. Începe să plângă. Se uită la noi din nou. Își atinge din nou gura. Plânge. Bolborosește ceva ce nu înțelegem. Plânge descumpănită, iar eu... eu... nu știu ce să fac!

Flyn se uită la mine, la fel de nedumerit și apoi mă întreabă:

– Dar nu trebuia să zâmbească?

Dau din cap aprobator. Mi-am imaginat că va da din brațe, că va țipa de fericire, că va râde în hohote, dar nu. Nu face nimic din toate astea. Doar plânge... plânge și plânge, și cum pot, spun:

– Sunt hormonii. O fac să plângă.

Flyn își freacă mâinile. Nu cred că știe ce sunt hormonii și mă întreabă:

– Hormonii sau Meduza?

Nu știu ce să răspund, iar sărăcuțul, încercând să găsească o soluție, spune:

– Dacă nu îți place, putem cumpăra altul.

Plânsul lui Jud se intensifică. Plânge cu lacrimi de crocodil și Flyn mă privește pe punctul de a plânge și el. Nu știe ce a spus de a făcut-o pe Judith să plângă mai tare și, după ce o sărut pe fetița mea pe care nenorocitii de hormoni o fac să-și piardă controlul, spun, înainte ca băiatul să înceapă să plângă:

– Jud nu vrea altul. Acesta îi place.

Ea plânge acum și mai mult, de două ori mai tare, iar eu și Flyn, pe cât ne stă în putință, încercăm să o consolăm. Cu toate acestea, când vede foile pe care se scriu dorințele, iese o catastrofă!

Superplânge și megaplânge... iar Flyn și cu mine nu mai știm ce să facem. Când suntem pe cale să sunăm pompierii sau poliția pentru a vedea dacă ei se pot gândi la ceva care să o facă să se oprească din plâns, Jud se calmează dintr-odată și, cu un zâmbet frumos, ne anunță cât de fericită este.

Flyn și cu mine ne privim... Femeile!

22

A doua zi am un consult oftalmologic la spital. După cum era de așteptat, Judith insistă să mă însoțească și, în cele din urmă, cedez când îmi aruncă un pantof în cap. Tare încăpățânată este fetița mea.

Ochii mei blestemați, ca întotdeauna, trebuie să-mi nenorocească viața și, în cele din urmă, după consult, îmi spun că trebuie să trec prin sala de operații, pentru a-mi drena sângele, pe 16 decembrie.

La naiba... la naiba... ce porcărie!

* * *

Sosește ziua de 16 și sunt deja în nenorocitul de spital. Sunt nervos, foarte nervos, dar nu pot să mă manifest. Judith și mama sunt ele deja destul de afectate pentru a-mi mai arăta și eu nervii.

Când mă despart de fetița mea, care stă cu mama, intru în sala de operații și, în timp ce aștept să mă anestezieze, sora mea vine lângă mine și mă întreabă:

– Ești bine?

Spun că da. Sunt un tip dur.

Marta zâmbește. Are același zâmbet ca Hannah și, coborând capul spre al meu, șoptește astfel încât numai eu să o aud:

– Știu că ești nervos. Te cunosc, frățioare. Dar nu îți face griji, nimeni nu a observat.

Asta mă face să zâmbesc; apoi sora mea îmi face cu ochiul și îmi șoptește:

– Dragul meu, treci acum la culcare. Ne vedem peste puțin timp.

Consimt. Pentru ea, să mă vadă este normal, dar dacă eu nu o voi mai vedea?

***

Când mă trezesc, nu știu cât timp a trecut de la operație, dar aud că totul a decurs bine și, deși nu vreau să petrec noaptea în spital, Judith este într-o dispoziție atât de proastă încât, la final, am două opțiuni: fie să rămân, fie să mă cert cu ea. Aleg prima variantă.

***

Din fericire pentru toată lumea, dar mai ales pentru mine, pe măsură ce zilele trec, îmi recuperez vederea. Ochii de vampir încărcați de sânge dispar și asta ne face pe toți fericiți, chiar dacă îmi este greu să o văd pe Jud vomitând. Nu se oprește. Este mai slabă ca niciodată și asta mă îngrijorează.

***

Pe 21 decembrie mergem să luăm familia lui Jud de la aeroport. Au venit să petreacă Crăciunul cu noi, dar când Manuel, socrul meu, își vede fiica, la un moment dat, când aceasta vorbește cu sora ei, el se uită la mine și mă întreabă:

– Brunetica mea este în regulă?

Mă uit la ea. Consimt și spun disperat:

– Da. Ea și Medusa sunt bine, după spusele medicului.

Manuel dă din cap aprobator, știe cine este Medusa, și, cu un gest îngrijorat, șoptește:

– Nu am văzut-o niciodată atât de slabă.

Auzul acestor vorbe mă tulbură. Și socrul meu, care deja mă cunoaște, adaugă, văzându-mi expresia:

– Liniștește-te, băiete! O femeie însărcinată este un întreg mister, dar dacă medicul spune că sunt bine, atunci așa sunt.

Oftez, dau din cap aprobator și am încredere. Nu am de ales.

* * *

Pe data de 24 noaptea, petrecerea care se organizează acasă alături de familia soției mele este epică. E ceva de neratat să-i vezi pe spanioli cântând, dansând și râzând în hohote.

Așa cum era de așteptat, Manuel a adus șuncă pentru fata lui și pentru Flyn și amândoi se învinețesc la față. Da, într-adevăr, Judith o vomită, dar inexplicabil, de-ndată ce își revine, continuă să mănânce. Incredibil!

Încântat, o privesc pe micuța mea cum se bucură, mai ales atunci când fiecare își scrie dorințele de Crăciun și le agață de copac. Apoi Judith începe să plângă și Flyn, care înțelege deja problema, îi privește pe toți și le spune:

– Hormonii sunt de vină.

* * *

Pe 26 decembrie, avem în sfârșit o întâlnire cu medicul lui Jud. Și, deși la început toată lumea vrea să ni se alăture, în cele din urmă ea îi face să înțeleagă că vrem să mergem singuri.

Când ajungem la cabinet, sunt surprins să o găsesc acolo pe Brunhilda, o veche iubită pe care am avut-o și care, apropo, era prietenă cu sora mea Hannah. Când ne vedem, ne salutăm rapid și i-o prezint lui Jud. Avem amintiri plăcute unul despre celălalt și ea îmi explică că lucrează acolo ca asistentă medicală.

De îndată ce pleacă, Jud, care a fost foarte tăcută, întreabă:

– Ai avut vreo relație cu ea?

Dau din cap aprobator, nu trebuie să mint și ea insistă:

– Te-ai culcat cu ea?

Mă uit la ea.

Ce i se întâmplă?

Și când își dă seama cât de ridicolă este situația, îmi zâmbește puțin, mă ia de braț și, schimbându-și expresia, șoptește:

– O, dragă, îmi pare rău! Hormonii sunt de vină.

Da, cu siguranță sunt, iar noi ne așezăm și așteptăm.

În timp ce așteptăm să fim tratați, zeci de femei cu burți imense trec pe lângă noi. Mă uit la ele. Nu este prima dată când văd o femeie însărcinată, dar este prima dată când le observ cu curiozitate.

Glezne umflate, mers ciudat, fețe îmbujorate... Mă uit la ele când Judith, care este lângă mine, spune:

– Oh, Eric... o să-ți mai placă de mine când voi fi așa?

De îndată ce o aud spunând asta, zâmbesc și, sigur pe mine, afirm:

– Tu o să-mi placi întotdeauna.

Judith râde. Știu că ceea ce spun sună foarte lingușitor, dar este adevărat, tot atât de adevărat pe cât sunt eu înnebunit după ea. Apoi ea, schimbându-și expresia, adaugă:

– Ei bine, dacă acum nu faci dragoste cu mine, nici nu vreau să-mi imaginez cum va fi când voi fi grasă cât un balon aerostatic.

Zâmbesc din nou și, coborând vocea pentru a avea o conversație intimă între ea și mine, șoptesc:

– Dragă, dacă nu o fac, este pentru binele copilului. Gândește-te la asta. Nu vreau să-l rănesc.

Jud se uită la mine. Apoi se uită la o străină care se află lângă noi și dintr-odată aceasta spune:

– Un altul ca soțul meu. Crede că bebelușul îl va vedea cum intră și iese.

Jud zâmbește, iar eu îmi schimb expresia.

Cine se crede această femeie ca să se bage în conversația noastră?

Iar Judith, care mă cunoaște foarte bine, șoptește, apropiindu-se de mine:

– Liniștește-te, dragul meu. Hormonii sunt de vină.

Ai naibii hormoni!

Sunt sătul de hormoni până peste cap!

Așadar, fără să spun nimic, iau o revistă și încep să o răsfoiesc în timp ce Judith începe să vorbească cu acea străină și, câteva secunde mai târziu, cele două izbucnesc în râs. Mai bine să nu mă bag.

– Judith Zimmerman, o cheamă, apoi, Brunhilda.

Imediat mă ridic, e rândul nostru, dar femeia mea mereu surprinzătoare se uită la mine și spune fără să se ridice:

– Sunt Judith Flores.

Ei bine, am stabilit deja acest aspect; mă uit la Brunhilda și pentru a evita un rău mai mare întreb:

– Dacă nu te deranjează, spune-i Judith Flores.

– Dar nu mi-ai spus că e soția ta? mă întreabă ea.

Toată lumea ne urmărește și când spun toată lumea, mă refer la toată lumea. Când să răspund, femeia mea hormonală și schimbătoare se ridică și spune:

– Da, sunt soția lui. Dar sunt în continuare și Judith Flores.

Brunhilda consimte. După chipul său, nu îmi dau seama dacă îi place sau nu ceea ce s-a întâmplat și apoi anunță:

– Domnișoară Flores, puteți intra.

– Doamnă, dacă nu vă deranjează.

Brunhilda se uită la mine, mă uit la ea și, fără să spun mai multe, intrăm la consultație.

La naiba cu nenorociții de hormoni!

Odată ce ne așezăm în fața medicului, Jud îi dă un dosar cu analizele solicitate, plus fișa pe care ne-au dat-o în camera de urgență. Medicul se uită imediat prin toate, întreabă diverse lucruri, pe care apoi le notează în computer, și spune că îi va face o ecografie.

Ca pe ace, pentru că nu am văzut niciodată așa ceva, văd cum Jud se întinde pe un pat, își descoperă burta și medicul îi pune un gel. Imediat după aceea, apare o imagine pe un ecran în care nu văd nimic și încep să se audă câteva lovituri care îmi spun că sunt bătăile inimii Medusei.

O aud! Îmi aud Medusa.

Emoționat, mă uit la Judith și apoi sunetul se oprește. Medicul îi întinde lui Jud analizele și, în timp ce ea se curăță, explică:

– Fătul este bine. Bătăile inimii lui sunt perfecte și măsurile corecte. Așa că, știi deja, îți continui viața în mod firesc, îți iei vitaminele și ne vedem peste două luni.

Încă mă uit la ecran cu gura căscată. Punctul care bătea acolo cu câteva secunde înainte era Medusa! Medusa mea!

Din nou, în fața mesei medicului, simt că nu-mi mai încap în piele de emoții. Fericirea mă invadează; ea și Jud încep să vorbească și dintr-odată soția mea întreabă dacă putem întreține relații sexuale.

– Vă rog, dar ce fel de întrebare este asta?

Doamna doctor se uită la mine. Cred că m-am înroșit.

Dar de ce m-am înroșit? Eu?!

Mă uit la Judith, sper să fie scurtă în comentariile ei, iar femeia, zâmbind, spune că, desigur, poate avea relații, dar cu prudență.

Imediat Jud mă ia peste picior. Ea îi explică medicului că mi-e teamă să nu-l rănesc pe copil și amândouă râd, în timp ce ginecologul ne anunță că aceasta este o teamă normală pentru mulți părinți.

Nu știu unde să mă mai bag.

Dar de ce trebuia să-i spună asta?

La naiba cu Judith!

Câteva clipe mai târziu, ieșim din cabinet în tăcere, dar fericiți, iar când ne urcăm în mașină, domnișoara Flores, uneori doamna Zimmerman, se uită la mine și izbucnește:

– Haide, protestează!

Sezonul se deschide și eu explodez.

Explodez din pricina atacului de gelozie cu Brunhilda. Explodez la comentariul femeii care stătea lângă noi. Explodez pentru că nu vrea să fie doamna Zimmerman și explodez din cauza rușinii prin care m-a făcut să trec cu medicul.

Când se termină explozia, văd că soția mea nici măcar nu s-a mișcat și, apropiindu-se de mine, ignorând tot ceea ce am spus, mă

anunță că sunt marea ei ispită și, imediat ce își trece mâna peste pantaloni, cred că voi exploda, dar într-un alt mod.

Ne privim. Amândoi suntem dornici, amândoi suntem excitați și, în sfârșit, trebuie să râd. Jud are acest efect asupra mea și știu că suntem pe drumul cel bun.

23

Sosește ultima noapte a anului.

Este 31 decembrie și fetița mea nu se simte bine.

Vomită de câteva zile și, deși știu că este normal pentru o femeie însărcinată, îmi fac griji pentru ea, la fel cum își fac griji pentru ea tatăl ei, sora ei, Simona, mama mea... toată lumea. Absolut toată lumea.

În timp ce soția mea încăpățânată încearcă să ajute la pregătirea marii cine, eu sunt cu socrul meu în sufragerie, încercând să-i țin pe Luz și Flyn. Ce pereche! Acum se ceartă, acum se iubesc. Nimeni nu-i înțelege.

Se joacă Wii, iar rivalitatea dintre ei este incredibilă, așa că eu și Manuel îi supraveghem deoarece, cunoscându-i, se pot lua la harță când ne așteptăm cel mai puțin.

Îi urmărim, când Raquel intră cu micuța Lucia și, punând-o în brațele mele, spune:

– Hei, blondule, învață să adormi copiii.

Încântat, o legăn. Lucia este o dulceață și mă topesc în ochișorii ei.

Oare și mica mea Medusa va fi așa? Va fi o brunetică?

Privesc fermecat copilul, când Manuel, văzând-o pe Judith trecând cu fața dezgustată, comentează:

– Este obosită. Îmi dau seama, chiar dacă încearcă să se prefacă.

Dau din cap aprobator, știu despre ce vorbește și, privindu-l, spun:

– Bineînțeles că este, dar o cunoști deja. Nimeni nu se pune cu încăpățânata.

Amândoi zâmbim.

Amândoi o adorăm pe Judith.

Dintr-odată îmi sună telefonul mobil, este în buzunarul pantalonilor și, după ce îi dau copilul lui Manuel, pentru a avea grijă de el, aud:

– Ce se întâmplă, omule?

Recunosc imediat vocea. Este Juan Alberto, vărul lui Dexter, care, înainte să spun ceva, întreabă:

– Întreaga familie a soției tale este acasă?

– Da, afirm.

O tăcere ciudată ocupă jumătate de secundă, până când adaugă:

– Bine, știu că o să crezi că sunt nebun, dar te deranjează dacă vin la cină diseară?

Surprins, întreb:

– Ești în München?

– În aeroport.

Zâmbesc. Este clar că există ceva mai mult decât credem între Raquel și el. Apoi continuă:

– Dar păstrează secretul pentru mine. Vreau să fie o surpriză.

Încuviințez și, după ce îmi iau rămas-bun, mă uit la Manuel și, incapabil să-mi țin gura, spun, coborând vocea:

– Trebuie să îți spun ceva.

– Spune, băiete.

Manuel este o persoană bună, un om incredibil și simt că trebuie să-i spun pe cine am de gând să aduc acasă.

– Tocmai m-a sunat Juan Alberto. Știi despre cine vorbesc?

– Da. Cum să nu știu, spune el, legănând fetița.

Privirea lui malițioasă și felul în care își ridică sprâncenele îmi amintesc de Jud.

– E la aeroport și vine acasă la cină, spun.

Manuel dă din cap aprobator, nu spune nimic și o sărută pe fetița de pe frunte; apoi adaug:

– Dar vrea să nu spun nimic, pentru că își dorește să fie o surpriză.

În acel moment, Raquel trece prin fața noastră cu o farfurie plină de creveți, iar Manuel, zâmbind, comentează:

– Aici se întâmplă ceva. Fără îndoială, va fi o surpriză plăcută pentru Raquel.

Cuvintele sale îmi spun că i se pare în regulă, este clar că acest bărbat caută fericirea fiicelor sale și tocmai când le văd pe mama și sora mea intrând, decid să plec fără să fiu văzut. Cu toate acestea, Jud mă prinde, mă întreabă unde mă duc, dar, făcându-i cu ochiul, îi spun că mă întorc imediat.

Se bosumflă amuzant și mă duc să-l iau pe Juan Alberto. Vreau să fie și pentru ea o surpriză.

După ce îl mângâi pe Susto, care zace în pragul ușii cu Calamar peste el, mă duc să iau mașina. O pornesc și, pe măsură ce muzica începe să cânte, zâmbesc. Prin difuzoare se aude vocea cântărețului preferat al soției mele și, în felul meu, cânt versul acesta „*Tiritas pa este corazón partío*" (plasturi pentru o inimă frântă).

Când ajung la aeroportul din München, mă duc la terminalul în care Juan Alberto mă așteaptă și, când îl observ, zâmbesc exact în momentul în care mă vede.

Mă însoțește imediat la mașină și, după ce își pune valiza în spate, se urcă în mașină.

– Nu i-ai spus nimic lui Raquel, nu-i așa? întreabă el, înainte să apuc să deschid gura.

Clatin din cap dezaprobator și el, fixându-și centura de siguranță, spune:

– Abia aștept să-mi văd regina.

Consimt, dar, conștient în ce se bagă, întreb:

– Ești sigur?

Zâmbește și afirmă:

– Putem vorbi tot ce vrei despre asta, dar sunt nebun după alunițe, omuleeee!

Râd. Comentariul său mă amuză, dar chiar și așa, insist:

– Raquel este o femeie bună și are două fete frumoase. Nu vreau ca vreuna dintre ele să sufere pentru că tu vrei doar o...

– Liniștește-te, mă întrerupe el. Nu vreau o aventură. Îmi place Raquel. Acum trebuie doar să o conving să mă placă și ea pe mine.

– Deci despre asta e vorba... spun surprins.

– Dacă ți-aș spune cât de greu îmi este să o cuceresc pe acea încăpățânată spaniolă, nu ți-ar veni să crezi... spune el pe un ton glumeț.

Zâmbesc. Dacă i-aș povesti eu omului...

Bineînțeles că îl cred!

Fără să pun mai multe întrebări, pornesc mașina și mă întorc acasă. Sper doar că venirea lui Juan Alberto nu este o idee rea și nimeni nu-mi taie capul.

De îndată ce ajungem acasă și parchez mașina, sună telefonul mexicanului. Îmi face semn să o iau înainte, și imediat intră și el. De îndată ce intru, o întâlnesc pe mama mea, care, privindu-mă, spune:

– Eric, Judith ar trebui să se culce. Nu s-a oprit din vărsături.

Mă neliniștesc.

Micuța mea încăpățânată merge prea departe și, pregătit să o bag în pat, intru în bucătărie. De îndată ce deschid ușa, dau de un Manuel îngrijorat, care o urmărește, în timp ce ea stă cu capul în mâini.

Bărbatul se uită la mine, cu un chip neliniștit și, ghemuindu-mă lângă soția mea, îi șoptesc calm, știind că risc să se rățoiască la mine:

– Draga mea, de ce nu te duci la culcare?

Jud se uită la mine, este palidă și, cu un chip serios, mă întreabă unde am fost. Când să-i răspund, auzim un țipăt neobișnuit venind din afară.

Jud se ridică imediat. Manuel se uită la mine. Țipătul vine de la Raquel, ușa se deschide, iar ea țipă ca o femeie posedată:

– Ooooooooh, ia te uită cine a venit!!!

În acel moment, Juan Alberto intră în bucătărie cu micuța Lucia în brațe, iar Judith mă privește, zâmbește și apoi descoperă motivul absenței mele.

După mai multe sărutări și salutări de la nou-venitul, Luz intră în bucătărie și văd cum fetița se aruncă în brațele lui. Cu siguranță are o conexiune bună cu el și îmi place asta. Îmi place tot atât de mult pe cât îi place lui Manuel. De îndată ce fetița pleacă și prietenul meu se uită la Raquel, nu pot să nu zâmbesc, atunci când se apropie de ea și o sărută în fața tuturor, apoi întreabă:

– Ce mai face regina mea?

– Foarte bucuroasă să te văd! răspunde ea.

Jud se uită la mine. Apoi se uită la tatăl său. Mă uit la amândoi, dar prietenul meu, ignorându-ne, spune:

– Delicioaso, spune-mi!

Ei, bine... ei, bine... ne uităm la o telenovelă ca aceea pe care Judith o urmărește, numită *Nebunie de smarald*, iar apoi Raquel zâmbește malițioasă.

E de speriat și cu cumnata mea care, surprinzându-ne pe toți, spune dintr-odată:

– Eu te mănânc cu roșii.

Jud clipește. Eu râd. Socrul meu tușește și mi-e clar că, așa cum a spus înainte, aici ceva se întâmplă!

* * *

În acea seară, după ora douăsprezece, sărbătorim cu toții sosirea anului 2014. De data aceasta nimeni nu se bagă între noi ca în anul precedent și, văzând că fetița mea se simte mai bine, o îmbrățișez, o sărut și îi șoptesc îndrăgostit:

– Un An Nou Fericit, draga mea!

24

În Ziua Regilor, Jud este încântată să primească cadouri pentru Medusa, dar o ia razna atunci când îi ofer un plic, îl deschide și o notă indică faptul că darul său este în garaj, lângă cel al lui Flyn.

Emoționată, ea mă ia de mână și, urmăriți de toată lumea, mergem acolo și, deschizând ușa, fetița mea țipă atât de tare, încât până și eu îmi fac griji când vede două motociclete: una pentru Flyn și una pentru ea.

Știu că e o nebunie.

Știu că voi regreta.

Știu, de asemenea, că este singurul cadou la care nu s-ar fi așteptat.

Dintr-odată începe să plângă recunoscându-și motocicleta iubită Ducati, cea care a fost spulberată în urma loviturii din cursa aceea nenorocită și pe care eu, fără să-i spun nimic, am dus-o la reparat, cerând ca, pe cât posibil, să fie îmbunătățită pentru siguranța ei.

Emoționată, se așază imediat pe ea.

Oh... oh... oh... asta, nu! Și, pe cât de repede s-a urcat pe ea, pe atât de repede am dat-o jos eu și tatăl ei. Îi promit socrului meu că, până când Medusa nu va fi venit pe lume, Judith nu se va urca pe motocicletă.

Încep deja să regret că i-am dus-o la reparat.

***

Ziua următoare, familia soției mele se întoarce în Spania și Juan Alberto pleacă cu ei. Jud plânge, iar două zile mai târziu plânge

din nou, cu disperare, când trebuie să-și ia rămas-bun de la Frida, Andres și Glen, care pleacă în Elveția.

Hormonii ei sunt în funcțiune și am grijă să bea multă apă pentru că mă tem că se va deshidrata de la atâta plâns.

Odată cu noul an, îmi reiau rutina la serviciu. Am fost deconectat pentru o vreme, mai întâi din cauza problemei pe care am avut-o cu ochii și cu piciorul, iar apoi cu Judith, dar acum trebuie să încep să lucrez din greu. Voi fi tată și asta mă motivează și mai mult.

Din fericire pentru toată lumea, timpul trece și greața lui Jud dispare. Revine printre noi spanioloaica incombustibilă care dansează, cântă și mănâncă cu poftă și asta ne dă viață tuturor, pentru că toți o iubim și dorim să-i fie bine.

Cu toate acestea, există ceva care mă îngrijorează, și anume apetitul ei sexual incredibil. Judith este de obicei o femeie foarte activă în astfel de lupte, dar, pentru numele lui Dumnezeu, este însărcinată! Și deja m-a epuizat. Dar nu epuizat din cauza faptului că nu am făcut sex, ci de multiplele dăți în care a trebuit să o temperez pentru a-l face cu grijă. Mare grijă.

Burtica ei crește de la o lună la alta și, deși sunt încă precaut în ceea ce privește sexul, este adevărat că mă și relaxez.

***

Judith îmi vorbește despre podul Kabelsteg, cel care este înțesat de lacăte pentru îndrăgostiți, și nu pentru prima dată. Nu am fost niciodată tipul de bărbat căruia să-i placă astfel de prostioare, mi se par ridicole, dar, în situația în care mă aflu, îi promit soției mele hormonale că într-o zi ne vom pune lacătul acolo. Dacă asta o face fericită, de ce nu?

Și în ziua în care apare îmbrăcată ca pompier și îmi face un striptease pe cântecul „Sexbomb" al lui Tom Jones, recunosc că mă face extrem de fericit și mă gândesc din nou la nenorocitul de pod.

Va trebui să cumpăr un lacăt și să o duc acolo!

***

Din nou, o altă vizită la ginecologul său și din nou întrebări incomode din partea lui Jud. Bine, înțeleg că trebuie să o întrebe pe doctorița ei orice o îngrijorează, dar chiar este necesar să vorbească despre viața noastră sexuală?

Judith vrea să știe dacă ne putem întoarce la vechile noastre obiceiuri. Vrea sex, iar medicul îi spune că atâta timp cât se desfășoară în limitele normalului, totul este întotdeauna bine.

Ei bine... ei bine... nici nu vreau să-mi imaginez solicitările soției mele în seara aceasta!

Dar chipul mi se înmoaie când îmi văd Medusa la o ecografie 3D. Este mare și mâncăcioasă. Inima ei sună ca un trap de cal, dar, oricât de mult ar încerca ginecologul, nu ne lasă să-i vedem sexul. Este o fetiță. Sunt convins că nu mă înșel. O brunețică.

În acea zi, când ajungem acasă, le arătăm tuturor ecografia 3D. În ea, Medusa este văzută mâncând și cu toții exclamăm un „ohhhhhhh" prelung, când o vedem.

Ce frumoasă este!

***

În noaptea aceea vorbim despre posibile nume pentru ea, iar eu spun că, dacă este o fetiță, mi-ar plăcea să o cheme Hannah, ca pe sora mea. Jud dă din cap aprobator și decidem că, dacă este fetiță, eu îi aleg numele, iar dacă este băiețel, îl va alege ea. Acesta este pactul nostru.

Stăm întinși în pat și vorbim, când iubita mea îmi șoptește la ureche:

– Te vreau!

Auzind aceste vorbe care îmi spun atât de multe, care ne spun atât de multe, îmi face pielea de găină și nu mă mai gândesc la nimic. Trebuie să facem dragoste.

Gurile noastre se unesc, așa cum se unesc corpurile noastre și, uitând pentru câteva clipe orice măsură de precauție, îi îndepărtez în grabă chiloții și, fără preludiu, deoarece Judith așa cere, intru în ea și mă mișc.

La naiba, ce plăcere!

Iar și iar și iar, mă adâncesc în ea, simțind cum dragostea vieții mele se unește cu mine în așa fel încât mă face să înnebunesc pentru câteva secunde.

Dar atunci când flacăra ei se întețește și simt cum picioarele i se înfășoară în jurul taliei mele, iau măsuri de precauție. Îmi relaxez mișcările și Jud protestează.

Cu grijă, continuăm să ne bucurăm de acest moment, dar am senzația că, dacă întrec măsura, pot răni copilul cu penisul. Îi menționez acest lucru și ea începe să râdă cu poftă. Foarte mare poftă, chiar.

Mă uit la ea. Nu știu ce i se pare atât de amuzant și apoi ea, fără să mă avertizeze, își mișcă șoldurile în așa fel încât oftez de plăcere. Jud, de asemenea, oftează și, privindu-mă, încetează să mai zâmbească și îmi șoptește:

– De asta am nevoie. Dă-mi-l!

Plăcerea rezultată în urma mișcărilor ei mă înnebunește. Nu am mai simțit așa ceva de luni de zile, iar ea o face din nou, repetă acțiunea și din nou oftez, în timp ce-l solicită pe proprietarul său și îmi cere să o fut. Mârâi ca un nebun când simt cum o căldură copleșitoare îmi inundă corpul, simțurile și rațiunea și, fără să mă gândesc, îi apuc încheieturile, o imobilizez și încep să pătrund în ea, așa cum nu am făcut-o de mult timp.

Plăcere pentru pură plăcere.

Juisare pentru o pură juisare.

Fără să ne gândim la altceva, câteva minute lăsăm la suprafață animalele pe care le purtăm în noi, în timp ce pasiunea momentului ne face să poftim din ce în ce mai mult.

Căldura...

Arșița...

Dorința...

Toate acestea, împreună cu nevoia noastră de sex, mă fac să uit toate măsurile de precauție și să i-o trag soției mele așa cum ordonă ea, așa cum cere ea și așa cum simt că sunt dispus să i-o trag.

Jud țipă de plăcere și îmi mușcă umărul în timp ce mă împing în ea cu poftă și mă înfig în interiorul ei din nou și din nou cu dorință și aviditate.

Ne bucurăm ca nebunii de ceea ce facem, deoarece nu ne-am mai distrat de luni bune și, odată ce atingem punctul culminant într-un mod viu și ieșit din comun și continui să oftez deasupra ei, încerc să protestez împotriva a ceea ce tocmai am făcut, când Judith, înnebunită, spune:

– Vreau să o facem din nou!

La naiba... la naiba... dar ce am făcut?

Conștient de faptul că nu ar trebui să o facem din nou așa, mă ridic din pat dintr-un salt. Jud se uită la mine ca la o creatură ciudată. Dar, dacă rămân lângă ea, știu că o voi face din nou, așa că, privind-o, refuz. Nu o putem face din nou așa.

Judith disperă, se enervează și ajunge să plângă.

La naiba, iată-ne!

Plânsul ei mă face să mă simt îngrozitor. La naiba, a-i refuza sexul nu este ușor pentru mine. Atât cât îmi stă în putință, o consolez, conștient că de vină sunt hormonii ei afurisiți, dar apoi începe să vorbească prostii, cum că ea nu mi-ar plăcea.

Dar în ce cap are sens ceea ce tocmai a spus?

Ea și numai ea este femeia care îmi place.

Ea și numai ea este femeia pe care o doresc.

Ea și numai ea este femeia pe care o vreau lângă mine.

Jud are multe temeri și pe cât îmi stă în putință, încerc să le îndepărtez.

***

După o vreme, după ce vorbesc cu ea și îi reamintesc de o mie de ori că nimic din ceea ce crede ea nu este adevărat, mai liniștită, își revine în fire și se cacă pe hormonii ei afurisiți. Și eu la fel.

Vorbim. Ne răsfățăm. Ne ascultăm.

Și când o observ mai relaxată, eu sunt cel care îi propune să facem sex, dar cu grijă.

Încântată, acceptă, este dornică și se așază peste mine.

Zâmbesc. Faptul de a vedea râsul fetiței mele îmi dă viață și, mai mult, când știu cât de mult îi place să aibă control asupra situației. Cu grijă, ne lăsăm purtați de val. Sexul cu fetița mea este întotdeauna minunat. Dar Judith este Judith și văd cum respirația ei se accelerează. E de rău... e de rău... Încerc să o țin, să o opresc, dar dintr-odată ea, apăsându-și șoldurile împotriva mea, face o mișcare ciudată și se oprește. Mă uit la ea și, văzându-i expresia, întreb:

– Te-a durut, nu-i așa?

Ea răspunde afirmativ, nu mă minte și atunci nu știu ce să fac. Îmi dau seama că nici măcar nu respir. Și, când să mă retrag pentru a pune capăt acestui lucru, ea refuză și cere să continuăm.

Nu știu ce să fac. Nu vreau să o rănesc, dar ochii ei și felul în care mă privește mă anunță că de data asta și-a dat seama ce se poate întâmpla și mă asigură că va fi atentă.

Încuviințez, am încredere orbește în ea și ne continuăm partida, dar cu grijă. Foarte multă grijă. Ceva ce încearcă și ea.

25

Cursul Lamaze este esențial. O însoțesc pe Jud la toate orele. Nu vreau să pierd o secundă din nimic și știu că ea îmi mulțumește.

Există momente în clasă când sunt încă surprins să mă văd așezat pe podeaua acelei camere, înconjurat de oameni pe care nu îi cunosc și care trec prin aceeași situație ca noi.

La naiba, vom fi părinți!

Cu mândrie, dirijez respirația soției mele, așa cum ne spune profesorul. Am nevoie de ea pentru a face totul bine, astfel încât în ziua în care Medusa decide să iasă, totul să meargă de minune.

Într-o după-amiază, după ce o duc pe Jud acasă și trec pe la birou, mă opresc la un centru comercial. Am comandat ceva acum câteva zile și, când grefierul mi-l dă, zâmbesc. Am cumpărat un lacăt roșu cu albastru și am cerut să ni se graveze numele pentru a o duce pe Jud la podul Kabelsteg. Vreau să o surprind. Să o răsfăț.

Afurisiții de hormoni ai sarcinii mă omoară, iar sexul este încă o chestie puțin cam complicată între noi. Când Andres mă sună la telefon pentru a afla cum merg lucrurile, decid să fiu sincer cu el.

Înnebunesc!

Andres a fost tată înaintea mea și sunt surprins când îmi spune că același lucru s-a întâmplat și cu Frida. Hormonii ei au scăpat de sub control și, potrivit prietenului meu, dacă obișnuiau deja să aibă relații sexuale grozave, în timpul sarcinii, plăcerea și timpul s-au dublat.

Îl ascult uluit. Chiar s-au dublat?

Îmi dau seama imediat că ei nu au avut parte de sperietura pe care am tras-o noi la început, cu sângerarea. Poate că, dacă nu s-ar fi întâmplat acest lucru, nu aș fi atât de obsedat să nu-i fac rău, iar sexul ar fi, așa cum spune Andres, dublat!

Într-o altă după-amiază, când ies de la birou, decid să-i fac o surpriză soției și să o invit la cină. A trecut mult timp de când nu am mai avut o cină romantică, de când a rămas însărcinată, mai întâi, din pricina vărsăturilor și apoi din cauza nervilor pe care îi are din cinci în cinci minute.

Ea acceptă încântată și avem o seară fantastică, în care mă gândesc să îi ofer acasă lacătul pe care l-am cumpărat.

De ce nu?

Sperând că noaptea nu se va termina, vorbesc cu Björn și îi spun că luăm cina în oraș, iar apoi îmi spune să ne oprim la Sensations pentru a bea ceva.

Cred asta. Nu știu ce să fac.

O fi o idee bună sau nu?...

Știu că faptul de a o duce pe Jud acolo, în starea în care se află ea cu hormonii, poate fi o bombă cu ceas, dar, văzând cât de fericită este pentru ieșirea noastră, decid să-i fac surpriza.

Totuși, când vede unde ne îndreptăm și mă privește zâmbind, trebuie să joc rolul tipului rău și să-i spun că o să bem ceva. Nimic altceva.

Expresia dragostei mele se schimbă, dar, spre deosebire de alte dăți, nu protestează. Este conștientă de starea ei și de faptul că Medusa trebuie protejată; zâmbind, acceptă doar ideea de a bea ceva.

De îndată ce intrăm, muzica ne învăluie și brunetica mea începe să danseze. Ce dansatoare este! Salută niște cunoscuți, când îl văd pe Björn la bar cu două femei. Zâmbesc. Știu foarte bine felul lui de a le privi și știu cum se va sfârși noaptea. Dar ochii noștri se întâlnesc și el se apropie imediat de noi.

O vreme ne bucurăm de compania prietenilor și a cunoștințelor, iar multe dintre femeile care au fost mame se îngrijorează de starea lui Jud. Încep să vorbească despre copii, vergeturi și sarcini, până când Foski intră în scenă și văd expresia de nemulțumire a soției mele. Tipa aceea nu-i place deloc. Și ca să fiu sincer, nici mie.

Ea și Jud se salută și eu trebuie să mă prefac. Îmi cunosc fetița și chipul ei spune totul; așa că, atunci când văd că Björn vrea să intre deja în subiect, o încurajez pe Jud să plecăm, dar ea refuză.

Ei bine... începem rău.

Vorbesc cu Judith. Încerc să o fac să înțeleagă că ar trebui să mergem acum, dar n-am nicio șansă. Încăpățânarea ei câștigă ca întotdeauna și, în cele din urmă, ajutat de Björn, reușesc să o scot de acolo, dar, odată ajunși la mașină, cu un gest supărat, îmi spune că vrea ea să conducă. Pentru a o face să tacă, îi dau cheile. O las să conducă.

Ne întoarcem acasă în tăcere.

Încep să mă întreb dacă a fost sau nu o idee bună că am dus-o la Sensations, dar, nefiind dispus să închei prost noaptea frumoasă pe care am început-o, decid să pun muzică. Asta va îmblânzi fiara fetiței mele.

Melodia noastră începe să cânte. După cum spune piesa, dacă spun alb, fetița mea spune negru și, când văd că începe să o fredoneze, simt că se liniștește și asta, în mod firesc, mă liniștește și pe mine.

Așa e mai bine.

Câteva minute mai târziu, când începe o altă melodie care ne place, eu sunt cel care o fredonează, dar dintr-odată Judith deviază, oprește mașina și, privindu-mă, spune:

– Ieși din mașină.

Văzând-o cum crește volumul melodiei și zâmbește, îi zâmbesc și eu. Și, conștient de ceea ce propune, nu ezit. Îmi dau centura la o parte, deschid ușa și cobor, gata să dansez cu ea în mijlocul străzii, sub lumina lunii.

Pe furiș, mă uit în ambele sensuri. Din fericire, nu este nimeni care să poată vedea ce avem de gând să facem, dar, dintr-odată, ușa se închide, aud o accelerare și, derapând, mașina mea dispare.

Dar...

Fără să-mi dau seama ce se întâmplă, văd cum fermecătoarea și în același timp ticăloasa mea femeie se îndepărtează cu viteză maximă, iar eu, ca un adevărat tâmpit, nu știu ce să cred.

Blocat, nu mă mișc.

Pe bune, chiar a făcut asta? A plecat? Dar ce face?

Uf... proasta dispoziție mă cuprinde secundă cu secundă și simt o dorință de nestăvilit de a țipa.

La naibaaa!

La asta, chiar nu mă așteptam. Cu sau fără hormoni! La naiba cu Judith!

Supărat ca naiba, încep să merg pe trotuar, mort de frig. Trebuie să ajung pe o stradă mai aglomerată pentru a lua un nenorocit de taxi, înainte să îngheț. Și atunci când o voi vedea, scandalul pe care i-l voi face va fi ieșit din comun.

Vai... ce m-a enervat!

Mâna mea atinge lacătul pe care îl port în buzunarul hainei. Mă gândeam să i-l dau când ajungem acasă, dar nu. Nici să nu viseze. Nu merită.

Mă gândesc la podul Kabelsteg, la care intenționam să o duc pentru a pune nenorocitul de lacăt și pentru a o face fericită și mă conving că eu, Eric Zimmerman, nu o voi duce acolo nici beat mort. Ceea ce tocmai a făcut este culmea culmilor. Punctul maxim al obrăzniciei și al aroganței și blestem încontinuu pentru că am putut să mă las înșelat în felul ăsta.

Merg, îngheț și mormăi și, dintr-odată, văd o mașină apărând în fundal. Mă uit la ea, sperând să fie un taxi și, cu gura căscată, îmi dau seama că este ea. Ea și mașina mea.

Pe mă-sa!

Privirile noastre se întâlnesc și mă opresc.

Dacă mă ocolește, jur pe Dumnezeu că nu știu cum voi reacționa. Apoi frânează, văd că se uită în ambele sensuri și face o întoarcere, oprind mașina chiar lângă mine.

Mânie. Sunt furios. Turbat. Mă împinge la limită.

Merg furios, cu pași mari, deschid ușa șoferului cu toată furia și strig:

– Ieși din mașină!

Expresia lui Judith este una de uimire. Nu se mișcă, iar eu repet încet și în cea mai rea versiune a lui Iceman:

– Ieși-din-mașină.

Ea iese imediat. Nu ezită.

Știu că s-a gândit la ceea ce a făcut, că și-a dat seama de greșeala ei. Dar nu-mi pasă. Trebuia să se fi gândit înainte! Și, când să mă sărute, o resping. Fac gestul acela nenorocit de cobră pe care l-am învățat de la ea.

După ce o resping, intru în mașină. Sunt pe cale să fac ce mi-a făcut ea, dar nu pot. Ceva din mine nu-mi permite să pornesc și să o las acolo singură și în frig, chiar dacă merită, așa că o privesc și mormăi:

– Ce aștepți să urci?

De îndată ce urcă în mașină, începem să ne certăm. Ea dă vina pe hormoni, dar nu mai pot suporta scuza hormonală și o înfrunt ca un animal.

Îmi întrec limita. Știu că mi-o întrec. M-a adus la limită.

Sarcina ei se pune cu mine, cu noi, cu relația noastră și una din două: fie ne asumăm asta, fie totul se va termina foarte prost.

Când simt că mâinile nu-mi mai tremură din cauza stresului de moment, pornesc mașina și conduc spre casă, în tăcere. Nu mai vreau să vorbesc. Nu mai vreau scuze. Nu mai vreau muzică.

După ce am parcat mașina în garaj, Susto și Calamar ne întâmpină și, ca întotdeauna, ea le oferă toată dragostea ei. O dragoste care mie îmi lipsește. O dragoste care a distrus seara aceasta și de care fie ne îngrijim, fie se va duce naibii.

Când intrăm în casă, Judith urcă scările, pentru a ajunge în camera noastră. Se oprește să mă aștepte, dar, cum am nevoie de spațiu pentru a-mi reduce furia din cauza celor întâmplate, mă uit la ea și îi spun:

– Du-te tu! Voi merge în biroul meu.

Judith nu se mișcă. Știe că a greșit, a greșit foarte mult și, când să spună ceva, insist:

– Du-te! Așa este cel mai bine.

Chipul ei drăguț, cel care mi-a zâmbit în această seară, făcându-mă cel mai fericit om din lume, se contractă. Știu că va plânge. Dar pentru prima dată nu-i ofer mângâiere. Sunt atât de supărat pe lume încât tot ce pot face este să mă întorc, să intru în biroul meu și să închid ușa. Vreau să fiu singur.

* * *

Zilele trec și situația noastră nu se îmbunătățește.

Mă duc să-l văd pe Björn. Trebuie să vorbesc cu el, iar el mă ascultă, ca întotdeauna.

– Ia să vedem, Eric, gândește-te... Este însărcinată, este sensibilă și...

– La naiba, Björn, au trecut deja multe luni.

– Eric...

– Mă copleșește. Sunt momente când nu o cunosc. Se comportă într-un mod în care... în care... eu... eu nu mai știu ce să fac.

Prietenul meu zâmbește. Zâmbește pentru că nu știe cum este să trăiești așa cum trăiesc eu cu Judith și mă ia peste picior:

– Și tu mă sfătuiai să-mi caut perechea?

– Nici să nu te gândești la asta, șuier cu hotărâre.

Björn râde din nou.

Știe că toate cuvintele mele dure se datorează furiei mele și încercând să-mi reducă starea de enervare, spune:

– Bine. Calmează-te. Hormonii sunt...

– Nici măcar să nu-i pomenești. Și nu uita: fără partener, fără copii.

Nemernicul zâmbește din nou... Apoi ușa biroului său se deschide și apare Foski.

Björn îmi spusese deja că urma să ia masa cu ea și când să-mi iau rămas-bun să plec, atât ea, cât și el insistă să-i însoțesc. Apreciez. Cealaltă opțiune este să plec acasă, dar, amintindu-mi de vibrațiile negative din ea, decid să rămân și să profit de mâncare. Fiind una dintre cele mai remarcabile prezentatoare de la CNN, Agneta are cu siguranță contacte publicitare care ar putea fi utile pentru Müller.

Mergem la un restaurant drăguț de lângă casa lui Björn, mă interesez de acele contacte și ea îmi răspunde. Deși mâncăm bine, sunt conștient că Foski, oricât de divă s-ar crede ea, este insuportabilă. Nu știu cum o suportă prietenul meu. Ei bine, da, datorită sexului.

După prânz primesc un telefon de la companie. Trebuie să merg să rezolv o problemă și, după ce îmi iau rămas-bun de la Björn și de la tipa aceea, mă întorc imediat la Müller.

O oră mai târziu, odată rezolvat totul, mă duc acasă; îi salut pe Susto și Calamar și sunt surprins că se află în garaj, dar îi las să intre în casă și, încântați, fug ca nebunii.

Câteva clipe mai târziu, Flyn, ieșind din piscina acoperită, încă ud, se apropie de mine. În ultima vreme, când s-a confruntat cu certurile dintre mine și Jud, de obicei i-a luat ei partea. Se vede că eu sunt cel rău, cel insensibil, cel rece și cel hain, iar ea este fetița dulce și delicată pe care Flyn a decis să o răsfețe și să o îngrijească. Îi permit. Pentru Judith, orice.

Dar, surprinzându-mă, nepotul meu se apropie și, coborându-și tonul vocii, șoptește:

– Ce zi a avut astăzi!

Știu foarte bine despre cine vorbește fără să trebuiască să-l mai întreb și insistă:

– Judith este foarte, foarte furioasă astăzi.

Suspin. Bine ai venit acasă!

Cu resemnare, mă uit la nepotul meu și el adaugă:

– I-a pedepsit pe Susto și Calamar.

Surprins să aud asta, pentru că știu că Judith e moartă după acele două animăluțe, când să pun întrebări, Flyn șoptește:

– Simona a scos câteva fileuri pentru a le dezgheța. Le-a lăsat pe tejgheaua bucătăriei, iar Judith i-a prins pe Susto și Calamar mâncându-le.

Zâmbesc în mod incomprehensibil.

În altă perioadă, eu însumi m-aș fi enervat și aș fi fost foarte supărat din cauza asta. Dar Judith a schimbat o mulțime de lucruri în mine și cu mult timp în urmă am decis să prioritizez lucrurile importante și acest lucru nu este nici pe departe atât de groaznic. Faptul de a-mi imagina acele două animăluțe făcând acea năzbâtie, mă face să râd, iar Flyn încheie:

– Nici nu-ți poți imagina cum a făcut mami! Chiar m-a speriat.

Zâmbind, îl las pe micuțul meu coreean german să meargă în camera lui, apoi se deschide ușa sufrageriei și apare frumoasa și foarte însărcinata mea Judith. Ne privim. Sunt pe cale să-i zâmbesc, când ea, văzându-i pe Susto și Calamar lângă mine, țipă:

– Sunt pedepsiți! Scoate-i de aici!

Ei bine... Începem rău!

Câinii nu se mișcă, cred că și ei sunt surprinși de atitudinea lui Judith și, când ea dispare în cameră, mă uit la ei și, coborând tonul vocii, îi întreb:

– Dar cum v-a trecut prin minte să mâncați fileurile?

Animalele se uită la mine.

După cum a explicat Jud, ei mă înțeleg și imediat încetează să dea din coadă. Săracii! Cred că le pare rău pentru ceea ce au făcut și, zâmbind, le spun:

– Treceți la coșulețele voastre și fiți cuminți, bine?

Ei, fiind ascultători, fac ceea ce le spun, iar eu decid să intru în cameră să-mi văd soția furioasă.

Odată ajuns înăuntru, mă duc lângă ea.

Ea stă pe canapeaua din fața televizorului cu un vas cu înghețată de ciocolată belgiană pe care o mănâncă cu lăcomie. Suspin. De fiecare dată când mergem, ginecologul îi spune că s-a îngrășat mai mult decât ar trebui, dar Judith nu o ascultă și, desigur, cu atât mai puțin pe mine.

– Bună, draga mea! o salut eu.

– Bună, răspunde ea bosumflată.

Nu se uită la mine. Asta mă face să știu că este supărată pentru că i-am lăsat pe Susto și Calamar să intre, iar eu, care uneori sunt mai mult decât prost, izbucnesc arătând spre înghețată:

– Când ne întoarcem la doctor, ea te va certa din nou.

În timp ce spun asta, mă gândesc: „Dezastruuuuuuuuu!"

Spanioloaica mea se uită fix la mine.

E de rău... e de rău...

Simt cum comentariul meu inocent va declanșa cel de-al treilea război mondial și, într-adevăr, așa este!

Judith este supărată și ceea ce am spus a înfuriat-o mai mult. Încerc să o calmez, să o liniștesc.

De ce să ne certăm pentru o glumă pe care nu am făcut-o din răutate?

Dar, nimic. Imposibil.

Când ea nu vrea, pot să fac și podul de sus, că ea mă ignoră.

Furia se acumulează în stomacul meu.

La naiba... la naiba...!

Sunt obosit, m-am săturat să mă trateze așa cum mă tratează, dar respir, număr până la zece, apoi până la patruzeci și cinci și încerc să nu intru în jocul ei. Dacă o voi face, totul va fi mult mai rău.

Pe cât îmi stă în putință, încerc să deviez subiectul. Vreau să-i spun cum mi-a fost ziua. Vreau să știe că am mâncat cu Björn și Foski, dar până la urmă se pune cu mine, cu răbdarea mea și cu toate armele mele, și mă hotărăsc să ies din calea ei sau eu voi fi acela care va declanșa cel de-al patrulea război mondial.

* * *

Zilele trec. Între noi s-a creat o prăpastie enervantă care se înrăutățește într-o noapte, când Judith mă prinde în birou, masturbându-mă în timp ce urmăresc ce s-a întâmplat între ea și Frida, atunci în hotel.

La naiba, ce ghinion!

Când o văd că mă spionează prin ușa biroului meu, fac pe prostul, dar văd durerea de pe chipul ei, deoarece se simte exclusă în acest moment.

Mă simt rău, foarte rău. Și mie îmi este dor de genul nostru de sex, de jocurile noastre sălbatice și fierbinți, dar sunt conștient că unul dintre noi trebuie să controleze această chestiune în timpul sarcinii și, în acest caz, sunt eu.

Erecția mea se duce naibii. Faptul de a o ști tristă și furioasă mă împiedică să mă bucur de acel moment intim și, când reușesc să mă liniștesc, mă duc în dormitor, gata să-i dau o explicație.

Se preface că doarme, asta mai lipsea! Dar nu mă păcălește. Pe mine nu mă păcălește.

O privesc. Știu că dialogul va fi imposibil, așa că decid să trec direct la acțiune. Mă întind lângă ea și, fără un cuvânt, îi scot hotărât chiloții.

O surprind, nu se aștepta la asta și observ că îi place, prin urmare continui. O excit. Îmi place atingerea pielii ei. Respirația i se accelerează și, când aud un geamăt timid de plăcere, atunci, dornic să nu uit că ea și numai ea este centrul lumii mele, îi șoptesc la ureche în timp ce o pătrund cu grijă:

– După ce o să nești, o să te închid într-o cameră timp de o lună și nu mă voi opri din a ți-o trage la perete, pe podea, pe masă și peste tot.

Corpul ei reacționează, mi se predă mie și insist.

– Te voi dezbrăca, ți-o voi trage, te voi oferi, mă voi uita la tine și vei accepta, nu-i așa?

Căldura pe care o emană Jud acum mă înnebunește. Mă excită la maximum.

Fără îndoială, ea are nevoie de mine tot atât de mult pe cât am eu nevoie de ea și, de îndată ce este de acord, fac dragoste cu ea, cu reținere, dar cu necesitate, acest cocktail pe care a trebuit să-l creez în aceste ultime săptămâni pentru noi, dar pe care sunt dispus să-l uit de îndată ce se naște copilul nostru.

Ne bucurăm de sex...

Ne bucurăm de moment...

Ne bucurăm de dăruirea noastră...

Dar, din păcate, în această noapte, după minunata noastră sincronizare, ne ajunge din urmă desincronizarea și ne certăm din nou.

Cum să nu te certi cu domnișoara Flores?

26

Sarcina ne face să trăim ca într-un roller coaster ciudat și complicat. Un roller coaster pe care îl urăsc, dar despre care știu că în ziua în care se va naște Medusa se va termina și, în cele din urmă, îmi voi recupera soția. Pe micuța mea.

Și, de parcă n-ar fi fost suficient, când Judith află că Foski, Björn și cu mine am mâncat împreună și nu i-am spus, își face tot felul de idei.

După ea, am făcut sex fierbinte.

După mine, a fost doar o masă.

După Björn, sarcina o înnebunește pe Jud.

Singurul lucru bun din toate aceste rele este faptul că, atunci când Judith își vine în fire, de obicei își dă seama că a exagerat. Nu întotdeauna, dar destul de des. Și, în cazul ipotezelor sale despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu Foski, ea reconsideră și mă roagă din tot sufletul să nu o mai las însărcinată vreodată și spune despre ea că este *viperă, grasă, plângăcioasă și furioasă.*

Zâmbesc ca un prost și o îmbrățișez. Nu mă pot abține.

Corpul lui Jud s-a schimbat complet. De la purtarea unor tanga superbi, mici, de mătase pe care îmi place să-i rup, ea a ajuns să poarte chiloți cu mânecuțe, așa cum îi numește ea.

După cum era de așteptat, la noua vizită, medicul o ceartă, dar ei nu îi pasă. De îndată ce iese din cabinet, primul lucru pe care îl face este să-și deschidă geanta și să scoată un baton de ciocolată. Îl mănâncă cu plăcere, cu nerăbdare, cu poftă și, când se uită la mine, mă uit în altă parte. Nu mai vreau certuri.

* * *

Două zile mai târziu, solicit o întâlnire cu medicul ginecolog, dar de data asta mă duc singur, pentru că vreau să vorbesc cu ea. Nu-mi pasă ce trebuie să o întreb, am nevoie doar să știu dacă este normal ca soția mea însărcinată să se gândească numai la sex. Și, da, răspunsul este da.

Potrivit medicului, hormonii pot acționa în mod diferit, de la o femeie la alta, de la o sarcină la alta, și există femei pentru care dorința sexuală crește în timpul sarcinii și femei cărora li se întâmplă contrariul. Ei bine, soția mea face parte din prima categorie, iar medicul mă încurajează printre zâmbete, spunându-mi să mă liniștesc, deoarece în scurt timp totul se va normaliza.

* * *

Monitorizarea săptămânală înainte de naștere devine o tortură pentru mine.

Sunt isteric!

Copilul nostru se poate naște în orice moment și, deși încerc să-mi păstrez calmul pentru Judith, este complicat. Nu numai că sunt speriat pentru că sunt tată, ci și pentru că știu că ea, fetița mea, va avea de suferit. O naștere este întotdeauna dureroasă.

* * *

După o noapte în care abia am reușit să dormim, pentru că Jud se ridică din pat de o mie de ori – iar într-una din incursiunile sale o prind mâncând în bucătărie o cutie cu înghețată de vanilie și cu nuci macadamia –, când mă trezesc în dimineața următoare, este foarte târziu și decid să petrec ziua cu ea. Trebuie să fiu cu fetița mea, așa că nu merg la birou.

Asta o surprinde și într-un fel o face fericită. Hotărâm amândoi să facem o plimbare și, după ce las mașina într-o parcare din

München fără să dezvălui ceva, merg cu ea, ținând-o de mână până ajung într-un anumit loc.

– Nu-mi spune că mergem acolo, spune Judith.

În fața noastră se află podul Kabelsteg, nenorocitul ăla de pod despre care îmi vorbește mereu și, dornic să-i fac pe plac, pentru că și eu sunt îndrăgostit de ea, chiar dacă mă înnebunește, dau din cap aprobator.

Privirea lui Jud se luminează. Zâmbetul ei îmi reactivează inima și, scoțând din buzunar lacătul roșu cu albastru pe care îl păstrez de luni bune, i-l arăt și îi spun:

– Unde vrei să-l punem?

Plânge. Știam deja că va plânge, așa că o îmbrățișez și o alint.

O răsfăț. Îi spun cât de mult o iubesc și am nevoie de ea, iar sărmana, printre lacrimi și suspine, își cere iertare pentru cât de urât s-a comportat cu mine.

De îndată ce ne liniștim, pentru că și eu devenisem nervos, chiar dacă nu o arătam, fetița mea îmi spune unde vrea să pună lacătul și, după ce l-a pus și a aruncat cheia în râu, ne sărutăm.

Sărutul ei are gust de viață, de dragoste, de Jud.

Câteva minute mai târziu, când ieșim de pe pod, o invit la masă și, deși astăzi nu îi este foarte foame, lucru rar pentru ea, în cele din urmă alegem să mergem la restaurantul tatălui lui Björn. *Brezn*-ii de acolo o înnebunesc.

Când intrăm, dăm de un Björn gata aranjat și, după ce îl salutăm pe Klaus, tatăl său, ne așezăm toți trei să mâncăm.

De îndată ce terminăm, îl conving pe prietenul meu să vină cu noi într-un mall să cumpărăm pătuțul Medusei. O cunosc pe Jud și mă va ameți, dar, dacă sunt cu Björn, sunt sigur că, pentru a nu ne ameți pe amândoi, se va grăbi, așa că mergem la cumpărături toți trei.

După ce luăm pătuțul, pe lângă bavete, pături, scutece și jucării, Björn, în calitate de naș, ne face cadou un cărucior roșu de care Jud se îndrăgostește. Este, fără îndoială, Ferrariul cărucioarelor. Îi

mulțumesc prietenului meu, iar el, văzând că Jud vrea să continue cumpărăturile, șoptește privindu-mă:

– Dar un copil are nevoie de atâtea lucruri?

Fața mea spune tot. Cred că, cu tot ceea ce am cumpărat și cu tot ce avem acasă, bebelușul are mai mult decât suficient, dar din moment ce nu vreau să mă pun rău cu Jud, spun:

– Se pare că da.

Obosiți, Björn și cu mine o urmăm magazin după magazin, până când, văzându-ne chipurile, ne încurajează să o așteptăm într-un bar.

Nu știu. Nu știu ce să fac, dar până la urmă accept pentru Björn. Bine, de ce să nu recunosc, și pentru mine?!

Dar când Judith este pe cale să se întoarcă pentru a pleca, o opresc și o întreb:

– Draga mea, ai telefonul mobil la tine?

– Încărcat sută la sută, spune ea, arătându-mi-l.

Încuviințez și, deși am chef să stau cu Björn într-un bar, sunt îngrijorat că o las singură.

– Vrei să merg cu tine? spun eu.

– Nu.

– Sigur? insist eu.

– Sigur...

– Dar...

Judith îmi acoperă gura cu mâna ei. Apoi se uită la Björn cu obrăznicia ei obișnuită și exclamă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Björn, cum l-ai putut suporta atâția ani?

Prietenul meu zâmbește și eu la fel, iar acesta spune dintr-odată:

– Sincer, nu știu.

Râzând, în cele din urmă realizez cât sunt de obsedat de control și de faptul că Judith va face doar câțiva pași fără mine, dar, chiar și așa, înainte de a pleca, îi spun, uitându-mă la ea:

– Sună-mă și în două secunde voi fi acolo unde vrei.

– Bine...

– Și să nu te încarci. Comanzi cumpărăturile pentru acasă așa cum facem de obicei, ne-am înțeles?

– Da, tati, răspunde ea, făcându-mi cu ochiul, în timp ce se îndepărtează.

În timp ce o urmăresc pe Judith cum se îndepărtează de mine, mă așez împreună cu prietenul meu Björn la o terasă la mall. Este o scumpete cu burtica ei. În ciuda hormonilor ei afurisiți, sarcina îi șade foarte bine.

Comandăm câteva beri și Björn îi zâmbește chelneriței. Mare Casanova mai este și tipul ăsta! Cu încredere, îmi povestește despre ultima lui vizită la Sensations și eu îl ascult.

Între timp, arunc o privire pe furiș spre Judith, în timp ce intră într-un alt magazin. Este 11 iunie și, deși nașterea este programată pentru 29, sunt foarte neliniștit. Cred că mai mult decât ea, chiar dacă nu mă manifest ca un isteric, așa cum o face Jud.

Iese din magazin și o văd intrând într-altul. Apoi în altul, în altul, în altul și Björn, care, ca și mine, o urmărește, șoptește:

– Este de neoprit.

Consimt. Cu siguranță are dreptate.

Zece minute mai târziu îi pierd urma și, încercând să nu fiu un tip pisălog, pun telefonul pe masă și sunt atent la Björn. Dacă Judith are nevoie de mine, mă va suna. Comandăm apoi încă o bere și când chelnerița pleacă din nou, prietenul meu spune:

– Am vorbit ieri cu Dexter.

– Și?

Björn zâmbește. Face gestul acela cu gura despre care știu că le înnebunește pe femei și spune:

– Se pare că este scandalizat de cât de fermecat este Juan Alberto de cumnata ta, Raquel.

Zâmbesc, nu mă pot abține și el continuă:

– Deși el este și mai vrăjit. În scurtul timp în care am vorbit, a menționat-o pe Graciela de o mie de ori.

Râd. Fără îndoială, Dexter trăiește un moment dulce din viața lui romantică.

– Omule, e normal, îi spun prietenului meu. Când cineva îți atinge inima este...

– De aceea am blindat-o, se amuză el. Mă uit la voi și, deși îmi place să văd că sunteți fericiți, simt că v-ați pierdut independența.

Consimt. Björn are dreptate într-un fel, dar îi răspund:

– Asta se va schimba în ziua în care o femeie te va surprinde!

– Mă îndoiesc de asta. Nicio femeie nu mă surprinde.

Zâmbesc. La fel gândeam și eu până când femeia mea însărcinată și plină de hormoni a apărut în viața mea și spun în glumă:

– Nu, prietene. Nu te îndoi. În ziua în care femeia potrivită îți va tăia calea, îți vei da seama și ceva din tine îți va spune că este ea. Vei vedea!

Björn mă ia peste picior, iar când o frumoasă blondă într-o fustă scurtă trece pe lângă noi, amândoi se privesc, zâmbesc și, coborând tonul vocii, spune în șoaptă:

– Ai dreptate. Instinctul meu tocmai mi-a spus că o vreau pe blonda aceea, goală și în patul meu... I-ai văzut picioarele?

Amuzat, zâmbesc; într-adevăr, are picioare frumoase. Dar, când să-i răspund, luminile din mall clipesc și se sting.

– Uau... o pană de curent! spune Björn.

Din fericire, nu este prea târziu și încă există lumină din exterior, dar mă uit în jurul meu și șoptesc, simțindu-mă inconfortabil atunci când văd că se aprind luminile de urgență:

– Sper că au lumină acolo unde se află Jud.

– Sigur că da. Nu îți face griji.

Zâmbesc. Björn are dreptate.

Continuăm să vorbim despre femei și sentimente. În prezent sunt specialist mai ales în cea din urmă categorie. Apoi telefonul meu se aprinde și văd fața frumoasă a lui Jud pe ecran.

Mă grăbesc să-i răspund și, oftând fericit să văd că mă sună, o salut:

– Bună, draga mea!

– Eric, nu te speria...

Mă ridic brusc.

Deja m-am speriat!

Mi-a spus suficient!

Björn, care este lângă mine, se ridică din inerție și se uită la mine. Știe că ceva nu este în regulă. Mă întreabă, dar nu pot răspunde, apoi reușesc să spun, ridicând vocea:

– Cum adică să nu mă sperii?

– Ce se întâmplă? insistă Björn, alarmat.

Dar nu răspund și, privind în jur în căutarea fetiței mele, insist:

– Unde ești? Ce se întâmplă?

Fetița mea nu răspunde. Doar o aud respirând.

La naiba, ce copleșitor!

Respiră ciudat.

Ce se întâmplă cu ea?

Părul de pe corpul meu se ridică. Inima îmi bate cu putere. Mâinile încep să-mi tremure și, când simt că ceva o să mi se întâmple din cauza tensiunii, aud o voce ciudată la celălalt capăt al telefonului care spune:

– Sunt Mel.

Mel?! Cine naiba e Mel?

Dar, înainte ca eu să pot deschide gura, continuă:

– Sunt cu soția ta în liftul din spatele mallului. S-a luat curentul și i s-a rupt apa. Cheamă o ambulanță, acum!

La naibaaaaaaaaaa!

Sunt paralizat.

Cui i s-a rupt apa și este prins într-un lift?

Nebun, înnebunesc!

Dar oare cu Judith nimic nu poate fi normal?

Nu știu unde să mă duc.

Mă mișc ca un tâmpit în cercuri, în timp ce Björn, văzându-mi nedumerirea, caută la mine răspunsuri pe care nu sunt în stare să i le dau, și apoi întreb:

– Cum este ea? Soția mea este bine?

Aud respirația rapidă a lui Judith, știu că este ea, iar vocea străinei insistă:

– Liniștește-te...

Dar nu, nu mă pot liniști.

Cum să mă liniștesc?

Lui Judith i s-a rupt apa, nu sunt cu ea și, pe cât îmi stă în putință, îi spun lui Björn ce se întâmplă, iar el se schimbă la față ca mine și văd că își duce mâinile la cap.

La naiba... la naiba...

Ca un nebun, tot întreb. Dau ordine fără să îmi dau seama, până când străina mă întrerupe și, cu o voce calmă, spune:

– Am spus să te liniștești. Sunt cu ea și totul va fi bine.

Imediat după aceea, comunicarea este întreruptă. Rahat! Și, ca un prost, mă uit la telefon.

– Unde este Judith? întreabă Björn în grabă.

Mă mișc, mă uit în jurul meu și, dezorientat, răspund:

– Închisă în liftul din spatele mallului.

Amândoi ne uităm imediat în ambele sensuri, căutând nenorocitul de lift.

Stânga sau dreapta?

La ce spate se referea acea femeie?

Unde trebuie să mergem?

În acel moment, Björn o cheamă pe chelneriță, o întreabă unde sunt alte lifturi și, când aceasta îi spune, prietenul meu lasă banii pe masă pentru a plăti berile și, trăgându-mă după el, îmi spune:

– Acolo... trebuie să fie acolo!

Fără să pierdem timpul, amândoi alergăm în spatele mallului. Sunt isteric. Ce face Judith cu o străină închisă într-un lift?

Văd că Björn vorbește la telefon. Îl aud cum cheamă o ambulanță și îi mulțumesc. Îi foarte mulțumesc. Eu sunt paralizat, buimac.

Ca un nebun care nu vede, traversez mallul, iar în spate văd liftul. Este oprit între etaje și Björn, văzându-mi expresia, spune:

– Liniștește-te! Totul va fi bine.

Dar nu, nu sunt liniștit.

Văd niște tipi, cât patru dulapuri, care încearcă să deschidă ușa liftului. Dar nu reușesc și disper.

Soției mele însărcinate i s-a rupt apa și ea este înăuntru!

Björn îmi cere din nou să mă calmez. El mă cunoaște și știe ce simt.

Faptul de a nu putea controla așa ceva îmi roade sufletul și, când mă apropii de lift, urlu ca un nebun:

– Unde sunt cei de la serviciile de întreținere ale mallului?

Nimeni nu spune nimic. Doar cei patru tipi încă încearcă să deschidă ușa, însă, dintr-odată, revine lumina și Björn privindu-mă, spune:

– Gata, o să fie bine. O să fie bine.

Dar nu. Nu este.

Până când nu o voi vedea pe Judith, până când nu o voi avea lângă mine și totul va fi sub control, nu pot fi calm.

Transpir. Tremur.

Neputința pentru ceea ce s-a întâmplat, mă tulbură și deodată ușile liftului se deschid, dar cei patru tipi solizi nu mă lasă să văd.

Ce naiba fac?

Îmi croiesc drum printre ei. Trebuie să fiu cu soția mea.

În sfârșit, o văd. Ea este așezată pe podea, cu o expresie de durere.

O, micuța mea!

Nu arată prea bine la față.

Mă sperii și mai mult, dar mă apropii de ea și mă aplec, pentru a fi la înălțimea ei și, atingându-i fața, întreb:

– Draga mea? Ești bine?

Dar nu. Nu este.

Expresia ei îmi spune totul, iar atunci când durerea pare să scadă, își zgârie gâtul, care este roșu și plin de umflături.

E de rău... e de rău...

Aud voci în spatele meu și când mă uit, îl văd pe Björn certându-se cu cea despre care cred că este Mel. Sunt pe cale să spun ceva când Judith, care se uită la ei, zâmbește.

Zâmbește?!

Oh, femeia asta o să mă înnebunească. Plânge, zâmbește, simte durere... toate în același timp!

Björn și bruneta continuă să se certe. E o luptă între orgolii, dar nu mă interesează ei; cea care mă interesează este fetița mea, care își schimbă din nou, brusc, starea, se uită la mine și, strivindu-mi mâna, spune:

– Uau, Eric...

Oh... oh... oh...

Acest „Uau, Eric" mă înnebunește și, fără să-mi iau ochii de la ea, strig:

– Björn, sun-o pe sora mea și spune-i că mergem la spital!

Prietenul meu încetează să se mai certe cu bruneta pentru a face ceea ce i-am cerut, dar în acel moment Judith, respirând ca un câine, mă lasă să-mi dau seama că se simte groaznic.

Două secunde mai târziu, prietenul meu îmi spune că Marta ne așteaptă, iar fata brunetă, care este într-adevăr Mel, întreabă:

– Dar unde este nenorocita de ambulanță?

Exact!

Unde naiba e?

Și, uitându-mă la Björn, care transpiră la fel de mult ca mine, văd că sună din nou și câteva secunde mai târziu spune:

– Au prins un ambuteiaj, dar sunt pe drum.

Mel mă întreabă la ce spital vreau să merg. Îi spun imediat că la Frauenklinik München West și o văd că ea încuviințează. Apoi Mel le spune ceva celor patru dulapuri întrupate care au încercat să deschidă liftul, în timp ce Björn se apleacă și, privind-o pe Judith, întreabă:

– Ce faci, scumpete?

Durerea se vede din nou pe fața lui Jud, care răspunde:

– Nenorocită și speriată.

Björn și cu mine ne uităm unul la altul, nenorociți și speriați suntem și noi. Dar acum cea mai importantă este Jud, iar prietenul meu șoptește, privind bruneta:

– De unde a venit Superwoman?

Jud râde. Râde din nou?

Mel se oferă să ne ducă la spital. Sunt pe cale să răspund când Björn spune că ne va duce el și încep o dezbatere despre cine va ajunge primul, numindu-se reciproc Catwoman și James Bond.

Mă îmbolnăvesc!

În cele din urmă, Judith este cea care alege cu cine să meargă și, în mod surprinzător, o alege pe Mel.

Asta îl doare pe Björn. Nu spune nimic, dar știu că îl doare.

Cu grijă, îmi iau soția în brațe și ne grăbim spre parcare. Acolo, ajungem la un Hummer negru și, după ce urcăm, Jud se plânge din nou. Mașina pornește și plecăm cu viteză maximă, fără Björn, care ne urmează în mașina lui.

Cu ajutorul lui Mel, o fac pe Judith să respire și, când ajungem la spital, simt că eu sunt cel care respiră când o văd pe sora mea care ne așteaptă la ușă cu un scaun cu rotile.

Am ajuns!

Odată ce ieșim din mașină, Judith îi ia mâna lui Mel.

Vorbesc, își iau rămas-bun, iar când bruneta pleacă, intrăm grăbiți în maternitate și, de acolo, într-o cameră.

Ginecologul apare și, după ce o face pe fetița mea să sufere, ne spune că totul merge bine și că peste puțin timp se va întoarce. Când pleacă, Judith începe să plângă. Nu... nu... nu... Se plânge, țipă la mine că o doare foarte mult, că vrea anestezie, că vrea să fie scoasă Medusa și eu nu pot decât să o privesc, să o răsfăț și să o liniștesc.

Dar continuă să țipe. Este scăpată de sub control. Acum mă trimite la plimbare, acum mă iubește nebunește. Hormonii! Afurisiții de hormoni!

O chem pe asistentă și îi cer să-i facă o anestezie soției mele, dar nu-mi acordă nicio atenție. E o... ! Deși, atunci când încerc să mă liniștesc, îmi imaginez că este obișnuită cu toți tații care dau directive și cu toate mamele isterice.

Ce slujbă mai are și ea.

Timpul trece și nimeni nu apare pe aici. Încerc să o distrag pe Judith în orice fel pot. O fac să respire așa cum ne-au învățat ei la cursurile Lamaze, dar tot ce-i spun intră, așa cum ar spune ea, pe o ureche și iese pe cealaltă!

O, cât de rebelă este!

Când sunt la un pas de infarct, ușa se deschide și medicul intră.

Omule, în sfârșit!

O verifică din nou pe Judith și închid ochii ușurat când o aud spunând că îi vor face anestezie pentru că bebelușul se grăbește să iasă.

Da!

Între plânsete, râsete, gemete și insulte, dragostea mea îmi cere să nu mai avem copii. Mă obligă să îi promit și așa fac. Îți promit tot ce vrea. Nimeni nu ar putea refuza așa ceva.

Câteva minute mai târziu, intră un băiat pe nume Ralf și mă înspăimânt când văd seringa uriașă pe care o aduce.

La naiba, ce înfricoșător!

Judith se uită la ea... se sperie, dar nu spune nimic. Mai bine.

Când Ralf termină cu anestezia, micuța mea zâmbește. Asta mă face să intuiesc că nu a fost dureros și când, zece minute mai târziu, glumește, îmi dau seama că funcționează! Anestezia funcționează!

Cu Judith mai liniștită, o rog pe mama să treacă și să aducă lucruri pentru Medusa. Apoi o sun pe Simona, care, isterică, îmi spune că va merge cu ea la spital.

Jud îl cheamă apoi pe tatăl său și, așa cum era de așteptat, bietul Manuel se emoționează. Fiica lui va fi mamă!

Soția mea zâmbește. Vorbește cu sora ei – ce zâmbet frumos are! – și, când îmi dă telefonul, socrul meu este la capătul celălalt și șoptește cu o voce tremurândă:

– Spune-mi că e în regulă.

Consimt și zâmbesc.

– Da, Manuel. Este bine și pe cele mai bune mâini.

O aud pe cumnata mea Raquel pe fundal – la cât de gălăgioasă este, cum să nu o aud – și spun:

– Nu este nevoie să căutați un zbor. Voi trimite acum avionul meu să vă ia din Jerez.

– Ești sigur, băiete?

Zâmbesc, socrul meu nu cere niciodată nimic și insist:

– Sunt sigur, Manuel. Îi voi da numărul tău de telefon pilotului meu, astfel încât acesta să te anunțe când va sosi.

– Mulțumesc, Eric! spune el emoționat.

Închid, zâmbesc și-mi sărut fetița. Faptul de a o vedea liniștită și fără dureri este cel mai bun lucru din lume; apoi ușa dormitorului se deschide și ea spune:

– Ia te uită... James Bond este aici!

Björn pufnește. Intră încălzit. Este clar că i-a fost imposibil să țină urma Hummerului.

Îmi dau seama după fața lui că încă este supărat din pricina invectivelor pe care i le-a dedicat bruneta de la mall și, fără să spună ce gândește cu adevărat, se apropie de soția mea și întreabă:

– Cum te simți?

Judith îl anunță că este în regulă și vorbim despre deplasare, de rapiditatea cu care am ajuns cu acei necunoscuți și, când o laud pe Mel, Björn spune supărat:

– Trebuie să fi fost insuportabil.

Nu spun mai multe.

Este clar că ea și Björn nu vor fi niciodată prieteni, iar eu schimb subiectul.

După o vreme, sosește mama cu Flyn și Simona. Apoi intră Norbert. Toată lumea este nervoasă și în așteptare, ca toți ceilalți, iar când ginecologul intră și spune să mergem în sala de nașteri, mi se înmoaie dintr-odată picioarele.

Oh, leșin!

Dar ce se întâmplă cu mine?

Mă agăț de pat fără să spun un cuvânt, astfel încât să nu-mi vadă slăbiciunea, când medicul mă ia și, despărțindu-mă de fetița

mea, care îmi lansează un sărut, mă ia cu ea să mă „facă frumos". Dar unde mergem?

Intrăm într-o cămăruță și ea îmi dă niște botine pentru picioare, o pălărie și un fel de pijama, toate verzi.

Cât de dezgustător! Ce ridicol!

Dar, fără să cârtesc, le îmbrac și, imediat ce termin, medicul îmi spune privindu-mă:

– Nașterea pare a fi ușoară și normală. Dar, dacă ceva se complică, îți voi cere să părăsești sala de operații și va trebui să o faci imediat, ai înțeles?

Sunt paralizat. Picioarele îmi tremură din nou, dar, când să protestez, ea adaugă:

– Totul este în regulă, Eric. Dar am nevoie să înțelegi că, dacă văd că ceva nu este în regulă, atât tu, cât și echipa mea și cu mine trebuie să fim rapizi, bine?

Dau din cap aprobator. Desigur.

Fără să vorbesc, mă duc în sala de operații, unde este fetița mea, care zâmbește, văzându-mi înfățișarea ridicolă. Din fericire, nu are telefonul mobil la îndemână, că altfel nimeni nu m-ar scăpa de la o fotografie.

Timpul trece și travaliul se accelerează.

O ajut pe Jud cât pot și, deși văd că este obosită și că nu are dureri, nu încetez să încerc să o înveselesc. Are nevoie de mine. Împinge... împinge... împinge... respiră... Apoi, brusc, văd ceva ieșind și... la naibaaaa, e un cap!

Mă uit la capul Medusei și o spun entuziasmat. Jud zâmbește, dar încă respiră... respiră.

Din nou, împinge... împinge... împinge... respiră... și după o mulțime de împingeri și respirații, după o împingere uriașă care mă lasă surprins de puterea soției mele, văd cum un micuț corp roz iese din ea și observ că ochii mei se umplu de lacrimi.

În fața mea este Medusa! Medusa mea! Și, când o fac să plângă, simt cum mi se revarsă lacrimile. Sunt un pămpălău!

– Este un băiețel. Un frumos băiețel, spune medicul.

Încântat, emoționat, îndrăgostit și fericit, mă uit la soția mea. Amândoi zâmbim. Este un blondin. Un voinic, și nu o brunetică, așa cum spuneam eu, dar sunt fericit, nespus de fericit. Apoi, medicul mă îndeamnă să tai cordonul dintre soția mea și fiul nostru.

Fac asta. O fac speriat și emoționat și, când mă întorc alături de Jud, care nu ne-a văzut încă bebelușul, o sărut și, fericit cum nu am fost niciodată în viața mea, spun în șoaptă:

– Îți mulțumesc, draga mea, este o scumpete. O scumpete!

O secundă mai târziu, medicul îl așază pe micuț pe burta lui Judith și, observând fața fetiței mele atunci când îl vede pe fiul nostru pentru prima dată, mă umplu de dragoste. În fața mea am ceea ce iubesc cel mai mult în această viață și zâmbesc când aud cum vorbește în balenă.

Emoționat, o sărut. O ador. Îi ador.

Întâlnirea cu ea a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, iar acum fiul nostru a devenit cel mai minunat lucru. Deși nu spune nimic, știu că gândește la fel ca mine. Asistenta îl ia pe cel mic, îl cântărește și ne spune:

– Trei kilograme și șase sute de grame.

Încântat și mândru, o sărut din nou pe soția mea. Fericirea ne invadează, în timp ce, emoționați, comentăm ceea ce s-a întâmplat, fără să putem crede.

Suntem părinți!

Este un băiat, mare, sănătos, frumos și blond ca mine!

Râdem de asta când asistenta îl pune pe băiețelul nostru în brațele lui Judith și ea îl sărută.

Ce moment frumos!

Și acest lucru devine mai special atunci când femeia pe care o ador mă privește și, cu acel zâmbet pe care îl are doar ea în lume, spune:

– Va purta numele tău, Eric Zimmerman.

Zâmbesc. Zâmbesc ca un prost, ca un adevărat prost. Și sunt fericit!

27

Micul blondin crește și este hrănit cu biberonul.

Așa a decis soția mea și eu sunt de acord. Mai mult, chiar îmi place, pentru că așa îl pot hrăni și eu, ca ea să se poată odihni.

Primele zile sunt grele. Epuizante.

Bebelușul ne ocupă tot timpul și, deși încercăm să avem o secundă pentru noi, este imposibil. Copilul ne absoarbe o mie la mie și, când adoarme, noi cădem lați ca niciodată.

Până și eu dorm!

Suntem proaspeți părinți.

Ne speriem din orice motiv, deși eu mai mult. Uneori Judith se uită la mine și știu că întrec măsura cu sperieturile mele. Încerc să mă calmez, dar eu așa sunt, nu mă pot abține! Cu toate acestea, oricât de incredibil ar părea, pe măsură ce zilele trec, învățăm să identificăm rapid sunetele și plânsetele lui Eric.

O fi al șaselea simț?

Dintr-odată, trec de la a lua copilul în brațe cu teama de a nu-l scăpa la a-l lua de parcă aș fi făcut asta toată viața și mă surprind foarte mult.

La naiba, chiar nu o fac rău deloc!

* * *

Zilele trec, iar eu și Jud încercăm să ne facem timp. Avem nevoie unul de celălalt. Ne dorim reciproc. Dar este imposibil să ne găsim un răgaz. Când nu este cel mic, este Flyn sau orice altceva, cert este că nu avem un moment pentru noi înșine și nu mai pot suporta. Îl solicit, îl comand. Așa că vorbesc cu mama și îi cer să

vină într-o noapte să stea cu nepoții ei. Ea acceptă fericită și spune să-i spun data.

Dar epuizarea ne poate bate și nu ne hotărâm niciodată în ce noapte să ieșim.

Socrul meu și cumnata mea vin să ne viziteze adesea din Spania. Inutil să spun cât de fericit este Manuel că are în sfârșit un nepot. Își adoră cele două fiice și nepoate, dar un băiat, așa cum spune el, era ceea ce îi lipsea în viață, iar micuța lui brunetă i-a îndeplinit această dorință.

Mel, femeia pe care am întâlnit-o în ziua nașterii, o vizitează în mod regulat pe Judith. Este stewardesă și are o fetiță pe nume Samantha, dar îi spunem Sami, o blondă drăguță care mă amuză tare mult.

I-am menționat acest lucru lui Björn. I-am spus că bruneta cu care nu a avut un feeling bun în puținele dăți în care s-au văzut este acum prietena lui Jud, iar el, cu un gest morocănos, mi-a cerut să-l anunț când vine Catwoman în vizită. Nu vrea să se sincronizeze cu ea.

Rămân cu gura căscată. Mel este o femeie frumoasă, dar este clar că soarta nu-i vrea nici măcar ca prieteni. Poate că așa e cel mai bine, pentru că împreună ar fi o altă bombă cu ceas cum suntem Jud și cu mine.

***

Timpul trece, soția mea se recuperează ca o campioană și hormonii ei sunt din nou sub control. Trăiască controlul hormonal! S-au dus plânsetele, furia și prostiile care mă înnebuneau.

Dar, din moment ce fetița mea trebuie să dramatizeze întotdeauna ceva, acum, pe lângă bunăstarea bebelușului, este îngrijorată de kilogramele pe care nu le-a pierdut încă. Asta nu contează pentru mine, ea este frumoasă și sănătoasă și acesta este cu adevărat singurul lucru important.

* * *

În cele din urmă sosește și ziua escapadei noastre.

Prima după multe... multe săptămâni.

Mama vine acasă și, de-ndată ce îl lăsăm pe micul Eric adormit și sub grija bunicii sale, care m-a făcut de o mie de ori *plictisitor și pisălog* înainte de plecare, frumoasa mea soție și cu mine ne bucurăm de noaptea noastră. Doar noi.

În garaj, Susto și Calamar ne urează, de asemenea, o seară grozavă și, în timp ce conduc prin München, râdem pentru că nu ne putem opri din a vorbi despre bebelușul nostru. E atât de uimitor...

Când ajung la un hotel drăguț, Judith este surprinsă, iar eu zâmbesc. Îi explic că vom lua cina în cameră și ea comentează cu amuzament când urcăm în lift:

– Uau... domnule Zimmerman!

Zâmbesc, știu ce ne dorim amândoi și șoptesc:

– Va fi noaptea noastră.

Noaptea noastră dorită...

Noaptea noastră mult așteptată...

De câte ori nu mi-am dorit să vină acest moment!

Au fost luni complicate, grele, dificile, dar gata, suntem aici și mă voi bucura de soția mea și de complicitatea noastră ore în șir, până când vom fi atât de epuizați, încât niciunul dintre noi nu se va mai putea mișca.

Fericiți și îndrăgostiți, intrăm în cameră. Am emoții. Parcă aș fi un școlar la prima lui întâlnire. Și Judith zâmbește și exclamă, arătând spre o masă:

– Uau... eticheta roz!

Amuzat, dau din cap aprobator: știu cât de specială este acea sticlă cu care am surprins-o într-o zi din trecut; dar, în acel moment, Judith își lasă geanta să cadă pe podea.

Dorință!

Privirea ei mă anunță că se consumă și, întrucât am nevoie de intimitate și de apropierea ei, o prind, o lipesc de corpul meu și o sărut.

La naiba, da!

O sărut în felul acesta atât de al nostru, atât de unic, atât de intim pentru noi, iar când termin și îmi spune că vrea să treacă la desert, nu ezit. Trecem la el.

Emoționat și dur ca piatra, îi cer soției mele să se dezbrace.

Ea se întoarce cu senzualitate.

Ce priveliști frumoase îmi oferă!

Cât de prețioasă este micuța mea!

Cu bucurie, trag fermoarul rochiei pe care și-a pus-o și aceasta cade pe podea.

Exaltare!

Ne privim...

Zâmbim...

Și, citindu-i în ochi, o iau în brațe și o duc în pat.

În seara asta, patul nostru!

Apoi o așez și mă dau înapoi un pas. Doi... trei...

Judith mă privește excitată și îmi scot jacheta pentru ea.

Cade la pământ...

Îmi scot cravata... Judith zâmbește.

Fără să-mi iau ochii de la ea, cu perversitate și dorință, îmi desfac cămașa nasture după nasture și, de-ndată ce este desfăcută, când văd cum ea îmi parcurge trunchiul cu o anumită ardoare, o las să cadă la pământ.

Cămașa este urmată de pantaloni și, când boxerii negri îmi părăsesc corpul, emoționat, dar sigur de mine, îi permit să mă observe, astfel încât dorința ei să devină ceva la fel de nebun și devastator așa cum este și dorința mea.

Ard de nerăbdare să o am!

Și, bucurându-mă de chipul soției mele, zâmbesc și, după ce mă apropii, mă întind peste ea și o sărut.

Un sărut...

Două...

Șapte...

Este prima noastră noapte singuri de când micul Eric a intrat în viața noastră.

Este prima noastră noapte de nebunie și pasiune după multe săptămâni.

Este prima noastră noapte... și, cu toate că știu că nebunia ne va lua în stăpânire, trebuie să fiu precaut. Ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc este să-i fac rău soției mele după naștere.

– Mă înnebunești, micuțo!

Ea zâmbește.

– Ador sânii tăi, pielea ta...

Nu continui... Îi sug sfârcul drept cu plăcere, în timp ce ea își trece degetele pe coapsele mele, făcându-mă să tremur de plăcere.

Căldura ne invadează, ne preia corpurile și, după ce mi-am eliberat gura și sfârcul și i-am spus tot ce vreau să fac în seara asta, închei:

– Nu îți vei dori să mă opresc în această viață.

Ea consimte excitată și când îi smulg chiloții tanga, zâmbim.

Jocul nostru începe.

Sărutări...

Cuvinte fierbinți...

Tentații arzătoare...

Totul, absolut tot ceea ce facem și spunem ne place, ne entuziasmează, până când ea, privindu-mă, cere cu o voce tremurătoare:

– Fă-o. Dar cere-mi-o într-un alt mod.

Zâmbesc.

Micuța mea jucătoare focoasă.

Știu la ce se referă.

Știu ce îmi cere.

Și, mulțumit că pot să-i ofer, mă uit la ea și spun cu dorință:

– Vreau să te fut.

Oh... îmi intră pe sub piele.

Judith încuviințează.

Vrea să o fut și, trecând cu încântare vârful penisului peste vaginul ei umed, o simt tremurând.

Da!

Cu toate acestea, reţin dorinţa pe care o simt să intru tare în ea. Este pentru prima dată când o facem după naştere şi, cu toate că ştiu că este bine, ceva din mine cere prudenţă.

Când nu mai pot stăpâni dorinţa pe care o am de a o face a mea, mă uit în ochii ei şi îi spun:

– Dacă te rănesc, spune-mi să mă opresc, bine?

Judith dă din cap aprobator.

Ştiu că, deşi nu spune nimic, şi ea este atentă să vadă dacă durerea nu o lasă să se bucure şi astfel, cu tact şi cu grijă, mă introduc treptat în interiorul ei.

Daaaa!

Oh... ce plăcere!

Cât timp a trecut de când nu am mai simţit această minunată opresiune. Da!

Fără să-mi iau ochii de la ea pentru a observa orice schimbare, mă uit, în timp ce fetiţa mea geme şi se relaxează. Nu există durere. Plăcerea îi preia corpul şi, când închide ochii pentru a se abandona în braţele mele, îi cer:

– Uită-te la mine!

Ea se supune. Îşi fixează ochii ei căprui încântători asupra mea şi erecţia mea devine din ce în ce mai tare, până în punctul în care cred că voi exploda.

Mă mişc...

Se mişcă...

Ne mişcăm...

Căutăm plăcerea momentului în aşa fel încât disperarea de a fi noi începe să scape de sub control, aşa că mă opresc şi întreb:

– Te doare?

Ea neagă, mă îndeamnă să continui cu o voce plină de dorinţă, iar eu continui. Mă scufund mai mult în ea. Şi mai mult... şi mai mult...

Corpul meu începe să tremure. Controlul pe care încerc să-l am, încetul cu încetul şi odată cu profunzimea atinsă, se pierde, se

topește, în timp ce simt cum ea toată palpită sub mine, până când Judith mă prinde de fund, se împinge în întregime în membrul meu și îmi amintește că nu mai este gravidă și că nu o doare nimic.

La naiba, ce brută este soția mea!

Cu toate acestea, auzul acestor vorbe mă eliberează. Eliberează în cele din urmă abținerea pe care a trebuit să o exercit timp de prea multe săptămâni și mă scufund din nou, și din nou, și din nou în ea cu desfătare, cu plăcere și cu dorință.

Judith țipă mai mult... cere mai mult... iar eu, vibrând, îi ofer...

Animalele sexuale, nebune și pasionale care se află în interiorul nostru ies la iveală și lumea se clatină sub picioarele noastre.

Da!

Astfel sunt eu și fetița mea.

Da!

Ne place să ne-o tragem așa. Dur. Puternic. În felul nostru.

Ne abandonăm vrăjii momentului.

Nu vrem să facem dragoste, vrem să ne futem. Și, mulțumiți, o facem fără îndoială, fără teamă. În sfârșit, o facem din nou!

Ne privim unul în ochii celuilalt în timp ce, înfipt între coapsele soției mele, ea îmi oferă acces deplin în interiorul ei. Ne bucurăm că ceea ce am visat a devenit, în cele din urmă, realitate.

Nu știu de cât timp suntem astfel...

Nu știu cât durează acest moment...

Știu doar că, atunci când terminăm, după un punct culminant incredibil, o aud pe Judith șoptind:

– Halucinant!

Dau din cap aprobator, nu mai am aer.

– Da.

Râdem.

Ea spune din nou „halucinant", iar eu, încins de ceea ce s-a întâmplat, zâmbesc ca un prost, în timp ce-mi pun mâna pe burta ei și confirm:

– După cum spui tu, micuțo, senzațional!

Amuzați, ne îmbrățișăm, ne sărutăm. Suntem încă în viață. Suntem încă împreună și asta este ceea ce contează pentru noi. Și, dorind mai mult, mult mai mult, o ridic din pat și, luând-o în brațe, șoptesc:

– Voi face ceva ce ne dorim amândoi.

Judith zâmbește. Știe că voi dezlănțui animalul care se află în mine și, când spatele ei este lipit de perete, o întreb, când îi văd chipul:

– Îți place așa?

Ea dă din cap aprobator.

Știu cât de mult îi place să fac asta și, punându-mi penisul meu din nou în ea, mă întâmpină cu desfătare în timp ce oftează și înnebunește la fel ca mine.

La naiba!

O dată... de două... de șapte... de zece... de cincisprezece ori la rând mă adâncesc în ea. Nu am sfârșit. Sunt atât de încărcat de energie încât nu mă opresc. Jud mă apasă pe corpul său, îmi mușcă gâtul, umărul și îmi cere tot mai mult în timp ce îi simt umezeala fluidelor și aspirația vaginului său.

Colosal!

Încântat, îi dau o palmă ușoară. Soției mele îi place să-i dau astfel de palme și, când se uită la mine, ne-o tragem. Ne-o tragem ca nebunii până când un alt orgasm devastator, dar minunat ne anunță că am atins plăcerea maximă și suntem epuizați.

Întregul corp îmi tremură.

Nu sunt pregătit, dar sunt dispus să mă antrenez tare. Foarte tare.

Zâmbind, îi spun asta. Ea se înscrie la antrenament și mergem la duș. Avem nevoie.

Cu toate acestea, de-ndată ce intrăm acolo și pasiunea ne cuprinde din nou, dar din pricina amorțelii pe care o am în picioare, ajung să stau pe vasul de toaletă, cu Judith deasupra mea. De data aceasta ea este cea care mi-o trage cu plăcere, sălbăticie și devotament.

Îmi ador soția!

Când terminăm, ne facem duș, râdem și ieșind din baie, pregătesc ceva de băut. Avem trei runde fără oprire și, amuzați, glumim pe această temă. Dar de la glumă trecem la râsete, de la râsete la sărutări și de la sărutări la runda a patra.

Suntem însetați!

După momentul nebunesc, vorbim goi în pat timp de o oră. Deși nu ne-am despărțit în ultimele câteva săptămâni, avem multe lucruri de spus unul altuia. Faptul de a face față hormonilor nu a fost ușor pentru niciunul dintre noi, dar în cele din urmă am trecut peste asta.

– A fost de nesuportat.

Zâmbesc. Nu trebuie să spun ce gândesc, ea știe și insistă:

– Chiar așa, dragul meu... îmi pare rău că m-am purtat ca o isterică nebună hormonală ieșită din minți.

Zâmbesc din nou și, sărutând-o, afirm:

– Asta nu mai contează, draga mea. Din nou tu, nebuna mea Judith, ești aici.

Fetița mea zâmbește. Îi place ceea ce aude și mă sărută. Mă sărută cu dorință, cu pasiune, cu nebunie și, când termină, se uită în ochii mei și șoptește:

– Și acum vreau să fac dragoste.

Consimt. Și eu la fel.

Cu încântare, ne sărutăm, până ne dor gurile pe amândoi și, cu o seninătate incredibilă și senzuală, facem dragoste unul cu celălalt. O facem cu entuziasm, fascinație, farmec și liniște, multă liniște.

Cu drăgălășenie, ne degustăm, ne răsfățăm, ne alintăm. Totul dintre noi este puțin și când punctul culminant ne ajunge din urmă din nou, rămânem îmbrățișați și, timp de câteva minute, ne uităm unul la altul.

Ea și cu mine.

Eu și ea.

Ceea ce este între noi este unic, magic și irepetabil.

Câteva clipe mai târziu, după ce ne revenim și suntem înfometați, și nu doar după sex, decidem să comandăm ceva prin room service,

iar când ne aduc niște sendvișuri și o altă sticlă cu etichetă roz, mâncăm și bem.

Vorbim, comunicăm și verbal, nu doar prin corpurile noastre. Menționez faptul că Björn mi-a spus că peste câteva zile va avea loc o petrecere la Sensations.

În timp ce spun asta, chipul lui Judith mă face să râd. Fata mea este extraordinară. Îmi place că este așa.

Faptul de a vorbi despre asta și de a ne imagina ce vom face la acea petrecere ne face să ne sărutăm, să ne atingem, să ne... Fără îndoială, vom merge.

Telefonul meu sună.

Sărim amândoi.

Mă uit la ceas. Trei dimineața.

Cine sună la ora asta?

Dar imediat ce spun asta în gând, fața mea se contractă și mă gândesc la bebelușul nostru. După expresia lui Jud, știu că gândește la fel ca mine și, alarmați, sărim din pat în căutarea telefonului, dar eu îl găsesc înainte și răspund.

– Eric...

Acea voce...

– Eric...

– Da, reușesc să răspund.

– Sunt Raquel... Îmi pare rău că te trezesc la ora asta... dar...

Raquel?!

De ce mă sună Raquel pe mine la ora asta?

Mă uit la Judith cu gura căscată. Faptul că sora ei sună la această oră mă face să presupun că s-a întâmplat ceva nu foarte bun, așa că, fără să-i menționez numele, îi fac semn lui Jud să se calmeze și întreb:

– Ce se întâmplă cu tine?

– Oh, Eric... sunt la aeroportul din München.

Ce?!

Înțeleg din ce în ce mai puțin și continuă precipitată:

– Fetele sunt în vacanță cu tatăl lor și tatăl meu este în Jerez, iar eu... eu...

– În München, închei eu fraza pentru ea.

– Oh, Eric... Oh, Eric... mă simt rău... Foarte rău!

Acestea fiind spuse, începe să plângă și eu nu mai înțeleg ce spune. Plânge și vorbește repede în același timp, cum să o înțelegi!

Mă îndepărtez de soția mea, dar ea mă urmărește. Nu știu ce face Raquel plângând la aeroportul din München în acest moment și, pregătit să rezolv orice problemă, mă uit la chipul furios al lui Judith pentru că nu știe ce se întâmplă și spun:

– Nu te mișca de acolo, venim imediat.

De-ndată ce închid, mă întreabă Judith cine era, și îi spun că nu era mama mea, așa că micuții Eric și Flyn sunt bine. Dar spaima o cuprinde și, când întreabă din nou și îi spun că era sora ei, cască ochii mari și se sperie. Se sperie foarte mult.

Pe cât îmi stă în putință, o informez, fără să știu dacă spun sau nu adevărul, că tatăl ei și toată familia sunt bine și o dezechilibrez cu totul când îi spun să se îmbrace pentru că trebuie să mergem să o luăm pe Raquel de la aeroport.

Ne îmbrăcăm fără să pierdem timpul. Nici măcar nu vorbim. Ne punem hainele luxoase pe noi din nou și ne îndreptăm spre aeroport.

Dar de ce se află Raquel acolo?

Pe drum, Judith este nervoasă. La fel și eu, dar încerc să mă calmez, în timp ce mi se face milă de socrul meu. Cum a putut supraviețui bărbatul acesta cu fiicele pe care le are?

Cu toate acestea, când mă uit la Jud și îi văd expresia îngrijorată, nu mă mai gândesc la Manuel și sper doar că Raquel nu este aici dintr-un motiv serios.

După ce lăsăm mașina în parcare, ținându-ne de mână, ne grăbim spre terminalul în care mi-a spus Raquel că se află. O văd în fundal. Este singură și, văzându-ne alergând spre ea, întreabă, ridicând tonul vocii:

– Veniți de la o petrecere?

În timp ce spune asta, nu știu de ce, simt că ceea ce se întâmplă nu este deloc îngrijorător și îmi dau seama imediat că minunata noapte cu soția mea a fost cel mai probabil distrusă dintr-o prostie.

Jud îmi dă drumul la mână. Speriată, ea aleargă la sora ei, care dintr-odată începe să plângă. Plânsul ei este incontrolabil.

La naiba, cum plânge!

Judith face tot posibilul să o calmeze. Și eu la fel. Și când reușim, o aud spunând:

– Oh, cuchu, cred că am încurcat-o din nou!

Nu spun nimic.

Nu știu despre ce vorbește, dar, fără îndoială, surorile Flores, când o încurcă, chiar o încurcă.

Bietul Manuel!

Fără să-i acorde timp, Judith îi ia un interviu surorii sale. Trec de la durere la discuție și, de aici, la plâns, până când, brusc, Raquel izbucnește înnebunită, în timp ce plânge fără nicio consolare:

– Sunt însărcinatăăăăăăăă!

Nuuuuuuuuuu!

La naibaaaaaaaaaa!

Ceea ce pătrunde în corpul meu mă și îngrozește.

A spus cumva *însărcinată*?

Of... acum înțeleg de unde vine și plânsul ăsta!

Mă uit la Judith.

Judith se uită la mine.

Și, fără să știu de ce (bine, știu), mă uit la soția mea, care încă internalizează bomba pe care tocmai a lansat-o cea care urlă și spun:

– Nu mai pot cu alți hormoni care plâng, scumpo, nu mai pot!

De-ndată ce spun asta, îmi dau seama cât de jalnic trebuie să arăt, iar apoi Jud începe să râdă zgomotos. Cred că tocmai și-a dat seama de cât de traumatizantă a fost problema hormonală pentru mine și, sărutându-mă, adaugă:

– Liniștește-te, Iceman. Mă ocup eu de asta.

Dau din cap aprobator, deși nu prea știu de ce.

Câteva clipe mai târziu, fetița mea o așază pe sora ei plângăreață și începe un alt interviu. În calitate de polițist, soția mea ar fi fost nemaipomenită. Dintr-odată aud un anumit nume și izbucnesc, ridicând vocea:

– Cu Juan Alberto?

Spune că bebelușul este al lui Juan Alberto?

Raquel dă din cap aprobator.

La naibaaaaaaaaaaa!

Eu și Judith ne privim.

La naibaaaa!

Iar brunețica mea, la fel de speriată ca mine, izbucnește:

– Dar ce-mi spui, Raquel?

Ei bine... ei bine... ei bine... ce bucurie, cum ar spune Jud.

Cumnata mea consimte. Și, cu un dramatism demn de Oscarul de la Hollywood, se uită la ea și spune cu o voce tremurândă:

– Exact ce ai auzit, strengărițo.

Bine... bine... bine...

Conform ultimelor mele informații, s-au despărțit din cauza distanței, deoarece, el fiind în Mexic, iar ea în Spania, era foarte complicat. Juan Alberto însuși mi-a spus ultima dată când am vorbit cu el că Raquel a decis să întrerupă relația și că el, din respect pentru Luz și Lucia, a acceptat.

Dar atunci... dacă s-au despărțit acum câteva luni, cum poate fi însărcinată?

Uimit, mă uit la ea.

Mă simt ca cel mai mare bârfitor din lume, observând-o pe cumnata mea, când ea ne spune printre sughițuri și lacrimi că, deși s-au despărțit, s-au văzut de fiecare dată când el a venit în Spania.

La naiba cu Juan Alberto!

La naiba și cu Raquel!

Nu știu ce să cred.

De bine ce am discutat cu el...

De bine ce i-am spus că nu vreau să-i complice viața cumnatei mele...

Acum chiar va trebui să-i rup capul...

Apoi, dintr-odată, în fața unui comentariu făcut de Jud, Raquel se ridică și, ca o femeie posedată, începe să strige în aeroport:

– Nu trebuie să-i spun nimic mexicanului! Absolut nimic!

Mamăăăă... ce-i pe capul nostru!

Îmi ating capul. Melodramele mă copleșesc și, fără îndoială, mă aflu în fața reginei dramei.

Jud încearcă să-și liniștească sora.

Încerc și eu.

La naiba, câtă energie consumă surorile Flores!

Și, încercând să o ajung din urmă pe Judith, care, după fața ei, văd că e pe cale să spună ceva ce o va lăsa pe Raquel tremurând, îi spun:

– Liniștește-te, femeie, calmează-te!

Se uită la mine.

Of... ce privire!

Se mișcă.

La naiba... Cred că se gândește să-mi tragă o palmă, când țipă la mine:

– Nu am chef să mă liniștesc!

La naibaaaaaaaaaa, alta ca sora ei!

Și când mă uit la soția mea, care stă tăcută lângă mine, îmi spune cu un zâmbet angelic:

– Nu o lua în seamă, dragul meu. Știi, hormonii.

Mă cac pe hormonii nenorociți și pe mama care i-a făcut!

Nu din nou. Nu voi mai trece prin asta!

Dar, convins că este imposibil să lupți împotriva acelor blestemate, mă răstesc:

– La naiba cu hormonii!

Rachel plânge. Strigă. Urlă.

Toată lumea din aeroport se uită la noi.

La naiba!

Sunt atenți la melodrama pe care am pus-o în scenă. Și eu, expert în nenorocita problemă hormonală, încerc să o înțeleg, jur că încerc, până când, obosit de atâtea lacrimi, plângeri și drame, o iau pe Raquel de braț și spun:

– Haide, să mergem acasă. Ar trebui să te odihnești.

Călătoria la întoarcere este exasperantă.

Acum plânge, acum se cacă pe toată familia lui Juan Alberto, acum râde în hohote cu Jud.

Mă deconcertează!

În timp ce le ascult vorbind, ceva din mine îmi spune că trebuie să rezolv această problemă. Din câte văd, Raquel nu intenționează să-i spună nimic lui Juan Alberto. Dar nu, nu voi permite asta și mai puțin cu afurisiții de hormoni implicați.

De îndată ce ajungem acasă și îi salutăm pe Susto și Calamar, Judith se îndreaptă către una dintre camerele pentru oaspeți, împreună cu sora ei, iar eu mă duc direct la birou. Am nevoie de un whisky.

După ce mi-l pregătesc, din inerție mă așez la masa mea de lucru. Mă uit la laptopul meu, care, ca întotdeauna, este deschis și conectat și, după ce verific să nu am niciun e-mail important, văd ce oră este și fac un calcul mental cu ora din Mexic.

Mă gândesc... Nu știu dacă ceea ce mă gândesc să fac este sau nu ceea ce trebuie, dar până la urmă o fac. Dacă aș fi tatăl unui copil, aș vrea să știu că acest copil există, așa că, fără ezitare, îmi iau telefonul, îl caut pe Juan Alberto și îl sun.

Un apel...

Două...

– Dar ce faci treaz la ora asta, omuleeee? mă întâmpină vocea plăcută a prietenului meu.

Văzând că eu sunt cel care sună, el ar fi făcut calculul orar și, când să-i răspund, insistă:

– Bebelușul tău frumos nu te lasă să dormi?

Asta mă face să zâmbesc pentru că, mai degrabă, bebelușul lui frumos nu mă lasă să dorm și, trecând direct la subiect, întreb:

– Dar nu mi-ai spus tu că relația ta cu Raquel s-a încheiat?

Deodată, o tăcere ciudată se lasă la celălalt capăt al liniei. Îmi aud prietenul respirând și nu vorbesc până nu spune:

– Femeia aia mă înnebunește.

– Serios? spun eu în glumă.

– Ultima dată când am vorbit nu a fost prea drăguț și...

– Și când *ați vorbit* ultima oară? îl întrerup folosind propriile sale cuvinte.

Din nou, Juan Alberto rămâne tăcut, nu răspunde și eu, obosit și enervat că noaptea cu soția mea se termină așa cum se termină, spun:

– Îți poți pune fundul mexican în primul avion care pleacă spre München și să vii încoace.

– Ești nebun, omule! Ce se întâmplă?

– Raquel este în casa mea într-o mare de lacrimi și... și... Nu știu de-a ce vă jucați voi doi, dar, la naiba, este însărcinată cu tine!

Aud un zgomot.

La naiba!

Ce s-a întâmplat?

A leșinat?

Dar cum am putut să-i spun ce am spus așa brusc?

Cum pot fi atât de gură-spartă?

Apoi, îl aud pe Juan Alberto înjurând și îl întreb supărat:

– Ce naiba faci?

Mai mult zgomot. Lovituri. Apoi, deodată, îl aud răspunzând:

– Mi-a căzut telefonul mobil.

Normal, ceea ce i-am spus era menit să-l facă să-i cadă și adaugă:

– Dar... dar... poți repeta ultimul lucru pe care mi l-ai spus?

Blestem.

Nu ar trebui. Nu ar fi trebuit să fiu atât de gură-spartă și, în fața tăcerii mele, Juan Alberto întreabă:

– Ai spus că...?

– Da...

– Însărcinată?

– Da...

– Un copil...

– Da!

– La naiba...

– Asta zic și eu... la naiba!

Rămânem în tăcere.

Nu știu ce să mai spun într-un astfel de moment și mă pregătesc să-l scot pe Iceman din mine și să-i dau o mână de ajutor cumnatei mele, când Juan Alberto spune cu o voce joasă:

– Un copil în pântecul reginei mele... un copil al meu?

Încuviințez, pufnesc și afirm:

– Că doar nu o fi al meu.

– Bineînțeles că nu, tâmpitule! mormăie el.

Râd.

Ce idioți devenim noi, tipii, când dragostea nenorocită ne supără inimile. Mai ales eu.

Juan Alberto blestemă. Îmi spune că ultima conversație cu Raquel a fost o ceartă teribilă din cauza lui. Gelozia a pus stăpânire pe el atunci când a aflat că ia masa cu fostul ei și cu fetele.

– O iubesc, Eric, oftează el la final. O iubesc pe acea femeie și pe fetițele ei. Mă înnebunește cu șovăielile și cu felul său de a fi, dar îmi place de ea. Îmi place foarte mult această spanioloaică și...

– Și ți-ai pus deja fundul într-un avion, acum! Pentru că nu e de glumit cu hormonii lui Raquel!

– Ce anume?!

Zâmbesc.

Mai bine să-i descopere singur pe acei nemernici, ca să nu se sperie și să nu mai vină.

– Te aștept aici cât mai curând posibil, insist eu.

– Hei, omule...

– Spune-mi.

– E bine?

Mă gândesc. Bine... bine nu este, mai ales când va afla ceea ce tocmai am făcut, dar răspund:

– Da. Dar am nevoie de tine aici.

Îl aud râzând, iar apoi decide:

– Iau primul avion pe care îl găsesc.

– Perfect!

– Eric...

– Ce?

– Te iubesc, omule!

– Ești nebun, nenorocitule! răspund eu în spaniolă, amuzat de accentul meu german.

Răsuflu când se încheie conversația mea cu Juan Alberto. Dacă Raquel și Jud află ce am făcut, ar fi în stare să mă jupoaie de viu.

Ce pereche fac surorile Flores!

* * *

A doua zi, drama continuă. Chiar și Susto și Calamar aleargă speriați, iar eu îi spun mamei mele să-l ducă pe Flyn la ea acasă, întrucât, bietul de el este înspăimântat.

Raquel plânge, râde, înjură, iar eu, epuizat de toate acestea, pentru ca Judith să poată avea grijă de sora sa, care a decis să-l cheme pe tatăl ei pentru a-i spune ce s-a întâmplat (bietul Manuel!), mă ocup de cel mic. Nu-mi mai este frică să fiu singur cu el sau să-i dau biberonul sau să-i schimb scutecul. Sunt un tătic mare.

Orele trec și sunt nervos. Juan Alberto este pe drum și nimeni nu știe nimic în afară de mine.

Sper doar că lucrurile să iasă bine, pentru că, de vor ieși rău, va trebui să le suport pe cele două surioare! Și împreună!

* * *

În această noapte, după ce îi dau biberonul micuțului, când el adoarme și îmi îndrept atenția asupra soției mele, făcând-o să danseze pe melodia *Si nos dejan* (Dacă ne lasă), aud telefonul meu sunând. Știu cine este.

Începe spectacolul!

Și Jud, care nu știe nimic, își dă ochii peste cap și protestează:

– Dar cine mai sună acum?

Zâmbesc.

Mai bine să nu spun nimic. Și, după ce am vorbit codificat cu Juan Alberto și mi-a spus că într-un minut va fi la ușa mea, îmi sărut soția și ies din cameră.

În casă este liniște. Mă îndrept spre intrare și, după ce îi duc pe Susto și Calamar în garaj, mă duc la ușa din față. Aud zgomot și văd că Judith, apropiindu-se de mine, întreabă:

– Cine vine?

Un taxi oprește în fața noastră. Ușa se deschide și mă uit la soția mea. Ceea ce citesc pe fața ei îmi va da o idee despre ce se poate întâmpla.

Și oh... oh...

Chipul lui Jud când îl vede pe Juan Alberto este un întreg poem.

Se uită la mine...

Mă uit la ea...

Își ridică sprâncenele...

Îmi încrețesc fruntea...

Oh... cred că se va organiza una groasă, foarte groasă! Și când observ că Judith mă fixează din nou cu privirea, incapabil să tac, spun:

– Îmi pare rău, dragă, dar hormonii surorii tale să-i înghită cine i-a făcut.

În timp ce spun asta, chipul lui Jud se schimbă, începe să râdă, în timp ce un Juan Alberto nebărbierit, lucru rar pentru el, se apropie de noi și, intrând fără să salute, întreabă cu nerăbdare:

– Unde este femeia aia?

Eu și Jud ne privim.

Suntem pe cale să-i răspundem, când, deodată, în spatele nostru, auzim:

– Dacă te mai apropii de mine, jur că îți voi sparge capul.

Bine...

Surprins, mă uit la Jud, care se întoarce zâmbind spre sora ei.

În spatele nostru este Raquel, nu o văzusem și, când soția mea încearcă să se apropie de ea, o opresc. Aceasta este o chestiune pe care ea și Juan Alberto trebuie să o rezolve.

Imediat după aceea, mexicanul vine lângă noi. Raquel este la câțiva metri distanță, cu un pahar de apă în mână și, fără să se teamă de ce ar putea face acea nebună, el se pune în fața ei, se întinde ca un mariachi și spune:

– Chiar acum o să mă săruți și o să mă îmbrățișezi.

Război!

Toată apa pe care o avea în pahar este acum pe fața lui.

Exact ce mi-am imaginat.

Jud se uită la mine...

Ridic din umeri...

Ne temem pentru integritatea lui Juan Alberto, dar el, fără să se clatine și ud de apă, face un alt pas către Raquel și spune:

– Mulțumesc, dulcico! Apa mi-a limpezit mai mult ideile.

Din acel moment, ambii încep să se certe.

Dacă unul țipă, celălalt țipă mai mult.

Dacă unul țipă, celălalt țipă și mai mult.

Așa cum ar spune fetița mea în termenii jocului de fotbal, arată ca un meci Mexic-Spania, iar eu și Jud suntem arbitrii.

Raquel nu are nicio măsură. Spune lucruri urâte, dureroase, dar Juan Alberto le încasează complet calm. Tipul nu se clintește, ba mai mult, nu încetează să-i spună cât de mult o iubește și cât de mult o adoră. Îi spune *regină, dulcică, viața mea...* iar eu și Jud suntem martori ai modului în care hormonala Raquel se dezumflă puțin câte puțin până când, dintr-odată, el spune:

– Știu că ești însărcinată și că pruncul pe care îl porți în pântec este al meu.

La auzul acestor vorbe, cele două surori Flores, Raquel și Judith, se uită la mine.

Oh... oh... e de rău!

Se uită la mine și Juan Alberto continuă:

– Fiul meu. Fiul nostru. Și îi voi mulțumi toată viața bunului meu prieten Eric pentru că m-a sunat să-mi spună. De ce nu mi-ai spus tu, regina mea?

Regina lui și a mea se uită la mine. Ce moment prost!

Acum cel căruia îi pasă de integritatea sa fizică sunt eu. Și, conștient că merit ceea ce vrea să-mi facă sau să-mi spună Raquel pentru că am transmis vestea mai departe, spun:

– Îmi pare rău, cumnată, dar cineva a trebuit să-i spună tatălui.

Ea înjură. Mă face în toate felurile.

Judith mă calcă intenționat pe picior.

La naiba, ce brută este!

Privirea ei îmi spune că vom vorbi mai târziu, iar prietenul meu se apropie puțin mai mult de Raquel și îi șoptește:

– Spune-mi, prea frumoaso. Spune-mi ce îmi place să aud din gura ta dulce.

La naiba. Atât de siropos sunt cu Jud când ne certăm?

Mă uit la soția mea, care mă privește zâmbind. Cu siguranță știe la ce mă gândesc și, văzându-i expresia, știu că da, pot fi și mai rău de atât.

Consimt. Asta face iubirea din tine. Apoi Judith îmi face semn să mă uit la sora ei. Raquel tremură. Îi tremură mâna în care ține încă paharul și înțeleg gestul soției mele. Îmi spune să fiu gata pentru că, în orice moment, dacă paharul zboară și mexicanul se eschivează, va veni înspre noi.

Tensiunea crește și crește. Mâna lui Raquel strânge paharul și, când cred că îl va arunca spre capul lui Juan Alberto, o auzim spunând cu o voce joasă:

– Te... te mănânc cu fulgi cu tot.

Clipesc.

Am auzit bine?

Chiar a spus asta?

Dintr-odată se îmbrățișează, iar Jud și cu mine oftăm ușurați.

În această noapte nu ajungem la camera de urgență și, văzând sărutările celor doi, îmi dau seama de sărutările pe care vreau să i le dau lui Judith. Așadar, luând-o în brațe și pregătit să petrec un timp cu ea, câtă vreme micuțul nostru doarme înainte de următorul biberon, mă duc în camera noastră și, după mai multe sărutări pline de fericire și senzualitate, nebuna și minunata mea soție îmi cere să mă dezbrac și eu o fac. Desigur.

28

Lunile trec.

Raquel și Juan Alberto se căsătoresc. Organizează o petrecere în stil mare la Jerez, la Villa Morenita, și ne distrăm de minune. Mai ales micuța mea, care știe să se bucure de viață.

***

La întoarcerea în München, continui să lucrez din greu. Compania Müller necesită mult timp și dăruire și nu știu dacă este din pricina faptului că sunt tată sau din alt motiv, dar acum mă străduiesc mai mult. Mult mai mult.

Judith revine la Ducati-ul ei. Mă tulbură să o văd, dar știu că asta face parte din ea și că nu o pot împiedica. De asemenea, organizează acasă o „sâmbătă cu tocană a la Madrid", o specialitate pe care Simona învață să o gătească, deși încă nu-i iese așa cum îi iese lui Judith. În acea zi, casa este plină de rude și prieteni. Toată lumea vrea să se bucure de acea mâncare care soției mele îi iese de minune, iar casa, care odinioară era cenușie și mohorâtă, este acum, datorită soției mele o casă plină de râsete, lătraturi, voci și bucurii. Multe bucurii.

Într-o duminică, pe când avem oaspeți acasă, apare Björn cu Agneta. Prietenul nostru și-a cumpărat o mașină, una care îl pasionează și vrea să ne-o arate.

De îndată ce văd cine îl însoțește pe Björn, chipul soției mele se congestionează. Nu o suportă pe prezentatoarea de la CNN, dar, dorind să fiu cinstit cu prietenul meu și ignorând gesturile fetiței mele, îi invit pe amândoi să intre în casa noastră. Trebuie să fii politicos, mai ales când vine vorba de Björn.

Odată ajunși în salon, o prezint pe Agneta oaspeților noștri. Ea este femeia tipică pe care nu mi-aș dori-o niciodată lângă mine, din diferite motive, dar Björn este cel care trebuie să o placă, nu eu.

Mai târziu, în timp ce unii dintre cei prezenți fac poze pentru a le încărca pe Facebook cu populara prezentatoare, îl văd pe Björn zâmbind la ceva ce spune Judith.

Oare despre ce-i vorbește?

Cunoscând-o, este sigur că se ia de Foski, pe care acum, mai nou, o numește și *pudel constipat*.

Râd cu soția mea! Ceea ce nu-i trece ei prin cap nu-i trece nimănui. Apoi, dintr-odată, aud pe cineva spunând:

– Omule, dar este chiar James Bond!

Privind, îmi dau seama că cea care a vorbit este Mel, femeia pe care am întâlnit-o acum câteva luni, în ziua în care a născut Judith și care astăzi este una dintre cele mai bune prietene ale ei.

Amuzat, mă uit la chipul lui Björn. Nu-i place acea femeie brunetă și drăguță, nu au început cu dreptul și răspunde dispus să o deranjeze:

– Ei bine... ei bine... dar este chiar Superwoman.

Amuzat, îi privesc, așteptând reacția eroinei, când ea, contrar așteptărilor lui Björn, întreabă cu un gest amuzat:

– La naiba, cum m-ai recunoscut?

Răspunsul ei îl scoate din minți pe prietenul meu. Știu asta. Este obișnuit să fie el cel care preia conducerea când vine vorba de femei, în toate aspectele, inclusiv glumele, dar cu ea nu poate. Nu poate și asta îl face disperat.

Eu și Jud ne privim.

Ne amuză războiul dialectic pe care îl duc, și cu atât mai mult când Mel ne dezvăluie că a venit incognito pentru a salva lumea de un spion care se află în serviciul britanic de informații.

Judith moare de râs. Și eu la fel.

Prietenul meu mă caută din priviri și, printr-un gest, îi spun să se relaxeze. Apoi se apropie mai mult de mine.

– Nu mă înțeleg cu ea. Dar ce face aici?

Îi întind o băutură încercând să nu zâmbesc și el mormăie:

– Nu știu ce ți se pare atât de amuzant.

Neputând să mă abțin, râd și, când ia paharul, răspund:

– Nu ai spus că îți plac femeile care te surprind? Ei bine, uite, cred că Mel te surprinde!

Björn pufnește, înjură și, văzând-o pe Judith râzând cu Mel, mormăie uitându-se la mine:

Așa cum ar spune tatăl meu, Dumnezeu le crește și ele se reunesc.

Râd din nou, nu mă pot abține, dar apoi aud zgomotul unui pahar care se sparge. Mă uit repede în jurul nostru, în timp ce aud strigătul unui copil. Îl localizez imediat. Cea care plânge este Sami, fiica lui Mel, și, urmat de Björn, mă duc la fetița care cade la pământ, după un gest urât din partea Agnetei.

Dar ce face acea imbecilă?

Björn, care a văzut același lucru, fără să se uite la mine, o ia pe fetiță de jos, moment în care Mel vine la noi și își ia fiica de la el. Björn se apleacă din nou și ia coronița roz de pe jos.

Enervat, mă uit la Agneta. Am văzut cum a făcut-o pe fată să-și piardă echilibrul și, fără să vreau să creez multe controverse, îi spun:

– Ai putea fi mai atentă cu fetița, nu crezi?

Idioata aceea, ca să nu o numesc altfel, nu răspunde. Pur și simplu își atinge rochia și spune:

– A fost fără intenție.

Nu o cred, am văzut ce s-a întâmplat și, uitându-mă la Mel, mă bucur să văd că nu și-a dat seama, altfel, fără îndoială, aici s-ar isca o ceartă.

Fetița s-a tăiat la deget cu un ciob din paharul spart, așa că îi spun lui Mel:

– Vino! În bucătărie o putem trata.

Tânăra încuviințează. Mă urmează, așa cum mă urmează și Judith, și acolo, printre alintări, o tratăm. Micuța blondină este o drăguță

și bosumflarea ei îmi atinge inima. Fără să pierd timpul, scot o cutie cu plasturi din dulapul cu medicamente, dar Mel mă privește, îmi face cu ochiul și îmi spune, deschizându-și geanta în timp ce fetița continuă să scâncească:

– Mulțumesc, Eric! Dar Sami așteaptă un plasture magic.

– Un plasture magic? întreb, surprins.

Mel dă din cap aprobator. Judith zâmbește. Sunt pierdut.

– Nu ai auzit de plasturii magici ai prințeselor? insistă Mel.

Neg. Nu am auzit niciodată în viața mea de așa ceva, iar soția mea spune cu amuzament:

– Oh, da... sunt incredibili!

– Foarte buni, spune Mel.

– Trebuie să cumpărăm! spune Jud cu convingere.

Nu le înțeleg.

Dar despre ce plasturi vorbesc?

Deși, atunci când văd cutia cu plasturi pentru prințese pe care o scoate, dau din cap aprobator. Mai am multe de învățat în legătură cu copiii și zâmbesc când o aud pe Mel spunând, în timp ce pune un plasture roz pe degetul fiicei ei:

– Frumoasa Adormită te va vindeca în chip magic și durerea va dispărea ta... na... na... na! Și nu se va mai întoarce niciodată.

Și, de parcă ar fi apărut un curcubeu în bucătărie, blondina încetează să mai plângă pentru a ne oferi un prețios zâmbet.

– Ia notițe, Iceman, îmi spune Judith. Când Eric va crește, va fi rândul tău.

Dau din cap aprobator. Cu siguranță, mai am încă multe de învățat.

De îndată ce criza a trecut și fetița este toată din nou numai un zâmbet și bucurie, ne întoarcem în sufragerie, unde Björn, văzându-ne intrând, se apleacă pentru a fi la înălțimea ei.

– Cum te cheamă? întreabă el.

Uau... un steag alb între prietenul meu și mama fetiței; răspunde în felul său:

– Prințesa Sami.

Zâmbim cu toții, fetița este amuzantă. Iar Björn, ținând încă pe cap coronița roz, i-o arată și o întreabă:

– Sigur este a ta, nu-i așa?

Sami dă din cap aprobator, i-o ia din mâini, o așază pe capul ei mic și blond și cu toții o auzim spunând:

– Sunt o prințesă.

Imediat după aceea, și fără să se aștepte, frumoasa *prințesă* îi dă prietenului meu un sărut puternic pe obraz, care îl cam dezechilibrează, din câte observ.

Acest gest ne face pe toți să râdem și, minute mai târziu, când fetița pleacă să se joace, Mel își face griji pentru Björn, care, în timp ce o ajuta pe fată, și-a tăiat mâna. Printre proteste, prietenul meu se lasă oblojit și, când văd că îi pune un plasture roz, râd. Și râd cu poftă. Fața lui Björn este de ținut minte. Fără îndoială, această femeie îl surprinde.

29

Uneori, munca mă copleșește.

De când am preluat compania, Müller și-a mărit veniturile și, cu toate că sunt mulțumit de asta, sunt și epuizat. Mă împovărează atât de mult, încât uneori mă cert din cauza asta cu Judith.

Sunt în biroul meu, uitându-mă la câteva statistici pe laptop, când secretara mea vine și spune:

– Domnule Zimmerman, domnul Hoffmann este aici pentru întâlnirea dumneavoastră.

Imediat după aceea, Björn intră și, fără să se uite la mine, se duce la ea și îi spune:

– Ești atât de frumoasă astăzi.

Secretara mea zâmbește. Ei bine... ei bine... Apoi se înroșește ca un rac și când dispare din ochii noștri și închide ușa, îmi avertizez prietenul:

– Nici să nu te gândești. Pe secretara mea o lași în pace!

Amuzat, zâmbește și, apropiindu-se de masa mea, răspunde:

– Asta spune-i-o ei.

Clipesc, mă uit la el și când să protestez adaugă:

– Ea este cea care mă cheamă. Apropo, îi plac stridiile și șampaniile franțuzești.

Zâmbește. Eu nu.

Decid să nu vorbesc. Este mai bine să nu pun întrebări.

Odată ce Björn se așază în fața mea, își deschide laptopul și începem să vorbim despre muncă. El este avocatul meu de încredere și cu el mă ocup de tot felul de probleme.

Când terminăm, văzând un logo între hârtiile sale care îmi atrage atenția, îl întreb:

– Încă te mai gândești la asta?

Dă din cap afirmativ.

Există o firmă de avocatură numită Heine, Dujson și Asociații din care prietenul meu a dorit dintotdeauna să facă parte și afirmă:

– Știi că am vrut întotdeauna să-mi văd numele acolo. Este visul meu.

Consimt, nu este prima dată când o menționează și răspund:

– Încă mai cred că este o nebunie.

– De ce?

– Pentru că ai propria firmă și...

– Eric... mă întrerupe el.

Bine. Tac. Știu ce are de gând să-mi spună.

– Ai dreptate, spun în cele din urmă. Trebuie să-ți urmărești visul.

Björn zâmbește, nu spune mai multe și încheiem subiectul.

De îndată ce încetăm să mai vorbim despre muncă, mă întreabă despre micuțul Eric. Numai faptul de a auzi numele fiului meu și simt cum mi se schimbă expresia. Gândul la băiețel mă face să zâmbesc și încep să-i spun lucruri despre el.

Nu mă mai opresc!

Björn mă ascultă amuzat.

Știu cât de mult îl iubește pe micul Iceman, așa cum îi spune Jud uneori și, dorindu-mi să se bucure de el, îl invit la cină acasă, ceea ce Björn acceptă, fără ezitare.

Îmi las mașina la birou și o luăm pe a lui. Pe drum, când ne oprim la semafoare, observ cum ne privesc diverse femei. Am atras întotdeauna privirile femeilor. Björn zâmbește. Eu nu. Atunci prietenul meu, pornind mașina, mă întreabă amuzat:

– Nu-ți lipsește?

– Ce anume?

– Libertatea ta. Să poți flirta cu femeile...

Când aud asta, neg dând din cap. Nimic din lume nu mă face mai fericit decât să știu că o femeie mă adoră tot atât de mult pe cât o ador și eu, așa că răspund:

– Absolut deloc.

Björn accelerează și insistă:

– Mă bucur pentru tine. Cred că ai găsit femeia de care ai nevoie, dar...

– Nu există niciun dar, Björn. Când te îndrăgostești cu adevărat, așa cum sunt eu, restul femeilor sunt de prisos, pentru că nu există nimeni la fel de minunat, special, distractiv și interesant așa cum este Judith pentru mine.

Prietenul meu zâmbește. Îmi imaginez că nu mă înțelege și, ridicând din umeri, spune:

– Atunci sunt infinit de fericit pentru tine.

După ce clarificăm această problemă, nu știu de unde apare numele lui Mel și îmi spune că nu trăiește departe de casa lui. Mai mult, spune că a avut un incident cu ea cu mașina și nu mă pot opri din râs.

– Nu râde, nemernicule! mă ia el peste picior. Femeia aia este periculoasă. Ea s-a aruncat în fața mașinii mele și apoi m-a acuzat că vreau să o calc.

Râd în continuare, nu mă pot abține, și, râzând, ajungem acasă, unde văd o mașină parcată pe care nu o cunosc.

Cine ar putea fi?

La intrare, ca întotdeauna, îi salutăm pe Susto și Calamar. Cred că aceste animale ale mele sunt mai afectuoase decât în mod normal. Odată ajunși înăuntru, Simona îmi spune:

– Judith și compania sunt în piscina acoperită.

– Compania? Ce companie?

Curios să văd cu cine este soția mea și urmat îndeaproape de Björn, mă duc la piscină și, la intrare, o găsesc cu Mel, Flyn și copiii.

– Bună, tată! mă salută Flyn când mă vede.

Îi fac cu ochiul, îmi place că-mi spune tată, iar Mel se întoarce:

– Uau... a venit Calcă-femeile.

Când aud asta, zâmbesc, mă uit la Björn, iar el, blestemând, șoptește:

– Dar femeia asta are întotdeauna o pușcă încărcată?

Îi cer din priviri să se relaxeze, să nu plece și, ca întotdeauna, el și Mel își spun cuvinte amabile unul altuia.

Ce pereche!

Dorind să mă bucur de apropierea soției mele, când văd că zâmbește la ceea ce aude, mă pun lângă ea și, apucând-o de talie, șoptesc:

– Bună, micuțo!

Judith se uită la mine. Este ispititoare și, făcându-mă să aflu cât de mult mă vrea, ea răspunde:

– Bună, uriașule!

Eu zâmbesc... Ea zâmbește...

Și, fără să vreau să mai aștept o secundă, o sărut. O sărut cu acea dorință care mă consumă ori de câte ori o am aproape, până când îl auzim pe Björn spunând:

– Haide, duceți-vă în cameră, vă rooog!

Amuzați, eu și Judith ne îndepărtăm.

Nu ne-ar plăcea altceva decât să mergem în cameră, dar, conștient că acest lucru se va întâmpla în câteva ore, îi fac cu ochiul soției și mă uit la băiețelul meu care doarme pe scăunelul lui.

Björn se apropie apoi de mine și declară, observându-mi mândria:

– Tipul ăsta va frânge inimi.

– La fel ca tatăl său, spune Judith.

Zâmbim când, dintr-odată, ea aleargă cu Mel să o prindă pe fetiță, care nu poartă mânșoane și vrea să sară în apă.

– Să fiu al dracului! îl aud pe Björn șoptind surprins.

Fără să înțeleg, mă uit la el. Mă uit la fete, care râd, și privind înapoi spre prietenul meu întreb:

– Ce se întâmplă?

Björn arată spre tatuajul de pe spatele lui Mel. Este un prinzător de vise ciudat și, cu un anumit aer misterios, prietenul meu comentează:

– Cred că am mai văzut acel tatuaj în altă parte.

Mă uit din nou.

Este pentru prima dată când îl văd.

– Unde? insist eu.

Fetele se apropie de noi, sunt în treaba lor, iar Björn, coborând glasul, șoptește:

– Dacă îți spun, nu-ți va veni să crezi.

Asta îmi atrage atenția, dar tocmai când să-l întreb, îmi dau seama că micuțul meu se uită la mine. Ochii lui sunt deschiși și toată atenția mea cade asupra lui. Și, desigur, încep să vorbesc pe limba balenelor.

În timp ce mă ocup de băiețelul meu, fetele vorbesc cu Björn. În mod surprinzător, prietenul meu și Mel își spun cuvinte nu foarte dulci, până când o aud pe Sami spunând:

– Tont. Tu, *plins* tont.

Auzind vocea ei amuzantă, mă uit la ea și înțeleg că i se adresează lui Björn. Prietenul meu mă privește amuzat. Râd, iar apoi, uitându-se la mama copilului, spune:

– Nu poți nega că este fiica ta.

Mel zâmbește. Și Judith la fel. Și, în timp ce îl iau în brațe pe micuțul Eric, Mel, care își îmbracă fiica să plece, afirmă, uitându-se la ea:

– Așa îmi place, dragă! Că îi identifici de mică.

La naiba... cum e domnișoara Melania!

Björn pufnește când o aude. Este clar că există o tensiune ciudată între ei și, când, în cele din urmă, pleacă, închizând ușa, Jud se întoarce ca o hidră împotriva prietenului meu. Îl ceartă. Îl învinovățește pentru comentariile pe care le face și atunci aflăm că Mel este văduvă. Prima veste.

***

În acea noapte, când Flyn se culcă și micul Eric adoarme, intru în camera noastră și o găsesc pe Jud cu laptopul în pat.

Ca întotdeauna, zâmbește și când mă apropii și văd ce face, îi spun:

– Salută Războinicele din partea mea.

Jud zâmbește.

Iubește grupul de pe Facebook numit „Războinicele Maxwell", unde are prietene bune, care, ca toate să fie spuse, m-au înnebunit în ziua nunții cu tricourile lor pe care era scris „Vreau un Eric Zimmerman".

Ce vulgare sunt!

În timp ce soția mea vorbește cu prietenele ei, eu decid să fac un duș rapid, așa că o anunț. Dar odată ce intru în baie și îmi scot boxerii, ușa se deschide.

Micuța mea.

Mă privește cu un zâmbet malițios.

Hmm... lucrurile devin interesante!

Și aceasta, înțelegând întrebarea mea tăcută, scoțându-și cămașa pe care o poartă, își lasă sânii liberi în fața mea și indică:

– Războinicele mi-au cerut să vin aici.

Zâmbesc...

Zâmbește...

Fără îndoială, ne vom juca, da... da... Da... Și, apropiindu-ne unul de celălalt, ne sărutăm.

Oh... cât de mult îmi plac săruturile ei și ea toată, absolut toată!

Excitat, ca întotdeauna când se apropie de mine, cu nerăbdare, o iau în brațe, în timp ce ea își înfășoară picioarele în jurul taliei mele.

Un sărut...

Două...

Răsfățuri...

Mângâieri...

Cuvinte murdare...

Și când, uitându-mă în ochii ei, îi smulg finii chiloți tanga albaștri pe care îi poartă, amândoi oftăm.

Noi săruturi...

Noi mângâieri...

O sprijin pe chiuvetă, iar mâinile mele mari îi cercetează sânii ispititori. Sunt minunați. Încântat de reacția ei, îi mângâi sfârcurile drăguțe, care se întăresc rapid între degete.

Mă încântă!

Zâmbește...

Zâmbesc...

Și, dornic de soția mea, îmi prind erecția și, trecând-o pe coapsele ei tremurânde, astfel încât să poată simți căldura pielii și duritatea mea, șoptesc:

– Ce își dorește războinica mea?

Jud se agită, clipește, o înnebunește ceea ce o întreb. Și, atunci când dorința o orbește complet, afirmă, după ce își dă la o parte, flirtând, părul din ochi:

– Trage-mi-o!

Zâmbesc...

Zâmbește...

Îmi place să fiu persoana specială care i-o trage. Mă încântă! Și îi dau o palmă ușoară peste fund. Îi place.

Fetița mea se uită la mine cu ochii strălucitori de dorință. Știe ce a cerut și știe ce-i voi oferi și, cu încântare și perversitate, îi deschid încet, foarte încet picioarele în timp ce o privesc.

Oftează...

Vibrez...

Cu plăcere, îi observ prețioasa feminitate, cea care mă înnebunește și, fără să o ating, fără să o mângâi, o simt deja umedă și dornică pentru mine. Doar pentru mine.

Pulsul nostru crește...

Trepidația noastră este înflăcărată...

Și, când observ că vom exploda amândoi, o ridic de pe plafon și, când îi simt brațele în jurul gâtului, intru în ea cu o forță precisă și profundă.

Judith geme.

La naiba, ce plăcere!

Deschisă pentru mine, soția mea incredibilă îmi oferă acces deplin la interiorul ei. Iubita mea este caldă, moale, mătăsoasă și, cu gemetele ei dulci și excitante în același timp, mă anunță cât de mult îi place ceea ce facem. Cât de mult se desfată.

Am coapsele ei întinse peste antebrațe, în timp ce, cu un ritm frenetic, intru în ea din nou și din nou.

Colosal!

Judith oftează. Geme cu poftă. Mă anunță cât de mult se bucură de atacurile mele, și o fac să afle, de asemenea, cât de mult mă bucur și eu.

Ce plăcere!

Jocul nostru este nimicitor, devastator, minunat.

Ne unim frunțile, ne privim fără suflare și niciunul dintre noi nu vrea să întrerupă momentul. Niciunul dintre noi nu vrea să facă o mutare, pentru că amândoi vrem să câștigăm.

Ne mișcăm cu desfătare, în timp ce eu pătrund mai adânc în ea. Jud se arcuiește. Tremur. Excitația ne înnebunește și căutăm mai mult. Mult mai mult.

O altă palmă peste fundul ei frumos... alta...

Pălmuțele pe care i le dau când facem sex o excită, la fel ca pe mine. Conștient de imaginea noastră, pe care o observ în oglinda băii, mă mișc în așa fel ca și ea să o poată vedea. Știu că îi va plăcea.

Și, da. Nu mă înșel.

De îndată ce Judith pare complet posedată de mine în oglindă, devine și mai nebună. Mai vie.

Apucându-mi gâtul cu o forță care nu știu de unde vine, începe să mă călărească și acum eu sunt cel care trebuie să-mi sprijin spatele de perete.

La naiba!

Mă înnebunește!

Mă face să înnebunesc!

Picioarele îmi tremură în timp ce erecția mea dură intră și iese din ea din nou și din nou, iar vaginul ei mă absoarbe.

Plăcerea este pură... fierbinte... extremă...

Ne posedăm...

Ne-o tragem...

Ne oferim pe măsură ce primim o plăcere infinită...

Da, este minunat...

Ceea ce facem eu și ea este un amestec straniu... ciudat, ca noi, dar este amestecul nostru. Mixul nostru fierbinte, pervers și captivant.

Până când, în cele din urmă, când sosește timpul, ne lăsăm inundați de plăcere la unison, de acel punct culminant fierbinte și arzător care ne face să închidem ochii.

O îmbrățișez. O lipesc de corpul meu.

A fost uimitor, ca întotdeauna!

Și, după un zâmbet care îmi face viața fericită, stăpâna inimii mele îmi suge buza superioară, apoi pe cea inferioară și, după ce îmi dă o mușcătură minunată, afirmă, făcându-mă să râd:

– Asta este în cinstea Războinicelor!

30

Îmi place baschetul. Mă distrez jucându-mă cu prietenii și de fiecare dată când terminăm un joc, mă simt minunat, deși din când în când mă doare capul de la o minge sau de la o lovitură și îi ascund asta lui Judith. Așa este cel mai bine.

Transpirat, după efortul pe care îl depunem și eu, și echipa mea astăzi, în joc, suspin când terminăm al treilea set. Am câștigat cu 65–59.

Și, când arunc o privire spre tribune pentru a întâlni ochii care mă fac cel mai fericit om de pe Pământ în fiecare zi, când văd cu cine este Jud, mă uit amuzat la un Björn transpirat și, apropiindu-mă de el, comentez:

– Uau... lucrurile devin interesante.

Se uită la mine. El nu înțelege de ce spun asta și, când arăt despre ce e vorba, văzând-o pe Mel lângă Judith, prietenul meu se stropește cu apa din sticla pe care o ține în mână și spune în șoaptă:

– Foarte interesante.

Acum eu sunt cel care-și toarnă apă pe cap și apoi el întreabă:

– Ce naiba face aici?

– Jud a invitat-o să vină.

– De ce?

Și, văzând cum Björn nu-și mai poate lua ochii de la tribune, spun:

– Pentru că sunt prietene.

El se mișcă. În mod ciudat, îl văd nervos. Și, conștient de ceea ce mi-a spus în mod privat despre acea femeie, care în anumite privințe este la fel ca noi, întreb:

– Ai pățit ceva?

Björn își dă la o parte părul negru de pe față și, zâmbind unei tinere din fundul tribunei, răspunde:

– Nu, dar mă enervează să o văd pe încrezuta asta insuportabilă.

Zâmbesc. Insuportabilă sau nu, observ cum ochii lui o caută în tribune iar și iar și șoptesc:

– Nu îți face griji! Nu va trebui să o suporți pentru mult timp. Din fericire pentru tine, te vezi cu Maya, nu?

Prietenul meu dă din cap aprobator, își schimbă expresia și spune, exact în momentul în care se fluieră pentru a relua jocul:

– Da, prietene. Ai dreptate cu asta.

Zâmbesc și, conștient de răutatea pe care o voi spune, izbucnesc:

– Alții vor aprecia că nu vii în seara asta. Te asigur.

În timp ce spun asta, el se uită la mine și, luând o minge pe care mi-o pasează Jurgen, i-o arunc și îl încurajez:

– Haide... să ne jucăm!

După meci, după ce am trecut pe la dușuri, plecăm pe rând și, când ies din vestiar, îl văd pe Björn cu Maya, o roșcată drăguță. Amândoi sunt foarte zâmbitori. Și, văzând-o pe Judith alături de Mel și Damian, un partener de baschet, șoptesc când trec pe lângă prietenul meu:

– Cât de încântat îl văd pe Damian!

După ce spun asta, îmi dau seama de modul în care se schimbă expresia lui Björn. Fără îndoială, cuvintele mele îl copleșesc și, întorcându-mă spre soția mea, după ce o sărut, întreb:

– Unde ați vrea să mergem să bem ceva?

Grupul începe să spună nume și, în cele din urmă, decidem să mergem să bem niște cocktailuri. Cu coada ochiului, îl urmăresc pe Björn, care nu se mișcă, ezită. Se îndoiește dacă să plece sau nu și, când începem să mergem, ne urmează.

Ce ciudat!

Prin urmare, și mai sigur decât înainte, mă apropii de el și îl întreb:

– Dar tu nu plecai?

Björn zâmbește.

– Ba da, spune el. Dar mai întâi vom merge cu voi să bem un cocktail.

Nu mai spun nimic. Dau din cap aprobator și mă duc la soția mea.

După mai multe cocktailuri, tuturor ni se face foame și decidem să mergem să luăm ceva de mâncare. Björn vine din nou cu noi și, când Maya, în restaurant, pleacă pentru câteva secunde, mă apropii de prietenul meu și, în clipa în care ochii noștri se întâlnesc, îl aud zicând:

– La naiba, omule, dar ești tare pisălog azi!

Afirm și, amuzat când o văd pe Mel râzând lângă Damian, comentez:

– Pare că se distrează bine, nu?

Văzându-mă cum mă maimuțăresc, Björn își dă seama la ce mă gândesc și, fără să-și schimbe expresia, șoptește:

– Nu mă mai călca pe coadă, bine?

Răspunsul lui mă face să râd în hohote, atât de mult încât prietenul meu șoptește:

– Cred că cineva va avea din nou ochi de vampir.

Asta mă face să râd de două ori mai tare; apoi Mel se ridică, pleacă și câteva secunde mai târziu, pleacă și Björn.

Asta devine interesant...

Îi urmăresc cu îndrăzneală din priviri până când Judith se apropie de mine și îmi șoptește:

– Ce se întâmplă cu Björn și de ce râzi atât de mult?

Nu știu dacă să-i spun ce cred sau nu.

Ciudat este că Judith, la cât de intuitivă și atentă este, nu a observat. Dar, nevrând să-i fiu infidel lui Björn pentru ceva ce presupun doar eu, îmi sărut soția pe gât și, abătându-mă de la subiect, iau un cartof prăjit, îl scufund în ketchup așa cum știu că îi place și o întreb:

– Vrei să mai comandăm ceva?

Ea dă din cap aprobator imediat și continuăm să luăm cina.

Björn se întoarce după ceva cam mult timp. Când se așază, mă uit la el și, văzând ceva ce nu era acolo înainte, îl întreb:

– Ce s-a întâmplat cu buza ta?

Este învinețită, se vede de la o poștă, și cu un expresie sumbră, răspunde:

– O lovitură.

Da... da... o lovitură... Asta pare o mușcătură.

Curios, mă uit la Mel, care s-a întors la masă cu câteva secunde înaintea lui și se uită la noi cu un zâmbet acuzator. Ce necaz! Dar decid să tac. Nu am fost niciodată un bârfitor.

La scurt timp, când toată lumea este așezată din nou în jurul mesei, războiul dialectic dintre Björn și Mel îi distrează pe toți, care râd amuzați de atacurile lor.

Dar ce face Björn?

Din ce în ce mai surprins de atitudinea lui, îl urmăresc. Spune că nu-i place Mel, dar nu o poate ignora. Mă gândesc la asta, când Jud îmi șoptește:

– Cred că e ceva acolo între cei doi.

La naiba!

Am dat deja de belea!

Era ciudat ca fetița mea să nu observe tensiunea dintre ei și, făcând pe germanul, întreb:

– Ceva?

Jud îmi spune repede ce crede și îmi dau seama că nu sunt singurul care începe să vadă că e ceva putred la mijloc. Dar, nevrând să mai trezesc suspiciuni, iau o înghițitură din bere, mă uit la brunetica mea și șoptesc:

– Micuțo, voi spune doar că mă aștept la orice de la aceștia doi.

Judith dă din cap aprobator și zâmbește.

Uau, ce zâmbet! După cum ar spune socrul meu, ce mă mai înspăimântă!

După desert, în care Mel și Björn sunt deja în centrul atenției, mă uit la prietenul meu și îl întreb pe ascuns:

– Ce faci?

El mormăie.

– Uite, omule. Nu mai pot cu Catwoman asta. Cunoști o femeie mai imposibilă?

Mă uit la el... el mă privește...

Zâmbesc... El se cacă pe toată familia mea.

Și când să-i răspund, el spune într-un mod ciudat:

– Doar taci.

Încuviințez. Fără îndoială așa este cel mai bine.

Judith, care este lângă mine, se ridică și spune uitându-se la mine:

– Să mergem la baie.

În acel „să mergem" o include pe Mel, care pare că se grăbește.

Maya, fata cu părul roșu care îl însoțește pe Björn în această seară, îi atrage atenția prietenului meu, dar el este absent. Nu știu la ce se gândește. Nu pot vorbi cu el calm, dar știu că este neliniștit. În cele din urmă, Maya, văzând atitudinea lui Björn, se întoarce și începe să vorbească cu un alt coleg, care, încântat, deschide o conversație.

O vreme, eu și Björn rămânem tăcuți în timp ce ne privim prietenii râzând și glumind în jurul nostru, până îmi amintesc ceva și îi spun despre petrecerea dată în numele companiei Müller pe care o organizăm anul acesta. Björn îmi împărtășește părerile sale cu privire la anumite lucruri care ar putea fi îmbunătățite și le iau în considerare. Contribuția lui este întotdeauna bine-venită.

Dar, în timp ce vorbim despre asta, un tip trece pe lângă noi și îl aud spunându-le prietenilor:

– Ce tam-tam este în baia femeilor!

Imediat, mă ridic la viteză maximă. Atât de repede încât îmi arunc scaunul în urma izbucnirii mele și în același timp spun:

– Judith este acolo.

Lângă mine, Björn mă însoțește evitând oamenii. E la fel de alarmat ca și mine. Vrem să ajungem la toalete cât mai curând

posibil și, când o facem, primul lucru pe care îl vedem este un tip cu semne de beție întins pe podea.

Surprins, mă uit la el.

Dacă i-a atins vreun fir de păr fetiței mele, îl omor!

Mi-e teamă pentru Judith când aud vocea lui Mel țipând:

– Același lucru îți vom face și ție, tâmpitule, dacă îți trece prin minte câtuși de puțin s-o faci pe deșteptul cu noi!

Cum adică s-o facă pe deșteptul?

Cineva a făcut pe deșteptul cu ele?

Mă cuprinde mânia.

Strâng pumnii gata să sparg fața oricui, când intrăm și ochii mei și ai lui Jud se întâlnesc. Imediat îmi transmite că se simte bine, în ciuda furiei pe care o are, și îmi cere să mă liniștesc în timp ce corpul meu tremură și mai mult văzând un alt tip acolo și pe Mel cu sânge la gură.

La naiba... îi omor pe acești tipi!

Când să sar ca un tigru asupra lor, Björn, furios, mi-o ia înainte. Își ridică tonul vocii și cere să i se spună ce s-a întâmplat.

Imediat, Jud și Mel, foarte supărate, ne spun că tipul beat de pe jos a încercat să o facă pe deșteptul cu ele și că micul lor prieten era pe aceeași cale.

Cu siguranță, le sparg fața amândurora.

Dau să fac un pas, când Judith mă ține. Mă oprește. Alți tipi se pun între noi pentru a evita un dezastru, iar când îi iau pe acești doi rahați, pentru că nu au un alt nume, în timp ce mă uit la Björn care se interesează de Mel, mă ocup de o Judith furioasă și mormăi:

– Când vei înceta să mai fii atât de ostentativă? Nu vezi că ți s-ar fi putut întâmpla ceva, micuțo?

– Iceman, nu începe. Idiotul a venit aici și...

O întrerup.

Furia pe care o mai simt pe dinăuntru nu-mi permite să o ascult în continuare.

Sunt deranjat că, într-un astfel de caz, ea nu a apelat la mine și, neputând opri tsunamiul furiei care vine din mine, ne cufundăm

într-una din discuțiile noastre. Ca întotdeauna, dacă ea spune *alb*, eu spun *negru* și, supărat pe situație, decid să plec acasă. Noaptea s-a terminat. Judith, bineînțeles, mă face spărgător de petreceri, printre alte lucrușoare care mă enervează tot mai mult la fiecare secundă.

Zece minute mai târziu, în mașină și fără să vorbim, pentru că am strigat, ne uităm amândoi în față, în timp ce simt cum furia mea se risipește. Faptul de a ști că ea este bine provoacă asta în mine, dar Judith este Judith! Și cunoscând-o și văzându-i fața, până nu mai scoate vreo două replici, nu se va liniști. Prin urmare, și încercând să atenuez situația, pornesc radioul și spun:

– Îmi pare rău că noaptea s-a termi...

– Uite, Eric, mă întrerupe ea, oprind radioul. Să îți fie foarte clar că, dacă un mascul tâmpit, sau zece, se iau de mine, nu voi alerga la tine în rolul de „prințesă uluită caută Salvator să o apere". Ți-e clar? Și în ceea ce privește această noapte...

– Bine...

– Bine ce? bombăne ea, ridicând vocea.

Suspin. Ea și nenorocitul ei temperament spaniol.

Se uită la mine. Așteaptă să scot și eu una din replicile mele, dar nu. Tac. Așa este cel mai bine.

Deschid din nou radioul. Se aude cântecul grupului Silbermond despre care știu că îi place lui Judith și îl fredonez. Dar văd că o supără și mai mult.

Decizie proastă!

Ea se foiește pe scaun.

Va spune ceva. Știu, știu...

Se uită la mine...

– Haide, micuțo, dă-i drumul!

Se uită din nou drept înainte și își dă la o parte părul din ochi.

Uaaaau... furia ei crește.

Continui să conduc.

Se uită din nou la mine. Răsuflă și, în cele din urmă, îi dă drumul, oprind radioul cu o palmă:

– Aștept. Spune ce ai de spus.

Cu coada ochiului, sunt conștient că aștepți un răspuns.

La dracu, dar de ce trebuie să ne certăm?

Mă privește cu ochi îngustați. Nu știu ce să fac, dar în cele din urmă, punând mașina pe avarii, trag pe dreapta.

De-ndată ce opresc motorul, mă uit la soția mea, iar ea, cu obișnuita ei îndrăzneală, ordonă:

– Am spus să spui ceva, nu să te oprești.

Mă încântă.

Recunosc că uneori, așa cum se întâmplă astăzi, îi iubesc îndrăzneala. O face atât de sexy...

O privesc încântat. Nu zâmbesc, dar am nevoie de apropierea ei, așa că spun:

– Doi nu se ceartă, dacă unul nu-și dorește.

Cuvintele mele o tulbură, văd în ochii ei și, gata să facem pace, șoptesc:

– Tot ce trebuie să spun este: ce-ar fi să îmi dai un sărut?

Clipește, nu se aștepta la asta din partea mea și insist:

– Bine, mi-ar plăcea mai mult să fie două sărutări.

În timp ce spun asta, Judith își scoate centura de siguranță. Unde se duce?

La naiba, mă va face să cobor din mașină pentru a ne certa!

Dar, în zecimi de secundă, nebuna mea este peste mine.

Mă sărută... eu o sărut...

Mă atinge... o ating...

Și, când mâinile ei îmi desfac în grabă centura, știu că fiara fetiței mele este deja de neoprit. Zâmbesc și mă bucur că m-am oprit pe această porțiune de drum întunecată și puțin populată. La ora aceasta, nu trece aproape nimeni, cu toate acestea, uitându-mă la ea, întreb:

– Aici?

Judith dă din cap aprobator. Înțelege întrebarea mea la perfecție.

Obrajii ei roșii de dorință îmi spun că nimic nu o va împiedica să facă ceea ce crede și, zâmbind, îmi împing scaunul înapoi și afirm:

– Bine, micuțo.

Lăsând-o să mă satisfacă, iubita mea mă masturbează.

Ca întotdeauna, mă face să mă simt special. Îmi șoptește numele, mă privește, mă privește... Judith îmi cunoaște reacțiile și, când vede că îmi sprijin gâtul pe tetiera mașinii, mă întreabă:

– Mai repede?

Dau din cap aprobator. Închid ochii și mă bucur.

Presiunea pe care o aplică în ceea ce face și felul în care mă sărută fac restul și, deoarece și eu cunosc limbajul corpului său la perfecție, îmi trec mâinile peste picioarele ei. Moliciunea sa este minunată.

Apoi i le bag pe sub rochie, îi mângâi fundul până când ajung pe spatele ei, în timp ce ea, devotată, îmi devorează buzele și provoacă un spasm de plăcere care îmi străbate întregul corp.

Incredibil!

Dornic și la fel de devotat ca și ea, îmi strecor mâna în chiloții ei. Căldură.

O ating. Este umedă, foarte umedă și, băgându-mi degetul mijlociu în ea, Judith scoate un oftat minunat de satisfacție.

Da!

Câteva secunde mai târziu, tulburătorul miros de sex umple mașina și geamurile încep să se aburească. Fără să ne pese dacă cineva ne poate vedea, ne masturbăm reciproc, până când ea se oprește și, privindu-mă, spune:

– Vreau mai mult.

Nerăbdarea pune stăpânire pe ea și eu zâmbesc.

Ar fi ciudat dacă fetița mea nu ar vrea mai mult; apoi văd cum se ridică deasupra mea, așază erecția mea dură în intrarea ei fierbinte și umedă și se lasă să cadă încet, foarte încet.

Oh... ce plăcere!

Oftăm cu satisfacție la unison, în timp ce observ că senzația care ne inundă corpurile ne înnebunește din ce în ce mai tare.

Judith se mișcă, mă călărește. O face cu dorință, cu plăcere, iar eu, care încep să-mi pierd mințile, îi prind fundul frumos pentru

a o împinge tot mai mult împotriva mea. Trebuie să pătrund în ea până la capăt. Pe deplin.

Jud țipă de satisfacție, de nebunie, în același timp în care eu mă încing și mai mult și, adâncit în ea, mă bucur. Ne bucurăm amândoi fără să ne gândim la nimic, până nu mai putem suporta și ne lăsăm pradă plăcerii.

La naiba... ce minunat!

După momentul de „nebunie pasageră în mașină", zâmbim îmbrățișați și, uitându-mă la fetița mea, spun:

– Asta era tot ce aveam de spus.

Judith zâmbește.

Zâmbetul ei îmi luminează viața și, oftând, afirmă:

– Niciodată nu am fost întru totul de acord cu tine ca acum.

Râdem din nou fericiți și îndrăgostiți și, după ce ne pregătim să ne continuăm drumul, pornesc mașina, mă întorc pe șosea și Judith pune un CD cu muzică și începe să fredoneze o melodie a cântărețului ei preferat, despre care știe că mie unul îmi place mult și care se intitulează *Eso* (Asta). Pur și simplu sunt fericit!

31

Momentele noastre la Sensations sunt fierbinți, le dorim și ne bucurăm de ele.

Ori de câte ori putem, Jud și cu mine ne strecurăm în acel loc pentru a ne dezlănțui fanteziile și este minunat să ne bucurăm de ele în cuplu.

Avem o căsnicie normală: muncă, copii, casă... dar când vine vorba de sex, ne respectăm propriile reguli și ne place asta. Ne place complicitatea incredibilă pe care o avem.

Într-o dimineață, când mă spăl pe dinți pentru a merge la serviciu, ușa băii se deschide brusc și Judith intră.

Surprins, mă uit la ea, iar ea aleargă la toaletă și vomită.

– La naiba!

Arunc rapid periuța de dinți și mă îndrept spre ea. Este clar că în seara precedentă a mâncat ceva care nu i-a priit și, odată ce a terminat, dau să-i spun ceva când ea spune în șoaptă:

– Of, Doamne... Of, Doamne...!

– Draga mea, ce-i cu tine?

– Tu ce crezi?! se răstește ea furioasă.

Mă uit la ea. Ce proastă dispoziție are la prima oră a dimineții!

– Bineînțeles că asta mi se poate întâmpla numai mie. La naiba... la naiba!

Încă nu o înțeleg. Nu pricep, iar apoi îi vine din nou greața.

Pe cât îmi stă în putință, îi țin fruntea și îi dau părul de pe față.

Săraca de ea! Cât de rău este să vomiți! Când termină, ne privim și șoptește:

– La naiba, Eric... la naiba!

Plângerea ei continuă să mă tulbure și, când să spun ceva, ea izbucnește:

– Nici măcar să nu vorbești cu mine.

Mă uit la ea cu gura căscată.

Dar ce am făcut dacă doar mă spălam pe dinți?

O privesc în tăcere. Jud închide ochii. Știu că nu este bine. Ce se întâmplă cu ea? Și când le deschide, spune:

– Du-te la șifonierul meu, deschide sertarul de sus și adu-mi o cutie albastră pe care o vei vedea în dreapta.

Fără să întreb, pentru că, dacă întreb, sunt sigur că îmi va da una din replicile ei proaspete, fac repede ceea ce îmi cere.

Ce se întâmplă cu ea?

Dar când deschid sertarul și văd cutia albastră pe care a indicat-o, rămân fără aer.

La naiba!

În fața mea am... un test de sarcină!

Oh... vai de capul meu!

Acum o înțeleg. Acum îi înțeleg comentariile și proasta ei dispoziție.

Însărcinată?!

Nu... nu... nu se poate. Nu sunt pregătit să lupt din nou cu afurisiții de hormoni.

Fără a putea să mișc sau să ating cutia, nu știu dacă să râd, să plâng sau să fug, până când vocea lui Judith se aude în spatele meu:

– L-am cumpărat ieri pentru că ceva îmi spune că...

– Ești însărcinată?! întreb, întorcându-mă pentru a o privi.

Judith pufnește. Își încrețește nasul cu ochii înlăcrimați în timp ce devin palid; se apropie de mine și șoptește îmbrățișându-mă:

– Nu știu, dragul meu... nu știu. Dar e vina ta.

Incredibil!

Se pare că eu sunt vinovatul. Și, ștergând sudoarea rece care a intrat în mine, întreb:

– Vina mea?

Judith zâmbește.

Mamă, mamă...

– Nu, dragul meu. Nu mă asculta.

Mă scarpin pe gât. Cred că mă voi irita la fel ca ea.

Fiecare își are propriile temeri cu privire la ceea ce ar putea fi, dar încerc să fiu pozitiv în legătură cu asta, o privesc și, atrăgându-i privirea, o întreb:

– Ar fi atât de rău?

Judith suspină... răsuflă... oftează... bombăne... râde... își face vânt cu mâna, iar eu tremur.

La naiba... hormonii!

S-au întors!

Cred că îmi citește gândurile, temerile, pentru că spune:

– Dragul meu... ce ne facem?

Of... Of...!

Gândul la o altă sarcină plină de hormoni necontrolați mă tulbură, dar trebuie să-i spun fetiței mele că sunt alături de ea, orice ar fi, așa că iau cutia albastră din șifonier și, deschizând-o, răspund:

– Deocamdată, să aflăm dacă vom fi sau nu din nou părinți.

Intrăm iarăși împreună în baie. Deschid cutia și citesc instrucțiunile ca un manual de fizică cuantică, până când Judith îmi ia micul aparat alb din mâini și îmi spune:

– Nu-ți bate capul. Fac pipi și liniile ne vor spune da sau nu.

O privesc curios.

Ce mod ciudat de a afla dacă vom fi părinți!

Odată ce face ce trebuie să facă, închide aparatul cu un capac și, lăsându-l pe chiuvetă, spune scărpinându-și gâtul:

– Trebuie să așteptăm trei minute.

Dau din cap aprobator. Îmi scot telefonul mobil din buzunar și setez o alarmă care să se declanșeze în trei minute. Apoi, îl las lângă dispozitiv în timp ce simt că picioarele mi s-au lipit de pământ și îi dau ei mâna la o parte, astfel încât să nu se scarpine.

La naiba, sunt nervos!

Judith se uită la mine...

Mă uit la ea...

Și văzând îngrijorarea din ochii ei, spun:

– Draga mea, ce-o fi o fi. Ne iubim și nimic nu va schimba acest lucru.

Ea dă din cap aprobator, răsuflă și șoptește:

– Oh, Eric... afurisiții hormoni mă fac insuportabilă, autoritară, plângăreață și...

– ...frumoasă, închei eu.

De-ndată ce spun asta, fetița mea zâmbește.

Îmi place că o face și, aplecându-mă, mă ghemuiesc pentru a fi la înălțimea ei și spun:

– Poate de data asta e o brunețică.

Jud răsuflă. A făcut o glumă despre asta la un moment dat și ne îmbrățișăm în tăcere.

Sună alarma de pe telefonul meu mobil, au trecut cele trei minute și Jud spune uitându-se la mine:

– Data trecută am fost prima care a aflat vestea. De data aceasta, dacă sunt, vreau să fii tu. Ține minte. O linie, nu. Două, da.

Dau din cap aprobator. Ce responsabilitate am! Și, cu hotărâre, iau micul aparat, scot capacul și, în timp ce mă uit la ecran, inima se accelerează și, zâmbind, șoptesc:

– Doamnă Zimmerman, pozitiv!

Jud închide ochii în timp ce plânge și râde.

Mă țin de chiuvetă.

Vestea aceasta pe post de bună dimineața a fost ceva la care nu mă așteptam; Dintr-odată bucuria mă invadează și, luându-mi fetița în brațe, strig:

– Vom fi din nou părinți!

În cele din urmă, Jud se oprește din plâns și râde în hohote. Cred că trebuia să văd acea reacție în mine. Și, după ce ne dăm un sărut care ne anunță că suntem împreună în tot ceea ce urmează, ne îndepărtăm și ea șoptește:

– Te avertizez de pe acum: vreau litri de anestezie!

Zâmbesc.

La naiba, voi fi din nou tată!

Și, uitându-mă la soția mea, mă gândesc că vom fi o familie numeroasă când ea spune:

– Dragul meu, sper doar că hormonii se vor controla de această dată.

Dau din cap aprobator. Așa cum mi-a spus cineva odată, pozitivitatea atrage pozitivitate și subliniez:

– Sunt convins că așa va fi.

Râdem amândoi și, împreună și îndrăgostiți, coborâm la bucătărie, unde le spunem celorlalți din familie vestea minunată și, bineînțeles, încep să ne felicite!

32

Lunile trec și sarcina lui Jud merge din ce în ce mai bine. Vărsăturile dispar, pe bebelușul nostru îl botezăm de data aceasta cu numele de Conguito și, partea cea mai bună, hormonii sunt sub control total. Ea cere sex, așa cum îl cer și eu, dar de data aceasta totul se desfășoară normal și nu cu nebunia dezlănțuită de data trecută.

Petrecerea anuală dată de Müller a mers bine. Anul acesta, ajutat de Jud și ascultând sfaturile lui Björn, totul a fost mai dinamic, mai distractiv și chiar și mie mi-a plăcut. La petrecere au participat aproape toți angajații companiei, care au venit din toate delegațiile pe care le avem, iar Judith s-a distrat de milioane reîntâlnindu-se cu foștii ei colegi din Spania.

Cu plăcere, am văzut-o pe fetița mea distrându-se de minune, deși anul acesta Björn nu s-a simțit atât de bine pentru că se pare că Mel a fost însoțită de un tip pe nume Robert. Sigur, se coace ceva între ea și Björn, dar, așa cum i-am spus lui Jud, trebuie să rămânem în planul doi. Ceea ce trebuie să fie va fi, dar nu trebuie să ne amestecăm.

Lucrez în birou când secretara mea deschide ușa și anunță:

– Domnul Björn Hoffmann este aici.

– Spune-i să intre, zic eu, lăsând deoparte niște hârtii.

Câteva clipe mai târziu, prietenul meu intră în birou și, surprinzător, nu se uită la secretara mea. Asta îmi atrage atenția. Deși îmi atrage atenția mai mult faptul că se așază în fața mea și spune supărat:

– Fac pe tâmpitul ca niciodată în viața mea, dar nu mă pot abține.

Neînțelegând despre ce este vorba, clipesc și el adaugă:

– Este un kamikaze. Recent a avut loc un accident în timp ce mâncam și s-a implicat fără a aștepta sosirea pompierilor. La naiba, s-a băgat în mașina avariată și a explodat!

– Ce?! întreb, surprins.

Björn dă din cap aprobator, disperă și continuă:

– I-am spus să iasă din mașina aia nenorocita, dar nu... ea s-a făcut că nu aude. A scos-o pe femeia de la volan și, fără să se gândească la siguranța ei, a început apoi să caute un băiat. Apoi mașina a explodat și...

– Björn... vorbești despre Mel? Despre Melania?

– Despre cine altcineva?! mormăie el.

– Dar ea este bine? întreb neliniștit.

El dă din cap aprobator. Deodată zâmbește și afirmă:

– Da, este bine. Ea singură a salvat mama și copilul. Incredibil!

Respir. O clipă m-am pierdut și, văzând fața prietenului meu, șoptesc:

– Incredibil a fost dopul în obraz pe care ți l-a dat zilele trecute acasă.

La auzul acestor vorbe, râdem amândoi în hohote.

Deschizând o sticlă de șampanie, Mel a îndreptat dopul către Björn și, în mod surprinzător, l-a lovit în față. Amintirea acestui moment este amuzantă, în ciuda încruntării inițiale a lui Björn din acel moment. Dar apoi îmi amintesc că mai târziu eu și Jud am rămas cu Sami, astfel încât Mel să se întâlnească cu un străin al cărui nume nu l-a spus.

– A fost totul în regulă în noaptea aceea? Întreb.

Björn dă din cap aprobator. După expresia sa, îi place ceea ce își amintește și șoptește:

– Da.

Și, fără să vrea să fie mai indiscret în ceea ce privește acest aspect al vieții sale, comentez:

– Cred că, în sfârșit, te-a surprins o femeie.

De-ndată ce spun asta, expresia lui se schimbă. Și, după ce închide ochii și îi deschide din nou, șoptește:

– Îi trimit trandafiri cu bilețele printre ei, o sun în continuu, tânjesc să o văd și să știu că atât ea, cât și *prințesa* sunt bine... Ce naiba se întâmplă cu mine?

Știu... cred că știu. Și, privindu-l fix, răspund:

– Asta se numește *dragoste*, prietene.

– Dă-mă naibii...

– Spun doar adevărul.

Björn pufnește, blestemă, nu vrea să creadă că i se întâmplă asta și insist:

– Este imposibil să i te împotrivești și îți spun din propria experiență.

– La naiba, Eric...

Zâmbesc. Mă amuză să văd cum prietenul meu a căzut în oala cu sentimente în care am căzut și eu fără să vreau și șoptesc pentru a-l lua peste picior:

– Ești pierdut. Și, pe deasupra, sunt două: Mel și Sami.

În timp ce le spun numele, el zâmbește și, schimbându-și expresia, spune:

– Să nu-i spui nimic lui Judith.

– La naiba, Björn!

– Niciun cuvânt, insistă el.

Pufnesc.

Nu-mi place să am secrete față de micuța mea și cu atât mai puțin de acest fel. Nu îmi place deloc. Dar, fiind conștient că nici ea nu mi-a spus nimic despre asta, pentru că nu știu dacă Mel vorbește despre acest subiect cu ea, afirm:

– Îți dau cuvântul meu.

Björn dă din cap aprobator. Acest lucru îl mai liniștește și apoi întreabă:

– Ce mai face Judith?

Acum cel care zâmbește ca un idiot sunt eu.

– Frumoasă și fericită, spun. De data aceasta, totul este mai calm și ne bucurăm de sarcina lui Conguito, așa cum nu am reușit cu Medusa.

Amândoi zâmbim. Aceste conversații, senzații, sentimente, întrebări și răspunsuri sunt din ce în ce mai frecvente între noi; apoi Björn șoptește coborând tonul vocii:

– Mel mă disperă cu autosuficiența și cu bravada ei de stewardesă. Și Sami, pentru că atinge și pătează totul. La naiba... au adus-o până și pe *Peggy Sue* în casă.

Este prima dată când aud numele acesta de femeie și întreb:

– Cine este Peggy Sue?

– Un șobolan.

– Un șobolan?!

Ne privim blocați. Eu am acceptat să aduc câini în casa mea. Îi ador pe Susto și Calamar și pentru nimic în lume nu i-aș vrea afară din viața mea, dar un șobolan? Un șobolan în casă?

– Pentru a fi mai exact, este un hamster, clarifică prietenul meu.

Consimt. Cunosc aversiunea pe care a avut-o întotdeauna față de rozătoare și, când să-mi exprim părerea, șoptește:

– Chiar și cu șobolan cu tot, am un sentiment ciudat de a vrea să le protejez și nu mă pot abține să nu mă gândesc la ele. Dar Mel și nenorocita ei de slujbă de stewardesă mă tulbură total. Nu știu niciodată când vine sau când pleacă și, ei bine... faptul de a nu putea controla totul începe să mă enerveze.

Zâmbesc. Înțeleg și dau din cap aprobator.

Afurisita de iubire a intrat în viața lui și nu știu dacă să fiu fericit pentru el sau să-l compătimesc.

Iubirea și femeile sunt foarte complicate și la el au ajuns două dintr-odată, sau trei, dacă includem șobolanul.

Din acea zi, ori de câte ori eu și Björn ne intersectăm, o fac pe suedezul (nu pe germanul). Deși îmi vorbește în mod normal despre relația lui cu Mel, iar Judith îmi dă fiori pe care pretind că nu îi înțeleg, mă regăsesc între două părți și știu că, în orice zi, problema va exploda dintr-o parte sau din alta.

Când ne reunim cu toți prietenii și Mel și Björn sunt alături de noi, încerc să nu râd de discuțiile absurde pe care cei doi le poartă în fața tuturor. Știu când se văd. Știu când nu se văd și mai știu că Björn le însoțește pe Mel și fiica ei în Asturia și că bunica ei îi spune Blasito! Ce nume...!

* * *

În octombrie, Judith este plinuță. După cum spune ea, mai degrabă se rostogolește, decât să meargă.

Eu o privesc încântat atunci când vorbește cu Flyn și cu mama mea. Uneori, camaraderia pe care o au între ei mă face gelos, dar recunosc că, în adâncul sufletului, îmi place să-i văd atât de apropiați. Faptul de a vedea cum se iubesc este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am experimentat în viața mea.

După ce pleacă mama, Jud închide ușa, se uită la mine și spune:

– Nu-mi mai strica și tu cheful și fii fericit pentru mama ta.

Simona, auzind asta, îl ia pe micuțul Eric din brațele mele și, privindu-l pe Flyn, spune:

– Cred că Eric vrea să bea apă. Flyn, îi putem da?

– Desigur, spune copilul.

Auzind asta mă face să râd, ei deja ne cunosc, și pleacă din calea noastră.

De-ndată ce rămânem singuri, soția mea înflăcărată continuă:

– Nu mă stresa, Eric. Mama ta este încă destul de tânără pentru a cocheta.

Blestem. Acest subiect legat de mama mea mă scoate din minți. Urăsc să fiu adultul dintre ea și mine și mormăi:

– Uite, dragă, mai bine renunțăm la subiect sau...

– Sau ce?

Judith își pune brațele pe șolduri.

Deja am început!

Dar, fără prea mult chef de a o supăra și cu atât mai puțin de a ne certa, șoptesc:

– Ți-am spus cât de frumoasă ești azi?

Zâmbește, clătină din cap și indică:

– Nu, dar te descurci bine. Și revenind la...

– Și cât de frumos e părul tău? Mmm... este foarte frumos, insist.

Judith zâmbește din nou și, oftând, șoptește:

– Bineeeeeeee...

Apoi fac un pas în direcția ei și o îmbrățișez. Nu-mi vine să mă cert cu ea în legătură cu mama și cu lucrurile ei nebunești, așa că, sărutând-o pe cap, îi șoptesc:

– Te iubesc, foarte mult!

Ea se apasă atunci pe corpul meu și spune:

– Ai vrea să înotăm în piscină?

Dau din cap aprobator. Cred că este o idee excelentă.

***

Sâmbătă, în ciuda faptului că Simona nu este aici – a plecat cu Norbert la Stuttgart pentru a se îngriji de sora ei, care a fost operată –, Judith insistă să facă mâncarea madrilenă.

Și cine să-i stea în cale!

Organizăm o masă acasă cu prietenii și, ca întotdeauna, Björn și Mel se înțeleg precum câinele și pisica. Îi urmăresc de la distanță. Nu știu cum de nu obosesc și, cu atât mai puțin, nu înțeleg cum poate permite Björn să vadă alți bărbați precum Efren și Tyler plutind în jurul lui Mel. Nu aș suporta niciodată asta cu fetița mea.

În timpul prânzului, îmi dau seama că Judith nu-și ia ochii de la ei și, la un moment dat, o întreb:

– La ce te uiți, draga mea?

Auzindu-mă, ea zâmbește și îmi face cu ochiul.

– La totul și la nimic, spune ea.

Bine... bine... ceva îmi spune că fetița mea știe mai multe decât cred.

Câteva minute mai târziu, când știu că Mel și Björn sunt singuri în bucătărie și Jud se ridică, mă ridic și eu imediat. Trebuie să-i avertizez, dar Judith îmi blochează drumul, așa că fac zgomot din picioare. Asta îi va avertiza.

Când intrăm în bucătărie, așa cum mi-am imaginat, cei doi sunt acolo. Iar Judith, uitându-se la ei, întreabă:

– Dar ce faceți voi doi aici?

Imediat, Ironwoman și măgarul lui Shrek, așa cum își spun unul altuia astăzi, încep să-și dedice mici perle și, la una dintre ele, când o văd pe Mel cu un cuțit în mână, mă duc la ea, i-l iau și îi spun:

– Ai grijă, armele sunt încărcate de diavol.

Jud râde. Dacă ar ști ea... mi se pară ridicol și, când dispar amândoi, mă uit la soția mea, care este foarte calmă, și mormăi:

– De astăzi, dacă îl invităm pe Björn, Mel nu apare și invers; ai înțeles, micuțo?

Jud zâmbește din nou și, când o întreb motivul, mă îmbrățișează și îmi șoptește:

– Vei vedea singur înainte de sfârșitul zilei.

E de rău... e de rău...

Nu știu până unde ajunge problema, dar, fără îndoială, Jud nu se lasă păcălită și mă tem că se va supăra pe mine când va afla că știu întregul adevăr.

La naiba! De ce i-am făcut jocul lui Björn?

După prânz, desertul se prelungește, de data aceasta în camera de zi. Grupul este distractiv, se simte bine, dar eu nu sunt liniștit. Ceva din mine îmi spune că se va întâmpla ceva, cu atât mai mult când o văd pe Judith atât de calmă.

Tyler nu încetează să flirteze cu Mel și, deși ea nu-i răspunde, el continuă. Văd că asta îl ucide pe Björn, care, deși se ascunde în fața tuturor, îl cunosc și știu cât de mult îl deranjează ceea ce vede.

Oaspeții încep să plece. Toată lumea, cu excepția lui Tyler și a celor doi, iar eu încep să mă tem de tot ce poate fi mai rău. Noi cinci

intrăm în bucătărie. Tyler își continuă flirtul, este foarte pisălog, neghiob, chiar, dar, în mod surprinzător, Jud îl încurajează.

Ce face?

Mă uit la ea. Zâmbește și, dintr-odată, îmi dau seama că o face intenționat.

Ce vrăjitoare!

Björn pufnește. Face fețe-fețe, deschide frigiderul, ia o bere și apoi îl închide cu atâta forță, încât știu că trebuie să intervin. Prin urmare, și fiind stăpânul casei, mă ridic și spun:

– Hei, Tyler, trebuie să pleci, prietene.

Iar când soția mea mă privește nedumerită, insist:

– Haide, Jud, îl vom conduce până la ușă.

Tyler se uită la mine.

Ceea ce tocmai am făcut este foarte urât, dar, fără să protesteze, își ia rămas-bun de la Mel și Björn și ni se alătură.

De-ndată ce a ieșit pe ușă și am închis-o, Judith se uită la mine și spune:

– Pot să știu ce ai făcut?

Pufnesc. Sunt obosit. Și, fără să mă gândesc, întreb:

– Pot să știu ce faci tu?

Judith mă privește, își îngustează ochii și, stăpână pe sine, spune:

– Nu sunt proastă, Iceman, și am și eu ochi.

Imediat după aceea, ea se duce la bucătărie, eu o urmez și, când deschidem ușa, îi găsim pe Mel și Björn, sprijinindu-se pe frigider și sărutându-se cu adevărată pasiune.

La naiba... la naiba...!

Judith se uită la mine...

Mă uit la ea...

Și ea, cu un chip malițios, spune tare și răspicat:

– Măi, măi, nu prea vă mai văd evitându-vă.

Björn și Mel se separă imediat, dar nu se îndepărtează, iar Judith se uită la mine și îmi spune:

– Ți-am spus că înainte de sfârșitul zilei totul va fi clar. Aici ai acea tensiune sexuală... deja rezolvată.

La naiba cu brunețica!

Este clar că ea a planificat totul, iar eu nu pot decât să râd.

Björn râde și el, iar fetița mea, arătându-și telefonul mobil, ne prezintă o fotografie făcută cu două zile în urmă, într-un centru comercial, unde ei se sărută și se îmbrățișează.

Mel și prietenul meu se privesc, sunt nedumeriți și, după ce schimbă câteva cuvinte cu soția mea, Björn se apropie de ea simțindu-se prost și spune:

– De acord. Gata cu minciunile. Eu și Mel suntem împreună.

Da!

În sfârșit, o recunosc.

Mă bucur pentru prietenul meu, pentru Judith, pentru... Mel? Ce se întâmplă cu Mel?

Și, fără să ne gândim la fericirea pe care o reflectă chipul lui Björn din cauza a ceea ce el a recunoscut pentru prima dată în viața sa, ea ne anunță că nu este ceea ce pare.

Bineeeeeeeee...

Björn și cu mine ne privim.

Am înțeles bine?

Dintr-odată, Mel și Björn încep să se certe, iar eu și Judith ne dăm seama cât de îndrăgostit este prietenul nostru de această femeie. Îi urmărim în tăcere și, când Mel țipă la Judith, tocmai când era pe punctul de a spune ceva, stomacul mi se întoarce pe dos și, apucând-o pe soția mea, spun, fără să o las să intervină:

– Cred că suntem în plus aici, micuțo.

Și, uitându-mă la un Björn sumbru, adaug:

– Noi vom fi în sufragerie.

După ce ieșim din bucătărie, le auzim țipetele. Fără noi în fața lor se aprind și mai rău și, când intrăm în cameră și închid ușa, Judith mă întreabă privindu-mă:

– Dar ce fac ei? Ce face Mel?

Supărat de ceva la care nici eu, nici nimeni nu ne așteptam, răspund:

– Tu știi. Este prietena ta.

Jud se uită apoi la mine. Își atinge burta și, după chipul său, știu că îmi ascunde ceva.

– Ce îmi ascunzi? întreb.

Se întoarce.

E de rău... e de rău.

Și, când mă pun lângă ea, ea se uită la mine și îmi răspunde:

– Nu știu despre ce vorbești.

Ne privim. Ea nu spune nimic, dar îmi e clar că știe ceva ce nu spune, iar eu răspund dintr-odată:

– Îl cunoști pe Björn la fel de bine ca mine și știi că simte ceva foarte special pentru ea sau nu ai observat?

Judith dă din cap aprobator, știe că am dreptate în ceea ce spun, dar, fără a fi sinceră cu mine, șoptește:

– Să sperăm că vor vorbi și se vor împăca.

În acel moment, Mel intră în cameră, cu Sami în brațe.

– Îmi pare rău, spune ea. Îmi pare rău că o zi atât de frumoasă ca astăzi se termină astfel, dar trebuie să plec.

Jud vrea să se miște, dar o opresc, voi fi eu cel care o va conduce până la ușă. Și după ce o conduc și o pune pe fetiță în mașină, văzând că Jud și Björn ne privesc de la fereastra bucătăriei, spun:

– Nu știu ce faci, dar senzația pe care o dai este că fugi.

Mel își mușcă buza și șoptește:

– Eric, Björn este un om minunat, dar cred că relația noastră nu ar funcționa niciodată.

– De ce?

Oftează, mă privește în ochi și, cu un gest care îmi spune că ascunde ceva, șoptește:

– Pentru că sunt lucruri despre mine pe care el nu le va accepta niciodată.

Și, fără să mai spună altceva, mă sărută pe obraz, urcă în mașină și pleacă.

33

Zilele trec și Björn este disperat.

Nu mi-am văzut niciodată prietenul așa, dar îl înțeleg perfect.

Mel nu vrea să vorbească cu el și, mai grav, Björn nu știe unde este.

Asta îl înnebunește și îi face un interogatoriu fetiței mele la care răspunde. Nu știu în ce măsură îi spune adevărul, dar tac. Așa este cel mai bine.

În acele zile, Jud află întreaga poveste dintre Mel și Björn și, deși este surprinsă de multe detalii, cum ar fi că uneori a mers la Sensations și chiar ne-a văzut acolo în timp ce ne jucam și nu a spus nimic, o cunosc și știu că ascunde ceva.

Despre ce o fi vorba și de ce o face?

Dar Björn, dispus să afle ce se întâmplă, începe să descoase lucrurile până când la final descoperă adevărul despre Mel și, furios, în biroul meu strigă:

– Nu este o stewardesă! Este o nenorocită de militar american!

– Ce?!

– Este o nenorocită de militar american, repetă el.

– Ce?! Repet.

Clipesc, nevenindu-mi să cred. La asta chiar nu mă așteptam.

Björn blestemă. Aruncă nervos niște hârtii pe care le ține în mână și spune:

– Melania Parker. Pilotează un Air Force C-17 Globemaster, iar în câteva ore se întoarce dintr-o misiune.

Mă uit la acele hârtii cu gura căscată. Mel este pilot militar?

Surprins, nu știu ce să spun, în timp ce prietenul meu se mișcă prin birou ca un leu în cușcă. Este furios, extrem de furios și eu, care îl cunosc foarte bine, șoptesc:

– Björn...

– Rahat! De ce? De ce trebuie să mi se întâmple asta?

Suspin, acest lucru nu este ușor pentru el și apoi spun:

– Să vedem, Björn... I-ai vorbit vreodată despre aversiunea ta față de armata americană?

El dă din cap aprobator și adaugă:

– Și i-am explicat motivul. De ce nu a putut fi sinceră cu mine și să-mi spună adevărul?

Nu știu ce să răspund.

Nu știu de ce nu i-a spus niciodată adevărul și de ce a inventat faptul că e stewardesă, dar știu că asta ascundea Judith. Fără îndoială, ea a știut ce face Mel de la început și, auzindu-l pe Björn răstindu-se, șoptesc:

– Calmează-te! În felul acesta nu vei rezolva nimic.

Björn blestemă. Niciodată, în atâția ani de când îl cunosc, nu l-am văzut atât de supărat.

– I-arăt eu neobrăzatei ăsteia, șoptește el, îndreptându-se spre ușă.

– Björn...

– Acest lucru nu se va termina așa.

Dispare din fața mea, iar eu nu mă mișc. Dacă aș fi în locul lui, mi-aș dori spațiu și i-l ofer. Prietenul meu merită.

* * *

În acea după-amiază, când ajung acasă, după ce salut copiii, mă duc în cameră, unde este Judith. La intrare, ea se uită la mine, împăturește haine pentru bebeluși și zâmbește. După ce i-am dat un sărut, mă așez pe pat și spun dintr-odată:

– Pilot de avioane al armatei americane?

În timp ce spun asta, expresia ei se schimbă și, văzând că ea știe la ce mă refer, șoptesc:

– La naiba, Judith!

Imediat, se oprește ceea ce făcea, se apropie de mine și murmură:

– Îmi pare rău. Dar, când mi-a spus, m-a pus să-i promit că păstrez secretul.

– Draga mea, Björn este înnebunit!

Soția mea dă din cap aprobator. Oftează, se așază lângă mine pe pat și spune:

– Îi voi cere scuze când îl voi vedea. Dar nu am putut proceda altfel.

O îmbrățișez. Îmi imaginez că nici pentru ea nu sunt ușoare aceste zile și nu mai spun nimic. Numai să răsară odată soarele.

* * *

În noaptea aceea, când toată lumea se culcă, eu, neavând somn, mă duc în biroul meu. Björn mă îngrijorează și, deși am vorbit cu el cu câteva ore în urmă și mi-a spus că pleacă cu Agneta la Sensations, a refuzat să-mi spună ceva despre Mel. Ce s-o fi întâmplat?

Ore întregi îmi iau sarcina de a răspunde la e-mailuri. Îmi place să lucrez în liniștea nopții, până când, la cinci și douăzeci dimineața, sună telefonul meu.

Un mesaj de la Björn: *Ești treaz?*

Primirea acestui mesaj la această oră mă neliniștește. Pentru el și pentru toată lumea pe care o iubesc, sunt mereu treaz și, fără ezitare, îl sun și, când răspunde, îl aud spunând cu disperare:

– Am văzut-o. Am văzut-o pe mincinoasa aia nenorocită și...

Este foarte nervos și încerc să-l liniștesc, dar este complicat. Tot ceea ce i se întâmplă îi scapă înțelegerii sale și este incapabil să raționeze.

Vorbim. Vorbim mai bine de o oră și, deși știu că moare să o vadă, să vorbească cu ea, el refuză cu îndârjire să facă acest lucru și eu nu pot să-l conving.

– Vei regreta... spun.

– Mă îndoiesc, Eric... Mă îndoiesc.

Continuăm să vorbim. Amândoi repetăm aceleași lucruri iar și iar, dar nimic, Björn o ține pe-a lui. După părerea lui, ceea ce a fost

între el și Mel s-a sfârșit și eu nu sunt în stare să-l fac să se răzgândească. El nu vrea să o revadă, în ciuda faptului că o place foarte mult pe acea femeie.

De îndată ce închid, mă uit spre ușă, unde se află Judith, privindu-mă.

Nu știu de când stă acolo, știu doar că este frumoasă și spune:

– Mâine mă duc să o văd pe Mel la ea acasă. Acest lucru trebuie clarificat într-un fel sau altul.

Și da. Chiar asta face. Vorbește cu ea, iar Mel, care, în ciuda faptului că este o brută, pare, totuși, să raționeze logic, fiind conștientă de greșeala ei și, la rândul său, încearcă să vorbească cu Björn.

Dar totul din partea ei devine imposibil. Prietenul meu și-a pus ochelari de cal și nimeni nu este capabil să-l facă să se răzgândească. Așa cum a spus el, s-a terminat și nimeni nu-i mai scoate această idee din cap. Nici măcar el și Jud nu-și vorbesc. Amândoi știu că, dacă o fac, se vor certa!

***

Crăciunul vine și casa capătă culoare din nou.

Mai ales culoarea roșie a oribilului pom de Crăciun.

Mel și micuța Sami vin acasă să-i ajute pe Jud, Flyn și micuțul Eric să așeze ornamentele, iar eu, încântat, le observ bucuria. E frumos să îi văd împreună. Este primul meu Crăciun ca tată al lui Eric și sunt încântat. Foarte entuziasmat.

Odată ce i-am lăsat în sufragerie, intru în biroul meu pentru a rezolva niște probleme și, brusc, ușa se deschide și Mel, privindu-mă cu ochii mari, izbucnește:

– Eric, trebuie să o ducem pe Judith la spital! Acum!

Când aud asta și îi văd expresia, știu ce vrea să spună și, ca un nebun, mă ridic și alerg după ea. Când intru în cameră, Jud se uită la mine și șoptește îngrozită:

– Sun-o pe sora ta și spune-i să-mi pregătească anestezia.

La naiba... la naiba... la naiba... ce fiori mă trec!

După ce las copiii cu Simona și Norbert, cu ajutorul lui Mel o pun pe Judith în mașină și apoi conduc ca un nebun ignorând semafoarele.

Conguito al meu este pe drum!

Mel glumește, încearcă să ne relaxeze pe amândoi și spune:

– Bineînțeles, de fiecare dată când intri în travaliu, sunt aproape.

Aud râsul fetiței mele. Durerea nu a pus încă stăpânire pe ea, când țipă:

– Eric, dacă mai treci pe roșu, jur că ies din mașină și conduc eu!

Blestem. O enervez și mai tare. În oglinda retrovizoare, o văd zgâriindu-și gâtul, îi apar umflături. Îmi iau piciorul de pe accelerație. Am nevoie ca ea să se calmeze.

De-ndată ce ajungem la spital, după ce intrăm în camera de urgență, o iau pe Judith; merg cu ea și Mel mă anunță că așteaptă în salon.

Sunt despărțit de ea pentru a-i face o ecografie, în timp ce o asistentă mă duce să-mi pun papucii și pijamaua indecentă. Sunt, totuși, încântat să fac acest lucru, deoarece asta înseamnă că bebelușul meu se grăbește să iasă.

Câteva minute mai târziu, când sunt dotat cu toate accesoriile și intru în cameră, expresia lui Judith este una șocată. Doctorul este serios și întreb, încetând să mai zâmbesc:

– Ce se întâmplă?

Medicul, care o ține de mână pe soția mea, îl dă drumul și spune, privindu-mă:

– Eric, nu te speria, dar Judith are nevoie de o cezariană de urgență.

Corpul meu se tensionează, o cezariană este o operație și, văzând expresia lui Jud, care nu vorbește, întreb:

– De ce? Ce se întâmplă?

Îi iau rapid mâna iubitei mele, i-o sărut și doctorul spune:

– La ecografie am văzut că bebelușul are cordonul ombilical în jurul gâtului și am detectat modificări ale ritmului cardiac.

Auzind asta, mi se înmoaie picioarele. Mă așteptam ca totul să fie la fel ca sarcina anterioară, iar acum se dovedește că scenariul a fost schimbat și nu știu cum să reacționez.

Jud este tăcută, nu spune nimic. Cred că este la fel de speriată ca mine și, încercând să nu-mi transfer temerile soției mele, mă uit la ea și întreb:

– Ești bine?

Judith dă din cap aprobator, încearcă să zâmbească și eu spun:

– Vreau să fiu prezent la cezariană.

Medicul refuză.

Îmi aduce la cunoștință faptul că, într-o naștere riscantă, eu sunt în plus și, deși mă încăpățânez, la final, când văd că o isterizez pe Judith, renunț la încăpățânarea mea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o supăr, așa că, după ce îi dau un sărut și îi spun cât de mult o iubesc, disperat, ies din cameră și mă duc în camera în care se află Mel, care, văzându-mă și după ce îi spun ce s-a întâmplat, mă liniștește spunându-mi că totul va fi bine.

În tăcere și uitându-mă la ceasul din fața mea, urmăresc trecerea minutelor. Timpul trece lent, foarte lent. Mel încearcă să-mi distragă atenția, dar realizând că nu vreau să vorbesc, îmi respectă dorința și rămâne lângă mine. Nu mă lasă o secundă.

O jumătate de oră mai târziu, abia mai pot respira. Sunt copleșit. Fetița mea se află într-o sală de operații și nu știu ce se întâmplă. Mă cuprinde nerăbdarea, dar apoi ușa salonului se deschide și intră Björn.

El și Judith au o relație ciudată în ultima vreme. Nu-și vorbesc din pricina încăpățânării lui de a nu-i oferi lui Mel altă șansă, dar se caută reciproc. În adâncul meu știu că au nevoie unul de altul și le dau timp. Sper doar ca într-o zi să vorbească și totul să revină la normal.

– Cum stau lucrurile? întreabă Björn privindu-mă.

Nu pot vorbi. Nu-mi ies cuvintele și, deși știu că pentru el și Mel momentul este foarte incomod, ea este cea care îi spune ce se

întâmplă. Când termină, prietenul meu mă încurajează. Îmi spune același lucru ca și Mel: totul va fi bine.

Secundele și minutele continuă să treacă, când, dintr-odată, ușa se deschide și îl văd pe doctor, care iese cu un pachet în brațe. Nu mai respir, mă ridic.

– Felicitări, tăticule! Ai o frumoasă fetiță, spune medicul.

Cu inima bătând nebunește, observ bebelușul pe care mi-l arată. E brunetică, nu seamănă deloc cu Eric. Și, după câteva secunde, o întreb încins:

– Cum este soția mea?

Doctorul zâmbește, îmi întinde fetița și îmi spune:

– Este perfectă și așteaptă cu nerăbdare să te vadă. Haide, urmează-mă, te duc cu ea.

Dintr-odată, lumea are din nou sens pentru mine. Respir din nou. Jud este bine și, uitându-mă la fetiță, zâmbesc pentru prima dată și îi spun prietenului meu:

– Colega, o am aici pe cealaltă brunetică a mea.

Fericit, îl îmbrățișez pe Björn și apoi pe Mel și, fără să mă gândesc la altceva decât să o văd pe Jud, îmi iau rămas-bun de la ei și sper să-și vorbească. Este timpul și momentul potrivit.

Încântat, o urmez pe doamna doctor în timp ce brunetul Conguito pe care îl am în brațe mă face să mă îndrăgostesc. Nu am văzut niciodată asemănările cu bebelușii pe care toată lumea le vede, dar de data aceasta este clar că este o Judith în miniatură. Cât de mult seamănă cu ea!

Când intru în cameră, prețioasa mea soție zâmbește. Este bine, asta e tot ce trebuie să știu și, după ce îi dau un sărut și îi arăt fetița, ea zâmbește și șoptește:

– Hannah, acest bărbat mare și blond este tatăl tău.

Zâmbesc. Îmi sărut brunetele și, așa cum ar spune nepoata mea Luz, mor de dragoste!

34

Din nou, nopți nedormite, biberoane dimineața devreme, gaze, izbucniri necontrolate... dar suntem înconjurați de dragoste, multă dragoste.

Sosirea lui Hannah acasă ne umple de fericire, o fericire în care Judith mă face protagonist, deși prefer să fiu în rol secundar. Protagoniștii sunt ea și fata.

Într-o după-amiază, Mel îi spune lui Jud că a decis să se întoarcă în Statele Unite, la baza din Fort Worth, Texas. Judith face o criză de nervi. Plânge la auzul veștii pe care i-o dă prietena ei, iar eu, atât cât pot, o consolez. Nu există altă cale.

Ceea ce s-a întâmplat între Björn și ea i-a lovit pe amândoi, dar ei nu sunt în stare să dialogheze. Au creat o barieră între ei pe care nu o pot depăși, iar eu și Judith îi considerăm deja un caz pierdut. Știu ei mai bine, sunt adulți. Desigur, Judith încă nu vorbește normal cu Björn. Și, mai rău decât atât, eu sunt în mijloc.

* * *

Sâmbătă, după ce am ieșit cu Jud cu motocicletele, ne întoarcem și ea pregătește tocănița tradițională din Madrid. Mai târziu, casa începe să se umple de oameni. Toată lumea vrea să mănânce acel fel de mâncare, care îi iese atât de bine micuței mele.

Văd că Björn sosește și, de-ndată ce intră, se duce direct la micuța Hannah, îi dă un sărut, apoi îl ia câteva clipe în brațe pe micuțul Eric. Intenționează să-l apuce pe Flyn de umeri pentru a-l face să râdă. Prietenului meu chiar îi plac copiii, iar eu, amuzat, vorbesc cu el despre asta. Și, deși îi spun că Mel și

micuța Sami vor participa la masă, el nu-și schimbă expresia și, când Jud se uită la noi, și fără să ne vorbim, ne înțelegem, Björn protestează:

– Cât va dura asta?

Nu spun nimic, așa cred că este cel mai bine, dar Judith răspunde:

– Nu am urechi pentru cuvinte nechibzuite.

Asta mă face să râd. După ce s-a întâmplat între Mel și Björn, Judith este foarte supărată pe prietenul meu pentru că nu vrea să vorbească cu Mel. Ea îl învinovățește chiar și pentru reîntoarcerea în Texas, ceea ce pentru Björn este fatal.

Mama și prietena lui Jud de la facultate, împreună cu soțul ei, își fac apariția. Mirosul tocăniței tradiționale din Madrid din casă este magnific; atunci Judith, privindu-și ceasul, spune:

– Ce ciudat! Mel nu a sosit încă.

Consimt, chiar că este ciudat, iar soția mea, luându-și telefonul mobil, spune:

– O, uite, am patru apeluri de la ea pierdute.

Björn și cu mine ne privim. S-o fi întâmplat ceva?

Imediat vedem cum Jud o sună, dar Mel nu îi răspunde și îi lasă un mesaj vocal. De-ndată ce sora mea ajunge cu Arthur și ne întâmpină, Björn, apropiindu-se de micuța mea, șoptește:

– Bine. Sunt un tâmpit. Dar te rog să vorbești cu mine!

Știam eu.

Știam că, mai devreme sau mai târziu, Björn va ceda, iar Judith, privindu-l, îl avertizează că, atunci când Mel sosește, vrea o petrecere în pace. Și el i-o promite.

La sfârșit, în bucătărie, au acea discuție care era în așteptare între ei. Sunt sinceri. În sfârșit, dialoghează. Jud îi spune tot ceea ce a ținut în ea și trebuia să-i spună, iar Björn îi dă explicații. Când, în sfârșit, simt că totul a revenit la normal între ei, iau două beri și o cola din frigider și, oferindu-le, spun:

– Să toastăm pentru prietenie.

Ei o fac fericiți. Respir ușurat. Nu mi-a fost ușor să mă aflu la mijloc între cei doi, sau al tuturor celor trei, în funcție de unghiul din care se privește.

Björn și Jud încep să glumească. Asta mă face să râd și dintr-odată sună telefonul mobil al lui Jud și vedem cu toții că este Mel.

În timp ce vorbește cu ea, o mie de emoții trec pe chipul soției mele. Nu știu ce-i spune, dar cu siguranță nu este bine. O auzim liniștind-o și când închide telefonul, cu o expresie care mă îngrijorează, se uită la noi și spune:

– Trebuie să mergem s-o luăm pe Sami din casa vecinei ei.

Björn și cu mine ne privim, nu înțelegem nimic și Jud răspunde după ce el întreabă ce s-a întâmplat:

– Nu știu. Unul dintre prietenii lui Mel, pe nume Robert, a murit. Nu vine, este în drum spre Afganistan.

Ne privim cu gurile căscate.

Aceasta nu este o veste bună.

Îmi amintesc că acel Robert a fost cel care a însoțit-o la petrecerea companiei Müller.

Și Björn, preluând frâiele, spune:

– Jud, hai să o luăm pe Sami.

Neliniștit, mă uit cum pleacă. Asta nu-mi place deloc. Mă gândesc la Björn. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Mel, nu cred că ar trece peste asta. Știu, oricât de tare s-ar încăpățâna, iar Mel este în drum spre Afganistan!

După o oră se întorc cu fetița. Are ochii umflați de atâta plâns, iar Björn nu se desparte de ea. Fetița este liniștită doar lângă el. Cu drag, el are grijă de ea, se bălăcesc în piscină, se joacă cu ea de-a prințesele și tot ce îi propune, îi dă să mănânce și chiar, la un moment dat, când fetița plânge pentru că o doare degetul, el îi pune un plasture cu prințese și îi spune că prințesele o vor vindeca în chip magic și nu mai știu ce altceva. Eu și Judith îl privim surprinși și ea întreabă:

– Vezi și tu ce văd și eu?

Dau din cap aprobator.

Văd dragostea pe care Björn o are pentru fetiță. Văd un tată care are grijă de ea și văd un bărbat devastat de faptul că nu știe unde este dragostea vieții sale, apoi Jud, zâmbind, șoptește:

– S-o fi tâmpit...

Zâmbesc. Sunt de aceeași părere. Nu mă pot abține.

După câteva zile, când apar părinții lui Mel, care au venit din Texas să o ia pe fetiță, Björn disperă. Din cauza mândriei și a încăpățânării sale, totul merge prost și încerc să-l calmez, dar este complicat, foarte complicat, mai ales când este separat de prințesa sa. Asta îl rupe-n două.

Cu toate acestea, din fericire pentru el și pentru toată lumea, o lună mai târziu, după ce Mel se întoarce din Afganistan, el merge să o caute și totul se rezolvă și suntem fericiți că Björn și-a găsit, în sfârșit, dragostea.

35

Timpul trece și copiii cresc, mă gândesc în timp ce îmi leg papionul în fața oglinzii.

De când Judith a intrat în viața mea, casa mea a încetat să mai fie un loc gri și un paradis al liniștii pentru a deveni un spațiu plin de culori, râsete, muzică și nebunie.

Momentele acelea în care Björn și cu mine vorbeam în liniște, în timp ce făceam o baie în piscina acoperită, au rămas de domeniul trecutului. Acum, de fiecare dată când ne reunim acolo, suntem înconjurați de copii: Eric și Hannah stau pe o saltea de apă, iar Flyn și prințesa Sami se aruncă în piscină ca bombele, alături de mamele lor nebune.

Flyn a crescut și el. Nu mai este copilul care se distra jucându-se jocuri video cu mine. Acum, deși ne mai jucăm uneori, ca un adolescent ce e, preferă să se închidă în camera lui pentru a vorbi virtual cu prietenii săi. Nu înțeleg acest mod de comunicare. Pe vremea mea, era frumos să te privești în ochi. Acum este la modă să te uiți la un ecran și să tastezi, deși toate acestea se pot schimba atunci când le dau notele. În funcție de rezultatele lor, rețelele sociale pot sau nu să dispară din viețile lor. După cum spune Jud, fiecare fapt are consecința sa și sper că lui îi este clar acest lucru.

Liniștea, ceea ce se numește liniște, este un subiect uitat în casă, dar, în mod ciudat, îmi place. Îmi ador viața, tot atât de mult pe cât știu că și-o adoră și Björn pe a lui.

Am renunțat să mai fim doi bărbați fără responsabilități care nu se interesează decât de ei înșiși, pentru a deveni doi bărbați de familie care se joacă de-a prințesele și supereroii și care se bucură de femeile și copiii lor.

– Cine-ar fi zis!

Faptul de a merge oriunde împreună este ca și cum am merge într-o excursie și recunosc că eu, care sunt cel mai sumbru, cel mai puțin glumeț și cel mai puțin sclipitor, am început să-i prind gustul.

Björn și Mel trăiesc împreună de mai bine de un an și, pentru Sami, el este tăticul ei. De fiecare dată când îi spune așa, prietenului meu îi crește inima în piept, după cum spune soția mea, și încep să zâmbesc, în timp ce îmi dau seama de infinitele dăți în care îmi crește și mie inima, gata să explodeze.

Dacă înainte Jud și Mel erau prietene, acum, după cum spune spaniloaica mea, sunt nașe. Nu știu cu adevărat ce înseamnă asta, dar, după tonul soției mele, cu siguranță este mai mult decât o simplă prietenă.

Tocmai mi-am legat papionul negru.

În seara asta mergem la Sensations pentru o petrecere privată și ne îmbrăcăm elegant pentru ocazie.

În timp ce Jud e aproape gata, mă duc să-l văd pe Eric, care are aproape trei ani, și pe micuța Hannah, care a împlinit deja doi ani. Sunt adorabili.

Eric este blond, cu ochii albaștri și, cu toate că este un distrugător pentru că rupe totul, este și un observator și, într-un fel, liniștit. Jud spune că este un Zimmerman în potență. Hannah este opusul. Este copia fidelă a mamei sale, pe lângă faptul că este o mare plângăcioasă. Este brunetă, dulce și, dacă Eric este un Zimmerman în potență, Hannah este cu siguranță o Flores în toată regula.

Ce temperament are fetița!

Îi privesc încântat în timp ce dorm liniștiți în pătuțurile lor. Ei, împreună cu Judith și Flyn, sunt motorul vieții mele și nu mă pot vedea trăind fără ei.

Eric și Hannah sunt bucuria casei. Fiecare în felul său, ne dă viață și, deși Flyn, așa cum spune Jud, are o tulburare hormonală care nu poate fi tolerată, mă bucură existența lui. Pe Jud, în ultima vreme, mai puțin. Copilul crește, cere să fie tratat ca un adult și lui Jud îi este greu.

Cu grijă, îi sărut pe micuții mei și, după ce ieșim din camerele lor, mă duc să-mi văd adolescentul hormonal, care se află în sufragerie și,

bineînțeles, când intru, el tastează pe telefon. Sigur vorbește cu prietena lui, Dakota. El și telefonul său par a fi lipiți unul de celălalt.

De-ndată ce intru și închid ușa, el se uită la mine și mă întreabă:

– Tati, unde vă duci diseară?

Zâmbesc. Dacă i-aș spune unde mergem, nu cred că ar înțelege, așa că, liniștit, răspund:

– La o petrecere.

– Vin și Björn și Mel?

Dau din cap aprobator. Flyn îl adoră pe Björn.

– Ei bine, spune-i că am auzit că va apărea un comic special pentru colecționarii Căpitanului America, care va fi la promoție.

Zâmbesc. Flyn și Björn au ciudățeniile lor și șoptesc amuzat:

– Mă îndoiesc că nu știe deja.

Ușa sufrageriei se deschide și apare Judith. Este frumoasă, sexy. Și Flyn, văzând-o, fluieră și șoptește:

– Uau, mamă, ești foarte drăguță!

Brunetica mea, încântată de complimentul pe care i-l face, zâmbește și face o piruetă, apoi, înainte să poată să spună ceva, Flyn întreabă:

– Pot să mă uit la televizor puțin mai mult?

Judith se oprește, devine dintr-odată serioasă și șoptește:

– Dacă îți spun nu, pentru că mâine ai ore, voi înceta să mai fiu drăguță?

De-ndată ce spune asta, expresia lui Flyn se schimbă.

Ce pereche!

Cu această tulburare hormonală, el și Judith se ceartă mai mult decât de obicei, iar puștiul se ridică și spune, mergând spre ușă:

– Pe mâine, tată.

Ei bine... deja am încurcat-o.

La naiba cu schimbările hormonale ale adolescenței!

De-ndată ce iese pe ușă și aceasta se închide, Judith se uită la mine și se răstește:

– Ce e în neregulă cu tine? Nu ai de gând să spui nimic?

Pufnesc.

De ce pic mereu la mijloc?

Și, nevrând ca noaptea să fie distrusă din cauza asta, mă apropii de ea. O apăs de corpul meu, îi sug buza superioară, apoi cea inferioară și, după un ciugulit delicios care are gust de viață, o sărut.

Sărutul ne încălzește...

Sărutul ne ispitește...

Sărutul ne anunță cât de bine ne vom distra în seara asta...

Și apoi îi șoptesc privind-o:

– Doar tu și cu mine. Este noaptea noastră și nimeni și nimic nu ne-o va distruge.

Jud zâmbește. Uită ce s-a întâmplat cu Flyn și, după ce ne luăm rămas-bun de la Simona și Norbert și de la câinii noștri, Susto și Calamar, ne urcăm în mașină și plecăm. Vrem să ne distrăm.

Ca de fiecare dată, după ce ne așezăm, Judith se uită repede în torpedo. Acolo își păstrează CD-urile cu muzică și, punând unul, spune:

– Uite ce melodie minunată au lansat cei doi Alejandro ai mei!

Cei doi Alejandro ai ei?!

În mod ciudat, nu devin gelos. Dimpotrivă, zâmbesc. Știu că se referă la Alejandro Sanz și Alejandro Fernandez. Cei doi Alejandro ai ei!

Chiar îi plac acei cântăreți.

Încântat, aud cum Jud cântă melodia sfâșietoare și simt că-i curge chiar din inimă. În câteva secunde, simt cum versurile îmi ating sufletul. Sunt conștient de faptul că, oricât de mult m-aș certa cu fetița mea, n-aș părăsi-o niciodată și, în cazul oricărei probleme, aș încerca să o fac să se îndrăgostească înainte de a ajunge la ușă, așa cum spune melodia.

Câteva ore mai târziu, după o cină în care ne distrăm de minune, noi, grupul de oameni aleși de proprietarii localului Sensations pentru petrecere, ne îndreptăm spre locul cu pricina. Ne așteaptă o mare petrecere privată.

Odată ajunși acolo, la ușă, trebuie să dăm o parolă. În această seară, Sensations este închis și au acces doar cei apropiați, prietenii proprietarilor.

De-ndată ce intrăm, închid ușa. Suntem cu toții aici.

Câteva minute mai târziu, Uche și soțul ei, care sunt proprietarii localului, ne dau tuturor niște plicuri. Judith îl ia pe al ei. Nu este prima dată când venim la una dintre petrecerile lor și, când îl deschidem și observăm bilețelele cu diverse desene, șoptește:

– Să vedem... să vedem... ce vrem azi?

Zâmbesc și, în timp ce ea și Mel vorbesc și râd despre semnificația bilețelelor și a imaginilor lor, eu și Björn cerem ceva de băut.

– Uite, de data aceasta, Bernardo și Luis au venit cu Angelica și Barbara.

Când îl aud pe Björn spunând asta, mă uit și văd că ne salută din locul în care se află. Îi salutăm și noi. În altă perioadă, ei patru, Björn și cu mine ne distram de minune și, conștienți de ceea ce gândim cu toții, șoptesc:

– Va fi distractiv.

– Foarte distractiv, spune prietenul meu înainte de a lua o înghițitură din paharul său.

În timp ce Jud și Mel discută cu niște cunoscuți, eu și Björn vorbim între noi și îmi spune că *hackerul* numit Marvel a preluat iarăși site-ul firmei sale de avocatură și l-a piratat din nou.

– Din nou?

El dă din cap aprobator și înjură.

– Da, omule, din nou.

Ce spune poliția?

– Ce să spună?! rostește el batjocoritor. Încearcă să-l localizeze, să-l găsească, dar acel băiat este precaut, extrem de precaut și profesionist. Dar, când îl prind, îți jur că nu-l va recunoaște nici tatăl său.

Zâmbesc, deși nu știu de ce o fac. Ce i se întâmplă lui Björn cu site-ul său este o adevărată mizerie. Cine o fi hackerul ăsta nenorocit?

Văzându-i chipul sumbru, știu că se gândește la asta și, hotărât să-l fac să uite subiectul, întreb:

– Ce mai face prințesa ta?

Doar menționând-o pe Sami și prietenul meu își schimbă expresia. O adoră pe fetiță. Nu cred că ar putea să o iubească mai mult, chiar dacă ar fi fiica lui biologică.

Timp de câteva minute, Björn îmi povestește printre râsete poznele fetiței până mă întreabă de Superman și Micul Monstru. Observ cum expresia mea se înmoaie și imediat îi vorbesc despre cele două bucurii, Eric și Hannah.

De când suntem atât de domestici?

La naiba... ne aflăm într-un loc plin de perversitate și sex și vorbim despre copiii noștri?

Dar, neputincioși, continuăm în timp ce râdem și ne simțim ca fiind cei mai mândri tați din lume.

Deodată, Judith se apropie de mine și, ridicându-se pe vârfuri, îmi șoptește la ureche:

– Haide. Vreau să merg cu tine într-un separeu.

Încântat, zâmbesc și, după ce fac un schimb de priviri cu Björn, care îl face să zâmbească, eu și scumpa mea soție ne îndreptăm spre separeuri.

De-ndată ce intrăm, privim în jur. Pentru petrecerea exclusivă, totul este diferit, iar într-o parte se află o masă cu niște găleți de gheață și șampanie.

Fără să stau pe gânduri, mă duc într-acolo, iau două pahare, le umplu și, întinzându-i unul soției mele, șoptesc în timp ce toastăm:

– Pentru noi!

Judith zâmbește și bea.

Pentru prima dată în multe zile, suntem singuri. Ne privim, zâmbim și ne sărutăm. Ne sărutăm liniștiți. Nu sunt copii aici și nimeni care nu ne place nu ne va deranja.

Un sărut...

Două...

Și, ca un tont, pentru că Judith mă face să mă simt ca un tont pierdut, după ultimul sărut, mă uit la ea și întreb când văd că are încă plicul cu biletele în mână:

– Ce vrea să se joace nevasta mea perversă?

Ea zâmbește.

Ups... ups... acel mic zâmbet.

Cu Judith am inclus jocuri pe care nu le-am mai încercat niciodată. Este încântată să-mi vadă chipul exprimând plăcere, deconcertare și perversitate când un alt bărbat îmi face o felație. Și, deși mi-a fost greu la început, acum o înțeleg deja. Îmi place foarte mult când văd o femeie care se joacă cu Jud. Cum să nu se bucure să vadă și masculi jucându-se?

Ne privim în tăcere. Știu ce bilețel dorește să pună pe ușa separeului și, bucuros că începe jocul, șoptesc:

– Să ne bucurăm.

Ea consimte încântată. Mă sărută și, lăsând plicul pe o măsuță, scoate bilețelul pe care este desenat un singur om și se duce la ușă.

Odată ce îl așază pe mâner, o închide și, privindu-mă, șoptește:

– Scoate-ți geaca și desfă-ți cămașa, Iceman!

Fără să ezit, asta fac.

Îmi scot jacheta, îmi desfac papionul și îmi deschid cămașa.

Jud își face vânt cu mâna, îmi zâmbește și, făcându-mă să râd, șoptește, ciufulindu-și părul:

– Ce puține bătăi de cap îmi dai!

Zâmbesc. Îmi place să-mi spună asta!

Bucuros, îmi petrec mâna pe sub rochia ei când ușa se deschide. Este Peter. Ne arată bilețelul pe care Judith l-a agățat cu câteva secunde înainte și așteaptă aprobarea noastră.

Ea încuviințează și Peter intră în cameră. Judith, care conduce jocul, îi întinde în tăcere lui Peter un pahar de șampanie și apoi poruncește privindu-mă:

– Dă-ți jos pantalonii!

Oh... ce căldura îmi străbate corpul din pricina felului în care spune asta...

Observ că bătăile inimii se accelerează și, fără să pierd timpul, fac ceea ce îmi cere. Odată gol în fața lor, sunt conștient de erecția mea, iar Judith, apropiindu-se de mine, mângâie acea parte din mine care îi oferă atât de multă plăcere și-mi șoptește pervers:

– Mă încântă.

Dau din cap aprobator. Nu mă îndoiesc.

Fără să se gândească la nimic, mă ia de mână și mă conduce la pat. Ne așezăm și ea mă atinge din nou, în timp ce Peter ne urmărește din locul în care se află.

Gura lui Judith o caută pe a mea și mă sărută. Mă sărută în așa fel încât, ca întotdeauna, pierd noțiunea timpului, până când simt că nu mă mai atinge mâna ei, ci gura lui Peter, care mă aspiră.

Închid ochii, tremur... apoi Judith șoptește:

– Uită-te la mine, Eric... uită-te la mine!

Deschid ochii. Pupilele mele se intersectează cu pupilele ei întunecate și văd cum respirația ei se accelerează, se aprinde odată cu a mea, în timp ce Peter își plimbă încet limba umedă de la testiculele mele până la glandul meu.

Plăcere...

Dăruit plăcerii cerute de soția mea, ne sărutăm. Gura ei este cerul meu, gustul ei este dorul meu și împreună ne pierdem în dorința pură.

Perversitate...

Lascivitate...

Desfătare...

Cu nerăbdare, Peter se grăbește la fel ca noi. El se bucură de penisul meu ca și cum i-aș trage-o în propria lui gură cu erecția mea și mă contract.

Judith, care uneori pare să-mi citească gândurile, șoptește uitându-se la mine:

– Sexul este sex, dragul meu. Bucură-te de el.

Ne privim, este de văzut cât de bine mă cunoaște și insistă:

– Îți place să mă vezi dăruită unei femei, nu-i așa?

Dau din cap aprobator. Îmi place când Judith își deschide picioarele pentru ca o altă femeie să o facă a ei.

– Ei bine, șoptește ea, imaginează-ți că și mie îmi place același lucru. Vreau să te văd vibrând. Vreau să te văd gemând în urma a ce un bărbat îți...

– Jud... mă bâlbâi eu. Există lucruri pe care știi că...

– Știu care-ți sunt limitele, așa cum și tu le știi pe ale mele și amândoi le respectăm. Dar vreau să te văd bucurându-te aici și acum. Tu m-ai învățat că sexul este sex și nimic altceva.

Doar prin ceea ce spune și prin felul în care mă privește, cred că voi exploda de plăcere. Nu este prima dată când îmi cere să fac așa ceva, dar este prima dată când momentul și cuvintele sale provoacă acest efect nebun asupra mea.

O sărut. O sărut pe stăpâna vieții și a voinței mele cu adevărată pasiune, în timp ce îmi relaxez corpul și îl las pe Peter să-și continue drumul, un drum de care îmi voi permite să mă bucur.

Simt cum își ancorează mâinile pe șoldurile mele și cum îmi gustă erecția centimetru cu centimetru. Încet, foarte încet, până când limba lui ajunge la scrotul meu și un geamăt puternic iese din mine.

– Da... așa îmi place, spune Judith zâmbind.

Abandonat dorinței pe un pat, cu soția lângă mine și un bărbat între picioare, simt că, fiecare în felul său, mă savurează centimetru cu centimetru, în timp ce eu mă las să satisfăcut.

Percep respirația fierbinte a lui Peter asupra membrului meu și cea a lui Judith peste gura mea, plăcerea pe care mi-o oferă și cu atât mai mult modul în care fetița mea mă privește. Mă face să vibrez, să tremur, când o aud spunând:

– Da... dragul meu... așa.

Vocea ei...

Privirea ei...

Felul ei de a se bucura mă înnebunește.

Eu și Judith ne oferim voluntar în jocul nostru. Acel joc pe care mulți nu l-ar înțelege, dar pe care noi îl înțelegem perfect.

Oftez...

Tremur...

Și, incapabil să nu-l încurajez pe Peter să continue, îi pun mâna pe cap și acum eu sunt cel care se scufundă din ce în ce mai mult în gura lui.

Jud ne urmărește. Partea mea animalică a ieșit la suprafață. Îi place ceea ce vede.

În fața ei sunt doi bărbați: soțul ei și un străin. La comanda mea, și-a însușit penisul meu dur și erect și mă face să vibrez ca niciodată.

Respirația mea se accelerează din ce în ce mai mult, alături de mișcările mele seci și dure. În căutarea plăcerii, indiferent dacă este vorba de un bărbat sau de o femeie, îmi mișc șoldurile și mi-o trag în gura lui Peter, dornic ca punctul culminant să mă inunde în întregime, până când Judith îi ordonă să se oprească și apoi spune:

– Spală-l!

Oh, nu... vreau să ejaculez. Trebuie să ejaculez.

Dar apoi Judith, chiar în momentul în care Peter stropește cu apă erecția mea fierbinte și tare, își scoate rochia frumoasă pe care o poartă, fără chiloți, și, odată ce Peter se ridică, spune:

– Stai jos și dăruiește-mă soțului meu.

La naiba... asta mă incită.

Imediat, el se așază pe pat, Jud deasupra lui și când Peter îi deschide picioarele și mi-o oferă, murind de dorință, mă apropii, îi dau o palmă peste fundul ei frumos și, agățându-mă de ea cu poftă, mă afund în corpul ei fără să gândesc, fără să vorbesc, fără să raționez.

Căldura corpului soției mele care îmi înconjoară penisul și modul în care îl aspiră sunt cea mai incredibilă plăcere pe care am experimentat-o vreodată în viața mea. Și, dăruit poftei fierbinți la care ea m-a adus, intru și ies din ea în timp ce Peter o ține pentru mine. Doar pentru mine.

Îi mai dau o palmă peste fund, încă una, și încă una, știu cât de mult îi place să fac asta în astfel de situații și o trag spre mine pentru a-i mânca gura.

Fără să mă opresc nici măcar pentru o secundă, mă afund în ea, dorind să simtă fiecare parte a pielii mele.

Țipetele nemaipomenite ale lui Judith a mea de fiecare dată când pătrund în ea, cerând mai mult, mă înnebunesc. Fetița mea este voluptoasă. Și, fierbinte cum nu am mai fost demult, mă bucur

de această ofertă incredibilă în timp ce ea cere cu o voce tremurândă să i-o trag, să o fac a mea. Și o fac. O fac până când ajungem la punctul culminant și, luând-o în brațe, astfel încât să o pot ține doar eu, ne lăsăm duși de val.

La naiba, ce minune!

Ce fantastic este să mă bucur de sex cu iubita mea!

Îmi tremură picioarele. Mă așez pe pat, cu Judith deasupra mea și mă întind. Respirațiile noastre sacadate ne anunță cât de mult ne-am distrat și râdem, râdem mereu după un moment de pasiune și întreb:

– Toate bune?

– Genial! afirmă fetița mea cu un zâmbet frumos.

Pentru câteva secunde uităm de Peter. Avem ochi și răsfăț doar pentru noi, până când, ridicând privirea, văd că el ne urmărește și sunt conștient de erecția sa palpitândă, care are deja un prezervativ pus. Vrea să continue jocul. Corpul lui îi cere în continuare, iar eu o întreb pe soția mea.

– Ești pregătită pentru mai mult?

Judith se uită la Peter și zâmbește, cât de drăguță este! Și, fără să ies din corpul ei deoarece încă stă întinsă pe mine, o mângâi pe spate, care este moale, foarte moale.

– După cum ar spune Dexter, cred că am fesele roșii, spune ea.

Din poziția mea, se văd roșii și, văzând cum le privește Peter, dau din cap aprobator. Și el la fel. Îi place oferta mea și, după ce a luat o sticluță cu lubrifiant de pe masă, o deschide și o toarnă pe prezervativ.

Judith nu se uită. Așteaptă evenimentele. Ea are încredere în mine, în ceea ce pot oferi din partea mea și, când simte că-i separ fesele fundului ei frumos și colorat, observ cum se arcuiește, cum îl oferă și ea.

Câteva clipe mai târziu, Peter îngenunchează pe pat și, după ce se apropie de Jud din spate, știu când el o pătrunde după mișcările fetiței mele. Gura ei se deschide, geme, făcându-mă să știu cât de

posedată este. Asta mă excită din nou, iar erecția mea, încă înăuntru, se trezește.

Peter o apucă de șolduri și o trage mai aproape de el iar și iar, în timp ce sunetul sec al intruziunii ei ia în stăpânire separeul. Gemetele soției mele și modul în care tipul își accelerează atacurile ajung să trezească tigrul din mine, iar acum suntem doi bărbați care o posedă pe Judith în timp ce o ținem de șolduri.

Ea se bucură. Suntem împreună de suficient de mult timp pentru a face diferența dintre a ne simți bine și a ne simți rău și, fără îndoială, îi place ce se întâmplă.

Gemete...

Suspine pasionale...

Țipete de nebunie...

Și sex fierbinte și pervers. Toate acestea suntem noi.

Devotați jocului nostru, ne bucurăm de un trio fierbinte în care plăcerea, bucuria, senzualitatea, erotismul și perversitatea sunt cele care predomină, sunt ceea ce căutam, până când corpurile noastre, fierbinți ca focul, nu mai pot suporta și, odată ce ating punctul culminant, ne lăsăm duși de val.

Cinci minute mai târziu, când Peter se spală și pleacă, eu și Jud rămânem goi în pat. Pe mânerul separeului nostru nu mai există niciun bilețel, nu mai există nicio solicitare și, fără a mai fi nevoie de nimeni altcineva, facem dragoste în timp ce auzim oftaturile și gemetele celor care se află de cealaltă parte a peretelui, cei pe care îi vom vizita mai târziu. Desigur.

36

Ca în multe alte dăți, eu și Björn vorbim la birourile Müller. El se ocupă de toate problemele mele legale. Și, după semnarea unor hârtii pe care le păstrează, întreabă, știind că Mel și Judith sunt la cumpărături împreună:

– Le sun pe fete, atunci, și rămâne să ne întâlnim la Trattoria lui Joe?

Consimt. Judith iubește acel loc și, după ce mă uit la ceas, spun:

– La unu și jumătate.

Björn dă din cap aprobator, apoi îl aud vorbind cu Mel. În acel moment vine secretara mea și, după ce îmi înmânează niște documente pe care le pun pe birou, ea iese din nou chiar în momentul în care Björn închide. Dar telefonul îi sună din nou imediat și răspunde. Văd că tonul vocii sale se schimbă pentru a adopta unul mai profesional și, când se termină apelul, spune:

– Heine, Dujson și Asociații.

Știu cine sunt, de ani de zile își dorește să facă parte din firma de avocatură internațională.

– Voiau să le confirm dacă voi participa la cina de gală, singur sau însoțit, șoptește el apoi cu un zâmbet.

Nu trebuie să-l întreb cum va merge, dar îi spun:

– Încă mai cred că nu este nevoie să faci parte din acea firmă. Ai propriul tău...

Ca întotdeauna când vorbim despre asta, Björn oftează și șoptește:

– Eric...

Chipul său îmi spune că, orice aș spune, nimic nu-l va face să se răzgândească, așa că în cele din urmă conchid:

– De acord.

El consimte și, dornic să schimbe subiectul, spune:

– Cum se descurcă Flyn la școală? Bine?

Clatin din cap dezaprobator. Ceva îmi spune că va rămâne corigent la una sau două materii anul acesta și mai mult de când se prostește în ultima vreme cu fata sa, Dakota. Dar, când îi spun asta prietenului meu, el răspunde:

– Este în plină adolescență. Nu fi prea dur cu el și amintește-ți când ai avut tu vârsta lui.

Dau din cap aprobator, știu că la vârsta lui eram un ticălos și spun:

– Nu îți face griji!

– Mai are iubită?

Consimt. Dakota este o fată bună.

– Da.

– Este cea pe care am văzut-o ultima dată la mall?

Amintirea acelui moment mă face să râd. Björn și cu mine l-am dus pe Flyn la mall pentru că se întâlnea cu ea pentru a merge la film și ne-a făcut să dispărem înainte ca fata să ne vadă însoțindu-l. Așa că spun în șoaptă:

– Da. Și mă crezi sau nu, mie și lui Jud ne place.

Zâmbește, nu mai pune alte întrebări și, întinzându-mi telefonul, glumește:

– Haide, să lăsăm viața privată a lui Flyn în pace și să mergem să mâncăm cu războinicele noastre.

Zâmbesc. Fără îndoială, Judith și Mel sunt.

Odată ajunși la restaurant, ne așezăm în partea din spate a localului și vorbim despre atitudinea lui Flyn. Este în plină adolescență și nu încetează să ne provoace, mai ales pe Judith. Îi cunoaște slăbiciunile și, deși încerc să țin partea în anumite momente atunci când cred că unul dintre ei are dreptate, adevărul este că-i complicat, mai ales pentru că sunt mereu la mijloc.

Ușa restaurantului se deschide și le văd pe Judith și Mel intrând. Fericit, mă uit la soția mea. Mă încântă. Aspectul acela vioi

și prețios pe care îl are mă înnebunește și, când se apropie, mă ridic, o sărut pe buze și îi trag scaunul în spate. Îmi place să fiu galant cu ea. Poate că e ceva de modă veche, dar și lui Judith îi place.

În timp ce se așază, glumesc cu ea. Ca de fiecare dată, ne certăm și, când o întreb dacă mai este supărată pe mine, ea se limitează la a-mi șopti:

– Nesimțitule!

Ei bine... ne descurcăm.

Amuzat, zâmbesc și comand mâncarea.

De când s-a născut Hannah, Judith este obsedată de greutate. Crede că este grasă, că acele kilograme care i-au rămas pe burtică sunt importante pentru mine, când adevărul este că îmi pasă doar de ea. Cu sau fără kilograme în plus. O iubesc așa cum este și, chiar dacă îi spun asta, îi este greu să mă creadă.

După ce fac comanda, începem să vorbim și, când îi comunic lui Judith că astăzi voi ajunge târziu, pentru că am foarte mult de muncă, ea nu înțelege. Nu-i place să lucrez atât de mult. Nici mie, dar conducerea unei companii de succes ca Müller necesită un anumit sacrificiu, iar acel sacrificiu sunt eu.

Când soția mea este mai liniștită, Björn ne vorbește despre Sami, despre prințesa sa. Îl ține captiv, așa cum copiii mei mă țin captiv pe mine, iar fetele ajung să se privească reciproc cu complicitate.

Oare arătăm ca niște idioți?

După primul fel de mâncare, Jud se uită la mine, zâmbește și șoptește:

– Am mâncat toți *crostini* cu mozzarella. Nu m-am abținut.

Zâmbesc. Este bine că are poftă de mâncare și, amuzat, când să răspund aud în spatele meu:

– Eric... Eric Zimmerman, tu ești?

Acea voce...

Oare de ce îmi pare cunoscută?

Repede, mă întorc și mă găsesc fără cuvinte.

Ginebra!

La câțiva metri de mine se află femeia de care, într-un trecut, foarte trecut, m-am îndrăgostit și care mi-a frânt inima.

Arată la fel. Ei bine, nu, este mai în vârstă. La fel ca mine. Timpul a trecut pentru amândoi și, deși este frumoasă, pentru că a fost întotdeauna foarte frumoasă, o văd prea machiată și puțin uzată.

Clipesc, nu știu ce să spun.

Nu mă așteptam să o văd aici; știu de la niște cunoștințe că locuiește în Chicago. Dar mă ridic, mă apropii de ea și șoptesc uitându-mă în ochii ei verzi frumoși:

– Ginebra...

Fără să stăm pe gânduri, ne topim într-o îmbrățișare. Lucrurile pe care le-am trăit împreună au fost frumoase, chiar dacă sfârșitul nostru a fost un dezastru nenorocit. Dar eram niște copii, fără experiență de viață și acum, văzând asta de la distanță, mă bucur să o întâlnesc din nou. De ce nu?

De-ndată ce ne separăm, fericit să o văd, întreb:

– Dar ce faci la München?

În timp ce spun asta, îmi amintesc că Jud este cu mine.

Imediat mă întorc spre ea și, oh... oh... privirea asta mă pune în alertă. Văzându-mă atât apropiat de această femeie pe care ea nu o cunoaște, o face să se simtă lipsită de siguranță și, când o prezint, pentru a evita problemele, Ginebra, care nu-și ia ochii de la mine, îmi mângâie obrazul, așa cum a făcut-o de o mie de ori înainte și șoptește:

– O, Eric... Ce bucurie să te văd!

Atingerea ei mă face să-mi amintesc trecutul într-un mod inexplicabil, un trecut pe care l-am uitat cu îndârjire din pricina pagubelor pe care mi le-a făcut atunci când m-a părăsit și, fără să știu de ce, răspund:

– Și eu mă bucur să te văd, Gini.

– „Gini"? De ce i-am spus așa?

De-ndată ce spun asta și văd cum se uită la mine, regret. Ceea ce a fost între noi este de domeniul trecutului, ceva ce nu aș mai repeta în viața asta, dar apoi Geneva spune:

– Prăjiturică...

La naiba... La naiba... La naiba... Oare a auzit-o Jud?

Nu mă uit la ea. Este aproape mai bine să nu mă uit, dar, văzând zâmbetul nemernicului de Björn, știu că atât el, cât și Mel, precum și fetița mea au auzit-o.

La naiba!

– Cât de mult m-am gândit la tine, iubirea mea, insistă Ginebra.

Aspectul ei...

Vocea ei...

Și cuvintele ei... mă fac dintr-odată să mă simt inconfortabil.

Mă uit la Jud cu coada ochiului și mă gândesc la ceea ce ne-am spus mereu: „Ce ție nu-ți place altuia nu-i face". Și, deși nu fac nimic greșit, știu că ceea ce aude ea nu-i place deloc. Dacă ar fi invers, nici mie nu mi-ar plăcea.

Prin urmare, dorindu-mi să se termine odată această scenă ridicolă ce pare ceva ce nu este și nu va fi în viața asta, mă uit la brunetica mea, care cu siguranță se gândește deja la prostii, și spun:

– Ginebra, vreau să ți-o prezint pe soția mea, Judith.

Acum cea care reacționează este Gini.

Văd cum își fixează ochii verzi asupra lui Jud. O scanează. Cele două se privesc cu intensitate până când Ginebra se îndepărtează de mine, se apropie de soția mea și spune cu o expresie uimită:

– O, îmi pare rău... Îmi pare rău... Nu știam că Eric este căsătorit. Judith, nu am vrut să te deranjez cu comentariile mele nefericite.

Jud zâmbește. Uf... ce zâmbet fals!

Ea răspunde abia după ce Gini insistă cu scuzele:

– Hei, Ginebra, e în regulă.

Dar, da. Îmi cunosc spanioloaica și nu e deloc în regulă. Așadar, apropiindu-mi-o pentru a mă privi, spun plin de mândrie:

– Ginebra, Judith este tot ce și-ar dori un bărbat pentru el și, din fericire, eu am găsit-o, am făcut-o să se îndrăgostească de mine și am convins-o să ne căsătorim.

La naiba...! Ce discurs am ținut despre soția mea! Sper să-l aprecieze.

Așadar, văzând că ea zâmbește, înseamnă că este mulțumită de ceea ce a auzit, și, profitând de ocazie, îi prezint pe Mel și Björn, care ne privesc dintr-un plan secund.

Câteva clipe mai târziu, aflu că este producătoare, ceva ce și-a dorit în trecut și, lăsându-mă purtat de bucuria de a o vedea, îi spun din nou „Gini". La naiba!

Jud întinde mâna și își ia paharul. Mă uit repede la ea. Nu am deloc încredere în ea și, întrucât am nevoie să știe și alte amănunte, întreb:

– Felix a venit cu tine?

– Desigur, spune Ginebra.

Și ne povestește că vizitează una dintre clinicile sale veterinare împreună cu un coleg. Câteva clipe mai târziu, un bărbat care se uită spre noi îi face semn cu mâna. Cu siguranță, va pleca spre el și spre femeia blondă cu care este și apoi, privind-o pe Judith, întreabă:

– Putem să luăm masa într-o bună zi?

Fetița mea nu răspunde, iar eu, scoțând una dintre cărțile mele de vizită, i-o dau și spun:

– Sună-mă și vom lua masa împreună.

Ginebra este surprinsă când îi spun că sunt președintele și directorul companiei Müller și, după ce stabilim că trebuie să ne punem la curent cu noutățile, pleacă. O privesc cum se îndepărtează, dar apoi o aud pe Judith lângă mine, spunând cu subînțeles:

– „Prăjiturică"?!

Ei bine... știam eu!

Știam eu că acel diminutiv blestemat îmi va crea necazuri. Fără a pierde o secundă, Jud mă întreabă despre Ginebra. Mel zâmbește, iar Björn mă ia peste picior:

– Oh... oh... oh... să ia vină cineva să ia repede cuțitele de aici, pentru că o cunosc pe fata asta spaniolă.

Asta mă face să râd și, fără să piardă timpul, el mă întreabă:

– Este acea Ginebra la care mă gândesc?

Încuviințez.

Nu este plăcut pentru mine să-mi amintesc martiriul pe care l-am trăit cu ea, dar, văzând cum Judith se așteaptă să răspund la întrebarea ei, explic:

– Ginebra a fost prietena mea în timpul studenției la universitate.

Dar cuvintele mele, în loc să o calmez pe Jud, o aprind. Repetă de fiecare dată „Prăjiturică" și „Gini" pe un ton din ce în ce mai răutăcios, iar Björn trebuie să calmeze spiritele.

Cu toate acestea, Judith continuă. Se vede clar cât de mult îi place conflictul.

Mă uit la ea, încerc să o calmez și îi spun că am să-i povestesc tot. Dar nimic. Îmi ignoră privirile și continuă. Își dă drumul la gură și spune tot ce are de spus, până când, obosit să o aud, îi explic ridicând tonul:

– Ginebra a fost prietena cu care am avut primul meu trio și cu care am cunoscut lumea swingerilor. După aceea, l-a cunoscut pe Felix, a plecat să locuiască cu el în Statele Unite și acesta este sfârșitul poveștii până acum zece minute, când ne-am văzut pentru prima dată după mulți ani. Altceva?

Judith se uită la mine.

Știe că m-a împins deja la limita răbdării și, în cele din urmă, ignorându-mă din nou, se uită la farfuria pe care chelnerul a lăsat-o în fața ei și șoptește:

– Hmm... ce bine arată asta!

Suspin. Faptul că mă tratează de parcă aș fi un prost mă scoate din sărite, dar, după ce schimb o privire cu Björn și am văzut că îmi cere să fiu liniștit, decid să-l ascult. Așa este cel mai bine.

Cu toate acestea, atmosfera din jurul mesei s-a rarefiat deja și mă enervează, mă enervează foarte tare!

După prânz, trebuie să mă întorc la birou. Îmi iau rămas-bun de la Judith și, când o sărut, îi șoptesc:

– Te iubesc...

– Știu, spune ea, dar expresia ei nu se schimbă.

37

În acea zi, lucrez până noaptea târziu. O sun pe fetița mea să-i spun că nu ajung la cină și, deși nu-i face prea multă plăcere, nu protestează. Presupun că se abține până când ajung acasă.

La naiba!

Simt cum compania mă absoarbe din ce în ce mai mult în fiecare zi și dintr-odată îmi dau seama că nu pot delega. Dacă eu mă ocup de ceva, problema se rezolvă rapid, dar, dacă o deleg, problema crește, până când trebuie să mă ocup eu personal de ea și, în cele din urmă, este o lucrare dublă pentru mine.

Când ajung acasă în seara aceea este târziu. De-ndată ce trec pragul porții, Susto și Calamar îmi urmăresc mașina până ajung în garaj. După ce parchez lângă motocicletele lui Judith și Flyn, deschid ușa și Susto, care este neliniștit, îmi sare imediat pe picioare.

Încercând să mă relaxez, după ziua grea de muncă pe care am avut-o, îl salut, în timp ce Calamar, întins pe burtă pe pământ, îmi caută și el atenția. După cum pot, am grijă și de el, și simt cum îmi scade nivelul de oboseală. Susto și Calamar, în felul lor, mă relaxează.

De îndată ce-mi iau rămas-bun de la ei, intru în casă și mă duc la baie să mă spăl pe mâini. Vreau să merg să-i văd pe micuții mei, care probabil dorm, și vreau să fiu curat pentru ei.

După ce îi văd pe Eric și pe Hannah și îi sărut pe căpșor cu afecțiune, mă opresc în camera lui Flyn. Presupun că doarme.

Dar, când aud un murmur, deschid ușa și, văzându-l cu telefonul în mână, întreb, aprinzând lumina:

– Ce faci, de ce ești treaz?

Se uită la mine, l-am prins și se grăbește să răspundă:

– Nu-i spune mamei.

Amuzat, zâmbesc. Ei și micile lor secrete ciudate.

Mă îndrept spre pat, Flyn întinde mâna și bate palma cu mine așa cum o face cu prietenii lui.

– Ce faci, tată?!

Bucuros, bat palma cu el. Sărutările și îmbrățișările au rămas în urmă.

– Cu cine vorbești? îl întreb atunci.

În timp ce-și retrage telefonul, văd pe ecran o fotografie a unei fete blonde care nu este Dakota, iubita sa, iar Flyn spune:

– Cu o prietenă.

– Dakota?

Se gândește la asta pentru o clipă. Este clar că evaluează dacă să îmi spună sau nu adevărul și, la final, spune:

– Da, tată.

Ce mincinos!

Chiar dacă nu aș fi văzut fotografia celeilalte fete, aș fi știut că minte, dar, respectându-i intimitatea, pe care eu însumi o prețuiesc atât de mult, îi ciufulesc părul negru și spun, îndreptându-mă spre ușă:

– Este târziu. Stinge lumina și dormi.

– Tată!

– Ce?

– Nu-i spune lui Jud că sunt treaz, altfel mă va certa.

Mi se pare ciudat faptul că acum îi spune Jud. De obicei, îi spune mama și întreb:

– Ce-i cu voi doi în ultima vreme?

– E foarte pisăloagă, tată. Crede că sunt încă un copil și mă enervează.

Consimt zâmbind.

– De acord. Nu-i voi spune nimic mamei tale, dar du-te la culcare acum.

Închid ușa cu grijă și mă îndrept spre camera mea.

Când intru, o văd pe Judith citind o carte în pat. Mă bucur, mă duc la ea și îi dau un sărut. Dar, de-ndată ce fac asta, eu, care o cunosc, observ că ea continuă să se gândească la ceva și știu că problema este Ginebra.

La naiba... acum va trebui să discut și eu!

Încercând să nu forțez nota, încep să mă dezbrac în timp ce observ privirea ei acuzatoare în oglindă și simt cum mi se ridică părul de pe corp. Nu am avut o după-amiază bună la serviciu, iar de asta... nu am chef.

La naiba!

Îmi scot cravata, apoi cămașa și, când ochii mei și Jud se întâlnesc din nou prin oglindă, nu mai suport și, înainte ca ea să spună ceva, izbucnesc:

– Jud... nu mi-a plăcut comportamentul tău în restaurant astăzi după ce a apărut Ginebra.

Închide cartea dintr-o lovitură. A realizat deja ceea ce a planificat toată după-amiaza și îmi spune cu mândria ei obișnuită:

– Nici mie nu mi-a plăcut să văd ce am văzut.

La naibaaaaaaaa!

Dar ce a văzut?

M-am reîntâlnit doar cu o prietenă din trecut. OK... a fost logodnica mea, dar ce am făcut eu greșit ca ea să vadă ceva ciudat?

Începem să ne certăm. Asta mai lipsea! Și după ce îmi spune „Prăjiturică" și mă enervează, în cele din urmă îmi mărturisește că este geloasă.

Chiar este geloasă pe Ginebra?

Îmi zâmbește. Îmi zâmbește în felul în care știe că îmi aprinde sângele și nu tocmai într-un mod bun și mă provoacă. La naiba cu Judith!

Mă întreabă despre Felix, soțul Ginebrei, și, dornică să afle mai multe, mă întreabă și dacă m-a lăsat pentru el.

La naiba... La naiba... La naiba...

Dar de ce mă întreabă asta?

Chipul meu se contractă. Felix și Ginebra nu mă interesează nici cât negru sub unghie, dar, pe de altă parte, îmi pasă de soția mea care, după ziua teribilă pe care am avut-o, mă supune la un interogatoriu.

Continui să mă dezbrac și, în oglindă, văd că își zgârie gâtul. Iritația!

Dacă nu opresc eu dezastrul pe care îl provocăm, nimeni nu o va opri și, când mă pun în pat, arunc cartea pe jos și, trăgând-o spre mine, o îmbrățișez.

Dar Jud este Jud și își amintește încă ce s-a întâmplat în restaurant. De ani de zile, îmi este mai mult decât clar că femeile au o arhivă în creier în care păstrează chiar și cele mai mici detalii și, fără îndoială, Jud este regina acelei arhive. Ea își amintește totul! Și, până la urmă, ajung să râd. Fie fac asta, fie o voi sufoca.

38

Oricât de incredibil pare, am stabilit să luăm cina cu Ginebra și Felix. Gini a sunat-o pe Judith și a acceptat fără ezitare. Cine să o mai înțeleagă?

Când ajungem la restaurant, Felix și cu mine ne privim.

Îmi amintesc încă ultima zi în care ne-am văzut. Nu a fost ușor, cu atât mai puțin pentru el, care a ajuns cu sânge în gură din pricina pumnului pe care i l-am dat. Dar timpul a trecut și acum nici el, nici Geneva nu contează deloc pentru mine, prin urmare, cu plăcere, zâmbesc și întind mâna în timp ce soția mea și Gini se sărută pe obraz.

În timpul cinei, îmi dau seama de modul în care Jud se relaxează. Nu știu de ce a acceptat această întâlnire, dar știu că se bucură de ea acum. Ginebra a fost întotdeauna o gazdă bună și eu, care o cunosc, știu că se străduiește pentru a ne mulțumi pe amândoi. Pe mine și soția mea.

Când, la un moment dat în timpul serii, ele se duc la toaletă, eu și Felix rămânem tăcuți. Este o tăcere puțin incomodă, până când el spune:

– Ai o femeie drăguță și plăcută.

Mă uit la el și, fără să-mi schimb expresia, afirm cu convingere:

– Știu.

Zâmbim amândoi și, gata să-mi marchez terenul, spun:

– Pentru ea, ucid.

Felix dă din cap aprobator. A înțeles succintele mele cuvinte și, după ce ia o înghițitură din paharul cu vin, comentează:

– Ginebra mi-a spus că acum te ocupi de Müller.

– Da, încuviințez eu. Când a murit tatăl meu, am preluat frâiele companiei.

– Mi-a mai spus, de asemenea, că nu era ceea ce îți doreai.

Are dreptate, dar, fără să vreau să dau mai multe explicații decât este necesar, răspund, gândindu-mă la familia mea și la angajații mei:

– Nu poți face întotdeauna ceea ce îți dorești. Uneori, trebuie să te gândești la ceilalți înainte de a lua o decizie care îi poate afecta.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că poate cuvintele mele l-au făcut să se simtă inconfortabil, pentru că vrea să adauge ceva:

– Eric...

Ridic mâna și îl întrerup. Văzându-i fața, știu ce o să-mi spună și răspund:

– Felix, asta aparține trecutului. Acum sunt foarte fericit.

El consimte și mă privește. Nu-l cunosc prea bine pe Felix, dar expresia lui mă face să înțeleg că vrea să-mi spună ceva ce nu spune. Cu toate acestea, când Jud și Gini se întorc la masă, continuăm să vorbim despre orice, în afară de sentimente.

* * *

Zilele trec și subiectul Ginebra pare uitat, dar, într-o dimineață, înainte de a merge la serviciu, Judith mă torturează din nou să mergem la Bâlciul de la Jerez.

Dar, să vedem, oare încă nu știe că nu-mi plac acele serbări spaniole?

Mă simt ridicol. Toată lumea dansează, cântă și bate din palme în jurul meu și mă simt ca un prost. Nu am ritm. Nu pot face diferența dintre o melodie sevilliană, o bulerie sau mai știu eu ce. Pentru mine, toate îmi sună la fel!

Iar când Pachuca sau vreo altă femeie de la petrecere insistă să ies la dans, mă enervează tot și o iau razna!

Nu. Am spus că nu voi mai merge la Jerez pentru a mă simți prost.

Desigur, fetița mea și cu mine ne confruntăm. Ea îmi face reproșuri. Eu îi fac reproșuri. Și, bineînțeles, ajungem să ne certăm despre muncă. Mă învinovățește că lucrez multe ore și că nu mai sunt cu ea ca înainte.

Știu că are dreptate...

Știu că reproșurile ei sunt justificate...

Dar știu, de asemenea, că familia mea a crescut, de asemenea și compania, iar eu, în calitate de cap de familie și proprietar al lui Müller, trebuie să fac un efort pentru a nu le lipsi nimic și pentru face compania să avanseze.

Discutăm... Discutăm... Discutăm...

Și, mult timp mai târziu, când suntem în bucătărie, văzând expresia tristă a fetiței mele, mă simt groaznic. De ce nu sunt un tip mai petrecăreț, așa ca Björn? Și, conștient că vreau să o văd zâmbind, mă apropii de ea, o îmbrățișez cu blândețe și șoptesc:

– Voi încerca să găsesc zile libere pentru a merge la Jerez...

Fata mea zâmbește.

Cât de fericit mă face să văd acel zâmbet frumos! Și, după ce o sărut și îi promit că nu ne vom mai certa despre același lucru, vorbim despre petrecerea la care vom participa în acea noapte.

Un bal mascat nenorocit, la care voi merge în costum de polițist. O să mă omoare, așa cum ar spune socrul meu!

Câteva ore mai târziu, la birou, primesc un telefon de la Dexter. E entuziasmat. Tocmai a devenit tatăl a doi bebeluși frumoși și nu se poate opri din râs și se bâlbâie ca un prost.

Serios, oare, toți bărbații se comportă așa când devin tați?

De îndată ce închid telefonul, zâmbesc.

Toți cei pe care îi iubesc trec printr-o perioadă frumoasă și îmi place asta, îmi place foarte mult. Mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Când plec de la birou în acea după-amiază, mă îndrept spre casa lui Björn și Mel. Mă întâlnesc cu Jud acolo, pentru că ideea de a ieși din casă deghizați nu mă entuziasmează.

Odată ajuns acasă la prietenii mei, le dau vestea bună despre Dexter și toți se bucură. Sosirea bebelușilor în lume este întotdeauna ceva frumos și cu atât mai mult dacă este vorba de oameni pe care îi iubești. Mel și Jud sunt emoționate. Vorbesc, râd și, fără ezitare, îl sună pe Dexter, care le aude râzând.

Björn și cu mine le privim, apoi el șoptește:

– Sunt atât de fericit pentru Dexter.

Și eu mă bucur și afirm:

– Va fi un tată minunat.

Amândoi consimțim. Va fi minunat.

Odată ce fetele închid telefonul, se uită amuzate la noi în costumele noastre de pompier și de polițist. Björn și cu mine zâmbim.

– Și voi în ce vă deghizați? întreabă el.

Ele fac schimb de priviri, zâmbesc și, fără să răspundă, intră în camera din spate și închid ușa.

– Tare mi-e teamă de cele două, șoptesc eu.

Dar teama se transformă în admirație când, după câteva minute, ușa se deschide și în fața noastră apar îmbrăcate în înger și diavol, iar eu și Björn fluierăm încântați. Sunt superbe, sexy și ispititoare!

Ochii mei sunt ațintiți asupra prețioasei mele soții și, apropiindu-mă de ea, o privesc și îi șoptesc:

– Ești cel mai ispititor și mai prețios înger pe care l-am văzut vreodată.

Judith zâmbește. Mă sărută și afirmă făcându-mi cu ochiul:

– Îngerașul nu poartă chiloți.

Încântați, toți patru ne îmbrăcăm cu paltoanele pentru a ascunde costumele pe care le purtăm, coborâm în garaj și, după ce ne urcăm în mașina lui Björn, ne îndreptăm către Sensations. La balul mascat organizat de ei.

La sosire, salutăm prieteni și cunoscuți și îmi dau seama imediat de câți o urmăresc pe Judith. Este frumoasă în costumul acela. Soția mea este ispita întruchipată și în fiecare zi sunt mai îndrăgostit de ea.

Fără să o pierd din vedere, mă entuziasmez urmărind-o vorbind și râzând, până când îmi dau seama că se întoarce și începe să discute cu un bărbat îmbrăcat ca muschetar. La început nu îl recunosc, dar îmi dau seama imediat că este Felix. Ce face el aici?

Nu o văd nicăieri pe Ginebra și îi prezint pe Björn și Mel. Jud, care, ca și mine, se uită în jurul nostru, întreabă de ea, iar Felix răspunde cu un mic zâmbet:

– Am lăsat-o să se distreze în separeul numărul cinci în timp ce eu am venit să iau șampanie. I-am cerut soției să satisfacă trei prieteni.

Consimt, știu foarte bine ce îi place lui Felix și, când se îndepărtează după ce a comandat băutura de la chelner, îl urmăresc din priviri până când dispare din orizontul meu.

Câteva clipe mai târziu, când Björn și cu mine vorbim, îmi dau seama de modul în care Jud și Mel privesc un tip cu părul închis la culoare care dansează salsa îmbrăcat în cowboy. Modul în care se uită soția mea la el, mă pune în alertă, mai ales când se apropie de ele și încep să vorbească toți trei.

Fără ezitare, îl avertizez pe Björn și ne apropiem imediat de ei. Tipul se numește Dennis, este brazilian, respectuos și simpatic și nu pot să nu râd când soția mea spune: „Bossa nova, samba, capoeira". Râsul meu este interpretat în mod corect de Jud. Știe că mă gândesc la vremurile în care, când spunea că este spaniolă, oamenii strigau: „Ole, toreador, paella" și apoi râdem amândoi. Îmi place complicitatea noastră.

De-ndată ce Dennis pleacă la braț cu cele două blonde cu care era, Björn și cu mine ne ducem să luăm ceva de băut și fetele merg la toaletă.

La bar, Björn șoptește:

– Am rămas perplex când l-am cunoscut pe Felix. Nu se potrivește deloc cu Ginebra.

Chelnerul plasează băuturile înaintea noastră. Plătesc și, uitându-mă la prietenul meu, întreb:

– O spui din cauza vârstei?

Björn consimte și continuă:

– Câți ani or avea?

Nu știu sigur, dar răspund:

– Cred că vreo treizeci și doi sau treizeci și trei.

– Ei bine, tipul nu se menține foarte bine.

Zâmbesc, realitatea este așa cum este și șoptesc:

– Când l-a întâlnit, a fost atrasă de el, nu din cauza fizicului, ci din cauza modului său de a se bucura de sex. Cu el a experimentat lucruri pe care cu mine nu le-ar fi trăit niciodată. Tu mă cunoști. Știi că îmi place sexul, mă bucur de el într-o mie de moduri diferite, dar am limite și mai ales dacă îmi iubesc soția, așa cum este cazul.

Björn dă din cap aprobator.

– Îmi place să mă joc cu soția mea, adaug, nu să o dăruiesc, astfel încât ceilalți să poată face ce vor cu ea. Mai mult, știu că Ginebra a căzut la înțelegere de multe ori cu clienții și prietenii săi.

– Pe bune, omule?!

Dau din cap aprobator, știu ce le poate pielea și spun:

– Acesta este jocul lor. Un joc pe care îl acceptă pentru că și ei îi place așa cum îi place lui. Dar eu nu aș putea. Nu aș putea să o folosesc niciodată pe Jud sau pe oricine altcineva, așa cum fac ei.

Câteva clipe mai târziu, fetele se întorc. Jud se așază pe un scaun, mă sărută și accept fericit sărutul ei cald. Apoi, Olaf și Diana, niște prieteni, se apropie, dar văd cum Judith îl urmărește pe brazilian, care dansează salsa în fundal. Este clar că i-a atras atenția și, văzând cum se uită și el la noi, îmi apropii gura de urechea ei și șoptesc:

– Îngeraș... separă-ți coapsele pentru cowboy.

Văd cum i se ridică părul de pe întreg corpul fetiței mele. Îi place să înceapă jocul.

Cu plăcere și perversitate, introduc degetul în pahar, îl scufund în whisky și apoi, cu complicitate, îl trec peste buzele cărnoase ale soției mele. Se uită la mine, se aprinde, în timp ce degetul meu, încă umed, coboară până la bărbie, gât, sâni, buric. Gura ei tremurândă o cheamă pe a mea și eu o sărut. O devorez în timp ce degetul îmi continuă călătoria până când se strecoară sub rochia ei scurtă și ajunge în centrul dorinței ei.

Minunat!

Jud este fierbinte, foarte fierbinte și când degetul meu alunecă prin umezeala ei și ajunge direct la clitoris, văzând că închide ochii din pură plăcere, îi cer:

– Uită-te la mine, draga mea... uită-te la mine.

Ea se uită. Își fixează ochii negri asupra mea, iar eu, mișcându-mi degetul în căutarea plăcerii ei, auzind-o gemând, zâmbesc, o sărut pe gâtul ei drăguț și, flămând după sex, spun:

– Privirea ta îmi spune că ești pregătită pentru joc.

Geme, vrea mai mult și, după ce schimb o privire cu Dennis, pe care îl văd cum scapă de cele două blonde, vine la noi și, introducând o mână între coapsele soției mele, o mângâie și șoptește:

– Îmi place că nu porți chiloți.

Zâmbesc. Jud, de asemenea.

Fără întârziere, mergem în camera din spate, la colectiv, iar Björn, Mel, Olaf și Diana vin cu noi.

Vrem să ne jucăm. Vrem să ne bucurăm. Vrem sex.

Odată ajunși acolo, unde sunt mai mulți oameni care se bucură de ceea ce am plecat să facem, Björn, Mel și Olaf se îndreaptă spre unul dintre multele paturi libere. Își încep imediat jocul fierbinte și li se alătură alte persoane.

Judith își mușcă buza. Moare să se joace și ea.

Diana mă întreabă dacă poate începe ea cu îngerașul și, după ce văd că soția mea acceptă, accept și eu.

Ne apropiem de unul dintre paturile libere, Jud se întinde pe el și, fără rușine, ne arată ardoarea, feminitatea ei.

Cât de aprinsă este soția mea!

Ne uităm cu toții înfometați la pubisul ei perfect epilat, la mișcările sale sugestive și, brutalizat, mă apropii de ea și când văd barele de la capul patului, spun:

– Ține-te de ele și nu le da drumul pentru nimic în lume.

Fetița mea o face. Îi place ordinul meu și, fierbinte pentru moment, își deschide coapsele din nou pentru a mă ispiti și, după ce ne

încântă cu umezeala ei, Diana își duce gura în acel centru atractiv de plăcere și îl suge. Îl linge cu dorință.

Jud se predă. Își deschide coapsele pentru ea și se desfată.

Îmi place să-mi văd soția posedată de o altă persoană. Mă excită foarte mult. Acest tip de plăcere face parte din jocul nostru. Din jocul nostru pervers.

Fetița mea se mișcă, o ia razna, îi place ceea ce îi face experta Diana. Dennis și cu mine ne așezăm pe pat să privim, în timp ce urechile noastre aud gemetele și ochii noștri văd trupurile tuturor celor care fac sex în jurul nostru.

Suntem cu toții acolo pentru ceva și știm foarte bine ce este.

Temperatura din localul Sensations crește, și a noastră odată cu ea.

În timp ce Diana o masturbează pe Jud și ea se acuplează asalturilor ei, Dennis și cu mine îi dăm jos rochița ei ușoară de îngeraș și îi eliberăm sânii. Câteva secunde mai târziu, aceștia se mișcă ispititori în fața noastră și, pe măsură ce eu îi iau în stăpânire unul, Dennis îl ia în stăpânire pe celălalt și ne desfătăm. Și ce ne mai desfătăm.

Soția mea, pe lângă faptul că este seducătoare, este proaspătă, suavă și apetisantă. Are o aromă specială de care se bucură doar cine vrem noi. Și, deocamdată, vrem.

Secundă după secundă, căldura ne invadează, ne arde. Dennis și cu mine ne abandonăm apoi ridicolele noastre costume de polițist și cowboy, în timp ce prietena noastră Diana o duce pe Jud în al șaptelea cer.

Cât de tare mă excită să o văd gemând așa!

Atunci când Judith atinge punctul culminant și corpul ei tremură, Dennis o apucă pe Diana, o pune în patru labe în fața lui și o pătrunde. Ea țipă cu satisfacție și eu, fierbinte, foarte fierbinte, o iau pe soția mea, o pun în aceeași poziție ca Diana și mă adâncesc în ea.

La naiba... Ce senzație minunată!

Simt cum bruneta mea se deschide pentru mine. Vibrează. Strigă. Cere mai mult. Ea cere mai multă profunzime, iar eu, apucând-o

de șoldurile ei minunate, îi ofer cu forță. Îi dau totul. Viața mea. Corpul meu. Plăcerea mea. Inima mea.

Pentru mine există doar ea și, dornic ca ea să se bucure din plin, o fac a mea în timp ce trupurile noastre dansează în ritmul nebun, dulce și minunat pe care îl marcăm până nu mai putem și ne permitem să fim purtați departe de un orgasm lasciv și înflăcărat.

Accelerat, îi sărut gâtul. Îi plac săruturile mele dulci, se bucură de ele și, în cele din urmă, încins, ies din ea pentru a mă spăla. Judith se întoarce. Ne privim și zâmbim în urma momentului incredibil pe care tocmai l-am trăit și, în acel moment, Diana se pune între picioare pentru a-i linge fluidele ca o panteră. Soția mea închide apoi ochii și, înaintea oftatului ei, întreb:

– Totul este în regulă, micuțo?

Iubita mea consimte și oftează din nou fericită, dar dintr-odată mâna ei se întinde, apucă o mână și o văd pe Ginebra. Ce naiba face aici?

Fără să o salut, îmi dau seama că este însoțită de o altă femeie care se uită și ea la noi. Amândouă, goale, urmăresc jocul fierbinte al lui Jud și Diana.

Fără să-mi doresc să-i stric momentul iubitei mele, nu mă mișc. Întărindu-mă secundă după secundă alături de Dennis și de cele două, observ plăcerea soției mele, până când Jud ia unul dintre prezervativele de pe pat și mi-l dă.

Iubita mea se uită la mine și citesc în ochii ei.

Nu, nici mort!

Știu ce îmi spune. Știu ce îmi propune, dar refuz. Nu am de gând să o ating pe Ginebra. Totuși, dornic de sex, deschid prezervativul pe care mi l-a dat, îl pun și, apucând-o pe femeia care este lângă Gini, o așez peste picioarele mele și i-o trag.

Îmi închid ochii. Aud doar gemete fierbinți, țipete senzoriale și respirații accelerate și devin din ce în ce mai brutal.

Sunt absorbit de momentul arzător și de gemetele tuturor celor din jur, dar dintr-odată îmi dau seama că mă strâng unele brațe

din spate. Mă grăbesc să mă uit și mă liniștesc când simt că sunt ale fetiței mele. Îmi sărută ușor gâtul și își încurcă mâinile în părul meu în timp ce îmi spune lucruri la ureche care mă excită din ce în ce mai mult.

Îmi accelerez atacurile față de străina care mă călărește, în timp ce o văd pe Ginebra dăruită unui om care este lângă noi. Ea se joacă ca toți ceilalți.

Ne aflăm într-o minunată orgie a plăcerii, a gemetelor și a senzațiilor și fiecare în felul său se bucură de ea.

Respirația lui Jud se accelerează în urechea mea și, privind înapoi căutând motivul, mă relaxez când îl văd pe Dennis în spatele ei.

Da. Jocul continuă.

Descărcându-mi impulsul asupra femeii care mă călărește, pe cât îmi stă în putință, observ cum brazilianul se bucură de soția mea, o mângâie, o linge, o face să se bucure și, căutând singura gură care mă înnebunește, o sărut, în timp ce fata mea șoptește oftând de dorință:

– Te iubesc.

Vocea ei...

Felul în care îmi suge gâtul...

Cuvintele ei...

Momentul fierbinte...

Toate acestea împreună mă fac să tremur și îl aud pe Dennis șoptind în timp ce își bagă penisul tare în ea:

– Îmi place corpul tău.

Jud vibrează. Și eu, la fel.

Corpurile noastre posedă alte corpuri, dar amândoi știm că acea posesie este a noastră. Doar a noastră.

Jud mă simte în ea așa cum eu o simt pe ea și ne bucurăm. Ne distrăm ca nebunii, până când simt o mână nouă pe umărul meu.

Privind, văd că este Ginebra. Ea și bărbatul de care se bucură se sprijină pe patul nostru în timp ce fac sex anal. Prea aproape. Privirile noastre se întâlnesc. Citesc dorința în pupilele sale în timp

ce corpul meu vibrează de plăcere în urma a ceea ce se întâmplă în această cameră.

Ginebra și bărbatul, în urma atacurilor lui, ajung pe patul nostru și sunt conștient de modul în care gura ei se apropie de a mea. Încerc să mă îndepărtez, dar este imposibil. Plăcerea momentului abia mă lasă să raționez. Femeia de deasupra mea mă călărește cu dorință, cu poftă, se scufundă în mine, în timp ce țipă de plăcere. Jud oftează pe gâtul meu, în timp ce Dennis o posedă, iar eu tremur necontrolat.

Ginebra se apropie din ce în ce mai mult.

Nu mă pot mișca. Nu mă pot îndepărta, dar, fără suflare, o fac câțiva milimetri când mâna ei mă apucă de bărbie. Ne privim. Plăcerea pentru ceea ce facem ne răpește. Dar nu, nu-i voi permite să mă sărute.

Îi spun din priviri. O fac să înțeleagă că nu-mi doresc, că nu-i permit, dar citesc în privirea ei hotărârea de a face acest lucru.

Oh... nu mă pot mișca!

Plăcerea mă paralizează.

Și când cred că totul este pierdut, mâna lui Jud se întinde între noi doi și o aud avertizând:

– Gura lui este numai a mea.

Când o aud spunând asta, respir și blestem în gând.

De ce nu am spus eu asta înainte? De ce nu m-am putut mișca?

Și, întorcând capul pentru a mă uita la soția mea, care mă privește oftând și încinsă de posesia brazilianului, afirm:

– E doar a ta, micuțo... doar a ta.

Jud închide ochii, consimte, sper să mă creadă și, câteva secunde mai târziu, o aud atingând punctul culminant cu Dennis și, în curând, și eu.

Epuizați și fericiți, eu și Judith ne ridicăm din pat în timp ce oamenii din jurul nostru își continuă jocul special. Suntem însetați. Avem nevoie de o băutură.

Fără să ne uităm în urmă sau să ne îngrijorăm de cineva care face sex, mergem goi la dușuri. Între sărutări și răsfățuri, facem duș

și, de îndată ce îmi înfășor fetița într-un prosop, ea aleargă la baie. Ce strengăriță!

Ies și o aștept la un bar din acea zonă a localului.

De acolo, o văd pe Ginebra ieșind goală din separeu și ne privim. Deși nu am vorbit de mult, amândoi ne înțelegem din priviri și, în timp ce ea se apropie, șoptesc:

– Nu te juca murdar, Gini.

Zâmbește, își atinge părul și întreabă:

– De ce m-ai respins?

Dezgustat de întrebarea sa, după ce iau o înghițitură din băutura mea, răspund:

– Pentru că nu te vreau.

– Eric...

– Dragă, ești aici!

Felix se apropie de noi și, după zâmbetul său, cred că își imaginează altceva și întreabă:

– Vă simțiți bine?

Nu răspund. Refuz. Apoi Ginebra spune:

– Se putea și mai bine.

Ea și Felix zâmbesc, iar el, privind-o, spune, punându-i niște cătușe:

– Ești așteptată în separeul trei.

Ginebra râde, o încântă ceea ce aude și, fără să spună mai multe, pleacă amândoi.

* * *

În noaptea aceea, după ce ajungem acasă și facem duș din nou, când ne culcăm, o aud pe Jud întrebându-mă:

– Ai fi sărutat-o pe Ginebra dacă nu aș fi oprit-o?

Mă deranjează să aud asta.

Mă enervează pentru că ar fi trebuit să opresc eu însumi momentul, nu Jud. Și, sigur de mine, pentru că știu că nu aș fi făcut-o, răspund sincer:

– Nu.

Se uită la mine. Vorbim despre ce s-a întâmplat. Ea îmi mărturisește că, atunci când a propus să o fac cu Geneva, a fost să mă facă să văd că are încredere în mine. Cu toate acestea, ea pare acum suspicioasă.

Vorbim. Mă lasă să-i văd temerile, nesiguranțele cu privire la Ginebra și, când mă întreabă din nou despre momentul în care a trebuit să intervină, explic și încerc să-i elimin temerile. Un lucru îmi este foarte clar: că nici Ginebra, nici nimeni altcineva nu mă va face să rup ceea ce este între mine și dragostea mea. Gurile noastre, sărutările noastre sunt numai ale noastre și ale nimănui altcuiva.

39

În fiecare dimineață, când îl conduc pe Flyn la școală, mă grăbesc.

În mașină, ascultăm muzica pe care el o dorește și abia vorbim. Băiatul devine mai închis în el pe zi ce trece și nu pot să-l învinovățesc, pentru că, într-un fel, este ca mine. Îi este greu să se deschidă către ceilalți și îl respect, în același mod în care și mie îmi place să fiu respectat.

Știu că, înainte de a ieși din casă, el și Jud au avut o mică discuție. Ca întotdeauna, o fac în liniște și asta mă face să mă simt inconfortabil. Își vorbesc fără să vorbească. Se înțeleg reciproc și, deși nu spun nimic, mă deranjează. Mă enervează foarte mult să fiu exclus din conversația lor inexistentă. Prin urmare, când mă opresc la un semafor și îl văd pe fiul meu tastând pe telefonul său mobil, îl întreb:

– Ce s-a întâmplat în această dimineață acasă?

Flyn se uită la mine, își fixează ochii coreeni asupra mea și răspunde:

– Nimic.

Din nou își îndreaptă atenția asupra telefonului său mobil, mă ignoră, dar insist:

– Ce s-a întâmplat cu mama ta și cu tine?

Cu un gest care nu-mi place, Flyn închide conversația pe care o avea deschisă pe mobil și, privindu-mă, spune:

– Diferențe de opinii.

Asta mă face și mai curios și apoi șoptește:

– Nu este de acord cu o temă pe care am făcut-o la chimie. Potrivit ei, aș fi putut să mă străduiesc mai mult pentru a-mi mări nota. După mine, efortul este supraevaluat.

Mă uit la el uimit.

Cum adică efortul este supraevaluat?

Și, incapabil să-mi țin gura, spun:

– Efortul este întotdeauna bun, mai ales atunci când îți poate influența notele finale.

– Notele mele sunt sub control.

– Sigur?

Flyn zâmbește, își dă la o parte bretonul din ochi și afirmă cu convingere:

– Bineînțeles, tată.

Nu spun mai multe. Am vorbit cu el de mii de ori și i-am explicat foarte clar că datoria lui acum este să studieze, așa cum a mea este să lucrez pentru a merge mai departe. Este evident că acest lucru îi este clar și, zâmbind, afirm:

– Dacă îmi spui asta, mă mai liniștești.

Fiul meu își întinde pumnul, vrea să-l lovim ca între prieteni și, când o fac, șoptește, făcându-mă fericit:

– Așa-mi place... amice. Și, bine, dacă tot vorbim, vreau să-ți spun că am fost invitat la o petrecere la care vreau să merg.

„Amice"? Nu sunt amicul lui, sunt tatăl său, dar întreb:

– Ce petrecere?

Văzându-mă receptiv, Flyn explică:

– O super petrecere la care participă fete frumoase și nu pot lipsi, tată.

– Dakota? vreau să știu curios.

– Și ea va merge, spune el zâmbind.

Simțind cum fiul meu crește și devine adult, într-un fel mă face să râd și mă întreb:

– Vor fi clovni, castele gonflabile și baloane?

În timp ce spun asta, mă privește îngrozit, dar, când îmi vede zâmbetul, zâmbește la rândul lui și șoptește:

– Tatăăăă...

Râdem amândoi de acest lucru, genul acesta petrecere a rămas în urmă și spun:

– Te vei duce la petrecerea aia... prostuțule.

La scurt timp după ce îl las pe Flyn la poarta școlii, îl văd mergând spre grupul său.

Ce ținută au unii!

Dar nu. Refuz să judec ținutele lor, așa cum făcea mama mea.

Cu privirea fixată asupra lui, sunt conștient de modul în care ajunge la grup și, cu aceeași mișcare a pumnului pe care a făcut-o cu mine, îi salută pe băieți. Îmi place asta și, în cele din urmă, pornesc și plec zâmbind. Mă bucur să îl văd pe Flyn integrat și fericit și mă bucur că mă consideră un prieten, și nu doar tatăl său.

Sosirea mea la Müller, ca întotdeauna, este deconcertantă. Nu există dimineață în care să nu fiu supărat pe cineva.

Dar, să vedem, chiar trebuie să am grijă de toate, pentru ca totul să meargă așa cum trebuie?

Dedicat, orele trec, ore care, din cauza volumului de muncă, mi se par minute și, în timp ce studiez niște documente, Gerta intră în biroul meu și spune privindu-mă:

– Au sunat de la oficiul de pază.

Acest lucru îmi atrage atenția și întreb imediat:

– Ce se întâmplă?

Gerta este angajată în locul secretarei, care se află în concediu de maternitate.

– Este un cuplu în hol, fără programare, spune ea, care vrea să vorbească cu tine.

Încuviințez, dar, văzând statisticile pe care trebuie să le revizuiesc, răspund fără să o privesc:

– Spune-le că nu sunt aici, să îți lase contactul lor și îi suni mâine pentru a face o programare.

Secretara mea pleacă imediat, dar intră din nou.

– Mi s-a transmis să-ți spun că sunt Ginebra și Felix.

Auzind aceste nume, îmi ridic surprins capul din statistici.

Ce vor?

Ezit să-i primesc. Nu am ce să vorbesc cu ei. A fost suficient să-i întâlnesc la Sensations.

Dar curiozitatea pune stăpânire pe mine și, întrucât trebuie să știu de ce sunt aici, pun hârtiile într-un dosar și spun:

– Lasă-i să intre!

Secretara mea consimte, zâmbește și părăsește biroul.

După câteva secunde, ușa biroului meu se deschide, Gerta îi lasă să intre pe Felix și Ginebra, care mă privesc zâmbind, iar apoi iese din nou închizând ușa.

Odată ce noi trei rămânem singuri, Felix și cu mine ne privim, dar mă ridic, mă duc la ei și îmi întind mâna.

– Bună, Felix.

El mi-o strânge. Cât de bătrân pare!

Ginebra mă sărută pe obraz și, când se așază pe unul dintre scaunele din fața biroului meu, întreb fără întârziere:

– Ce faceți aici?

Ginebra zâmbește, își privește soțul și comentează:

– Același Eric dintotdeauna. Clar și direct.

– Sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată, afirm cu tărie.

Observ că îi place comentariul meu și, când face un pas pentru a se apropia de mine mai mult decât este necesar, întind o mână pentru a o preveni și adaug:

– Altele, da.

Ne privim în tăcere și, când merge să se așeze lângă soțul ei, spune:

– Hai să vorbim, Eric.

Mă plimb în jurul biroului și mă așez pe scaun. Mă aplec pe spate și, când mă uit la Ginebra ea spune direct:

– Vreau să mi-o trag cu tine.

Ei bine... Văd că există lucruri la ea care nu se schimbă niciodată. Dar, deloc surprins de claritatea cuvintelor sale, răspund:

– Nu.

Noi trei ne privim din nou în tăcere și ea insistă:

– Eric, vreau să-ți simt din nou forța, impulsul, pielea.

Auzind-o spunând asta, mă cam dezgustă.

Dar de unde vine asta?

Și, dorind să fiu clar și direct cu ea, răspund:

– Uită de asta, pentru că nu se va întâmpla.

Felix se ridică să spună ceva, dar Gini, oprindu-l, insistă:

– Eric, ascultă...

– Nu, Ginebra. Nu este nimic de ascultat.

Felix, căruia îi place sexul într-un mod care mie îmi displace, intervine:

– Hai, Eric, îți place sexul la fel de mult ca mie.

L-am privit. Îmi provoacă repulsie faptul că acest tip mă compară cu el și clarific:

– Îmi place sexul, dar ca tine... nu.

Amândoi mă înțeleg. Știu că am dreptate, dar Felix insistă:

– Ascultă, Eric. Poți să i-o tragi soției mele oricum vrei. Ea și cu mine suntem de acord. Dacă nu te simți confortabil în biroul tău, putem merge în altă parte.

Acest lucru este suprarealist.

Chiar credeau că o să i-o trag pe masă?

Mă enervează faptul că sunt în biroul meu cerându-mi asta.

Ce sunt eu pentru ei, o păpușă sexuală?

Și, supărat din cauza asta, ridic vocea și clarific:

– Asta nu se va întâmpla, nu aici, nici altundeva.

Ginebra se ridică de pe scaun. Se plimbă în jurul mesei, se pune lângă mine, se așază pe ea și șoptește, desfăcându-și mai mulți nasturi de la bluză:

– Știu că te joci cu soția ta așa cum te jucai cu mine. Îți plăcea să mă oferi, îți amintești? Îți plăcea să mi-o tragi și să vezi cum mi-o trag cu alții...

Sânii ei sunt expuși în fața mea și, inconștient, ochii mei se îndreaptă spre ei.

Sunt bărbat, la naiba!

Într-o altă perioadă din viața mea, i-aș fi tras-o direct pe birou fără să spun un cuvânt, dar, din moment ce nu am nicio dorință sau intenție să fac asta, șoptesc:

– Ceea ce fac sau nu mai fac cu soția mea este doar treaba mea și a ei. Prin urmare, evită să o menționezi sau să te apropii de ea dacă nu dorești ca Eric nenorocitul pe care îl cunoști să-și facă apariția și să avem probleme.

Ginebra se uită la mine.

Sunt convins că se aștepta să cedez dorințelor sale. Citesc nedumerirea de pe chipul ei, de pe chipul lui Felix. Eric pe care-l au în față nu este idiotul cu care s-au jucat în trecut și întreb:

– Pentru asta ați venit aici? Ca să ți-o trag?

Felix se uită la ea. Există ceva în privirea lui care mă tulbură, dar nu știu ce este.

Apoi Ginebra, apropiindu-se, șoptește:

– Tu nu pierdeai niciodată ocazia.

Dezgustat de aceste cuvinte, la care nu mă așteptam, o împing cu vehemență departe de mine și, privind-o, răspund:

– Gini, ultima dată când ne-am întâlnit ți-am spus că nu te voi mai atinge niciodată în viața mea și așa va rămâne. Ai uitat?

Ea tresare. După două secunde, sânii ei dispar din vederea mea și, întorcându-se de partea soțului ei, șoptește în timp ce-și închide bluza:

– Uau... văd că ai învățat să-ți controlezi poftele.

Nu vorbesc. Nu răspund.

Anii și experiențele m-au învățat să controlez multe lucruri; apoi Felix se ridică și spune:

– Dragă, cred că ar fi mai bine să plecăm.

Ginebra nu se mișcă, doar se uită la mine și Felix adaugă:

– Aștept afară dacă nu vă deranjează.

Nu spun nimic. Nici Ginebra.

Odată ce rămânem singuri în birou, femeia care a fost cândva partenera mea începe să zică:

– Îmi pare rău, Eric. Îmi pare rău că nu m-am purtat bine cu tine de ziua ta. Și îmi cer scuze.

Consimt. Această scuză vine în viața mea când nu am nevoie de ea și, supărat pe situație, întreb:

– Dar cum ți-a trecut prin minte să te prezinți aici ca să-mi ceri așa ceva?

– Prăjiturică...

– Nu-mi mai spune pe numele acesta ridicol, mormăi eu enervat, ridicându-mă.

Ea zâmbește. În mod inexplicabil, zâmbetul ei mă amuză și eu șoptesc:

– Ginebra, toată viața ta vei continua să fii o nebună când vine vorba de sex.

– Așa se pare.

Amândoi zâmbim. Nu știu de ce râd, dar adevărul este că o fac, iar în acel moment ea se ridică și, fără să se apropie de mine, șoptește:

– Voi fi câteva zile la München, în caz că te răzgândești.

– Mă îndoiesc, spun sigur.

– Cel puțin am putea lua masa cândva înainte să plec.

Mă gândesc la asta. Cel mai rezonabil ar fi să refuz, dar spun:

– Vorbim.

Ginebra consimte. Nu spune mai multe și, după un zâmbet care îmi amintește de fata care a fost, pleacă.

De îndată ce ușa se închide, mă așez din nou. Nu înțeleg această vizită, deoarece nu înțeleg de ce vrea să facă sex cu mine acum, dar, fără a-i da mai multă importanță, deschid din nou dosarul și mă întorc la muncă. Am multe lucruri de făcut.

Cu toate acestea, concentrarea durează câteva minute, căci îmi sună telefonul. Este Björn, care sună să vedem dacă putem mânca împreună și îi spun că nu pot astăzi.

Mă concentrez din nou pe muncă. Trece o vreme și ușa biroului meu se deschide și o văd pe Gerta însoțită de prietenul meu. Înainte să spună ceva, Björn intră și îmi lasă niște pungi pe masă.

– Orez, trei delicii, pachețele de primăvară, carne de vită cu bambus și ciuperci și pui cu lămâie, spune el. Toate acestea udate cu patru beri reci excelente. Ce spui? Mâncăm?

Când aud asta, zâmbesc și, privind-o pe Gerta, spun:

– Să nu mă deranjeze nimeni timp de o oră.

– Da, domnule Zimmerman, răspunde ea, ieșind din birou.

Odată rămași singuri, mă uit la prietenul meu, care aranjează deja mâncarea pe o masă pe care o am în dreapta biroului și întreb:

– Nu ai adus creveți prăjiți?

Björn zâmbește, îmi arată o cutie și șoptește așezându-se:

– Bineînțeles, Prăjiturică... aici sunt.

– Nu-ți bate joc de mine, Björn, protestez eu.

Asta ne face să râdem. Sunt mulți ani de când suntem prieteni și ne cunoaștem gusturile. Mă apropii de el pentru a mă așeza pe scaunul de lângă și întreb în timp ce ridic bețișoarele:

– De unde vine nevoia asta de a mânca cu mine?

Răsuflă și, privindu-mă, spune:

– M-am certat azi cu Mel.

– Ce ciudat! spun eu în glumă.

Câteva secunde mai târziu, îmi spune că ea se plictisește. De când și-a părăsit slujba în armata americană, i-a plăcut să lucreze ca designer grafician, dar asta deja i-a ajuns de acum. Fără îndoială, Mel este o femeie de acțiune. Îmi spune că vrea să se dedice unor lucruri dure, precum securitatea, să fie escortă, și o ascult fără să-i acord credit.

Dar de ce ar vrea Mel să-și complice astfel viața?

Vorbim. Îl văd nedumerit în legătură cu acest subiect, iar prietenul meu, privindu-mă, mă întreabă:

– Și cu tine, ce e în neregulă?

La naiba, ce bine mă cunoaște. Deși ascund ceea ce s-a întâmplat cu ceva timp în urmă în biroul meu, Björn reușește să-mi citească tăcerile și, din moment ce am nevoie să vorbesc cu cineva, îi explic:

– Ginebra și Felix au fost aici mai devreme.

În timp ce spun asta, se uită la mine și, surprins, întreabă:

– Și ce voiau?

Conștient de răspunsul meu, îl privesc și spun:

– Ginebra a vrea să ne-o tragem.

– Ce?!

– Ce ai auzit.

Amândoi mâncăm. Ne mestecăm mâncarea și propriile noastre probleme și după ce înghit carnea delicioasă pe care a adus-o Björn și vreau să-i răspund, mă întreabă:

– Și ce le-ai spus?

– Cum adică... ce le-am spus? Tu ce crezi?

Björn mestecă orezul, înghite și răspunde:

– Sper că ai refuzat, deoarece cunosc o anumită spanioloaică care ar rezolva problema cu cuțitul de tăiat șuncă al tatălui ei.

– Bineînțeles că am refuzat.

Zâmbesc, gândindu-mă la dragostea mea.

– Nu vreau nimic cu ei. Nimic.

După o oră în care eu și prietenul meu vorbim despre tot ce ne înnebunește, ajungem la două concluzii. Prima, el nu poate fi de acord să o lase pe Mel să-și riște viața pentru că este o nebună care are nevoie de acțiune, iar cea de-a doua, nu trebuie să-i spun nimic lui Jud despre vizita celor doi. Dacă îi spun, se va simți inconfortabil, se va gândi la asta și mă va înnebuni.

40

Dezamăgirea revine în viața mea, când îi prind pe Judith și Flyn șușotind, ascunzându-mi lucrurile, ca de obicei, și descopăr că de data aceasta este vorba de situația școlară.

Un dezastru...

A rămas corigent la șase materii și, ca să fiu sincer, nu știu ce să fac.

Am avut încredere în el. În munca lui bună.

Credeam că a înțeles că trebuie să studieze pentru ca mai târziu să aleagă ce vrea să facă în viață. Dar nu. Ceea ce credeam nu are nicio legătură cu realitatea dură și sunt conștient că fiul meu m-a mințit. Și-a jucat prost cărțile cu mine.

Mă cert cu Judith...

Mă cert cu Flyn...

Îl pedepsesc și îi interzic să participe la botezul din Mexic al copiilor lui Dexter și Graciela. Deși îl doare mai tare faptul că îl privez de computer, de tabletă, de rețelele de socializare și de nenorocitul de mobil și faptul că îi spun că nu va merge la acea super petrecere despre care mi-a vorbit.

Asta îl înnebunește, iar pe mine mă înnebunește când o văd pe Judith încercând să-i ia partea.

La naiba, nu! Am spus că nu merge!

În cursul discuției aflu că noua lui iubită se numește Elke și ea este cea care dă petrecerea, pentru că este ziua ei de naștere.

Elke? Ce s-a întâmplat cu Dakota?

Jud se uită la mine. Sentimentul pe care îl am este că află în același timp cu mine cine este noua lui iubită, când Flyn, în fața unui comentariu al ei, se înfurie. Normal. Judith este foarte indiscretă.

Chiar și așa, văzând că ridic vocea, fata mea încearcă să ne liniștească și, din nou, sunt conștient de modul în care își vorbesc în acel limbaj numit tăcere pe care nu o controlez și care mă face să mă simt ca un prost.

Oare ce îmi ascund?

În cele din urmă, conversația devine atât de încâlcită, încât ajung să-l dau afară pe băiat din birou înainte de a-mi descărca toți nervii pe el.

Dar când, la scurt timp după aceea, trebuie să mergem cu Flyn la urgență pentru că i își prinsese degetul în ușă, îmi vine să mor.

Fiul meu suferă. Îl doare și mi-aș da viața să mă schimb pentru el.

Sora mea ne așteaptă la ușă și, imediat ce ne vede, îl bagă pe băiat înăuntru. Jud mă prinde și mă face să înțeleg că trebuie să-i las pe medici să-și facă treaba.

În timp ce așteptăm, observ că furia reținută din pricina nenorocitelor de note se risipește și apoi Jud întreabă:

– Ai observat fața îmbufnată a surorii tale?

– Asta mai lipsea!

Și sora mea?

Și, înțelegând că mă îngrijorează comentariul ei, adaugă imediat:

– Nu te speria. Cu siguranță, nu m-am uitat bine.

Mai târziu, după ce îi face o radiografie lui Flyn, sora mea, pe care o văd, ce-i drept, cumva palidă, ne spune că degetul nu este rupt. Lucru bun! Chiar și așa, i-au pus o atelă și trebuie să ia antiinflamatoare.

Când să o întreb pe Marta dacă i s-a întâmplat ceva, Judith mi-o ia înainte și ea răspunde:

– Pur și simplu nu am dormit bine aseară.

Consimt. Faptul de a ști că este doar din acest motiv, mă liniștește. Sunt nopți în care nici eu nu dorm bine.

***

Odată ajunși acasă sunt mai relaxat, mâncăm și apoi ne întindem pe canapea pentru a viziona un film, până când Simona intră în sufragerie și spune:

– Flyn, o anume Elke este la telefon.

Uau, fata cu ziua de naștere!

Din moment ce nu a reușit să dea de el pe mobil, îl sună acasă.

A naibii prietenă!

Aștept reacția lui Judith. Sigur vine în apărarea sa, dar surprinzător nu spune nimic. Nici măcar nu se mișcă. Din acest motiv și, conștient de modul în care copilul mă privește, în cele din urmă îi dau permisiunea să răspundă apelului, dar din camera lui.

Flyn se emoționează. Și imediat ce pleacă, glumim despre asta.

Este ceva nou pentru noi faptul că fiul nostru, cel pedepsit, primește telefoane de la o fată și se emoționează. Vorbim despre cele întâmplate și Jud face referire la petrecerea la care i-am interzis să meargă.

Este petrecerea de ziua lui Elke și ea insistă să-l pedepsesc pentru orice altceva, dar să-l las măcar să participe la petrecere. Eu refuz. Sunt în continuare supărat și rămân pe poziții. Am spus că Flyn nu va merge la acea petrecere din cauza notelor sale proaste și nu va merge.

După ce clarificăm acest punct, mă întind pe canapea dornic să continui să vizionez filmul, când Judith aduce un anumit subiect în conversație care ne face să ne certăm.

La naiba! Dar nu obosesc?

Vine din nou cu dorința de a lucra.

Dar, să vedem, nu îi acopăr eu toate nevoile?

– Ce nevoie are ea să suporte ordinele date de alții?

Judith mormăie, vorbește, comentează și nu ridică mult vocea, pentru că Eric și Hannah dorm foarte aproape de noi. Îmi explică foarte clar că nu este dispusă să-și petreacă restul vieții fiind doamna casei și, deși înțeleg, pentru că nu este genul de femeie, mă deranjează faptul că se alătură lumii muncii. Cu toate acestea, când îmi dă ca ultimatum faptul că va căuta un loc de muncă în altă parte, dacă nu îi dau unul la Müller, închei conversația.

Mă face să cedez!

Judith va lucra la Müller. Știu că Mika are nevoie de ajutor pentru marketing. Controlez acel departament și, cunoscând-o pe Judith, sunt sigur că se va pricepe foarte bine la asta.

Se bucură să vadă că m-am răzgândit. Este emoționată, motivată și profit de moment pentru a-i spune că există două condiții: pentru moment, să lucreze cu jumătate de normă, astfel încât copiii să nu-i simtă lipsa prea mult și să nu călătorească. Ea acceptă. Este atât de emoționată încât nici măcar nu se gândește la asta.

Cu bucurie, ne sărutăm. Un sărut duce la altul. O mângâiere la alta și, fără să mă gândesc la altceva, încep să-i desfac nasturii blugilor. Îi desprind părul și, când mă afund în sărut, poarta care ne deschide dorința arzătoare, auzim:

– Mamăăăăă...! Tatăăăăă...!

Cu coada ochiului îl văd pe Flyn, care a intrat în cameră fără ca noi să observăm.

Expresia lui de groază mă anunță cât de neplăcut este să ne vadă!

Se uită la noi. Nu știu unde să mă bag.

Mi-e rușine că fiul meu a văzut această fațetă a mea, dar Jud, atât de calmă, în ciuda momentului, își strânge părul cu grație și, când i se pun întrebări, răspunde după protestele mele:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric! Flyn este băiat mare și știe exact ce făceam. Ce vrei să spun?

La naiba cu soția mea.

Bine, copilul știe, dar, la naiba, este fiul nostru!

Din nou, toți trei ne așezăm să continuăm să urmărim filmul în timp ce copiii continuă să doarmă neîntorși.

Lângă mine îi am pe fiul meu și pe soția mea și simt că mă înving.

Ce pereche!

Judith m-a făcut deja să accept să lucreze la Müller, iar Flyn...

– Când este petrecerea de ziua lui Elke?

De-ndată ce spun asta, regret. Ce fac?

Băiatul se uită la mine surprins și Judith rămâne cu gura căscată.

– Vinerea viitoare, răspunde el.

Evaluez ce voi face.

Nu știu dacă procedez bine sau nu, dar știu ce reprezintă fetele pentru un băiat de vârsta lui și, nu foarte convins, dar conștient că trebuie să o fac pentru a nu pierde încrederea lui Flyn, în ciuda faptului că m-a dezamăgit mult, spun:

– Te duci la ziua de naștere a lui Elke, dar după aceea ești pedepsit în continuare, ai înțeles?

Jud zâmbește victorios.

Mama lui!

Zâmbetul lui Flyn se lărgește, se aruncă asupra mea pentru a-mi mulțumi pentru ceea ce tocmai am spus și eu, ca un tâmpit, sunt fericit privindu-i pe amândoi.

* * *

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază, eu și trupa mea mergem la casa lui Björn. Suntem chiar însoțiți de Pipa, colocatara care ne ajută să avem grijă de copii.

Odată ajunși, observ că i se întâmplă ceva prietenului meu și apoi aflăm că hackerul i-a piratat din nou site-ul firmei sale și, pe deasupra, este și el supărat din pricina faptului că Mel vrea să lucreze ca escortă după cum mi-a comentat.

Ce absurditate!

Starea de spirit a cuplului se înrăutățește de la o secundă la alta și, când Pipa îi duce pe copii în cameră să se joace, încep să se certe.

În fiecare zi, cei doi seamănă mai mult cu mine și cu Jud și, după câteva clipe, cerându-ne câteva minute, dispar.

Dar unde au plecat?

Și, oricât de surprinzător ar părea, când se întorc ne spun că se căsătoresc.

Incredibil, dar adevărat!

Jud se uită la mine și zâmbește. Cu siguranță, înțeleg la fel de puțin ca ea.

Fericiți în urma veștii, mergem să mâncăm la restaurantul tatălui lui Björn. Când ne vede, ne întâmpină încântat și ne oferă imediat masa care știe că ne place.

În timpul prânzului, monstruleț, așa cum o numește Björn pe Hannah din cauza plânsetelor, ne prezintă unul dintre numerele ei, iar Pipa o pune în cărucior, astfel încât să putem mânca, și o ia la plimbare. Ce plângăcioasă este fetița mea!

De-ndată ce pleacă și Flyn, care o însoțește, telefonul meu sună, apoi cel al lui Björn și, citind mesajul pe care îl primesc, spun:

– Alfred și Maggie ne informează că organizează o petrecere privată la casa lor de la țară de lângă Oberammergau.

Björn a primit același mesaj ca și mine și, privindu-ne, zâmbim. Nu este prima dată când mergem la o petrecere acolo. Și, deși nu comentăm nimic, știm că vom merge din nou, de data aceasta, însoțiți de frumoasele noastre soții.

Ele întreabă curioase și noi le explicăm că acest cuplu întotdeauna organizează petreceri tematice, precum cea cu tema anilor douăzeci în Zahara de los Atunes, unde s-au cunoscut Jud și Björn. Soția mea zâmbește încântată și imediat îi spune lui Mel tot felul de curiozități despre acea petrecere.

Trecem de la un subiect la altul până când Björn ne spune că a vorbit cu Dexter. Zâmbesc.

Ultima dată când am vorbit cu el era copleșit de cei mici. Faptul că plâng mult sau că au colicii îl omoară. Am încercat să-l liniștesc, dar este complicat. Pas cu pas.

Jud și Mel vorbesc despre decizia corectă a lui Dexter și Graciela de a avea copii în ciuda problemei lui Dexter. Au decis să caute o bancă de spermă și Graciela a rămas însărcinată imediat. Rezultatul sunt doi copii gemeni frumoși pe nume Gabriel și Nadia.

Peste două săptămâni vom călători cu toții în Mexic. Este botezul celor mici și nu vrem să-l ratăm pentru nimic în lume. Dexter este întotdeauna alături de noi când avem nevoie de el și, fără îndoială, vom fi alături de el într-o zi atât de specială.

41

În ziua interviului lui Jud la Müller, soția mea este plină de bucurie.

Dar, după discuția pe care o au ea și Flyn în bucătărie pentru că el nu este de acord ca mama sa să lucreze, Jud pare supărată.

Nu înțelege cum a putut Flyn să reacționeze astfel, dar își apără drepturile ca orice femeie, cu dinții și unghiile, și, deși mă doare că lucrează, o susțin. Ca femeie, este capabilă să facă mult mai multe lucruri decât o simplă mamă. Ceva foarte diferit este că mă deranjează faptul că ea o face.

Când urcăm în mașină pentru a-l duce pe Flyn la școală, tensiunea este în aer.

Ce pereche!

Când ajungem la liceu, nesimțitul de fiu-meu, deoarece nu are alt nume, în ciuda faptului că știe cât de rău se simte Jud atunci când se ceartă și cât de mult îl apără în fața mea, o face pe morocănosul și iese din mașină fără să-și ia la revedere de la noi. Sunt obișnuit, aproape în fiecare dimineață face asta. Dar astăzi Jud este cu noi și ar fi putut să se manifeste altfel.

Fața lui Jud mă copleșește când o văd. Știu că se simte rău și, în timp ce îl urmărește din priviri, pe cât îmi stă în putință, îi șoptesc:

– Jud, este un adolescent. Dă-i timp.

Ea consimte, știe că am dreptate și pornesc mașina pentru a merge la Müller. Dar deodată țipă:

– Stop!

Frânez. La naiba, ce sperietură!

Ce s-a întâmplat?

– Parchează! țipă ea. Grăbește-te, parchează!

Fără să înțeleg ce se întâmplă, fac ceea ce îmi cere și, câteva secunde mai târziu, deschide ușa, iese din mașină și se ascunde după un colț. Dar ce face?

Enervat, o urmez și, când îi atrag atenția și îmi vede expresia, șoptește:

– O, dragul meu, îmi pare rău. Voiam doar să știu dacă Elke, noua iubită a lui Flyn, se afla în acel grup.

– La naiba, Judith, ce sperietură mi-ai dat! mormăi eu.

Încă îmi bate inima cu putere când, ascunși după colț, îl vedem pe Flyn ajungând la grupul prietenilor săi. Îi recunosc pe unii dintre ei și, văzând că apucă de mână o fată, întreb:

– Asta este?

Judith se uită. Fără să știe că îl observăm, Flyn scoate la iveală o latură a lui pe care nu o cunosc și, apropiindu-se de fată, o sărută.

Ia te uită la fiul meu!

Ce ținută are blonda pe care o sărută, dar mă abțin să spun ce cred. Cred că așa este cel mai bine.

Dar Jud îi observă. E de rău... rău...

Nu spune nimic. Dezastrul este asigurat...

Sărutul este mai lung decât cred că ar trebui să fie pentru vârsta lor și mai ales pentru locul în care se află. Dar apoi mâinile lui Flyn trec peste fundul fetei, îl strânge și, spre uimirea micuței mele, spun fără să mă gândesc:

– Acesta este băiatul meu.

Jud privește îngustându-și ochii. Vai, ce furioasă este!

Își atinge pieptul, își dă la o parte părul de pe față, își zgârie gâtul (iritația!). Și, privindu-mă cu ochii mari, mă întreabă:

– Dar câți ani are Elke?

Mă uit la fată. La naiba cu ea și cu Flyn... nu se opresc!

Pare să fie mai mare decât el și, când să-i răspund, Jud continuă repede:

– Este cu cel puțin doi sau trei ani mai mare decât Flyn.

Consimt și zâmbesc.

Doi sau trei ani, la vârsta lui, pare o lume, ceva care, odată cu trecerea timpului, rămâne doar un număr.

Fără să știe că îl urmărim, Flyn continuă să-și ofere limba. Se vede că hormonii îi cer război și, ca bărbat, îl aplaud, în timp ce Jud, în noul său rol de mamă alarmată, mă face să râd cu gesturile ei amuzante.

– I-or plăcea fetele mai mari, șoptesc eu.

Vai, de ce am spus asta?!

Nu îi place comentariul meu. Ea mă anunță nu doar din priviri, iar când începe să protesteze din nou, și fie o iau de aici, fie se va duce unde este Flyn și el nu o va ierta, așa cum pot, o pun în mașină.

Odată ajunși în mașină, iar ne uităm și vedem că fiul meu o sărută din nou pe blondă.

Ce pasiune!

Mă bucur să văd asta. Băiatul meu este un bărbat. Dar, când mă gândesc că voi experimenta același lucru cu Hannah, nu știu dacă mi se mai pare atât de amuzant. Este devreme să mă gândesc la asta. Se vede că a fi tată de băiat și de fată mă face să realizez cât de diferit este în fiecare caz și prefer să îl ignor. Mai bine.

Pe măsură ce meditez la acest subiect, Jud se tensionează.

Nu-i vine să creadă ceea ce vede. Nici mie.

Încerc să o liniștesc, dar răspunsurile mele par să o supere și mai mult, iar când nu mai suport, râd și, atrăgându-mi spanioloaica mai aproape de corp, o sărut și-i șoptesc:

– Ești minunată, draga mea... extraordinar de minunată.

Jud zâmbește. Știe că, în fața chemării naturii a lui Flyn, nu prea avem ce face și, în cele din urmă, mă sărută. Însă, de-ndată ce se termină, se uită din nou la fiul nostru și iar se îngrozește.

Când mergem la birou și lăsăm mașina în parcare, sunt nervos. În curând voi avea cea mai mare ispită în fiecare zi aproape și nu știu cum o voi gestiona. Dar ceea ce mă scoate deja din minți este faptul că atunci când vreau să o iau de mână, ea mi-o îndepărtează. De ce face asta?

Jud se uită la mine, eu mă uit la ea și, surprinzându-mă ca întotdeauna, îmi spune:

– Să fim profesioniști, scumpule.

La naiba!

Așa deci?

Enervat de apelul ei de trezire, mă îndrept spre lift. Mă enervează faptul că refuză să aibă contact cu mine și, încă o dată, dacă eu spun alb, ea spune negru.

Asta mai lipsea!

Odată ajuns în lift, decid să o însoțesc până la etajul unde o așteaptă Mika și, văzând butonul pe care îl apăs, protestează din nou. Nu vrea să o însoțesc. Mă ceartă doar pentru simplul fapt că m-am gândit la asta și, după ce pufnesc, îmi aleg nenorocitul de etaj.

La naiba, ce modalitate de a mă încălzi de la prima oră!

Suntem tăcuți pe măsură ce muzica tipică a liftului este redată prin difuzoare. O privesc cu coada ochiului pe ascuns, când ea, conștientă că a întrecut măsura, șoptește apropiindu-se de mine:

– Dragul meu, înțelege că...

– Domnișoară Flores, vă rog, o întrerup eu, îndepărtându-mă de ea. Nu uitați că aici sunt domnul Zimmerman. Să fim profesioniști.

Jud se uită la mine.

Cred că îmi va spune că sunt un nesimțit. Dar, în schimb, își ridică bărbia cu un gest foarte spaniol și privește spre ușă.

Continuăm să urcăm în tăcere. Dacă ea este încrezută, eu sunt și mai mult, dar când ajungem la etajul ei și văd că pleacă fără să mă privească sau să spună ceva, o opresc.

– De îndată ce întâlnirea ta cu Mika se încheie, vino apoi pe la mine, îi spun. Nu pleca fără să o faci.

Apoi o eliberez. Domnișoara Flores este domnișoara Flores și, fără ca ea să răspundă, văd cum se închid ușile liftului.

Odată ce rămân singur în el, blestem în sinea mea. Mă deranjează să o știu atât de aproape de mine și să nu pot controla acest lucru.

Îmi cunosc angajații și știu că o vor trata bine, dar incertitudinea mă roade și, din acest moment, nu mă mai lasă să trăiesc.

Când ajung la etajul meu, trec pe lângă secretara mea și ea se ridică. Intră după mine și, ca în fiecare dimineață, mă aduce la zi cu noutățile.

* * *

Mai târziu, sunt absorbit în câteva documente când Gerta sună la interfon și îmi spune că Felix este la telefon pe linia 3.

Blestem. Ce naiba vrea?

Dar, apăsând tasta 3, salut:

– Bună, Felix.

– Bună, Eric.

El tace câteva secunde și apoi spune:

– Eric, știu că nu eu sunt în măsură să îți cer asta, dar aș vrea să reconsideri propunerea Ginebrei de zilele trecute.

Scap pixul din mână, cu gura căscată.

Pe bune, chiar m-a sunat pentru asta?

Și, enervat de insistența lui, răspund:

– Răspunsul este în continuare nu.

– Dar, Eric, ascultă... tu...

– Nu este nu, îl întrerup eu. Ce parte nu înțelegi?

El tace, îl aud respirând la celălalt capăt al telefonului și, în cele din urmă, spune:

– Ai face-o foarte fericită.

La naiba!

Dar de unde vine asta?

Și, cu fiecare moment mai enervat, izbucnesc:

– Și tu m-ai face foarte fericit dacă ați dispărea din viața mea.

De-ndată ce închid, mă simt înflăcărat.

Dar ce au cei doi pe tema sexului?

Nu le ajung jocurile lor perverse?

Blestem. Pufnesc și îmi torn apă. Trebuie să beau și să mă reîmprospătez atât în interior, cât și în exterior.

Mă întorc la muncă și timp de două ore primesc apeluri, rezolv probleme. Dar Jud nu vine să mă vadă, așa că iau telefonul și îi trimit un mesaj:

Încă ești cu Mika?

Primesc imediat răspuns:

Da. Și acum voi avea o întâlnire cu ea. Sunt entuziasmată!

La naiba... deja începe să-mi complice viața!

Rahat!

Muncesc în continuare, dar nu mă pot concentra.

De ce durează atât de mult?

Astăzi era doar o zi de întâlnire, un contact, nimic mai mult. Până acum ar fi trebuit să fie acasă cu copiii.

Mă ridic și mă îndrept spre ușă. Mă duc să o văd pe Judith.

Dar când ajung, înainte de a atinge butonul, mă opresc. Dacă fac asta, se va supăra pe mine. Cunoscând-o, nu-i va pica bine, așa că fac cale-ntoarsă și mă întorc la masa mea.

Sunt un tâmpit!

Mai trece o oră, nu știu nimic de ea și scriu pe telefon:

Unde ești?

Aștept. Nu răspunde. Și când așteptarea devine insuportabilă, primesc un mesaj care spune:

Sunt încă în ședință. Te sun când termin.

La naiba... se implică deja și încă nu a început să lucreze pentru companie!

Îi scriu din nou, dar Judith nu răspunde.

La naiba... la naiba cu brunețica mea!

O rog pe Gerta să afle la ce întâlnire ar trebui să participe Mika, evitând să-i spun că Judith este cu ea și câteva minute mai târziu aflu că este într-o întâlnire cu directorii companiei Müller din Elveția, Londra și Franța. Pufnesc, blestem pentru că nu m-am gândit la asta și decid să aștept. Nu trebuie să par un soț disperat.

Desigur, îi spun Gertei să mă anunțe dacă termină sau se opresc la o cafea.

Mă gândesc la Flyn, la reacția pe care Judith a avut-o cu câteva ore în urmă ca o mămică îngrijorată pentru fiul ei. Oare nu poate să se gândească că și eu îmi fac griji pentru ea?

Aștept cu răbdare. Nu am de ales; apoi Gerta vine în biroul meu și anunță:

– Întâlnirea Mikăi s-a încheiat și acum sunt la cafenea, bând ceva.

Aștept să închidă ușa și mă ridic imediat.

Îmi pun jacheta. Nu pot ignora că sunt șeful și, deschizând ușa biroului meu, fără să arăt ca un om disperat, ies și mă îndrept spre lifturi.

Întârzie. La naiba, cât de lente sunt!

Când ajung în sfârșit la ușa cafenelei, îmi scot telefonul pe ascuns. Mă opresc și mă prefac că sunt într-un apel în timp ce muncitorii mei se uită la mine și unii mă salută. Nu toți. Știu că pe unii dintre ei îi sperii.

Din afara cafenelei, scanez tot până îmi identific soția. Mă simt din nou ca prostul gelos care, cu ani în urmă, când am întâlnit-o, o alerga prin birourile lui Müller din Spania.

Dar ce fac?

O văd vorbind amabil cu un tip la bar. Mika și ceilalți sunt alături de ea. Judith și cel pe care îl recunosc imediat ca fiind Harry zâmbesc și se alătură grupului. O privesc în tăcere.

Oare fac bine că sunt aici?

Câteva clipe mai târziu, văd că se desparte de ceilalți și sună pe cineva la telefon. Sigur pe mine. Dar nu, telefonul meu mobil nu sună... La naiba!

Și, când nu mai suport, intru în cafenea.

Judith mă vede imediat, de parcă ar avea un radar, și eu îi observ expresia. Nu-mi place.

Nu știu ce să fac. Nu știu dacă să mă apropii de ea. Cel mai bine ar fi să stau departe până când unul dintre ei mă vede și îmi solicită prezența.

Nu trec două minute când Mika mă vede. Bun! Mă salută și profit de situație pentru a mă apropia de grup. La naiba, sunt șeful și sunt sigur că sunt bine primit.

Directorii mă salută cordial, în timp ce aștept ca Judith să spună ceva.

Nu are de gând să spună că sunt soțul ei? Serios?

Nici Mika nu are de gând să spună că Judith este soția mea?

La naiba, cât de tare mă enervez.

Mâinile mele de salut se epuizează și, imediat ce termin cu ultima și văd că soția mea mică nu are intenția de a informa despre relația ei cu mine, indiferent de mustrarea pe care urmează să o primesc în seara asta când ajung acasă, o apuc posesiv de talie, o aduc mai aproape de mine și spun tare și răspicat:

– Văd că deja o cunoașteți pe frumoasa și fermecătoarea mea soție.

Judith se tensionează. Simt asta în tot corpul ei.

Ceea ce tocmai am făcut nici măcar nu o amuză, dar nici mie nu mi-a plăcut ce a făcut și trebuie să-i fie clar că va lucra aici, dar toată lumea trebuie să știe că este soția mea.

Odată ce punctul important este clarificat pentru mine, mă uit la ceas atunci când aflu de la Mika că se gândesc să meargă să mănânce. Fără să întreb, mă autoinvit și, după ce stabilesc cu ei să ne întâlnim după o jumătate de oră într-un restaurant pe care îl cunosc, îmi iau soția și împreună ne îndreptăm spre lift.

Sunt supărat. Este supărată. Perfect!

Nu vorbim și, când ieșim din lift, mergem spre biroul meu. Este clar că brunetica mea va începe al nouălea război mondial și, deși știu că o merit pentru că sunt gelos și posesiv, nu fac nimic. Nici măcar nu încerc să o liniștesc cu o privire.

– Gerta, spun eu când trec pe lângă secretara mea, sună la restaurantul lui Floy și spune-le să rezerve o masă pentru șase persoane, acum!

Se uită la mine. Îmi cunoaște deja tonurile vocii și cu siguranță știe că nu am l-am folosit pe cel mai bun.

Când închid ușa biroului meu și Judith și cu mine rămânem înăuntru, văzând îndrăzneala cu care spanioloaica se uită la mine, începem să ne certăm.

Din nou, dacă ea spune *alb*, eu spun *negru* și organizăm una de-a noastră. Desigur, fără să strigăm prea mult, pentru că suntem în birou.

Când Gerta intră să spună că rezervarea este deja făcută, imediat ce pleacă, Judith mă întreabă unde este Dafne, secretara mea, și imediat ce îi reamintesc că este în concediu de maternitate, după expresia ei știu că nu-i pică bine faptul că i-am menționat deja. Fără îndoială, este atât de încăpățânată încât nu este capabilă să gândească clar.

Știu că a început să se certe mai întâi cu Flyn și acum cu mine, evident, nu este o zi foarte specială pentru ea și, înțelegând că poate am întrecut măsura, când văd umflăturile de pe gâtul ei îi șoptesc:

– Ascultă, Jud...

– Nu, ascultă tu, mă întrerupe ea. În timpul cât am fost acasă, având grijă de copii, am avut încredere în tine sută la sută, în ciuda faptului că ai un magnet imens pentru a atrage femeile și a lucra înconjurat de ele. Nu am spus nici măcar o singură dată o vorbă urâtă despre călătoriile sau cinele tale de afaceri și nici nu te-am făcut să te simți inconfortabil făcând aluzii la lucruri neplăcute. Am încredere în tine sută la sută și o fac pentru că știu că mă iubești, știu cât de importantă sunt pentru tine și știu, de asemenea, că nimeni nu îți va oferi tot ceea ce îți ofer eu ca femeie și mamă a copiilor tăi. Oare greșesc având încredere în tine?

De-ndată ce spune toate acestea, atât de reale, atât de adevărate între noi, îmi dau seama cât de ridicol și idiot sunt.

De ce sunt uneori incapabil să raționez când vine vorba de ea? De ce?

Felul în care se uită la mine mă face să văd cât de prost sunt și, după ce un schimb de fraze care simt că ne îmbunează, șoptesc:

– Îmi cer scuze, Jud. Ai dreptate în tot ceea ce spui.

Răsuflă...

Mergem bine!

Se uită la mine...

Se mișcă...

Și, în sfârșit, după ce eliberează unul dintre acele oftaturi care mă anunță că totul este în regulă, șoptește:

– Eric...

Făcând un pas spre ea, o îmbrățișez.

Ce tâmpit sunt!

Și, privind-o, șoptesc cu toată hotărârea mea:

– Promit că nu se va mai întâmpla.

Mă sărută, ador cum o face și, când fiarele pe care le purtăm înăuntru încep să se trezească, ne abținem printre râsete. Nu putem continua.

Câteva minute mai târziu, mâncăm cu cei care ne așteaptă și ne simțim bine. Pentru soția mea, orice.

42

Eric și Hannah plâng în fiecare dimineață când își văd mama plecând. Asta nu se întâmplă niciodată cu mine, deși este normal: sunt obișnuiți ca tatăl să meargă la muncă, dar nu și mama.

În fiecare zi îndur situația în tăcere, mai întâi gălăgia celor mici, care nu vor să se desprindă de mama lor, și apoi din partea lui Flyn, care nici măcar nu vrea să se uite la ea.

Băiatul este încă supărat și, chiar dacă vorbesc cu el, asigurându-l că Judith face ceea ce trebuie să se simtă împlinită ca persoană și femeie, el mă ascultă, dar nu spune nimic. Simt că ceea ce spun îi intră pe-o ureche și-i iese pe cealaltă.

Într-o după-amiază, când suntem acasă, sună telefonul lui Judith și, fără să trebuiască să întreb cine sună, îl recunosc după țipătul pe care îl aud venind dinspre receptor. Este Sebas, un prieten băgăcios al soției mele cu care mă simt bine pentru că este foarte drăguț, dar mă uimește când începe să spună lucruri pe care nu le înțeleg.

El și Judith vorbesc. Fetița mea râde în hohote, așa cum nu a mai făcut-o de zile întregi și îmi place asta. Îmi place că prietenul său știe să o facă să râdă astfel.

Când se încheie conversația dintre ei, Jud se așază lângă mine și îmi spune că Sebas este în turneu cu treizeci și șase de prieteni în căutare de hiper-oameni.

Faptul de a mi-l imagina pe Sebas împreună cu prietenii săi în Germania mă pune în alertă. Mama mea, ce pericol!

Comentăm despre asta amuzați când ușa sufrageriei se deschide și în fața noastră apare fiul meu îmbrăcat dezastruos.

Prin urmare, și conștient de locul în care îl va duce Norbert, îl întreb:

– În ținuta asta te duci la ziua de naștere?

În mod logic, el îmi răspunde, iar Judith, care de regulă este mai mult de partea lui decât a mea, subliniază:

– Dragă, Flyn este în pas cu moda.

Mă uit la fiul meu. Se pare că moda este de a purta un tricou gri uzat, blugi lăsați și adidași negri, vechi și rupți.

Dar, fără să vreau să înțeleg ce este de neînțeles pentru mine, scot telefonul mobil din buzunar și, dându-i-l, îi spun:

– Ia-ți telefonul mobil. Vreau să te pot localiza.

Flyn îl ia de parcă i-aș oferi a opta minune a lumii și zâmbește.

Prețiosul lui mobil!

Se uită imediat la el și spun:

– L-am încărcat și bateria este la maximum.

– Bine, tată.

Când, câteva secunde mai târziu, Flyn pleacă, brunețica mea suspină emoționată ca o mămică mândră de puiul ei. Băiatul său se duce la petrecerea iubitei sale și, când începe să aiureze, decid să o țin ocupată. Propun să vedem câteva filme pe care le avem în așteptare și ea acceptă cu plăcere. Ne place să ne uităm la filme întinși împreună pe canapea și este un lucru pe care, de când avem copii mici, cu greu îl putem face.

Mult mai târziu, Flyn sună pentru a-și prelungi timpul de sosire și eu refuz. Și-așa este prea mult că l-am lăsat să meargă la petrecerea prietenei sale, dar în cele din urmă Jud mă convinge. Nu vreau să fiu un spărgător de petreceri și, de comun acord, îl lăsăm până la miezul nopții. Dar niciun minut în plus.

Stau în continuare pe canapea cu Jud, ne bucurăm de ceva atât de simplu ca aceasta, însă la ora douăsprezece și douăzeci Norbert mă sună pe telefonul mobil pentru a-mi spune că nu știe nimic de Flyn și, chiar dacă îl sună, nu-i răspunde.

La naiba... la naiba, ce gânduri mă străbat.

Nu i s-o fi întâmplat ceva?

Alarmat, și fiecare cu o părere diferită în această privință, Jud, în pijama, se urcă cu mine în mașină și mergem în direcția pe care ne-o dă Norbert.

Odată ajunși acolo, văd că Norbert, care are deja o vârstă, se grăbește. Săracul om!

Încercând să mă calmeze, Jud spune tot ce poate pentru a-l disculpa pe Flyn, până ajung într-un punct în care moralul meu mă lovește și, uitându-mă la ea, mormăi:

– Hai, Judith... nu-l mai acoperi!

Lângă noi este un alt tată supărat. Un altul ca mine. Și când îl aud pufnind la telefon, știu că în cele din urmă a reușit să-și găsească fiul.

La naiba, ce noroc!

Supărat, bărbatul se uită la mine la sfârșitul conversației și îmi spune că nu-i place faptul că fiul său stă cu acei neisprăviți. Care neisprăviți? Și, când Judith îl întreabă, el răspunde:

– Poate veți crede că sunt un snob, dar fiului meu nu-i convine să se înconjoare cu acea gașcă. De când este cu ei, a fost deja arestat de două ori și, oricât vorbesc cu el, nu mă ascultă.

Clipesc fără să dau credit.

Dar cu ce fel de oameni stă Flyn?

În cele din urmă, mama mea va avea dreptate în ceea ce privește halbele. Nu mă înșela!

Îl sun din nou pe mobil.

– Răspunde, Flyn... răspunde!

Telefonul sună, și sună, și sună, dar nimic, niciun răspuns, iar capul începe să mă doară.

La naiba! Și acum, pe deasupra, asta.

Apoi, dintr-odată, văd că ușa din față se deschide, iese un băiat de vârsta lui Flyn și omul care este disperat lângă mine îi dă o palmă. Cu siguranță este fiul său.

Fără să mă gândesc, trec prin ușa aceea. Presupun că fiul meu este înăuntru și când îl voi găsi, va veni acasă cu mine, într-un fel sau altul.

Judith mă urmează, încearcă să mă liniștească, dar scot fum.

Sună o muzică ca aceea pe care o ascultă acasă și pe care uneori l-am văzut dansând cu Judith. Fără să mă opresc și urmat de soția mea, scanez toți băieții bruneți pe care îi văd, dar nimic. Nu-l văd pe Flyn. Ceea ce văd este că toată lumea de aici fumează marijuana. Ce duhoare! Și unii chiar își bagă linii de coca cu o liniște sufletească deplină.

Dar ce fel de petrecere de zi de naștere a organizat iubita lui Flyn?

Sângele meu se aprinde când văd toate acestea și mormăi:

– O să-l omor.

Judith încearcă să mă liniștească, dar îi este greu. După tot ceea ce văd, nu pot. Dar, dintr-odată, ochii mei se concentrează pe fundal și îl văd. Acolo se află copilul în care am avut încredere, fiul meu, cu blonda așezată în poala lui și cu o bere în mână.

Ce?!

De când bea Flyn bere?

Cu pași mari ajung la el și, când mă vede, în loc să se sperie așa cum mă așteptam, începe să râdă în hohote.

Mama lui!

La naiba! Fără îndoială, e destul de ametit.

Flyn continuă să râdă, îl amuză să mă vadă în fața lui.

Judith vine de partea noastră și nu spune nimic, este la fel de surprinsă ca mine; apoi ordon furios:

– Flyn, ridică-te!

Dar el doar râde. Nu se mișcă. Iar Elke, care este în poala lui, se uită la noi și spune:

– Galbenule, cine sunt dinozaurii ăștia?

– Galbenule? Dinozauri?

L-a făcut *galben*, iar pe noi, *dinozauri*, și tâmpitul de fiu-meu îi permite?

O aud pe Judith înjurând. Fără îndoială, furia ei crește precum a mea și, înainte de ea, și mai rău, o împing pe blondă de pe picioarele fiului meu și îl ridic.

Flyn încearcă să se elibereze, se opune, dar eu nu-l las. Îl scot în stradă în timp ce o aud pe Judith spunându-i ceva fetei respective, și când, în cele din urmă, noi trei ieșim din agitație și din atmosfera toxică a acelei nenorocite de petreceri, izbucnesc și strig ieșit din minți:

– Îmi poți explica ce faci aici?!

Flyn se uită la noi.

Nu-l recunosc și mai puțin când spune cu îndrăzneală:

– Dar ce mi-ai tăiat cheful... la naiba.

La naiba... fiul meu tocmai mi-a spus ceea cred că eu că a spus?

Judith, care a auzit la fel de bine ca mine, îmi cere să fiu calm din priviri, dar îmi fixez ochii înghețați asupra lui și mă răstesc:

– Ce ai spus?

Discutăm. Flyn mă înfruntă, pe mine, ha!

Nervoasă, Judith intervine între noi pentru a nu se întâmpla ceea ce îi este teamă să se întâmple, deși la scurt timp după aceea sunt eu cel care trebuie să intervin sau palma de la ea o va primi, oricum.

– Jackie Chan, pleci acum?! aud apoi un copil strigând.

Flyn zâmbește. Pe el îl amuză cum l-a numit și dintr-odată îmi dau seama de cât de ușor de influențat este fiul meu și de cât de puțină personalitate are față de acei prieteni nenorociți.

Știind că „Jackie Chan" este fiul meu, îl privesc ca pe cineva care privește un străin complet și întreb, nedumerit când îmi amintesc cât de mult îl rănea să fie numit chinez:

– *Jackie Chan... Galbenule...* Ce sunt aceste absurdități?

Flyn nu răspunde și, împingându-l, ajungem să părăsim nenorocitul acela de loc. Judith îi cere lui Norbert să vină acasă, iar apoi, în mașina mea, ne întoarcem între certuri și vibrații proaste.

Mă cert cu Judith. O învinovățesc pentru plecarea lui Flyn.

Mă cert cu el. Îl învinovățesc pentru lipsa de personalitate.

Mă cert cu lumea. Eu am dreptate.

Când ajungem acasă, biata Simona ne așteaptă alături de Norbert. Îngrijorată de ceea ce i-a spus soțul ei, femeia nu a vrut să se culce fără să vadă mai întâi copilul.

De îndată ce dispar și intrăm în bucătărie, durerea de cap mă omoară. Tensiunea cauzată de probleme nu îmi permite să gândesc, așa că deschid dulapul cu medicamente și iau o pastilă. Am nevoie de ea.

Știu că Judith își face griji când mă vede, dar, dacă nu o iau, îmi va exploda capul. Însă, de îndată ce o înghit, las să-mi iasă toată furia, frica și frustrarea pentru ceea ce s-a întâmplat și știu că sunt un vârtej de neoprit pentru cei doi. Știu.

Judith nu spune niciun cuvânt. Ceva rar pentru ea.

Flyn este pierdut. Cred că i s-a tăiat cheful și începe să fie conștient de ceea ce a făcut și de modul în care s-a comportat, așa că, uitându-mă la el, enunț:

– Sunt dezamăgit de tine. Foarte dezamăgit.

Și, fără să vreau să spun ceva pe care să-l regret a doua zi, ies afară din bucătărie și mă duc în biroul meu. Am nevoie de liniște.

Acolo mă așez în fața mesei și închid ochii. Câteva minute liniștite îmi vor scădea tensiunea și mă voi simți mai bine, știu asta.

Dar, la naiba... încă nu-mi vine să cred.

Flyn, fiul meu, băiatul căruia m-am dedicat întotdeauna, m-a tratat ca pe un rahat. Mi-a vorbit și m-a privit de parcă nu i-ar păsa de mine și asta doare, doare foarte tare.

Trece o vreme și tensiunea din capul meu scade. Judith vine apoi în biroul meu. Nu, acum ea, nu la naiba, și întreabă:

– Te simți bine?

Dau din cap aprobator.

Încearcă să vorbească cu mine, dar îi răspund:

– Jud, nu este deloc cel mai bun moment.

Însă, desigur, Judith este Judith și insistă:

– Dar cred că...

Într-o versiune proastă a lui Iceman, îmi ridic privirea și mă răstesc furios:

– Am spus „deloc".

Judith dă din cap aprobator și tace.

Mie mi-e groaznic să vorbesc cu ea așa, dar sunt atât de furios pe lume încât în acest moment nu sunt în stare să raționez, cel puțin nu cu ea, care a fost cea care m-a convins să-l las pe Flyn să iasă și, mai târziu, pentru a-i mări ora de întoarcere.

De ce aș asculta-o?

Fără să vorbesc, o văd cum se apropie de minibar și își toarnă un deget de whisky. Lucru rar pentru ea, nu este băutura ei. Apoi se îndreaptă în tăcere către canapeaua pe care o am în fața șemineului și se așază cu spatele la mine.

Ce ciudat că nu se opune provocării!

Rămânem tăcuți, niciunul dintre noi nu vorbește, dar dacă crede că voi mă voi așeza lângă ea, se înșală.

Nu am chef de sărutări, nici de îmbrățișări, de nicio prostioară de genul acesta.

Nu mă mișc. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau să comunic cu nimeni. Trebuie să rumeg asupra celor întâmplate cu Flyn și știu că, dacă o fac cu voce tare, o voi comite.

Pentru o lungă perioadă, amândoi rămânem adânciți în propriile gânduri în aceeași cameră, fără să ne acordăm atenție unul altuia.

Mă uit la ceasul de pe șemineu și văd că este aproape ora două noaptea. Este târziu. Ar trebui să dormim.

Mă ridic. Decid să mă duc în pat singur, dar picioarele mele mă conduc spre ea. Până la fetița mea. Până la soția mea. Și, de parcă ar fi turnat cineva o găleată cu apă rece, când mă ridic de pe scaun, dintr-odată îmi dau seama cât de nedrept sunt cu ea.

Jud nu este vinovată pentru nimic. Eu am decis să-l las să meargă la petrecere și am fost de acord că se va întoarce mai târziu decât am stabilit inițial. Ce fac acuzând-o?

Amărât de cât de rău mă comport mereu cu ea, înconjor canapeaua și mă așez lângă ea. Judith privește înainte. Este încă adâncită în gânduri, dar dintr-odată își îndreaptă privirea de vrăjitoare și o fixează pe a mea. Am nevoie ca ea să vorbească, să spună ceva, fie și

pentru a-mi spune că sunt un tâmpit, dar nu, nu spune nimic și, în cele din urmă, eu sunt cel care vorbește:

– Iartă-mă! M-am descărcat pe tine și nu meritai asta.

Văd că dă din cap aprobator, dar nu-și schimbă expresia dură și afirmă:

– Ca întotdeauna, eu sunt sacul tău de box.

La naiba... are dreptate.

Mă simt groaznic, am nevoie să știe că îmi asum greșeala, așa că îi implor iertarea, până când mi-o acordă și, fără să pierd timpul și cu chef de sărutări, îmbrățișări și prostioare, eu sunt cel care face toate acestea și îi cer iertarea în cel mai bun mod pe care îl știu, și anume prin a face dragoste cu ea.

43

După cum mi-am imaginat, ceea ce s-a întâmplat cu Flyn marchează un înainte și un după pentru mine, deși recunosc că băiatul face tot posibilul să mă facă să văd cât de rău îi pare.

La început nu cad sub influența lui; sunt supărat pe el. Dar vreau și am nevoie de Flyn atât de mult încât, pe măsură ce trec zilele, îmi reduc tensiunea cu el și chiar ajungem să glumim. Și, când ajung acasă de la serviciu într-o după-amiază și Jud îmi spune că au sunat de la școală pentru a ne da un apel de trezire pentru absențele și comportamentul fiului nostru, în loc să mă enerveze, încerc să raționez și să mă pun în locul lui.

Și eu am fost adolescent, iar faptul că părinții mei s-au întors împotriva mea nu a fost niciodată o idee bună. Prin urmare, îl cert, mă supăr pe el, dar nu mai fac din țânțar armăsar așa cum pretinde Judith, ale cărei picioare trebuie să le opresc.

Dar ce se întâmplă cu ea acum?

Durerile mele de cap vin și pleacă. Tensiunea se mărește și întotdeauna îmi atinge punctul slab, ochii mei nenorociți, cu durerile de cap rezultate.

Slujba de la Müller pare să-mi ofere un armistițiu. Totul se relaxează și faptul de a o vedea pe Jud mișunând pe acolo începe să mă amuze. Atât de mult încât mă gândesc să-mi fac o arhivă în biroul meu. Cred că ar putea fi amuzant să-mi duc soția acolo.

Mă gândesc la asta când îmi sună telefonul. Este Ginebra. Îmi spune că în câteva zile vor merge la Budapesta să vadă niște prieteni și, de acolo, se vor întoarce la Chicago. Este o veste bună pentru mine și, când îmi cere să mâncăm împreună pentru a ne lua rămas-bun, accept.

De ce nu?

Îmi spune că este aproape și că trece să o vadă pe Judith.

De unde știe că lucrează aici?

Dar, fără să întreb, stabilesc să mă întâlnesc cu ea în biroul fetiței mele. Mai bine. Astfel, dacă vrea, vine să mănânce cu noi.

Gerta intră. Îmi spune că o am pe Amanda din Londra la telefon și eu primesc apelul. Când termin, a trecut aproape o oră și, după ce îi spun Gertei că mă întorc după prânz, mă îndrept spre biroul lui Jud și, intrând, la auzul întrebării Ginebrei, care se uită la o fotografie a lui Flyn, răspund:

– Flyn nu este chinez, este coreean-german. El era fiul surorii mele Hannah, iar acum este fiul nostru.

Auzindu-mă, Ginebra întreabă de Hannah. A cunoscut-o. S-a înțeles foarte bine cu ea, la fel ca și cu mama și Marta și, după expresia ei când îi spun ce s-a întâmplat, știu că știa. Nu știu de ce minte. Nu știu de ce se preface, dar nu spun nimic. Nu în fața lui Judith.

Vorbim preț de câteva minute. Ginebra se interesează de copiii noștri, iar Jud vorbește cu mândrie despre ei, iar când ne întreabă dacă vrem mai mulți, îi răspund categoric că nu. Trei sunt deja mai mult decât suficient și nu prea vreau să ne întâlnim din nou cu hormonii care dansează flamenco ai spanioloaicei.

O încurajez pe Jud să vină să mănânce cu noi. Ea ezită. Se gândește la asta. Dar până la urmă refuză. Mă uit la ea. Se uită la mine. Ne înțelegem din priviri și, știind că are încredere în mine, merg să iau masa cu Ginebra.

De-ndată ce ajungem în parcare și îmi deschid mașina pentru a intra, ea se uită la mine și mă întreabă:

– Îți amintești acel mic restaurant italian care ne plăcea atât de mult?

Dau din cap aprobator. De când m-am despărțit de ea, nu am mai fost acolo.

– Am îndrăznit să sun și să fac o rezervare, adaugă ea.

– Încă există? întreb curios.

Ginebra dă din cap aprobator, zâmbește și, urcând în mașina mea, spune:

– Da. L-au preluat copiii. Îți amintești unde este?

Dau din cap aprobator și apoi ies liniștit din parcare. Nu știu ce fac ieșind să mănânc cu Ginebra, dar iată-mă, conducând înapoi în timp.

De îndată ce parchez mașina, mă uit la vechea pancartă a restaurantului și citesc: ARRIVEDERCI. De câte ori am mâncat sau am luat cina aici cu Ginebra? În tăcere, intrăm în locul modernizat. Nimic nu este așa cum ne amintim, dar luăm loc zâmbind. Când chelnerul ne preia comanda și aduce sticla de vin pe care am cerut-o, văzând cum se uită la mine, întreb:

– De ce ai mințit înainte?

Ea clătină din cap, nu știe despre ce vorbesc și clarific:

– Hannah.

Când își dă seama, oftează și spune:

– Întotdeauna mă prindeai când mințeam. Cum am putut uita?

Răspunsul său mă face să zâmbesc; ea continuă:

– Am aflat de sora ta când s-a întâmplat. Am vrut să te sun pentru a-ți transmite condoleanțe, dar apoi m-am gândit și...

– Ai făcut bine, o întrerup eu. Prefer să nu vorbesc despre asta.

Tăcem preț de câteva secunde, până când începe să-mi povestească despre slujba ei din Chicago și o ascult. Ginebra vorbește și vorbește. Dintr-odată, suntem capabili să comunicăm ca oamenii civilizați și, în felul meu, îi spun cum am cunoscut-o pe Jud. Dar, în timp ce vorbim, ceva îmi spune că se întâmplă ceva și, când nu mai pot suporta, la un moment dat, întreb:

– Ce se întâmplă, Gini?

În acel moment, expresia ei se schimbă și spune:

– Mor, Eric.

Am urât-o. Jur că am urât-o. Dar nu i-am dorit niciodată moartea.

Și, scăpând furculița din mână, ascult ce are să-mi spună. Este bolnavă, foarte bolnavă. Are o tumoare cerebrală inoperabilă și mai are de trăit câteva luni. Și cred asta. Jur că o cred.

O ascult blocat și, când în cele din urmă termină, spune în șoaptă:

– De aceea sunt în Germania, ca să-mi iau rămas-bun de la tine. Ești singurul lucru pe care îl am aici, împreună cu familia ta, și știi asta.

Nu știu ce să zic. Am rămas fără cuvinte. Moare? Și, luându-i mâinile, o întreb șocat:

– Vorbești serios?

Ginebra ia o mică înghițitură de vin și spune:

– Nu se glumește cu moartea, Prăjiturică. Și păstrează-mi secretul. Nu vreau să știe nimeni, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să trezesc milă.

Mă uit la ea. Ea ridică din umeri, este evident că s-a resemnat și spune:

– Dacă există un lucru împotriva căruia nu poți lupta, acela este moartea. Ea câștigă întotdeauna jocul. Am vizitat cei mai buni medici din lume, dar niciunul dintre ei nu are o soluție la problema mea. Niciunul.

– La naiba...

Ginebra zâmbește, mi-e milă de ea.

– Felix încearcă să îmi îndeplinească toate dorințele, adaugă ea. Mereu am crezut că el va muri înaintea mea, dar, vezi, viața este așa cum este. Nu contează câți bani ai. Dacă moartea îți bate la ușă, chiar dacă încerci să o amăgești, ea o deschide în cele din urmă.

Sunt surprins de cruzimea ei când vorbește despre acest subiect și într-un anumit fel înțeleg insistențele lui Felix, dar nu le justific. O observ în tăcere fără să știu ce să spun, iar apoi îmi indică:

– Dar hai să lăsăm deoparte greutățile, timpul meu este prea valoros pentru a-l pierde astfel. Mi-am propus să trăiesc din plin cât mi-a rămas și, bine, să știi că te voi urî pentru eternitate pentru că nu mi-ai îndeplinit ultima dorință. Dar nu îți faceți griji, înțeleg. Dacă aș avea o familie frumoasă ca a ta, nici eu nu m-aș risca.

Dau din cap aprobator. Mă bucur că a înțeles că există lucruri care nu pot fi forțate. Deodată, îmi sună telefonul mobil. Este

mama mea. Fac repede un semn către Ginebra, ea tace și, ridicând telefonul, salut:

– Bună, mama.

Muzica se aude în fundal, iar mama mea, pe linia ei, spune:

– Bună, dragul meu. Ce mai faci? Am sunat la tine acasă în dimineața asta pentru a vedea cum sunt copiii și Simona mi-a spus că astăzi te-a durut puțin capul.

Suspin. Pentru mama mea voi fi întotdeauna băiețelul ei. Înainte eram furios, dar acum înțeleg. Sunt părinte și încep să îi înțeleg grijile, așa că spun:

– Sunt bine. Nu îți face griji.

– O, dragul meu... te cunosc și nu am încredere în tine!

– Mamăăăăă...

– Nicio mamă, nimic, mă întrerupe ea cu grația ei spaniolă. Vreau să te văd. Doar uitându-mă la tine și la fața ta, știu dacă îmi spui sau nu adevărul. Deci astăzi te aștept acasă, m-ai auzit, da?

Să te pui împotriva mamei mele este imposibil, așa că, oftând, afirm:

– Bine, mamă. O să trec să te văd înainte să mă duc acasă.

Acestea fiind spuse, ne luăm la revedere și, când închid telefonul mobil, Ginebra, care a auzit conversația, întreabă:

– Ce mai face Sonia?

Zâmbesc. Pun telefonul pe masă și, conștient de cât de mult s-au iubit cele două, spun:

– E minunată! Anii nu par să treacă pentru ea.

– Este la fel de activă ca întotdeauna?

– Mai mult, spun eu. Ea și sora mea, Marta, fac parașutism și nu-ți mai spun de logodnicii pe care îi are.

– Nu-mi spune!

– Ba îți spun, oftez resemnat.

Ginebra zâmbește. Vorbește despre lucrurile din trecut alături de mama și surorile mele și ajungem amândoi să râdem în hohote. Atunci, întreabă:

– Pot să-mi îndeplinești o ultimă dorință?

– Nu începe cu asta din nou... mormăi eu.

Zâmbește și, fără să-și schimbe expresia, spune:

– Nu este ceea ce îți imaginezi. Dar m-ar face foarte fericită să o pot vedea pe mama ta înainte de a pleca la Chicago. Ar fi posibil?

Auzul acestor vorbe mă atinge și, conștient de motivul cererii sale, consimt și afirm:

– Sigur că da.

După prânz, ne întoarcem la mașină și mergem liniștiți la casa mamei, încă șocat de veste. Ginebra moare.

După cum este logic, când ea și mama mea se văd, se îmbrățișează, se sărută și se strigă de fericire. În perioada în care a fost prietena mea, Ginebra s-a implicat foarte mult în familia mea și toată lumea a iubit-o.

Emoționată, mama mea, după ce a văzut cu ochii ei că sunt bine, ne conduce în sufragerie, unde, ca doi papagali, ea și Gini se aduc la zi cu noutățile. Vorbesc și vorbesc, trec de la un subiect la altul și încep să mă epuizeze. Mama mea, care mă cunoaște, văzând că privesc în gol, mă întreabă pentru a mă include în conversație:

– Când plecați în Mexic, dragul meu?

– Peste câteva zile, răspund. Apropo, sper să iei în serios ceea ce ți-am spus despre Flyn.

– Desigur.

Ginebra, care nu înțelege nimic, se uită la noi, iar mama mea clarifică:

– Îmi iubesc nepotul, dar acel bandit nu va scăpa.

Zâmbesc. Mama mă face să zâmbesc. Apoi aud soneria și o văd pe Amina, femeia care lucrează pentru ea, care urmează să o deschidă.

Mă uit la ceas. Jud trebuie să fie deja acasă cu copiii și vreau să plec, dar le văd pe Ginebra și pe mama mea atât de încântate încât îmi este greu să le întrerup.

Cu toate acestea, momentul este întrerupt pentru mine când, dintr-odată, le văd pe Jud și sora mea, Marta, apărând în sufragerie.

Mă ridic repede. Observ cum clipește Jud când nu-i vine să creadă ceea ce vede și, apropiindu-mă de ea, salut:

– Bună, draga mea.

Aud strigătul Martei când o recunoaște pe Ginebra, se adorau reciproc. Și în timp ce o îmbrățișez pe Jud, ea mă întreabă la ureche:

– Ce faci cu ea aici?

Când sunt pe cale să-i răspund, mama este deja lângă noi și se grăbește să o sărute pe soția mea.

La naiba... ceva îmi spune că vizita Ginebrei la mama mea mă va costa foarte mult. Știu asta.

Le observ în tăcere, în timp ce vorbesc și, pe măsură ce secundele trec, sunt conștient de disconfortul lui Jud, până când dintr-odată sora mea dă vestea-bombă că se căsătorește.

Ce?!

Se va căsători cu Arthur?

Din câte știam, s-au despărțit.

Mă uit la ea. Nu înțeleg nimic și o aud pe mama șușotind la fel de uimită ca mine:

– Binecuvântat să fie Dumnezeu...

Fără a mă putea abține, cer imediat să aflu mai multe, iar Marta ne spune că tipul cu care se căsătorește este un anestezist pe nume Drew Scheideman; mă uit năucit cum râde Judith.

De ce râde?

Dar cine este acest tip?

Marta îmi răspunde la întrebări, reacționează la comentariile mele răutăcioase și mă anunță că nu i-a plăcut de Arthur. Relația lor era deja încheiată când a început să se întâlnească cu Drew.

Dar cine naiba este Drew?

Mama mea pare copleșită și Judith moare încă de râs, dar apoi Ginebra, văzând situația, o cheamă pe Amina și îi cere să pregătească un ceai de tei. Fără îndoială, vom avea nevoie de el.

Sora mea este entuziasmată, foarte zâmbitoare; își deschide geanta și, arătându-ne ceva ce eu cunosc foarte bine, spune:

– De asemenea... vreau să vă spun că sunt însărcinată în patru luni și sunt foarte... foarte fericită. Cum să nu râd?

La naiba!

Serios?

Sora mea Marta însărcinată?!

Și, uluit, spun în șoaptă:

– La naiba, ce nebunie!

Acum înțeleg de ce râdea Judith. Haide, că m-a avertizat!

Mama își face vânt cu mâna, este la fel de surprinsă ca mine și spune:

– Dar, fata mea, ție până și plantele tale din plastic îți mor.

– Mama! protestează sora mea.

Sunt copleșit...

Gândul la Marta și la nenorociții de hormoni scăpați de sub control începe să mă copleșească. Nu știu cine este Drew, dar știu cine este sora mea și fie se schimbă foarte mult, fie va fi un dezastru.

Simt că puțina mea răbdare dispare și, înainte de a-mi imagina, încep să mă cert cu ea și, bineînțeles, și cu Judith! Nu-mi pasă ce spun, ele nu au dreptate, iar Marta ajunge să plângă. Hormonii sunt aici! Asta este o nebunie. Ginebra, care a rămas în fundal, vine la mine și îmi spune:

– Ascultă, dragule...

Asta cu „dragule" a fost în plus. Știu, nu trebuie să mă uit la Jud.

– Marta este destul de mare, continuă ea, pentru a ști ce vrea să facă cu viața ei, la fel cum ai fost și tu când te-ai căsătorit, așa cum mi-ai spus, când abia o cunoșteai pe Judith.

Grozav!

Acest comentariu nu-și avea locul. Mă uit la Jud, dar ea îmi evită privirea. Fără îndoială, soția mea ia act de tot ce se întâmplă aici și mă va face să plătesc.

– Eric, continuă Ginebra, tu ți-ai găsit dragostea vieții tale în Judith. De ce nu ar putea și Marta să o găsească pe a ei?

În timp ce spune asta, văd că soția mea se uită la mine. I-a plăcut asta. Sora mea continuă să plângă ca un pudel pe canapea și toate

celelalte mă urmăresc, așteaptă să fac ceva, așa că, apropiindu-mă de cea care urmează să inunde camera, mă așez lângă ea și șoptesc:

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? spune Marta scâncind.

Mă uit la Judith. În sfârșit îmi zâmbește și eu șoptesc:

– Pentru că sunt o gură spartă, plus un troglodit și un tâmpit așa cum crede soția mea.

Marta se calmează. Se oprește din plâns. Acum zâmbește și putem vorbi, dar când aflăm că intenționează să se căsătorească peste două săptămâni, mama nu mai vrea ceai de tei, vrea un dublu martini și eu îmi prepar un whisky. Ce ne mai așteaptă.

44

Faptul de a o duce pe Ginebra la casa mamei mele, într-un act de bunătate, este scump pentru mine.

Încă de la început, Judith mi-o face în drum spre casa noastră.

Încerc să-i explic de ce era Ginebra acasă la mama mea, fără să-i spun secretul, dar nimic, Judith este foarte supărată și nu vrea să mă asculte.

Încerc tot ce pot. Îmi asum greșeala, dar când devine așa, nu contează ce faci, pentru că nu ascultă. Șterge pe jos cu tot ce-i iese-n cale, la fel ca mine. Este ca mine.

Când ajungem, ea încă nu-mi vorbește. Încearcă să le zâmbească copiilor, dar pe mine nu mă păcălește. Ar trebui să depună mai mult efort și totul se înrăutățește când apare Flyn în bucătărie, Flyn care intră cu Simona și ajunge să o înfrunte pe Judith pentru o cutie de Coca-Cola.

Rezultatul final este că Flyn devine obraznic, iar Judith, cu mintea tulbure de furie, îl plesnește.

La naibaaaaa!

Rămân cu gura căscată la fel ca Flyn.

Este clar că Jud își varsă furia pe copil și, când dispare din ochii noștri, soția mea șoptește privindu-mă:

– Nu... nu știu ce mi s-a întâmplat.

Acum, cel supărat sunt eu.

De ce l-a lovit pe Flyn?

Și, văzând că este alături de Simona, care o liniștește, mă duc după copil. Mă îngrijorează. În ultimul timp nu fac altceva decât să îl pedepsesc.

Când intru în camera lui, el este întins pe pat, privind fix în tavan.

Pedeapsa presupune să stea în casă, fără telefon mobil, fără computer, fără rețele sociale, fără călătoria în Mexic, fără nimic. Chipul lui mă anunță cât de ofensat este de ceea ce s-a întâmplat și, închizând ușa camerei sale, întreb:

– Ce ți se întâmplă, Flyn?

El nu răspunde. Nici eu nu spun nimic altceva, până când el se răstește:

– M-a lovit. Judith m-a lovit.

Dau din cap aprobator. Nu pot nega, a făcut-o în fața tuturor. Și, apropiindu-mă de el, văd palma mâinii soției mele ștampilată pe obrazul lui.

La naiba, ce palmă i-a dat!

Încerc să mă liniștesc, fără îndoială, îl ustură și întreb:

– De ce te-ai purtat așa?

Flyn se uită la mine. Este la fel de nedumerit ca mine de cele întâmplate. Judith nu a ridicat niciodată mâna asupra lui și, cu ochii plini de lacrimi, șoptește:

– Nu știu.

Nu pot să mă abțin să nu mă apropii de el. Îl îmbrățișez și, în mod ciudat, Flyn se lasă. Faptul de a avea în brațe copilul pe care l-am îmbrățișat mereu, îmi însuflețește dragostea pe care o simt pentru el și intensifică furia pe care o simt în acest moment pentru Judith.

După ce iau masa cu Flyn în camera lui, noi doi singuri, ca să putem vorbi, când ajungem la desert, se deschide dintr-odată ușa. Este Judith.

Flyn se tensionează. Și eu la fel.

Amândoi ne uităm la ea, până când, văzând că nu spune nimic, mă uit din nou la băiat și rostesc:

– Cum spuneam, am vorbit cu bunica Sonia și ea va rămâne cu tine în zilele în care suntem în Mexic. I-am dat instrucțiuni cu privire la limitările pe care le presupune pedeapsa ta.

Fără să ne uităm la Judith, eu și fiul meu vorbim, până când, într-un moment de tăcere, șoptește:

– Flyn, cu privire la ce s-a întâmplat astăzi, eu...

– M-ai lovit, o întrerupe el aspru. Nu este nimic de clarificat.

Desigur, amândoi încearcă să aibă ultimul cuvânt și, în cele din urmă, pentru ca lucrurile să nu se înrăutățească, trebuie să intervin.

– Jud, mai bine îl lași în pace. Nu-l nenoroci mai mult.

De-ndată ce spun asta, îmi dau seama că poate nu este cel mai potrivit, dar este ceea ce cred. Judith este specialistă în a răsturna totul, dar una sunt eu și altceva, foarte diferit, Flyn.

Câteva secunde mai târziu, ieșim din cameră și, privind-o, decid:

– Însoțește-mă în birou.

Ea mă urmează. În tăcere și fără să ne atingem, ajungem la el și, de-ndată ce intrăm, începem să ne certăm.

Ne certăm cu pasiune, cu forță, cu furie. Amândoi suntem furioși și atingem subiecte prea fierbinți, precum Târgul de la Jerez, munca sa, orele pe care le-am lucrat la Müller, Ginebra, ochii mei... Totul. Orice este subiect de discuție.

Ne certăm din orice, acesta este cel mai mare defect al nostru și, atunci când o facem, nu avem limite. Totuși, epuizat să văd că are mai multă energie decât mine și dornic să închei măcar în seara asta cu discuțiile, mă răstesc uitându-mă în ochii ei:

– Să nu-l mai lovești niciodată.

Ea răspunde. O cuprinde aroganța și, obosit de blestemata zi pe care o am, deschid ușa și plec. Nu mai am chef să mă cert.

Ies în grădină. Am nevoie de aer, frigul mă va elibera. Susto și Calamar vin repede în întâmpinarea mea și, aplecându-mă, îi mângâi. Ei îmi dau pace.

***

Mult timp mai târziu, când intru în cameră, Judith nu este acolo, dar, fără să mă gândesc la nimic, mă dezbrac și fac un duș. Nu mă aștept ca soția mea să vină azi la duș. Odată ce ies și intru în cameră, o văd udă fleașcă și, fără să spună nimic, intră în baie și câteva secunde mai târziu aud apa curgând de la duș. Nici eu nu intru.

Întins în pat, mă gândesc la ziua de rahat pe care am avut-o.

Faptul de a ști că Ginebra moare, că sora mea nebună este însărcinată și se căsătorește și, în cele din urmă, palma pe care i-a dat-o Jud lui Flyn, toate acestea nu fac ca astăzi să fie tocmai o zi grozavă.

Jud trece pe lângă mine goală, ispititoare. Își pune niște chiloți, apoi un tricou, dar nu mă privește. Este furioasă. Știu că gândul la Ginebra îi dă târcoale și vorbesc despre asta. Imediat domnișoara mea Flores reacționează și ne confruntăm din nou. Dar, de-ndată ce o facem, îmi dau seama de greșeala noastră. Greșeala este că ne certăm. De ce nu vorbim? Și, cum pot, îi spun în șoaptă încercând să-i ating umărul în timp ce se întinde pe pat:

– Draga mea...

Mă respinge, îmi evită contactul și se răstește:

– Nu. Astăzi nu vreau să fiu draga ta. Lasă-mă în pace.

Asta mă doare, mă distruge.

Ea este iubita mea, draga mea, douăzeci și patru de ore pe zi, chiar dacă ne certăm și, convins că trebuie să-i spun ceva absolut necesar, șoptesc păstrând ceva ce știu că ar deranja-o:

– Ginebra e pe moarte.

Respirația ei se schimbă. Încetul cu încetul, se întoarce. Se uită la mine și, pe cât îmi stă în putință, îi explic:

– Are o tumoare cerebrală inoperabilă...

Judith clipește.

A rămas la fel ca mine când am aflat vestea și, având în vedere faptul că am nevoie să mă înțeleagă, îi spun despre ea, cine a fost Ginebra și ce reprezintă ea pentru mine și familia mea. Jud mă ascultă, ascultă tot ce spun și, când termin de povestit, închei:

– Tu ești viața mea, ești iubirea mea, ești mama copiilor mei și singura femeie pe care o vreau alături de mine. Dar când am aflat că Ginebra este pe moarte și mi-a cerut să o vadă pe mama... eu... eu...

Judith mă îmbrățișează. Ea se apasă în mine și mă lasă să-mi dau seama că este alături de mine în timp ce șoptește:

– Îmi pare rău, dragul meu... îmi pare rău.

45

Când mă trezesc, Jud doarme lângă mine, neacoperită, și o învelesc. Ia te uită, se mișcă.

Ca întotdeauna, o admir în timp ce doarme și, ca în fiecare dimineață, mă îndrăgostesc din nou.

Mă încântă.

În timp ce o privesc, îmi amintesc ce spune cântecul acela care ne place atât de mult a celor doi Alejandros și, fără îndoială, eu sunt cel care îi număr genele și o învelesc atunci când este adormită și înghețată.

Fetița mea...
Soția mea...
Viața mea...

Aseară am vorbit. În cele din urmă am reușit să comunicăm. Și, deși au existat puncte în care amândoi am gândit diferit, am reușit să vorbim. Este esențial.

Faptul de a-mi imagina că ceva asemănător celor întâmplate cu Felix s-ar putea întâmpla cu mine mă ucide. Nu aș mai putea trăi fără ea, fără dragostea mea.

Jud se mișcă, face unul dintre acele gesturi amuzante care o fac să zâmbească și mă întreb dacă să o trezesc sau nu pentru a merge la birou. Doarme atât de profund după marea noapte în care ne-am certat, încât îmi pare rău și nu o trezesc. Să doarmă. Șeful nu o va concedia.

* * *

O oră mai târziu, când ajung la Müller, particip la două întâlniri.

Afacerea se extinde și dialoghez cu câțiva investitori din Canada care au venit să vorbească cu mine. Îi ascult încântat. Oferta lor este interesantă.

Când pleacă, surprins că nu am primit niciun telefon de la Jud și că nici nu a venit să mă vadă în birou, supărată că nu am trezit-o, o sun pe Mika și ea îmi spune că nu a sosit încă.

Ce ciudat!

Telefonez acasă și sunt surprins când Simona îmi spune că Jud a plecat la muncă în urmă cu câteva ore.

Ore în urmă?

Stomacul meu se micșorează la aceeași viteză cu inima.

Unde este?

La Müller nu a ajuns.

I s-o fi întâmplat ceva?

Cu mâinile tremurând de frica pe care o simt, o sun la telefon. Un apel... două... patru... șase...

– Spune-mi, Eric.

Faptul de a-i auzi vocea mă lasă să respir pentru moment, deși, copleșit, o întreb unde naiba se află pe un ton nu prea plăcut. Câteva secunde mai târziu, comunicarea de pe telefonul său iPhone 6 este întreruptă.

Ce s-a întâmplat?

De ce nu pot să-i aud vocea?

Imediat, o sun din nou. Ea nu răspunde. Nu sună.

Rahat!

De ce a trebuit să-i vorbesc așa?

O sun în mod repetat, dar telefonul nu mai are nici semnal.

Ce naiba a făcut?

Și, mai presus de toate, ce naiba am făcut eu?

Servesc un client care vine. Are o întâlnire cu mine și nu-l pot ignora. Sunt încă atent la telefonul meu, dar nu sună. Judith nu mă contactează.

Înjur. Credeam că discuția noastră din seara precedentă ne-a liniștit, ne-a adus înapoi împreună. Dar nu. S-a întâmplat ceva.

Ce se întâmplă?

Când clientul pleacă, mă duc la biroul lui Judith și, întâlnindu-mă cu Mika, ea îmi spune inocent că a vorbit cu ea.

Cu Mika, da și cu mine, nu?

La naiba cu Judith.

Și sfârșesc prin a mă enerva când îmi spune că soția mea i-a spus că telefonul ei mobil s-a dus naibii și că i-a dat un număr de telefon pentru orice lucru urgent.

Dau din cap cu gura căscată.

O fi într-o dispoziție proastă soția mea!

Îi cer Mikăi fără menajamente numărul respectiv și verific imediat că este al lui Mel. Asta mă liniștește. Cel puțin știu că este cu ea.

Când mă întorc la etaj și intru în biroul meu, îi formez numărul de telefon.

Un apel... două... patru... cinci...

– Haide, la naiba, Mel, răspunde! Sunt pe cale să țip.

Șase...

– Ce vrei?

Faptul de a auzi vocea soției mele mă liniștește și mă enervează în același timp.

Nu știu de ce face asta și, fără niciun filtru, mă răstesc:

– Judith, unde ești?

Fără ezitare, mă anunță că este cu Mel. Până acolo ajung. Și, văzând că nu răspund, pentru că furia nu mă părăsește, cu tot veninul ei mă ia peste picior și mă aprinde mai tare.

Dar această femeie n-are nicio măsură?

Țip. Ridic vocea. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine mă poate auzi, iar apoi ea izbucnește:

– Hai să vedem, Eric... ai mult de lucru. Ce-ar fi să continui să lucrezi și să mă lași să-mi petrec dimineața în pace?

Dar hei, ce insectă a înțepat-o?

Și, lovind cu pumnul la masă, șuier:

– Judith, exagerezi.

Ea îmi ține una din predicile ei insolente pe care eu abia o aud și-mi închide încă o dată telefonul.

Din nou?

Iar mi-a închis?

Sun din nou. Nu îmi răspund.

Mă cac pe mama lor.

Continui să sun și, văzând că rezultatul este nul, disperat, îl sun pe prietenul meu.

– Ce se întâmplă, blondule? mă întâmpină cu umor.

Dar starea mea de spirit este întunecată, teribil de întunecată și mă răstesc:

– Nu-ți bate joc de mine, Björn. Nu este cea mai bună zi pentru...

– Ce se întâmplă?

– Soția mea și a ta sunt împreună. Nu știu ce a făcut Judith cu telefonul ei și nu pot comunica cu ea decât prin telefonul soției tale. Dar sun și nu îmi răspund. Deci, sună tu și încearcă să afli unde sunt. Nu le spune că ai vorbit cu mine, ai înțeles?

– La naiba, protestează Björn. Și înainte de a spune ceva, adaugă: Apropo, în ceea ce privește călătoria în Mexic, m-am gândit...

– Björn, îl întrerup eu. În acest moment, ultimul lucru la care mă gândesc este călătoria în Mexic.

Tonul vocii mele îl anunță că nu am chef de prostii și, la final, spune:

– Bine... te sun îndată.

Aștept. Aștept câteva minute, în timp ce observ cum mă inflamez cu totul, dar cu totul, cu totul și când mă sună Björn, întreb:

– Unde sunt?

– Nu știu. Mi-au închis telefonul și, înainte de a face acest lucru, prețioasa ta brunetă mi-a spus că, dacă vorbesc cu Mel la sugestia soțului ei tâmpit, nu mă va ierta.

Mă plimb în jurul biroului meu ca un leu într-o cușcă, până când prietenul meu adaugă:

– Calmează-te! Sunt împreună și, după cum se pare, merg să sărbătorească logodna mea.

– Ce logodnă?

– A mea.

– A ta? Cum adică a ta? Cu cine te căsătorești?

– Cu Donald Duck, nu râde! se maimuțărește el, iar când pufnesc, insistă: Ei bine, cu Mel, cu cine altcineva să mă căsătoresc?

Clipesc. În ultima vreme sunt surprins de toate.

Sora mea se căsătorește. Björn se căsătorește. Ginebra este pe... Și, în timp ce mă gândesc la toate astea, prietenul meu îmi spune că eu și Jud trebuie să mergem cu el și Mel pe 18 aprilie la Las Vegas pentru a fi nașii lor de nuntă.

– Vorbești serios?

– Total serios. Mel vrea să se căsătorească cu mine numai dacă fac asta mai întâi. Știi: ea și lucrurile ei nebunești.

Și el îmi vorbește mie despre lucruri nebunești cu femeia pe care o am?

La naiba... la naiba...

Îmi petrec ziua ca un rahat în ploaie.

Nu știu unde este Judith...

Nu știu ce face...

Nu știu nimic...

* * *

După-amiază, când mă întorc acasă, Flyn continuă cu o expresie serioasă. Palma lui Judith încă îl înțeapă în amorul propriu, dar, nevăzând-o, este surprins, ba chiar cred că își face griji pentru ea. Văd asta pe chipul lui.

Încerc să nu deviez. Încă nu știu unde este nevasta mea nebună, dar, încercând să o ajut pe Pipa, mă implic în baia copiilor și mai

târziu la cină. Este epuizant. Hannah este rebelă, plânge, iar Eric nu vrea să coopereze. Sunt, fără îndoială, copiii mamei lor.

După cină, în care mâncarea a zburat prin aer, este timpul să îi ducem la culcare. Ei se opun. Își cheamă mama și eu, așa cum pot, îi răsfăț, îi acopăr cu săruturi și, când adorm în sfârșit, foarte supărat, îmi amintesc de toți strămoșii lui Judith.

Unde naiba e?

Unsprezece noaptea... douăsprezece...

Mă sună Björn. El este neliniștit din cauza lui Mel la fel ca mine, și nu știe ce să facă. Nici pe ea nu o mai poate localiza altfel.

La ora unu noaptea, cred că fac spume la gura mea. Și dacă vreun idiot i-a pus ceva în băutură? Un mesaj. Este Björn, care îmi spune că mă așteaptă pe o stradă din centrul orașului.

Pipa este acasă cu copiii și, fără ezitare, iau cheile de la mașină și mă grăbesc afară.

De-ndată ce ajung la mașină, îmi sun prietenul. Le-a găsit. Nu vrea să-mi spună unde și insistă că mă așteaptă pe strada pe care a menționat-o. Nedorind să mă cert cu el pentru atâta secret, pornesc mașina și conduc cât de repede pot. Trebuie să știu unde este Judith.

Când ajung la adresă, îl văd pe prietenul meu sprijinindu-se pe mașina lui. Parchez în spatele lui și, coborând din mașină, văzând că este singur, întreb:

– Și Sami?

Björn zâmbește, gândul la micuța lui îl face întotdeauna să zâmbească și explică:

– Acasă, dormind cu o babysitter de încredere.

Dau din cap aprobator și apoi întreb:

– Foarte bine. Unde sunt?

Björn consimte și eu insist:

– Unde naiba sunt?

Prietenul meu încăpățânat zâmbește, zâmbetul lui mă calcă pe coadă și el șoptește:

– Nu îți va plăcea.

Mă revolt disperat. Nu am auzit de Judith toată ziua.

– Spune-mi unde este soția mea.

– Eric...

– Björn...

Ne privim. El pufăie și în cele din urmă spune:

– E arestată, alături de a mea.

Sângele meu se coagulează, cred că nu am auzit bine și insist:

– Unde ai spus?

– Am spus că este arestată alături de a mea. Dar, stai liniștit, sunt bine. Nu li s-a întâmplat nimic.

Arestate?

Dar ce s-a întâmplat?

Ce au făcut?

Mintea mea e încinsă. Nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva și atât cât pot, întreb:

– De ce sunt arestate?

Björn oftează. Se uită la mine și, văzând că îl străpung din priviri, șoptește:

– Eric, respir...

– Nu-ți bate joc de mine, Björn, răspunde-mi!

– Pentru prostituție.

– Ce?! strig în pragul infarctului.

Dar... dar... cum este posibil?

Prostituție?

Dar ce naiba a făcut Judith?

Mă frec pe față, pe ochi. Nu înțeleg nimic. Și, când mă uit la mâinile mele și-mi dau seama că tremură, prietenul meu spune atingându-mi umărul:

– Liniștește-te, Eric... liniștește-te! Am vorbit cu Olaf și totul a fost o confuzie.

Explodez, scot flăcări pe gură. Sunt acea ființă care vorbește cel mai urât din lume în acest moment și, când termin, prietenul meu, care nu se sperie de mine, spune cu subînțeles:

– Tocmai de aceea m-au sunat pe mine și nu pe tine.

Mi se pare groaznic faptul că Judith nu a apelat la mine și, încercând să mă liniștesc, chiar dacă simt că îmi va exploda capul, spun:

– Nu-mi pasă unde sunt. Să mergem după ele.

Björn arată apoi către o secție de poliție din capătul străzii și spune:

– Întârziem deja.

Mergem grăbiți într-acolo. Nu-mi vine să cred... Intrăm într-o secție de poliție pentru a-mi scoate soția din celulă.

Ar putea exista ceva mai suprarealist?

Cu pași mari intrăm și imediat îl vedem pe prietenul nostru Olaf, care este polițist. Se apropie de noi și spune, văzând chipurile noastre serioase:

– Sunt bine, liniștiți-vă. A fost o confuzie din partea unui coleg să le găsească într-o zonă nerecomandabilă din München. El le-a prins, ele au ezitat și...

– În linia lui de foc, îl întrerupe Björn cu o expresie serioasă.

Nu spun nimic, mai bine tac, iar Olaf adaugă:

– Dar totul este clarificat și va fi înregistrat. Acum le vor elibera.

Eu și Björn îi mulțumim pentru discreția și ajutorul său, deoarece el a fost cel care l-a sunat pe Björn la cererea lui Mel.

Mă simt groaznic.

Serios, Judith ar prefera să fie închisă aici decât să mă sune?

Olaf, Björn și cu mine ne oprim la comisariat. Suntem înconjurați de hoți și oameni răi, dar dintr-odată se deschide o ușă și le vedem. Sau, mai bine spus, o văd. Am ochi doar pentru soția mea, care este îmbrăcată în haine pe care nu le-am văzut niciodată.

De unde a scos rochia aceea scurtă?

Ochii noștri se întâlnesc și, ia te uită, mă mai și privește cu nerușinare. Fără îndoială, această femeie vrea să mă înnebunească la propriu.

Privesc în tăcere cum Olaf le înapoiază lucrurile, în timp ce Björn semnează niște hârtii și întreabă:

– Plângerea este anulată, nu-i așa, Olaf?

Un alt tip răspunde, un anume Johan, din câte aud de la Björn. Ei vorbesc. Văd că fetele se privesc puse pe șotii și, din nou, decid să tac. Așa este cel mai bine. Dar când răbdarea mea atinge limita, solicit:

– Să mergem!

Fără niciun cuvânt, noi ieșim din comisariat. Eu și Jud nici măcar nu ne atingem. Când ajungem la mașini, prietenul meu cere explicații. Mai bine nu vorbesc. Nu sunt Björn, nu am nici răbdarea și nici umorul lui. Și când văd că se privesc gata să ne ia peste picior, fără să se gândească la gravitatea a ceea ce s-a întâmplat, cu o durere de cap care mă ucide, spun:

– Să mergem. E târziu și suntem cu toții obosiți.

De-ndată ce ne luăm rămas-bun și ne urcăm în mașinile noastre, pornesc în tăcere. Încă nu-mi vine să cred ce rahat de zi am avut, dar apoi o aud spunând:

– Hai, Eric, spune ceva sau vei exploda.

La naiba... la naiba... la naiba...

Dar chiar mi-o servește la tavă!

Dar nu, nu-i voi face nenorocitul de joc. Nu azi.

De îndată ce ajungem acasă, intru în timp ce soția mea rămâne să îi salute pe Susto și Calamar, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mă duc în biroul meu, trebuie să mă calmez, dar mă doare capul. Tensiunea provocată de cele întâmplate îmi provoacă o durere pe care încep să nu o pot suporta și mă îndrept spre bucătărie. Trebuie să beau ceva.

Când intru, chiar și în întuneric, știu că Judith este acolo. O observ, îi simt mirosul ei frumos, dar nu mă uit la ea. Mă duc direct la dulapul cu medicamente. Iau o pastilă și, în timp ce beau apă ca să o înghit, simt privirea lui Judith fixată asupra mea. Așteaptă. Se așteaptă să spun ceva, să mă înfurii din cauza celor întâmplate, dar, epuizat de tot, și când spun tot, chiar este tot, mă uit la ea și pur și simplu spun:

– Nu am de gând să mă cert cu tine pentru că sunt atât de furios încât cu siguranță aș regreta mai târziu ceea ce aș putea spune. Cel mai bine ar fi să mergem să ne odihnim.

Apoi mă întorc și mă îndrept spre pat. Nu mă opresc să văd copiii. Sigur o va face ea. Când mă dezbrac, mă întind și închid ochii. Judith nu intră în cameră, durează mai mult de o oră până face acest lucru, iar când vine și se culcă, nu ne uităm unul la altul. Nu ne atingem. Nici măcar nu ne frecăm unul de altul.

E mai bine așa.

46

Încerc să mă controlez...

Încerc să nu fiu un căpcăun...

Încerc să fac lucrurile să funcționeze...

Și, din fericire pentru mine, sunt conștient că și Jud încearcă.

Nu am discutat despre ce s-a întâmplat. Cred că este absurd. Am înțeles că a vorbi despre arestarea ei nu are sens pentru că știu că a fost o greșeală. O mare greșeală. Însă știu și că a nu vorbi despre asta nu înseamnă a uita. Nimic nu funcționează așa cu Jud.

Cred că voiajul în Mexic ne va face bine. Trebuie să ne relaxăm puțin și, cu toate că atunci când îmi iau rămas-bun de la Flyn mi se rupe sufletul să văd cum se uită la mine, nu renunț. După cum spune întotdeauna Jud, fiecare acțiune are reacția sa, iar reacția mea este de neschimbat.

În timpul călătoriei pe care o facem cu toții în avionul meu, uneori copiii ne depășesc. Sami, Eric și Hannah sunt prea mici și, deși încercăm să avem grijă de ei cât putem, uneori sunt exasperanți. Din fericire, Pipa este alături de noi și ne dă o mână de ajutor.

* * *

Odată ajunși în Mexic, Dexter este încântat, iar noi suntem fericiți și relaxați. Această călătorie ne va prinde foarte bine. Când fetele merg cu Graciela să-i vadă pe gemeni, Dexter se uită la Björn și la mine și, după ce a tastat ceva pe telefonul său mobil, spune:

– Am cumpărat pentru reginele noastre niște halate roșii și niște lănțișoare deosebite.

Râdem cu toții, știm despre ce vorbește și atunci intră doi tipi în cameră. Dexter ni-i prezintă, sunt Cesar și Martin și, când aceștia se îndepărtează pentru a-și lua ceva de băut, prietenul meu adaugă:

– Am vrut să-i cunoașteți. Eu și Graciela ne-am distrat de minune cu ei.

Dau din cap aprobator. La fel și Björn. Cu siguranță ar putea fi distractiv.

Această călătorie este specială pentru Jud și pentru mine și cred că distracția în felul în care ne place poate fi o reușită, așa că, uitându-mă la mexicanul meu preferat, afirm:

– Va fi distractiv.

– Foarte, zâmbește Björn.

– Dar, cumnatul vieții mele, cât ești de frumos!

Privind în urmă, îi văd pe Raquel și pe Juan Alberto intrând. Ea vine repede la mine și mă sărută. Spanioloaicele sunt foarte pupăcioase.

După ce îl salutăm pe Juan Alberto, îi întreb de fete și de micul Juanito și, încântați, îmi povestesc despre ele. Sunt cu părinții lui Dexter și îi vom vedea mai târziu.

Deodată, Jud intră în cameră cu Graciela și Mel, iar Raquel, văzând-o, se ridică și aleargă spre ea strigând:

– Drăguța mea!

Se îmbrățișează. Se sărută. Asta mai lipsea! Și, câteva secunde mai târziu, Raquel dispare pentru a merge să vadă copiii. Îi adoră.

Când se întoarce după un timp, surorile vorbesc din nou și o aud pe Raquel spunând:

– Acele kilograme în plus îți vin foarte bine. Îți luminează și mai mult fața.

Expresia lui Jud se schimbă.

Vai... vai, ce a spus.

Dezastru nuclear!

Dar, evitând să spună ceea ce știu că gândește în realitate, zâmbește și continuă conversația.

La scurt timp, Dexter îi prezintă pe Mel și Jud lui Cesar și Martin. Cu toții ne așezăm să vorbim în timp ce ne privim amuzați și Raquel nu își dă seama de nimic, trăiește în lumea ei.

Mai târziu coborâm până la casa părinților lui Dexter, unde sunt nepoții mei, îi îmbrățișăm și, mai târziu, luăm cina cu ce a pregătit mama prietenului meu.

– Ce bine se mănâncă în Mexic!

* * *

A doua zi, se petrece cam la fel: ne ocupăm de copii în timpul zilei. Însă seara mergem la teatru. Martin și Cesar ni se alătură și, când spectacolul se termină, ne îndreptăm spre casă. În sufragerie, ne luăm cu toții câte ceva de băut, așteptând ca Raquel să vrea să doarmă, dar nimic, nici nu o menționează, așa că Dexter, uitându-se la vărul său, spune în șoaptă:

– Ce-ai zice dacă ți-ai lua regina, ca să ne bucurăm și noi, ceilalți?

Juan Alberto zâmbește. Dă din cap aprobator și, după ce ia o ultimă înghițitură din băutură, se ridică și spune:

– Draga mea, sunt epuizat. Hai la culcare!

Câteva clipe mai târziu, pleacă râzând de lucrurile pe care Dexter le sugerează că le pot face.

De îndată ce dispar, noi, cei care rămânem, ne privim în așteptare. Vrem să ne jucăm, așa că Dexter întreabă:

– Ce părere ar avea femeile dacă am intra în camera plăcerilor să ne jucăm pentru o vreme?

Jud zâmbește și mă privește. Știu ce vrea, ce își dorește și, după ce mă apropii de ea și numind-o *anxioasă*, îi șoptesc:

– Pentru tine, întotdeauna!

Fericiți și mână în mână cu soția mea, intrăm în biroul lui Dexter, unde Graciela, după ce atinge butonul de la bibliotecă, deschide ușa secretă. Câteva secunde mai târziu, camera plăcerilor se întinde în fața noastră și, în timp ce intrăm, sună

telefonul mobil al lui Björn. Este tatăl său. Ne spune să începem noi, va veni și el mai târziu. Mel decide să rămână și să-l aștepte.

Odată ajunși în cameră, lumina gălbuie ne înconjoară în timp ce ușa bibliotecii se închide și, văzând cum mă privește fetița mea, o aduc mai aproape de mine și, după ce îmi fixez privirea asupra ei, fac ceea ce îmi cere. Cu limba mea umedă trec peste buza ei superioară, apoi peste cea inferioară și, după o mică mușcătură care îmi transmite dorința ei arzătoare, o sărut.

Sărutul nostru se intensifică, în timp ce îmi dau seama de modul în care Martin și Cesar ne privesc. Pentru ei, Jud este o noutate și clarific faptul că ea este a mea, deoarece eu sunt al ei. Știu că este primitiv și străvechi să gândim așa, dar în aceste momente mie și lui Jud ne place să ne simțim așa. Posedați unul de celălalt.

După sărut, între râsete și alintări, ne ispitim. Ne place să ne începem jocul așa; apoi Dexter vine la noi și ne spune:

– Pune-ți asta, zeițo.

Eu și Judith vedem un lanț din piele neagră cu un inel în centru și ea spune imediat:

– Știi că nu sunt sado.

Zâmbesc. Eram sigur că fetița mea avea să spună asta, iar Dexter șoptește:

– Știu, dar nu vă imaginați că vă leg ca pe niște câini.

Amândoi zâmbim. Judith se încălzește și, luându-i lanțul din mâini, i-l pun. Începe jocul. Ținându-se de mâna mea, ajungem la o masă, acolo, încet și agale, o dezbrac, o prezint și ei îi place.

– Culcă-te cu fața în jos pe masă și întinde brațele.

Ea îmi ascultă ordinul numaidecât, în timp ce ochii ei sticloși deja îmi strigă „dorință!" și simt că penisul meu capătă o viață proprie și este dornic să iasă la joacă.

Conștient că Jud îmi îndeplinește cerința, mă îndepărtez de ea și mă îndrept spre combina muzicală. Între timp, văd că Graciela se dezbracă și se așază la fel pe masă lângă soția mea.

Cesar și Martin nu s-au mișcat. Ei doar le urmăresc în timp ce parcurg CD-urile muzicale și îl găsesc pe cel pe care îl caut. După câteva secunde, piesa celor de la AC/DC, *Highway to Hell*, începe să se audă și zâmbesc când o văd pe Jud zâmbind. Nu sunt cei doi Alejandro ai săi, dar pentru momentul de care ne vom bucura, cu siguranță e mai potrivită.

Lumina gălbuie se înroșește și noi, bărbații, începem să ne dezbrăcăm.

Eu, primul, dar în loc să mă apropii de masa unde sunt femeile, mă așez pe pat să observ. Îmi place să privesc.

În timp ce mă așez, îl văd pe Dexter luând un bici de piele roșie, apropiindu-se de fete și, după ce le lovește cu grijă și excitare, spune:

– Așa, fetelor, înainte să vi-o tragem, vreau să văd fesele astea roșii... foarte roșii.

Corpul meu se revoltă.

Sângele îmi străbate venele necontrolat.

Faptul de a-mi imagina ce urmează să se întâmple și de a ști că soția mea se va bucura la fel de mult ca mine este minunat. Tulburător.

Simt cum respirația mea se accelerează când o văd pe frumoasa și ispititoarea mea soție, goală și expusă pe masă, în timp ce Dexter, cu grijă și plăcere, o biciuiește pe ea și pe propria soție și, după cum trebuie să aud, precum și să văd, cobor volumul muzicii de la distanță cu telecomanda. Vreau să aud.

De-ndată, gemetele lui Jud îmi umplu capul. Faptul de a o auzi gemând sau țipând de plăcere este fără îndoială ceea ce îmi place cel mai mult pe această lume și mă bucur, mă bucur de o mie de ori; apoi mă ridic și cer:

– Puneți-vă genunchii pe masă, depărtați-i și continuați să stați întinse.

Ele se așază astfel. Nu ezită.

Înflăcărat, observ sexul soției mele. Este deschis și umed, dornic să fie asaltat și, luând un inel anal, după ce îi ating fundul ispititor al lui Jud, îl introduc și oftează de plăcere în timp ce se arcuiește pe spate cerând mai mult.

Dexter, care i-a făcut soției sale același lucru, se îndreaptă spre ele, agață niște curele de inelul de pe lanțul de piele și mi-o întinde pe cea a lui Judith. Soția mea mă privește. Acest lucru este nou pentru noi și zâmbim. Ne place.

Ochii mei și ai lui Martin se întâlnesc. Nu trebuie să vorbim, ne înțelegem din priviri și el se așază în spatele lui Jud. O observă. Vede la fel ca mine cum îi tremură corpul și, după ce îi atinge inelul anal și ea geme, îi dă câteva palme ușoare peste vagin pentru a-l anima.

Jud se mișcă înflăcărată, iar Martin, imobilizând-o în jurul taliei, își introduce degetele în ea. El o masturbează.

Judith oftează, vibrează, în timp ce privesc și țin în continuare coarda care mă conduce la ea. Respirația mea se accelerează la fel de repede ca a ei și, când se uită la mine, știu că îi place, o încântă ceea ce simte și o pasionează să o privesc. Fără îndoială, fetița mea este la fel de perversă ca mine.

Apoi Martin scoate inelul anal și eu dau drumul corzii. Îmi coboară soția de pe masă, o întoarce și, așezând-o după bunul său plac, îmi dau seama că îi spune ceva. Nu-l aud, dar când o așază și îi desface picioarele, zâmbesc când văd cum se uită la pubisul soției mele și spune excitat:

– Frate... curios tatuaj... „Cere-mi ce vrei"...

Zâmbesc, nu mă pot abține și vibrez când văd cum pătrunde în ea bărbatul care se joacă cu Jud. Apoi urc volumul muzicii. Acum vreau doar să observ.

Din locul în care mă aflu, o văd pe soția mea stând pe masă cu picioarele întinse. Corpul ei tremură în timp ce ea îi primește asalturile. Sunt teribil de excitat și nu mă pot mișca. Observ doar dansul lui Martin și modul în care soția mea îl întâmpină, înflăcărată și încântată.

Spatele lui Judith se tensionează. Țipetele ei de plăcere mă înnebunesc și, reacționând, mă apropii de ea din spate, mă pun pe masă și-mi pun mâinile pe fundul ei, ca să nu se miște. Îl vreau pe Martin în ea, în tot. Jud geme, înnebunește iar eu, luând cu o mână cureaua pe care lăsat-o să cadă cu câteva momente în urmă, o trag astfel încât să se uite la mine și, pe un ton pervers, îi șoptesc la ureche:

– Așa, iubirea mea, lasă-l să intre în tine. Lasă-l să ți-o tragă...

Judith țipă, respirând repede. În momentele noastre speciale, cuvântul a trage are un sens fierbinte și minunat și, dispus să o fac să înnebunească, îi iau mâinile, le duc la spate și o imobilizez cu cureaua care este atașată de gâtul ei.

– Îți place?

Asta este ceva nou pentru noi, niciodată nu am mai legat-o astfel în timp ce altcineva i-o trăgea.

– Da.

Martin accelerează. Ceea ce vede, ceea ce aude și ceea ce simte îl încântă, fără îndoială, la fel de mult ca pe noi și insist, în timp ce Graciela și Cesar se joacă alături de Dexter lângă noi.

– Îți place felul în care ți-o trage?

Jud se uită la mine, văd plăcerea din ochii ei și îmi spune din nou:

– Da.

Apoi mă uit cum Martin se apropie de gura lui Jud. Îmi dau seama că, dacă nimic nu-l va opri, el o va săruta, dar ea îl oprește și, cu o voce joasă din pricina plăcerii pe care o simte, spune:

– Gura mea are un singur proprietar.

Oh... ce fior îmi străbate corpul!

Mândria pe care o simt față de controlul pe care îl are asupra momentului și lecția pe care tocmai mi-a dat-o mă fac să mă îndrăgostesc de ea și mai mult.

Jud și cu mine ne uităm unul la altul, iar eu, trăgând cureaua, îi iau gura, de parcă i-aș lua tot corpul. Eu sunt. Nu Martin. Eu sunt cel care ia totul, absolut întregul său corp.

Îi sărut gemetele...

Îi savurez respirația arzătoare...

Îi absorb sărutările, în timp ce percep cum Martin se scufundă în ea în căutarea propriei plăceri și dragostea mea îi oferă acces în căutarea plăcerii ei.

Confruntată cu un alt asalt din partea lui, Jud țipă. Sărutul nostru se termină și, tare ca piatra, mă ridic pe masă, îi caut gura și, luându-mi penisul tare, îl introduc în ea.

Oh, ce plăcere!

Căldura pe care o radiază Jud și felul în care gura ei îl acceptă mă fac să vibrez, pe măsură ce îmi mișc șoldurile și soția mea este posedată de Martin și de mine.

Privirea lui mă anunță că va atinge punctul culminant. Încuviințez, îi dau instrucțiuni fără să vorbesc și, când el ejaculează după un ultim asalt, după câteva secunde el ia o sticlă și o spală pe Jud. O pregătește pentru mine.

Îmi scot penisul din gura iubirii mele și cobor agil de pe masă. Jud mă privește la fel de înflăcărată ca și mine, iar eu, ca un taur care vrea sex, o așez pe masă și, fără să-i dezleg mâinile, îi așez picioarele pe umeri și o fac a mea.

Impetuozitatea meu o face să țipe, la fel de mult ca și mine.

În acea cameră a plăcerilor, roșie și izolată fonic, putem țipa cât vrem. Și, auzind-o țipând din nou la noul meu asalt, abținându-mă pentru a nu ejacula, șoptesc:

– Da... așa... țipă pentru mine.

Vreau să țipe...

Vreau să ofteze...

Vreau să ejaculeze...

Și o face... o face pentru mine, doar pentru mine, în timp ce îmi dozez puterea dispus să fac mai mult. Vreau mai mult.

Judith se mișcă pe masă, se convulsionează de plăcere și în același timp îi simt umiditatea fierbinte și densă alunecându-mi pe picioare.

Ne privim, zâmbim și văd că ea mă înțelege. Sunt tare și gata pentru ea din nou, exact așa cum îi place. Așa că, după ce îi acord câteva secunde, îmi mișc șoldurile și ea oftează. Și ne întoarcem la joc.

Asalturile mele, în ciuda faptului că o țin, îi fac corpul să tremure și asta o separă de mine, până când o aud spunând printre gemete, adresându-se lui Martin, care ne urmărește:

– Ține-mă pentru el.

Oh, da, ce idee grozavă!

Faptul că se gândește la mine într-un astfel de moment mă face să zâmbesc și, mușcându-mi buza, mă introduc cu forță în ea din nou și din nou. Ceea ce îi oripilează pe alții, pe noi ne încântă. Forță. Duritate. Deținere. Așa suntem Jud și cu mine în acțiune, așa că, dornici să ne bucurăm de ceea ce pune soția pe tavă, intru și ies din ea de o mie de ori, în timp ce ea țipă când mă primește.

Insațiabili, acesta este cuvântul care ne definește cel mai bine.

Apoi, muzica este întreruptă brusc și se aud strigătele de bucurie ale tuturor celor prezenți, iar eu, uitându-mă la soția mea, care tremură, îi cer:

– Spune-mi că îți place așa... spune-mi.

Jud deschide gura, încearcă, dar nu poate răspunde. Asalturile mele feroce și faptul de a o avea încătușată și ținută de Martin o înnebunește într-un mod la care nu se aștepta și nu insist. Felul în care se uită la mine, felul în care geme și se deschide pentru mine îmi oferă răspunsul ei.

În acel moment, ușa dormitorului se deschide și Mel și Björn intră, urmărindu-ne. Jud eliberează un geamăt care mă anunță că va ajunge din nou la orgasm și, de data aceasta, dornic să mă bucur de ea, mă aplec în față și șoptesc înainte de a da o ultimă lovitură exactă:

– Împreună, micuțo... împreună.

Și se întâmplă.

Se întâmplă acea magie pe care numai ea mi-o oferă într-un mod incredibil și, după ce ne convulsionăm pe masă, de-ndată ce respirațiile noastre se sincronizează, o sărut pe gât și o întreb, eliberându-i mâinile:

– Este totul în regulă, draga mea?

Ea zâmbește și eu mă topesc ca un prost îndrăgostit.

Câteva clipe mai târziu, Mel și Björn se alătură jocului cu Cesar, în timp ce Graciela și Dexter se sărută. Ce tăntălău este prietenul meu cu soția lui.

– Trebuie să mă duc la baie, spune Jud atunci.

Sunt pe cale să o însoțesc, dar ea refuză și, văzându-i zâmbetul, cel care primește ceea ce vrea de la mine, o reține și îi șoptesc:

– Mi-a fost dor de tine, iubito.

Judith zâmbește, știe că acesta este felul meu de a-i cere iertare pentru lucrurile care s-au întâmplat în ultima vreme și răspunde îmbrăcând halatul roșu pe care l-a cumpărat Dexter:

– Și mie, dragostea mea.

Încântat să aud asta, îi accept minunatul sărut, iar când deschide ușa camerei a plăcerilor și fuge, zâmbesc. Ce strengăriță este micuța mea!

Încins, deschid un frigider pe care Dexter îl are acolo; tipul are de toate. După ce iau o bere, o beau în timp ce observ cum prietenii mei se distrează. Jocurile lor sunt fierbinți, la fel de fierbinți ca cele pe care îmi place să le savurez alături de soția mea. Îi privesc în mod absent până când îmi dau seama că Jud întârzie și, în timp ce mă uit spre ușă, îmi dau seama că este deschisă. Nu a închis-o la plecare.

Caut ceva să pun pe mine. Nu vreau să ies dezbrăcat așa cum sunt și, văzând niște prosoape stivuite într-o parte, apuc unul și îl înfășor în jurul taliei.

Când ies din camera plăcerilor, închid ușa. De îndată ce o închid, aud voci care vin din bucătărie și îmi accelerez pașii când o recunosc pe Judith.

Când intru acolo, îl văd pe Juan Alberto cu fața somnoroasă, pe Raquel cu ochii mari și pe Judith oftând și întreb:

– Ce se întâmplă, draga mea?

Jud se uită la mine. Încerc să citesc în ochii ei când Raquel, cu părul zgribulit și scăpată de sub control, strigă îndepărtându-se de mine:

– Un jegos, degenerat, indecent, vicios, corupt, imoral...! Asta se întâmplă!

Consimt și procesez ceea ce mi-a spus. Desigur, se poartă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Apoi mă uit la Juan Alberto. El este deplasat și își cere scuze cu ochii, apoi fetița mea, cu gâtul plin de umflături, se apropie de sora ei și șuieră în fața feței:

– Dacă îmi mai jignești soțul o dată, te asigur...

– Dar ce este în neregulă cu voi? întreabă Juan Alberto neliniștit.

Judith se uită la mine, se uită la cumnatul ei și în cele din urmă izbucnește:

– Raquel tocmai a descoperit că lui Eric, mie și altora din această casă le place un alt tip de sex decât cel pe care îl practicați voi. Asta se întâmplă.

La naiba!

Ce rol rău!

Raquel mă privește într-un mod în care pare că vrea să mă omoare. Fără îndoială, ea se gândește că sunt o influență proastă asupra surorii sale și chiar nu știu ce să spun. Niciodată nu a trebuit să explic acest lucru.

Judith continuă, vorbește cu ea, dar Rachel este Rachel, așa cum Judith este Judith și nu există nimeni care să le facă să raționeze. Vai, cum sunt surorile Flores!

Cumnata mea vrea să plece. Nu vrea să fie într-o casă în care, potrivit ei, există oameni corupți și imorali. Juan Alberto este confuz. El nu știe ce să facă. Nu știe ce să zică. Știu că, atunci când era un bărbat singur și apoi, divorțat, a participat la o petrecere privată, dar nu am de gând să vorbesc despre asta. Nu. Nu vreau să mor din mâna lui Raquel și cu atât mai puțin să fiu infidel față de cumnatul meu.

Juan Alberto încearcă să o calmeze și, când ne insultă din nou, Judith iar se aprinde. O supun imediat. O cunosc și, văzând cum este, dacă sora ei mai spune ceva, o plesnește.

Și apoi se întâmplă ceva la care nu mă așteptam.

În dorința sa de a ne ajuta, Juan Alberto încearcă să o facă pe soția lui să înțeleagă că sexul este sex și că fiecare cuplu are regulile lui și îi spune că și el s-a bucurat așa în timpul său.

Fața lui Raquel se contractă. Se îndepărtează de el. Plânge. Râde. Această atitudine îmi amintește de cea pe care a avut-o în trecut cu nenorocitii ei de hormoni de sarcină. Este scăpată de sub control și, văzând turnura pe care o ia conversația, după ce schimb o privire cu acel mexican pe care îl apreciez atât de mult, spun:

– Juan Alberto, du-ți soția în cameră și liniștește-o.

Acesta dă din cap aprobator. Își scoate la iveală latura aceea mexicană pe care știu că spanioloaica o scoate rar și, luând-o de mână, o conduce în cameră. Bietul om... ce-l așteaptă.

Când dispar, mă uit la Jud. Oh, cum are gâtul!

Îl zgârie. Nervii nu o lasă să se oprească, dar o opresc eu.

Și-l distruge!

Mă îmbrățișează, este copleșită și, când îmi cere să vin în camera noastră, nu ezit și o conduc.

Odată ajunși acolo, își scoate lanțul cu inel și halatul roșu. Facem duș în tăcere și, când terminăm, Judith se uită la mine și-mi explică:

– Raquel a spus că o să-i spună tatălui meu.

La naiba cu Raquel!

Nu-mi face nicio plăcere că are de gând să facă asta. Modul în care Jud și cu mine ne place să facem sex este ceva al nostru, al nimănui altcuiva. Și, fără să vorbesc despre asta, simt că Manuel ar putea fi scandalizat de asta și aș putea trece de la un soț bun pentru fiica lui la o influență proastă. Trebuie să vorbesc cu Raquel.

Totuși, nu-i spun ce cred. O îmbrățișez pe Judith și sărutând-o pe cap, îi șoptesc:

– Nu cred, draga mea. Vei vedea că nu va face asta. Raquel este înțeleaptă.

Ea trage adânc aer în piept, închide ochii și spune:

– Din cauza mea a aflat totul, la naiba, Eric!

– Draga mea, calmează-te!

– Cum am putut fi atât de stângace încât să las ușa deschisă?

Se simte vinovată. Dar fetița mea nu este de vină pentru nimic și, după câteva secunde în tăcere, șoptește:

– Raquel mi-a spus că tatăl meu și Pachuca sunt împreună.

Rahat!

Asta mă surprinde din nou, dar adevărul este că îmi place. Socrul meu este un bărbat tânăr, văduv și merită să fie fericit. Și dacă acea femeie îl face fericit, de ce nu? Și, uitându-mă la Jud, spun:

– În primul rând, nu ești vinovată pentru nimic. În al doilea rând, cred că tatăl tău merită să fie fericit.

– Știu... știu, și mie îmi pare bine. Dar Raquel este atât de... atât de demodată în atât de multe lucruri încât...

– Raquel va trebui să accepte ceea ce își dorește tatăl tău, răspund eu, așa cum tatăl tău a acceptat ceea ce ea sau tu v-ați dorit, nu crezi?

Jud consimte, este de acord cu mine și apoi spune:

– Asta zic și eu. Să vedem dacă domnișoara crede că numai ea poate fi fericită. Mai mult, dacă se opune relației respective, va avea de-a face cu mine! Și dacă se întâmplă să-i spună tatălui meu ce a văzut în seara asta, o voi ucide. Jur că o voi ucide! Amândoi zâmbim. Desigur, înainte de a face acest lucru, îi voi spune tatălui meu cât de mult se distrează cu „Kevin Costner" și „Al Pacino", vibratoarele pe care le are în sertarul său.

De îndată ce spune asta, izbucnesc în hohote de râs.

Raquel folosește vibratoare?

Ia te uită la cumnata mea! În cele din urmă, nu e atât de plictisitoare pe cât credeam.

47

După ce s-a întâmplat cu cumnata mea, drama este servită.

Din fericire, Juan Alberto și-a scos la iveală latura de mariachi și a precizat că, dacă se întâmplă să menționeze ceva în fața părinților lui Dexter, problema se va înrăutăți. Și, slavă Domnului, Raquel tace.

După o dimineață în care a trebuit să-mi mușc limba pentru a nu sări calul, pentru că de fiecare dată când Raquel se intersecta cu Jud o numea degenerată, când mă întorc după ce-mi văd copiii, care se distrează cu Pipa, mă întâlnesc cu Björn în drum spre sufragerie. Prietenul meu îmi zâmbește, știu de ce o face și, oprindu-mă, îmi șoptește:

– La naiba cu cumnata ta. E cu capsa pusă.

Pufnesc și blestem, iar el șoptește amuzat:

– Am încercat cu toții să vorbim cu ea, dar nimic, se-nchide în bucla ei și nu vrea să ne asculte.

Fără îndoială, Raquel este specialistă în încurcarea acesteia, ca o alta pe care o cunosc și a întrebat:

– Unde sunt fetele?

– Pe terasă, la plajă. Graciela și Mel au luat-o pe Jud să se relaxeze. Săraca, câte trebuie să suporte.

Consimt, o cunosc pe Raquel și ea știe cât de pisăloagă poate fi. Dintr-odată, îmi sună telefonul și văd că este mama mea.

Björn pleacă în timp ce vorbesc cu ea, anunțându-mă că Flyn, fiul meu minunat, a făcut ceva, deși nu-mi spune despre ce este vorba. Asta mă enervează.

La naiba cu Flyn!

Sunt singur în salon cu gândurile mele, când intră Raquel. Ne privim. Face acel gest plin de îndrăzneală pe care micuța mea îl face de obicei și șoptește:

– Ești un degenerat. Cum ai putut să o bagi pe sora mea în așa ceva?

Mă uit la ea. Îmi măsor cuvintele, trebuie să fiu precaut cu ea și spun în șoaptă:

– Ascultă, Raquel...

– Nu. Ascultă-mă, tu, rahat cu ochi, izbucnește ea. Dacă i se întâmplă ceva surorii mele, dacă contractează vreo boală, dacă într-o zi... eu... eu te omor!

La naiba! Cât de rău este să fii neinformat.

Pufnesc.

Bine. Îi înțeleg temerile și nesiguranțele, nu este ușor de înțeles din exterior sexul care ne place și cu răbdare răspund:

– Te asigur, primul care nu vrea să i se întâmple nimic sorei tale sunt eu. Am grijă de ea ca și cum aș avea grijă de mine și...

– Înainte de a te întâlni, era o persoană normală! țipă ea.

– Și este în continuare o persoană normală! răspund, ridicând vocea. Și, obosit să trebuiască să mă justific, subliniez: Sexul este sex, Raquel. Și, așa cum ție îți place să te bucuri de el cu Juan Alberto, *Al Pacino* sau *Kevin Costner*, mie și lui Jud ne place în felul nostru. Preferăm realitatea, perversitatea și senzațiile, decât latexul sau plasticul.

Ea se înroșește, rușinată să afle că știu ceva atât de intim despre ea și continui:

– Eu și Jud suntem un cuplu normal, la fel ca Dexter și Graciela sau Björn și Mel. Lucrăm. Trăim. Plătim facturi. Respirăm. Ne enervăm și ne căcăm la fel ca tine. Singura diferență este că, atunci când vine vorba de a ne bucura de sex, o facem în felul nostru. Cu regulile noastre. Asta nu înseamnă că suntem degenerați, vicioși sau murdari, așa cum insiști tu să ne spui. Pur și simplu, în calitate de cupluri, îndrăznim să facem un pas mai departe pentru că ne plac perversitatea, senzațiile și experiențele.

Nimeni nu forțează pe nimeni să facă ceva ce nu-i place sau simte să facă. Dacă nu ne place ceva, nu o facem și...

– Sora mea nu era așa, insistă ea.

Sunt surprins că poate zice așa ceva. Cu toții putem ști câte ceva despre toată lumea, dar există o zonă numită sex pe care o păstrăm pentru noi înșine și întreb:

– Cum era sora ta înainte?

Raquel se uită la mine, nu știe ce să răspundă și, conștient de haosul din capul ei, fără să mă apropii de ea, pentru că nu am încredere, spun:

– Prețuiește fericirea lui Judith așa cum ea o prețuiește pe a ta. Și nu o judeca pentru că nici ea nu te judecă pe tine. Ea doar te iubește, te acceptă și te ajută. În viață trebuie să înveți că nu tuturor ne place același lucru. Și, da, știu că, atunci când vine vorba de sex, subiectul este spinos. Dar la naiba, Raquel! Sora ta și cu mine ne bucurăm de sex împreună și în felul nostru. Da, felul nostru nu este și al tău, dar spune-mi, de ce ar trebui să fie? De ce este bine ceea ce faci cu soțul tău și jucăriile tale și ceea ce fac eu cu soția mea și regulile noastre este rău? La naiba, nu suntem niște pedofili nenorociți, nu ucidem pe nimeni, nu abuzăm pe nimeni și nu rănim pe nimeni. Dacă am fi așa, bineînțeles că ar trebui să ne judeci și să ne raportezi, dar nu, Raquel, nu suntem. Suntem doar un cuplu normal, cu copii, doi oameni care se iubesc și care se bucură de propriile reguli în intimitate.

Nu răspunde, cred că am lăsat-o în spațiu și, fără să spună nimic, se întoarce și pleacă. Este clar că nu vrea să-mi răspundă.

În timp ce iese pe ușă, intră Björn. S-a intersectat cu ea și, privindu-mă, mă întreabă:

– De ce plânge?

Pufnesc, suspin... Parcă aș fi soția mea; ridic din umeri și răspund:

– Poate pentru că am fost sincer cu ea.

Câteva clipe mai târziu ieșim pe terasă, unde fetele și Dexter fac plajă. Jud se uită la mine și, văzându-mi expresia, întreabă:

– Ce se întâmplă?

Nu știu dacă să-i spun că am vorbit cu sora ei. La cum stau lucrurile, ar putea fi mai bine să tac pentru moment, însă Björn, pentru a-mi salva fundul, spune:

– Cred că există un coreean german care îi joacă feste.

Prietenul meu și cu mine ne privim, îi mulțumesc pentru firul pe care mi l-a întins; însă Jud întreabă alarmată:

– Ce-a făcut?

Văzându-i chipul îngrijorat, mă așez lângă ea și o liniștesc. Îi spun cât de puțin mi-a spus mama, că nu este nimic grav, iar ea, sprijinindu-și capul pe umărul meu, șoptește:

– Tu și cu mine singuri pe o insulă pustie am fi extrem de fericiți, nu?

Îmi place să aud asta, ea și cu mine am fi fericiți oriunde ne-am propune. O sărut în fața glumelor prietenilor mei și afirm:

– Cu tine, oriunde.

48

Zilele trec și relația dintre Jud și sora ei este inexistentă.

Nu contează dacă eu sau alții vorbesc cu Raquel. Femeia foarte încăpățânată s-a închis în bucla ei și cu greu ne vorbește sau ne privește.

***

Soseşte ziua botezului și, când termin să mă îmbrac, împins de Jud, mă duc în sufragerie să aștept. În această dimineață am făcut dragoste de două ori și, când s-o facem și a treia oară, printre râsete, ea refuză. Trebuie să îmbrăcăm copiii și Pipa ne așteaptă.

Intru în sufragerie zâmbind și acolo îl găsesc pe Dexter periuță.

– Dar ce i-ai făcut părului? spun eu în glumă.

Mexicanul meu nebun își atinge ușor părul negru și spune:

– Gracielei îi place să îl port așa.

Zâmbesc. Se vede că, atunci când vrem să ne mulțumim femeile, nu avem limite și, în timp ce eu stau lângă el, care este în scaunul cu rotile, se uită la mine și spune cu o voce joasă:

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că îi am pe Graciela și bebelușii în viața mea. Nu mi-am imaginat niciodată că un tip ca mine ar putea fi atât de fericit și să aibă o familie atât de drăguță.

Vorbele acestea mă emoționează.

În ciuda faptului că este un tip care își ascunde temerile în spatele bunei sale stări de spirit, Dexter a suferit mult. Accidentul care l-a lăsat în scaunul cu rotile a fost o mare lovitură pentru el. Viața lui a luat o întorsătură de 180 de grade, deși nu i-a plăcut niciodată să fie victimă. Și eu, fericit pentru el, afirm pentru a-l face să zâmbească:

– Suntem sentimentali astăzi?

Zâmbește, nu am fost niciodată sentimentali, și insistă:

– Graciela este cel mai bun lucru din viața mea. Că mă iubește așa cum mă iubește în ciuda situației mele pentru mine este...

– Situația ta? Și, înainte de a mă face tâmpit, adaug: Ești un tip normal, la fel ca mine și restul umanității. Diferența este că, din cauza unui accident, o parte a corpului tău a încetat să mai funcționeze. Dar, din fericire pentru tine, ți-a rămas capul intact.

– Ei bine... nu știu, tipule... spune el în glumă.

– În plus, continui eu, ți-au rămas, de asemenea, intacte inima, dragostea și sentimentele. Și, din fericire, ai găsit pe cineva foarte special care te-a făcut să vezi că în viață există lucruri foarte frumoase pe care ar trebui să le trăiești.

Dexter se emoționează când aude cuvintele mele și afirmă:

– Cu siguranță suntem sentimentali.

Amândoi zâmbim. Cine ne-a văzut și cine ne vede. Ne gândim la asta când el șoptește:

– Îmi iubesc soția și îmi iubesc bebelușii. Ei sunt viața mea. Tot ce am.

– Știu, prietene, știu. Și, întinzându-i o batistă pe care am scos-o din buzunar, îi șoptesc: Și acum trebuie să lupți pentru acest tot. Pentru acea femeie care îți luminează zilele și acei bebeluși care te vor trezi de o mie de ori noaptea.

Amândoi râdem și, văzând că i-au secat toate lacrimile, întreb:

– Dar ce ți se întâmplă, de ești atât de sentimental?

Dexter zâmbește și șoptește în timp ce bagă batista în buzunar:

– Sunt un mândru tată a doi copii și bărbatul îndrăgostit de o femeie frumoasă. Asta se întâmplă. Ceva ce nu am crezut niciodată că pot avea.

Ochii i se umplu din nou de lacrimi. Și, ca să-l fac să râdă, șoptesc:

– Bine că te cunosc, altfel, aș crede că nenorocitii de hormoni ai sarcinii te afectează.

– Nu-mi vorbi de acele creaturi...

Râdem. Este clar că, timp de câteva luni, aceste *creaturi* joacă feste viitorilor părinți. Apoi prietenul meu pune mâna pe umărul meu și îmi spune:

– Nu m-am gândit niciodată că durul și teribilul Eric Zimmerman avea să-mi vorbească despre inima, dragostea și sentimentele sale. Niciodată!

Acum cel care zâmbește sunt eu. Nici eu nu credeam că voi spune asta vreodată, dar răspund:

– Știi? Deși poate nu pare, și eu am inimă și sentimente. Și, deși am început să cred că anumite lucruri nu sunt pentru mine, într-o zi a sosit o spanioloaică frumoasă și nerușinată care m-a dezarmat complet, mi-a dat lumea peste cap și m-a făcut să văd cât de frumos era să trăiesc, iubindu-mă și permițându-mi a iubi.

Prietenul meu și cu mine ne privim. Am trecut de la chestii bărbătești la chestii feminine. Și, când să răspundă, Graciela intră în cameră și îi spune, adresându-i-se lui:

– Dexter, dragă, ai putea veni o clipă?

Prietenul meu dă din cap aprobator și apoi afirmă cu amuzament:

– Nu că aș putea, trebuie!

Când el dispare din cameră și rămân singur, zâmbesc. Este minunat să văd fericirea prietenului meu și entuziasmul său de a fi conștient de cât de frumoasă este viața lui.

În acel moment intră Juan Alberto și, așezându-se lângă mine, șoptește:

– Jur că o ador. Jur că o iubesc. Dar jur, de asemenea, că, atunci când devine atât de încăpățânată, mă scoate din minți.

Săracul. Îmi imaginez cât de complicate trebuie să fie aceste zile cu Raquel și, pentru a-l relaxa, șoptesc:

– Liniștește-te, prietene. Și eu sunt căsătorit cu o Flores.

Apoi Björn și Mel intră în sufragerie cu Sami și, câteva secunde mai târziu, Jud cu copiii noștri. Încântat, îl iau pe micuțul meu Eric, în timp ce Judith se ocupă de Hannah, care, așa cum spune mama ei, abia așteaptă un sân.

Camera începe să se umple de oameni și, când suntem cu toții pregătiți, mergem la biserică. Botezul este pe cale să înceapă.

Acolo, trebuie să ies afară cu Hannah. Monstruleț face tărăboi și, pentru ca soția mea să se bucure de moment, o scot pe fetiță și îi dau să mănânce.

După ceremonie, când toată lumea pleacă, ne îndreptăm fericiți către Clubul de Golf din Mexic, unde chelnerii sârguincioși ne găzduiesc la mese frumoase, și începe sărbătoarea.

Când Pipa și îngrijitorii îi iau pe copii pentru a le da să mănânce și astfel să ne ușureze viața, Jud mă privește încântată și șoptește:

– Pentru Dumnezeu, dragă, o să mănânc tot. Ai văzut acele *fajitas* delicioase?

Dau din cap aprobator, știu cât de mult îi place micuței mele acest tip de mâncare și spun:

– Mănâncă-le și bucură-te de ele.

Judith pufnește și șoptește:

– În acest ritm, nu voi slăbi niciodată.

Zâmbesc, soția mea și problemele ei stupide...

– Liniștește-te, răspund. În seara asta te voi face să transpiri.

Râdem și ne sărutăm apoi. În urmă cu nici măcar trei ore făceam dragoste la perete ca doi destrăbălați; își coboară vocea pentru ca nimeni să nu ne audă și șoptește:

– Mai bine nu-ți spun ce cred, nu?

Ochii ei o dezvăluie.

Perversă!

Zâmbetul ei o trădează și răspund cu amuzament:

– Nu. Mai bine să nu-mi spui, pentru că știu deja.

Mâncăm. Ne bucurăm de delicatesele pe care Dexter și Graciela le-au pregătit pentru a sărbători botezul copiilor lor, iar desertul se prelungește. Continuă atâta vreme cât deserturile spaniole se prelungesc. Adevărul este că le place să vorbească.

La un moment dat, văd că Jud se ridică și merge să discute cu Juan Alberto, care este la bar. Îl compătimesc. Este clar că Raquel

nu-i ușurează situația, dar nu spun nimic. Nu cred că sunt persoana potrivită.

Orele trec și veselia continuă.

Muzica mexicană se aude...

Se dansează și micuța mea, desigur, este cea mai bună dansatoare.

Cât îi place să se distreze!

Ieșind din cale, ca nu cumva să mă roage cineva să dansez, mă joc cu copilul meu și mă distrez până când Jud vine la mine și îmi spune:

– Cred că ar trebui să-l avertizezi pe Juan Alberto.

Mă uit la ea. Nu înțeleg. O întreb de ce, apoi spune, arătând în depărtare:

– Pentru că Dexter și sora mea, care sunt împreună o bombă cu ceas, pot încurca lucrurile foarte... foarte... foarte tare.

Mă uit la Juan Alberto. Văd că este atent la ei și o liniștesc pe Jud.

Soțul nebunei de Raquel este deja în gardă, la fel ca toți prietenii. Raquel este Raquel și nu știi niciodată ce s-ar putea întâmpla cu ea. Dar dintr-odată îi văd pe ea și pe Dexter îmbrățișându-se.

Incredibil!

– A venit pacea, trebuie să sărbătorim! glumește Björn.

Cu toții zâmbim, în timp ce eu îi privesc fără să acord credit.

Nu știu ce i-a spus mexicanul, dar adevărul este că Raquel zâmbește și, uitându-mă la micuța mea soție, care, împreună cu Graciela și Mel, nu-i vine să creadă, afirm cu bucurie:

– Ca negociator, este neprețuit.

Câteva clipe mai târziu, Dexter se apropie de noi.

– Zeița mea, îi spune el lui Judith, când poți, sora ta vrea să vorbească cu tine.

Soția mea se uită la mine. Acum, ea și sora ei sunt bomba cu ceas, dar mexicanul insistă:

– Du-te liniștită, drăguța mea, fiara este deja liniștită.

În acel moment, Raquel se ridică de unde stătea și se îndreaptă spre soțul ei. Nu vorbesc. Ea îl duce în cealaltă parte și, după câteva secunde, îl sărută.

– Mexican atins, spune Björn zâmbind.

– ...și irecuperabil, spun eu în glumă.

Jud, care nu s-a mișcat de lângă mine, vede același lucru ca toți ceilalți. În cele din urmă, Raquel pare să-și fi revenit. În sfârșit, ne va face viața mai ușoară tuturor.

– Dar ce i-ai spus? îl întreabă surprinsă pe Dexter.

Prietenul meu zâmbește. Nu știu ce naiba a vorbit cu ea pentru ca această schimbare să aibă loc și el răspunde:

– Adevărul și numai adevărul.

Când Jud se apropie, în cele din urmă, de sora ei, suspin. Sper ca fetița mea să se comporte frumos cu Raquel. Nu îmi place să o văd suferind.

De la distanță, le privesc cu prudență.

Se așază împreună. Bun!

Se privesc. Merge bine!

Vorbesc. Grozav!

Râd. Minunat!

Se îmbrățișează. Magnific!

Eu și prietenii mei, fericiți și mai liniștiți, aplaudăm când le vedem, dar ele, absorbite de îmbrățișările, sărutările și răsfățurile lor, nici măcar nu ne aud. Și nu îmi pasă. Îmi pasă doar să fie bine. Mai ales micuța mea, dragostea mea.

49

La întoarcere în Germania, revin și tensiunile.

Mama mea este nervoasă din pricina nunții Martei, iar sora mea hormonală este isterică. Mai bine zis, insuportabilă. Și când Judith află că Ginebra, în lipsa ei, a organizat cina de logodnă cu mama mea, ce să vrem mai mult!

Își varsă nervii pe mine!

Ce-oi avea eu de-a face cu asta?

Faptul că Ginebra și soțul ei Felix sunt invitați la petrecere nu este un lucru care să o bucure pe fetița mea. Ea nu înțelege ce treabă au ei în ceva atât de familiar. Nici eu nu înțeleg, dar o anunț că este petrecerea de logodnă a Martei și, dacă sora mea i-a invitat, ce avem noi de comentat?

Când aflu că vom încheia mica petrecere în Guantanamera, mi se trezesc toți demonii!

De ce trebuie să merg acolo?

Am înnebunit sau ce?

Eu refuz. Nu am de gând să merg. I-am spus deja clar.

Cât despre Flyn, mai bine nu vorbesc. Mucosul, nemulțumit de cât de fericiți suntem, și-a permis să-și deschidă un profil fals pe Facebook cu numele Malote Palote (Băiat Rău) și pentru a o face pe bărbățelul în fața noii sale iubite, care îmi place din ce în ce mai puțin, nu s-a putut gândi la nimic mai bun decât să încarce un videoclip teribil în care îl insulta și-l scuipa pe prietenul său Josh.

Îl scuipa!

Dar la ce se gândea fiul meu idiot?

Desigur, Josh le-a spus părinților săi, au mers la poliție pentru a-l denunța și au urmărit contul de Facebook până când au ajuns la Flyn. Perfect!

Mi se trezesc toți demonii.

Dar cum poate fi atât de prost?

Josh este prietenul său de-o viață, primul cu care a împărtășit confidențe și mai apoi jocuri, iar acum, fiul meu idiot, din cauza noilor săi prieteni, se crede foarte matur și îl ridiculizează. Îmi vine să-l omor.

Jud și cu mine vorbim despre asta. Ne simțim îngrozitor din pricina comportamentului fiului nostru și ea propune să ne jucăm de-a polițistul bun și polițistul rău. Nu știu... mă îndoiesc de asta. Dar până la urmă mă las convins și Jud decide să preia rolul polițistului rău. Deoarece Flyn continuă să fie la cuțite cu ea, este mai ușor.

Când vorbim cu el, în mod surprinzător, lucrurile scapă de sub control. Judith o ia razna, Flyn la fel, iar eu, în rolul meu de polițist bun, aduc pacea și observ cum fiul meu se uită satisfăcut la mine confirmându-i că sunt încă de partea lui.

Mă simt rău. Nu vreau ca Jud să poarte toate necazurile, dar văzându-i privirea soției mele, tac. Las lucrurile să se întâmple așa cum sunt și rămân într-o zonă de confort.

* * *

Sosește momentul celebrei cine în cinstea căsătoriei surorii mele și, când intru în casă, mă întâlnesc cu Felix și Ginebra la ușă. Îi privesc surprins.

Dar ce fac aici?

De îndată ce coboară din mașină, Ginebra, dându-l la parte pe cât îi stă în putință pe Susto, spune:

– Bună, dragul meu. Dar cât de sexy ești azi.

Începem prost.

Mă calcă pe coadă când îmi spune *dragul meu*. Nu vreau să mă cert cu Jud din cauza ei. Mă apropii de ei, îl dau la o parte pe Susto, dau mâna cu Felix și întreb:

– Dar ce faceți aici? Nu trebuia să vă întâlniți la restaurant?

Ginebra suspină, în timp ce câinii se îndepărtează alergând și spune uitându-se la mine:

– Am venit să te convingem. Trebuie să vii.

Atinge-ți nasul, cum ar spune Judith.

Incapabil să spun ceva, pentru că, orice aș spune, va suna foarte rău, intrăm în casă și mergem direct în sufragerie. Le ofer ceva de băut și apoi o aud pe Ginebra spunând:

– Aici erai. O, dar ce frumoasă te-ai făcut!

Îmi ridic privirea și o văd pe Jud intrând. Este frumoasă, uimitoare. Dar îi citesc clar expresia când îi vede pe cei de aici. E de rău... e de rău...

Cu toate acestea, ea se preface și răspunde cu un zâmbet:

– Mulțumesc.

Este nedumerită. Nu știe ce fac cei doi în casă; între timp, Ginebra nu încetează să vorbească. Îmi reproșează că nu merg nici la cină, nici în Guantanamera și că o las pe Jud singură printre atâția masculi liberi. Mă încinge, mă îmbolnăvește și, în cele din urmă, văzând chipul lui Judith, spun:

– Vin.

După ce îmi schimb costumul de serviciu cu o pereche de blugi, o cămașă neagră și o jachetă, mă întorc în sufragerie și, când aflu că nu numai că vom merge la Guantanamera, dar pe deasupra bărbații vor lua cina într-o parte și femeile într-alta, mi se zbârlește părul... La naiba... la naiba...!

Cu răbdare, ieșim din casă. Eu sunt deja încălzit și, odată ajunși la casa lui Mel și Björn, fetele pleacă împreună, iar noi la fel.

Splendid!

Încetul cu încetul ajung cu toții la restaurant. La final ne strângem vreo douăzeci și recunosc că prietenii lui Drew sunt drăguți și plăcuți. Mai plăcuți decât bănuiam.

Cina este mai puțin oribilă decât mă așteptam, chiar dacă Felix se așază lângă mine. Drew mă surprinde în mod plăcut. El este un om înțelept, calm, mai bine spus, exact opusul Martei, și asta îmi spune că relația lor poate merge bine.

De îndată ce se termină cina și ne ridicăm pentru a merge la dărăpănătura de Guantanamera, la plecare, Felix, care merge alături de mine, spune:

– Ginebra mi-a spus că ți-a povestit.

Fără a fi nevoie să întreb ce vrea să spună, răspund:

– Da.

Expresia lui Felix se schimbă. Îi văd ochii umplându-se de lacrimi și șoptește:

– Nu știu ce voi face fără ea.

Mi-e milă de el. Mă doare să-mi imaginez durerea lui și, încercând să-mi schimb atitudinea față de el, spun în șoaptă:

– Îmi pare foarte rău, Felix. Nici nu știu ce să-ți zic.

El consimte. Își înghite lacrimile și răspunde încercând să zâmbească:

– Nu am nevoie să-mi spui nimic, dar ai putea să-i faci pe plac.

De-ndată ce spune asta, chipul meu se înăsprește. La naiba, începem din nou cu același lucru și șoptesc:

– Felix...

– Eric, este pe moarte! De ce nu te gândești la asta?

Mă gândesc la asta. Bineînțeles că mă gândesc.

Ceea ce i se întâmplă Ginebrei este teribil, dar nu sunt o păpușă sexuală și, privindu-l, răspund pe un ton complet împietrit:

– Am spus deja că nu. Nu mai am la ce să mă gândesc.

Înainte de a intra în Guantanamera, Björn se apropie de mine și șoptește schițând un zâmbet:

– Ești pregătit să dansezi, *dlagostea* mea?

Auzindu-l spunând asta, mă face să zâmbesc și zic:

– Nesimțitule.

Cu o dispoziție mai bună decât credeam că voi avea, intru în acel loc zgomotos în care oamenii se distrează bine. Ca întotdeauna, volumul muzicii mă uimește și întregul grup se îndreaptă spre bar.

Pe drum, o caut pe micuța mea. Încă nu o văd, deși am zărit-o pe sora mea dansând ca o nebună, așa că îmi imaginez că este pe acolo.

Ajungem la bar, comandăm niște băuturi și, când mă întorc, o găsesc.

Jud dansează cu Reinaldo și, deși știu că există doar o frumoasă prietenie între ei, a vedea cum se completează reciproc în dans mă face gelos. Sunt un idiot!

Fără să-mi pot lua privirea de la femeia care mă înnebunește, o privesc dansând. Are ritmul în sânge, nu pot nega asta. Și apoi o văd și pe mama mea, dansând dezlănată cu un tânăr. Sfinte!

O piruetă... două... Judith dansează cu el și cu toți cei care îi întind mâna, până când într-una dintre acele piruete ochii noștri se întâlnesc și își dă seama, în cele din urmă, că sunt aici.

Bun!

Fără ezitare, se-ndreaptă spre mine. Cât de senzuală este soția mea. Îl întâmpină pe Drew, zâmbește și, când se apropie de mine, îmi spune la ureche:

– Dansezi, *dlagostea* mea?

„Dlagostea mea"? Îți voi da eu „dlagostea mea" și îi răspund cu încredere:

– Știi deja că nu.

Mă uit în jurul meu inconfortabil.

Ce fac eu în dărăpănătura asta?

Cum am putut fi convins?

Nu-mi place modul în care bărbații îmi privesc soția în timp ce vorbesc cu ea. Știu că puțini oameni pot înțelege că în anumite privințe sunt atât de tăios și apoi, când vine vorba de sex, de sexul nostru, sunt atât de maleabil. Dar asta este realitatea. Realitatea pe care o trăiesc și realitatea care mă face mai gelos cu fiecare secundă care trece.

Judith mă cunoaște și cred că știe ce gândesc.

Îmi spune că nu ar trebui să mă simt inconfortabil și mă asigură că toată lumea este aici pentru a se distra. Ea insistă, subliniază acest lucru. Dar faptul că insistă atât de mult mă înnebunește. Mă face să nu am încredere, deși nu față de ea, și când vede că nu spun nimic, în cele din urmă îmi zice cu o expresie nerușinată:

– Uite, Eric, nu ar fi trebuit să vii. Nu îți place acest loc și nu te distrezi, așa cum nici eu nu mă distrez văzându-ți fața de amărât; așadar, de ce nu pleci și încetăm amândoi să ne mai simțim prost?

La naiba... la naiba...

A ieșit deja la suprafață nerușinata spanioloaică care mă disperă.

Cuvintele ei mă revoltă. Îi răspund. Îmi răspunde. Ne întoarcem la obișnuitul alb și negru și, când observ că sunt în plus în acest loc, pentru că aici mă simt ca o nenorocită de mobilă, o sărut cu reticență pe buze și îi spun:

– Ne vedem când ajungi acasă.

Acestea fiind spuse, mă întorc și plec fără să mă uit în urmă. Cred că este cel mai bine așa.

Cu pași mari, ies din Guantanamera în timp ce aud strigându-se „Zahăr!" Și nu vreau să cred că vocea lui Judith este una dintre ele.

Mă îndrept spre mașină. Scot cheile și apoi aud pași rapizi care se apropie din spate și cineva mă cheamă:

– Eric!

Când mă întorc, văd că este Björn și, când se apropie, întreb nedumerit:

– Ce faci aici?

Prietenul meu zâmbește, ridică din umeri și spune:

– Haide, hai să mergem să bem ceva în altă parte.

Fără alte întrebări, ne urcăm în mașina mea și el propune să mergem într-un loc unde ne duceam înainte. Cu încredere, conduc într-acolo. Parcăm și intrăm. Ne așezăm la bar.

Ca întotdeauna, locul este plin, dar, spre deosebire de Guantanamera, muzica este calmă și relaxantă. Aici se poate vorbi, ceea ce nu este posibil în Guantanamera.

Comandăm câteva beri și imediat îmi dau seama de modul în care unele femei ne privesc. Într-un alt moment din viața noastră, amândoi le-am fi răspuns privirilor și am fi decis care era pentru care.

– Pot să fiu sincer cu tine? mă întreabă Björn atunci.

Dau din cap aprobator. Pentru a nu avea nici cea mai mică îndoială.

– Eric, știu că ai observat, ca și mine, cum ne privesc roșcatele de cealaltă parte a barului, nu?

Dau din nou din cap aprobator, nu sunt un prost și zic:

– Nu-mi pasă cum se uită la mine. Îmi este clar că...

– Și mie îmi este clar. Și răspunsul este nu. Dacă îți menționez acest lucru, este pentru că trebuie să înțelegi că și lui Judith îi este la fel. Ea se distrează în Guantanamera, nu flirtează. Când vei înțelege asta? Când vei înceta să fii un om neîncrezător?

– Mă tem că i se va întâmpla ceva, protestez. Se aud atât de multe la știri despre tipii care droghează femei pentru a abuza de ele, încât...

– Haide, Eric, te rog, mă întrerupe. Judith este cu prietenii ei acolo. Crezi că vreunul dintre ei ar permite să i se întâmple așa ceva?

Conștient că are dreptate, nu răspund, sunt un tâmpit și el insistă:

– La naiba, omule. Ceea ce te-a atras la Judith este felul ei de a fi, de a se comporta, de a dansa. Nu este ca tine. Ea trebuie să se distreze și, dacă modul ei de a face asta este în Guantanamera, unde este înconjurată de prieteni care au grijă de ea la fel de bine sau mai bine decât tine, unde este problema?

Pufnesc. Știu că are dreptate, știu că Judith doar se va distra acolo și afirm:

– Gândul că aș putea-o pierde îmi întunecă rațiunea.

– Și de ce o vei pierde?

Nu răspund. Știu că ea nu mi-a creat niciodată probleme în acest sens; apoi Björn clarifică:

– Dacă o pierzi, va fi vina ta. Din cauza încăpățânării tale.

Suspin. Îmi scarpin gâtul.

Rămânem tăcuți câteva secunde în timp ce eu procesez sensul cuvintelor bunului meu prieten și, deși știu că are dreptate, nu sunt în stare să mă retrag. Încă mă enervează faptul că Judith ar prefera să se distreze cu alții decât cu mine.

* * *

O oră și jumătate mai târziu, mă întorc acasă. Poate că ea este deja acolo. Dar nu. Judith continuă cheful, strigând aproape sigur „Zahăr!" în timp ce eu mă gândesc la ea.

Mă duc în cameră și mă schimb de haine. Îmi îmbrac costumul de baie și cobor la piscina acoperită. Câteva bazine îmi vor prinde de minune. Douăzeci de minute mai târziu, epuizat de mișcare, ies din apă și fac un duș.

Mă uit la ceas: trei dimineața.

De-ndată ce mă îmbrac, mă duc să văd copiii. Ei dorm profund, iar eu zâmbesc.

Cobor în birou și arunc o privire asupra unor hârtii pe care le am pe birou.

Patru dimineața.

Neliniștit pentru că soția mea nu s-a întors încă, părăsesc biroul și decid să merg cu Susto și Calamar în grădină. Ca întotdeauna, ei aleargă, sar, îmi aduc bețe pe care le arunc cu răbdare și asta pare să mă însenineze.

Cinci dimineața.

Înapoi în birou, îmi torn un whisky. Mă gândesc la ce mi-a spus Felix și blestem. Chiar mă vede doar ca pe un tip bun la pat? Asta mă enervează. Nu-mi place că se gândesc la mine doar pentru a le-o trage și cu atât mai puțin îmi place să știu că aceasta este imaginea pe care o las.

Șase dimineața.

Mă doare capul de nervi. Nu știu unde naiba este Judith, dar furia mea din pricina orei târzii este imensă. Oare are de gând să se întoarcă când copiii sunt treji deja?

Mă holbez la ecranul computerului, dar furia nu-mi permite să citesc nimic, până când, dintr-odată, la 6:27, se deschide ușa biroului meu și o văd pe Judith.

Mă uit la ea. Știu că expresia mea nu transmite nimic bun, în timp ce ea zâmbește și, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, spune:

– Sunt aici acum.

Amuzată, nevasta mea obraznică se apropie de mine. Nu vreau să zâmbesc. Jud insistă și își lărgește zâmbetul și, deodată, o văd uitându-se la masa mea. Ah, nu! Și din moment ce o cunosc și știu ce gândește, mă răstesc:

– Nici măcar să nu te gândești.

Auzindu-mă, chipul ei mă anunță că nu are de gând să meargă mai departe și zâmbește din nou.

Dacă nu aș cunoaște-o...

Vine fericită. Se apropie de mine și îi dau voie să se așeze peste picioarele mele. Mirosul ei mă intoxică și, deși simt nevoia puternică de a-i smulge chiloții și de-a o face a mea, nu am de gând să o fac. Știu ce vrea ea, dar nu. Nu am de gând să o răsfăț. Nu sunt nenorocitul bun la pat pe care și-l doresc ea și alte femei. Nu sunt doar sex.

Dar ce cred ele?

Judith mă tachinează, mă ispitește și, când să mă sărute, mă retrag. O opresc. Nu-i place asta și insistă. Dar nu. Am spus că nu și, înainte ca ea să continue, mă ridic, o îndepărtez de mine și MĂ RĂSTESC furios:

– Să vedem dacă tu crezi că sunt aici doar pentru a-ți satisface dorințele sexuale.

Se preface că este surprinsă.

Ce vulpoaică!

Chipul ei mă anunță că observația mea o amuză și, cu un anumit sarcasm, mă întreabă:

– Ah, nu?

Întrebarea ei mă calcă nu doar pe coadă, nu sunt jucăria sexuală a nimănui și susțin:

– Nu.

Dar Judith insistă. Devine pisăloagă.

– Haide, *arma mea*... dacă vrei.

Într-adevăr, aștept cu nerăbdare acest lucru.

Vreau să o iau în brațe, să-i rup hainele, să-i rup chiloții și să o fac a mea cu posesivitate și intensitate, dar am spus nu și nu o voi face; apoi mă apucă de talie și șoptește:

– Ești al meu, Eric Zimmerman, iar eu am ce-i al meu când vreau.

Cuvintele ei mă revoltă. Mă încălzesc.

Încearcă să mă sărute din nou, dar nu-i permit.

Știu că sunt al ei, așa cum știu că este a mea, dar, nefiind dispus să mă las ușor, în ciuda cuvintelor ei, mă uit în ochii ei și mă răstesc în cea mai proastă versiune a mea:

– Te doresc mai mult decât viața mea, dar nu-ți voi oferi ceea ce vrei pentru că în seara asta m-ai dat la o parte și nu meriți. Așa că nu insista, Judith, pentru că nu o vei obține, fie că te superi sau nu.

O eliberez. Îi spun pe numele ei complet, ca să știe cât de furios sunt, dar mă despart de ea. Dacă continui să o țin lângă mine, îmi voi mânca cuvintele în câteva secunde, iar ea, jignită de ceea ce tocmai a auzit, se întoarce și pleacă.

Iată cum pleacă spanioloaica!

Ea pleacă cu toată mândria sa, în timp ce eu rămân nemișcat. Nu am de gând să mă duc după ea.

50

Sunt încă supărat. Deranjat.

Totuși, înainte să se trezească, sun la florărie și comand niște flori să le ducă la birou. Supărarea mea continuă, dar vreau să știe că o iubesc. Nu vreau să uite asta.

Odată ajunși la Müller, amândoi știm că ne vom întâlni într-o ședință, dar niciunul nu spune nimic despre asta. Pentru ce?

Când liftul ajunge la etajul său, după ce-mi spune ceva la care nu reacționez, ușile se închid și mă simt groaznic. De ce sunt atât de dur cu ea?

Când ajung la etajul meu, Gerta, secretara mea, îmi întinde niște hârtii și le arunc o privire. Câteva clipe mai târziu, primesc un telefon. Este Esteban, delegatul de la Müller la Bilbao. Vorbim, rezolvăm unele probleme și, de îndată ce închid, mă cufund în parcurgerea e-mailurilor de pe computer.

Telefonul meu sună. Primesc un mesaj de la Jud, pe care îl citesc imediat:

Te iubesc... te iubesc... te iubesc.

De-ndată ce-l citesc, zâmbesc ca un idiot. Fără îndoială, are deja buchetul meu de flori cu biletul pe care i l-am trimis.

Nu răspund. Florile și biletul sunt suficiente.

Dar îmi dau seama imediat de faptul că îmi doresc să vină ora ședinței pentru a o vedea și număr minutele.

Mai târziu, mai mulți membri ai consiliului de administrație intră în biroul meu. Vorbim, dezbatem despre anumite chestiuni referitoare la firmă; ceva mai târziu intră Gerta și spune privindu-ne:

– Domnule Zimmerman, vă reamintesc că trebuie să mergeți la ședință.

Dau din cap aprobator și mă ridic. Aștept cu nerăbdare să-mi văd fetița și, încet, dar sigur, merg cu ei în sala de ședințe.

La sosire, întâlnesc alți manageri și o localizez imediat pe Jud. Vorbește cu Mika, pregătește întâlnirea și, când se uită la mine, așteptând un zâmbet, mă uit în altă parte. Suntem la serviciu.

Dar ea știe să se joace cu mine și oferă zâmbete tuturor celor care se apropie de ea, până când o văd sărutând un tip. Cine este? Pe furiș, îl întreb pe unul dintre bărbații care sunt alături de mine și, după ce îl privesc, îmi spun că este Nick, cel mai bun agent de vânzări al nostru.

Ca bărbat, interpretez privirea lui Nick.

Ca bărbat, știu la ce se gândește.

Și, ca bărbat și soț al lui Judith, mă-ncălzesc.

Ședința începe și, din locul în care mă aflu, văd cum tipul acela îi oferă galant un loc lui Judith pe care îl acceptă zâmbind. Nu se uită la mine. Mă trece cu vederea.

Luminile se sting și începe prezentarea pe un ecran, în timp ce scriu pe telefon:

Ce-i cu acel zâmbet?

Câteva secunde mai târziu, primesc răspunsul ei:

Mă vezi în absența luminii?

Pufnesc, obrăznicia soției mele mă revoltă și insist:

Nu am nevoie de lumină ca să știu că zâmbești.

Continuăm să ne transmitem mesaje. La naiba, sunt șeful și mă port ca un copil; apoi primesc un mesaj pe WhatsApp care spune:

A fost necesar ca Nick să vină la ședință ca tu să vorbești cu mine; vezi competiția?

În timp ce citesc asta, mă zvârcolesc în scaun.

Știam eu. Știam că Judith se folosește de acel tip pentru a mă face gelos și blestem.

De ce sunt atât de rudimentar și atât de prost?

Mai primesc un mesaj. Nu răspund. Ea insistă și, după mai multe mesaje, citesc:

Ai întrerupt o dată o ședință pentru mine. Crezi că eu nu voi face același lucru pentru tine?

Clipesc. Înțeleg la ce se referă. Amintirea asta mă face să zâmbesc, dar nu reacționez. Nu îi scriu. Luminile din cameră se aprind din nou când primesc un alt mesaj și citesc:

Îți dau zece minute. Ori îmi răspunzi, ori întrerup ședința.

Blufează. Nu o cred.

Judith este capabilă de multe lucruri, dar nu de a întrerupe o ședință importantă. Suntem în birou și eu sunt nenorocitul de șef.

Cu coada ochiului, o văd punând telefonul pe masă. Este clar că renunță, până când, după câteva minute, telefonul ei mobil începe să sune tare, nu glumă. Cu toții o privim. Știm că la intrarea într-o întâlnire telefonul trebuie să fie pus în modul de vibrație.

Judith se ridică imediat și șoptește în grabă:

– Îmi pare rău. Sună de acasă.

Mă uit la ea. Mă neliniștesc. Ce s-o fi întâmplat?

Dar, văzând că exagerează și nu își zgârie gâtul, știu că este o minciună. Ceea ce face ea este teatru pur și blestem. A îndrăznit!

Odată ce închide telefonul, fără să mă privească, se întoarce către toți ceilalți și spune:

– Îmi pare rău că întrerup ședința, dar am nevoie de câteva minute singură cu soțul meu.

Uau... sunt soțul ei acum?

– Trebuie să stingem un foc mic acasă și este foarte urgent!

Mama ei!

Chiar a întrerupt ședința!

Toată lumea, absolut toată lumea, cu excepția mea, crede în urgența lui Judith și, fără ezitare, părăsește sala. Apoi, când rămânem singuri și ea mă privește cu acel chip care nu aduce nimic bun, fără să ridic vocea în mod excesiv, astfel încât să nu ne audă, mă răstesc:

– Cum ai putut să o faci?

Judith se mișcă. Zâmbește și, cu aroganță, se apropie de mine și spune:

– Ți-am dat zece minute. Cu cinci mai multe decât mi-ai dat în acel moment. Și apropo, trebuie să îți spun că totul este bine acasă și că ședința, Iceman, ai întrerupt-o tu.

Asta-i culmea!

Soția mea este culmea!

Dar, culme sau nu, mereu iese cum vrea ea. Și, de îndată ce o avertizez că sala nu este izolată fonic și că nu există camere de luat vederi, uitând cine suntem și de unde suntem, își ridică fusta strâmtă pe care o poartă și își scoate chiloții.

Dar ce face?

Mă uit la ea cu gura căscată.

Jur că această femeie mă deconcertează; apoi face o minge din chiloții ei și, punându-i în buzunarul jachetei, spune:

– Domnule Zimmerman, îmi pare rău să vă spun că voi rămâne fără chiloți în birou...

Clipesc. Nu o las să continue și, întrerupând-o, întreb:

– Jud, ce faci?

Și, foarte sinceră, îmi spune că mă vrea, că este fierbinte și că treaba asta cu Guantanamera și Nick trebuie uitată. Olé pentru ea!

Mă uit la ea... ea se uită la mine...

O provoc... mă provoacă...

Ea... ea mă învinge cu totul și, uitând acum cine sunt și unde sunt, mă ridic, o aduc mai aproape de corpul meu, îi cobor fusta și, după ce o așez pe masă, fac ceea ce ne dorim amândoi. Îmi trec limba peste buza ei superioară, apoi pe cea inferioară și, după o mușcătură delicioasă care are gustul dorinței pure, o sărut în așa fel și cu o profunzime atât de mare încât simt că pământul se mișcă sub picioarele mele.

Lumea dispare. O văd doar pe Jud, dragostea mea ispititoare, și când penisul meu se trezește în boxerii mei și știu că fie mă voi opri acum, fie nu voi mai putea, termin sărutul și, privind-o, șoptesc cu dorință:

– M-aș juca cu tine chiar acum. Ți-aș deschide picioarele și...

– Fă-o! mă tentează ea.

Mă gândesc la asta. Calibrez.

Ce ispită!

Dar îmi revine judecata și, în cele din urmă, o opresc. Suntem în birou și trebuie să continuăm să separăm munca de iubire.

Cinci minute mai târziu, după ce vorbim și revenim la a fi Jud și Eric, continuăm ședința.

Timp de o jumătate de oră sunt atent la ceea ce se spune acolo, dar mintea mea este în altă parte și, în timp ce Roger face prezentarea, mă uit la laptopul pe care îl am deschis în fața mea și, văzându-l pe prietenul meu Justin conectat, scriu:

Ce faci într-o oră?

Mă uit la Jud, este atentă la ceea ce spune Roger, nu își poate imagina ceea ce planific, iar Justin răspunde:

Sunt liber până după prânz.

Zâmbesc și insist:

Liber pentru orice?

Trec câteva secunde și citesc, dându-mi seama că Justin m-a înțeles:

Pentru tot.

Știind asta, mă face fericit și scriu:

Te sun în scurt timp.

Pe furiș, caut ultimul hotel în care am stat cu Jud și, fără ezitare, rezerv camera 776. După câteva minute primesc confirmarea. Bun!

Timpul trece și sunt nerăbdător. Aștept să ne oprim la cafea și, când o facem, o văd pe Jud ieșind cu Mika. Mă excită. Gândul la chiloții ei care sunt în buzunarul meu mă excită sută la mie și, în timp ce ies să beau o cafea cu restul, îmi iau telefonul, formez numărul lui Justin și, fără să mă audă nimeni, spun:

– Hotel Das Beispiel. Camera 776. Într-o jumătate de oră.

– Voi fi acolo, spune prietenul meu.

O caut pe Jud, ea se uită la mine. Nu își poate imagina ce am planificat pentru noi. Din acest motiv, când ne întoarcem de la pauza de cafea, toată lumea se așază, dar eu nu și spun cu determinare:

– Îmi pare rău, domnilor, dar eu și soția mea trebuie să părăsim ședința pentru a rezolva anumite probleme de familie. Și, fixându-mi privirea asupra ei, care este surprinsă, adaug: Judith, hai să mergem!

Jud se ridică. Văd că își strânge lucrurile și, când îi spune ceva Mikăi, Robert, care este lângă mine, întreabă îngrijorat:

– Eric, nu-i nimic grav, nu?

Mă uit la el încercând să zâmbesc și răspund:

– Nu îți face griji. Nu este grav, dar știi, când vine vorba de copii mici, orice este posibil!

De-ndată ce o iau pe fetița mea de mână, anunț înainte de a pleca:

– Întâlnirea este amânată până mâine, la ora nouă. O zi bună, domnilor.

Acestea fiind spuse, ies din cameră în plină explozie, cu Judith ținându-mă de mână. Nu trecem prin birou, ci mergem direct la lift. Se uită la mine în tăcere. Și, de îndată ce intrăm în el, fiind singuri, o apăs de perete și șoptesc plin de dorință:

– Micuțo, tocmai ai declanșat un foc mare pe care trebuie să-l stingi.

O sărut spunându-i cât de fierbinte sunt și când sărutul nostru se termină, ea zâmbește. Îi place să mă vadă așa.

După ce îi spun secretarei mele din mașină să trimită geanta lui Jud și lucrurile mele cu un curier acasă, ne îndreptăm spre hotel.

Când ajung acolo, ies din mașină și, când Judith coboară la rândul ei, o iau de mână și îi spun:

– Vino cu mine.

Mă grăbesc. E frig și nu avem paltoane. Nu vreau ca Jud să răcească.

Odată ajunși în hotel, Jud zâmbește. Îmi dau numele, iar recepționerul îmi găsește rezervarea. Îi dau cardul VISA și apoi ne spune în timp ce îmi dă un card:

– Camera 776. Etajul șapte.

De parcă am fi într-un maraton, o duc la lift, unde îl văd pe Justin așteptând. Mă grăbesc foarte tare. Chiloții ei îmi ard în buzunar și vreau să o adulmec, să o mănânc, să o ofer, să o fac a mea.

Intrăm în lift și, fără să o prezint pe Judith, apăs butonul pentru etajul șapte și o sărut pe soția mea. O devorez, în timp ce-i bag mâna sub fustă. Jud se opune. Îmi spune din priviri faptul că nu suntem singuri, dar eu știu asta... o știu foarte bine. Din acest motiv, o iau în brațe, îi ridic urgent fusta, vorbesc cu ea și, după ce îi dau o palmă peste fundul ei minunat, șoptesc îndreptându-mă spre prietenul meu:

– Justin, ai auzit. Ne vom juca.

Judith este surprinsă, nu se aștepta la asta și, când se uită la mine, spun:

– Domnișoară Flores, pregătește-te pentru a-mi satisface cele mai păcătoase nevoi.

Câteva clipe mai târziu, când suntem deja în cameră, începe jocul nostru fierbinte. Un joc plin de perversitate și cerințe, la care Jud participă de bunăvoie, gata să-mi ofere plăcere, știind că și eu i-o ofer.

Îi ordon să-și elibereze sânii pentru noi și o face. Înnebunesc.

Îi poruncesc lui Justin să se bucure de soția mea și, când îl privesc cum îi suge sfârcurile, mă brutalizez.

Vreau sex puternic... sex fierbinte... sex pervers, și prin aspectul și după privirea și dăruirea lui Jud, știu că și ea îl vrea.

Din locul în care mă aflu, fără să-mi dezlipesc privirea, mă uit cum Justin mângâie cu dorință ceea ce iubesc cel mai mult, în timp ce ea se bucură și eu oftez. Apoi, mișcându-mă, o duc pe un scaun, îi ridic fusta și cer:

– Sprijină-te pe spătar și deschide-ți picioarele pentru noi.

Respirația ei se accelerează. Știu cât de mult o excită că îi cer să-și desfacă picioarele.

Eu, de asemenea, mă înflăcărez și, coborând șlițul pantalonilor, îmi scot penisul tare și, uitându-mă la acel sex umed și fierbinte

care mi se oferă în față, îl posed. Îl posed până la capăt. Cu forță, cu virulență.

Soția mea țipă când mă primește dintr-o singură lovitură, își arcuiește spatele. Posedarea a fost totală și, prinzându-i părul, o întreb:

– Vrei să te joci dur, micuțo?

Ea consimte. Mă face să-mi pierd rațiunea, iar eu, adâncindu-mă din nou în ea, auzind strigătul ei, adaug:

– Atât de puternic?

– Da... da...! strigă din nou.

Cu ea sprijinită pe scaun, dețin vaginul minunat și fierbinte al soției mele și, în același timp, văd cum Justin deține gura ei.

Încântat și agățat de cele mai incredibile șolduri pe care le-am atins vreodată, mă mișc iar și iar, scufundându-mă în ea, în timp ce dragostea vieții mele îmi oferă acces deplin și îi place să fie dublu futută.

Turbat de sunetele răgușite ale sexului pe care le aud în cameră, mă opresc. Nu mă dau înapoi și, apăsându-mă pe soția mea, rămân foarte, foarte nemișcat înăuntrul ei, în timp ce simt cum interiorul ei se contractă și mă absoarbe.

Ce plăcere!

Îmi închid ochii. Îmi place. Vibrez. Gem. Plăcerea pe care o simțim după zilele în care am fost supărați este incredibilă.

Apoi îl văd pe Justin cum se retrage, eliberează gura lui Jud și își pune un prezervativ. Faptul de a ști că i-o va trage și Jud se va bucura de asta mă încurajează din nou și încep să-mi mișc șoldurile înfipte în soția mea. Îi spun că sunt stăpânul ei, proprietarul ei, sclavul ei, orice vrea ea, în timp ce simt că se deschide pentru mine ca o floare și, în cele din urmă, ejaculăm amândoi.

O secundă... două...

Îmi adun puterile, la fel și ea, și când îmi scot penisul din minunata sa umiditate, conștient de ceea ce îi place, o conduc la Justin. Prietenul meu, care este deja pregătit, o spală repede, o reîmprospă-

tează și, după ce mă privește și eu încuviințez, o așază pe el. Judith se arcuiește și țipă din nou. Îi place să fie posedată astfel.

Din nou aud sunetele incitante ale sexului în cameră, dar de data asta fără oftatul meu. Auzul gemetelor lui Jud și sunetele corpului său care se ciocnește de cel al lui Justin mă fac să vibrez.

Perversitatea mă copleșește.

Iubirea mea mă privește.

Privirea ei îmi spune că îi place faptul că mă uit la ea, că mă bucur să privesc cum o fute altcineva în fața mea și asta îmi întărește penisul foarte, foarte tare.

Așa că mă apropii și mângâi fundul frumos al soției mele. Jud se arcuiește pentru a mi-l oferi și eu îi deschid fesele și mă joc cu anusul ei pentru a-l dilata. Ea toarce.

Justin zâmbește, adoră să fie pervers și, uitându-se la fetița mea, întreabă:

– Ne vrei pe amândoi în interiorul tău?

Nu văd chipul lui Jud, dar, uitându-mă la zâmbetul lui Justin, îmi imaginez răspunsul, așa că îmi bag două degete umede în anusul dilatat al soției mele și șoptesc:

– Justin, pe lângă faptul că îmi este stăpână și sclavă, soția mea este, de asemenea, îndrăzneață, perversă și înflăcărată. Ce altceva mai pot cere?

Ela consimte, îmi transmite că am tot ceea ce și-ar dori orice bărbat și, sărutând gâtul soției mele, care oftează, afirm:

– Știu.

Opresc partida de sex a celor doi și o ridic pe soția mea. Justin se așază apoi pe un fotoliu din piele albă și, uitându-mă la Judith, ale cărei fluide îi curg pe picioare, șoptesc:

– Deschide-ți fesele pentru Justin.

Foarte încântată de cerința mea, ea se apropie de el și o face. Se afișează, se oferă. Justin o privește înflăcărat și, după ce ia lubrifiantul, îl aplică pe anusul ei. Soția mea este fierbinte și posesivă și eu, la fel de fierbinte ca ei, spun în continuare:

– Așază-te pe el și predă-te.

Cuvintele mele o reactivează, privirea ei mi-o spune, iar când Justin o pătrunde anal, o asaltează în mod accelerat și Judith țipă. Țipă de încântare. De plăcere. De perversitate.

Ca un simplu observator, din locul în care mă aflu, văd anusul dilatat al iubirii mele plin de prietenul meu, în timp ce vaginul ei așteaptă posedarea mea umedă și deschisă.

Însă, continui să mă uit, mă excită faptul de a privi la fel de mult ca faptul de a participa, până când ating punctul culminant. Amândoi țipă, iar apoi Justin își pune brațele sub genunchii soției mele și, fără să iasă din ea, îi deschide coapsele și spune oferindu-mi-o:

– Eric... soția ta.

Penisul meu vrea sex...

Eu vreau sex...

Soția mea vrea sex...

Și sex fierbinte vom avea.

Prin urmare, aplecându-mă, îi ofer un sărut umed ofrandei sale. Jud țipă, se răsucește. Faptul de a fi țintuită anal în timp ce el îi ține picioarele și eu mă joc cu clitorisul ei inflamat o înnebunește. Se convulsionează. Vibrează. Oftează.

Totul, absolut tot ceea ce face este pervers, excitant, fierbinte și, atunci când dorința ei, graba ei, instinctul ei animalic nu mai pot suporta, se uită la mine și îmi cere:

– Fă-o acum!

Și o fac. Chiar o fac.

Îmi introduc erecția mea tare în ea și o posed. O posed cu intensitate, cu poftă, în timp ce ea ordonă privindu-mă în ochi:

– Mai tare.

La atacul meu, penisul lui Justin se trezește din nou și amândoi o posedăm.

Fiecare din poziția sa se bucură de ea, dar eu mă bucur de ea de două ori mai mult, pentru că plăcerea lui Judith este și plăcerea mea. Cea mai mare. Cea mai autentică.

Timp de câteva ore, în camera 776 ne lăsăm purtați de cea mai pură perversitate. Nu există limite pentru plăcere. Nu există limite pentru ceea ce vrem să facem, să simțim și să trăim, iar eu și Jud știm asta mai bine decât oricine.

La ora două după-amiază, prietenul meu face un duș și se îmbracă și, după ce stabilim o întâlnire pentru o altă zi, pleacă. După un timp, ne întoarcem acasă fericiți, obosiți și îndrăgostiți.

51

Nunta surorii mele este emoționantă și distractivă.

Faptul de a o vedea pe mama mea bucurându-se alături de Marta, Jud și copiii mei este unul dintre cele mai frumoase lucruri la care am asistat în viața mea. Ei sunt familia mea, făgașul meu, motivul pentru care lucrez din greu. Nu voi permite niciodată nimănui să-i lipsească nimic. Nu.

Din acest motiv și dorind să le fac pe sora mea și pe Jud să vadă că nu sunt nenorocitul amărât așa cum demonstrez uneori că sunt, fără să le spun nimic, angajez niște tineri să vină la petrecere cu chitare, bongo-uri, tobe și maracas. Când află că am fost eu, nu le vine să creadă și mă sărută în timp ce fetița mea, privindu-mă, spune:

– Tu chiar știi, *dlagostea* mea.

Dlagostea mea. Tu chiar ești *dlagostea* mea.

Râd. Ceea ce ea nu primește de la mine, nu primește nimeni.

Încântați, prietenii din Guantanamera încep să-și miște șoldurile în ritmul formației care începe să cânte. Jud este lângă mine și eu, conștient că vreau să-mi văd fetița simțindu-se bine, îmi amintesc ce am vorbit cu ea și cuvintele lui Björn în noaptea în care am fost să bem ceva; o îmbrățișez și îi spun:

– Vreau să dansezi, să râzi și să strigi acel „Zahăr!" și să te distrezi cu prietenii tăi. Și, liniștește-te, promit să nu fiu gelos sau să mă gândesc la prostii.

Fetița mea zâmbește de fericire și, fără ezitare, când încep să cânte *537 C.U.B.A.*, o ia razna și strigă „Zahăr!"

Cât de zgomotoasă este!

Ore în șir o privesc dansând, râzând, cântând, bătând din palme și încerc să o mențin hidratată. Îi ofer Coca-Cola, băutura ei preferată, și acceptă cu bucurie.

În timp ce mă bucur de petrecere, vorbesc cu Drew, când îmi sună telefonul mobil; văd că este numărul de telefon de acasă și sunt alarmat. Știu că Norbert și Simona nu ar deranja niciodată, mai ales la nunta Martei, și întreb:

– Ce se întâmplă?

– Domnule... ascultați-mă... Îmi pare rău că vă sun, dar... dar a avut loc un accident.

De îndată ce aud cuvântul accident, corpul meu se contractă și, conștient de cât de nervos este Norbert, după cum îmi dau seama din vocea lui, întreb:

– Simona este bine?

– Da... da... ea da... dar... dar Susto...

Când aud numele micului animal pe care îl iubim atât de mult, ochii mei o caută pe Jud. Dansează pe ring și, întorcându-mă ca să nu mă vadă, șoptesc:

– Susto?! Ce s-a întâmplat?

Omul se bâlbâie, este nervos și, în cele din urmă, spune:

– Am ieșit să arunc gunoiul, am lăsat poarta deschisă, a venit după mine ca un nebun și o mașină care trecea pe stradă l-a călcat.

Închid ochii.

Susto... Susto al meu lovit de o mașină.

Mi se ridică tot părul de pe corp. Îl iubesc pe Susto, îmi place acel animal și, întorcându-mă pentru a o privi pe Judith, șoptesc cu teama de a auzi răspunsul:

– Este bine?

Jud se uită la mine. Nu mai dansează și se apropie de mine. Expresia ei se schimbă când o vede pe a mea și, privind în altă parte, îl aud pe Norbert spunând:

– Domnule... nu știu. Sunt... sunt la urgențe cu el.

Suspin, vreau doar ca Susto să fie bine și, după ce îl întreb adresa unde se află, închid telefonul și blestem.

La naiba! De ce a trebuit să se întâmple asta?

Îmi ating părul. Nu știu cum să-i spun lui Jud. Cunoscând-o, o va lua razna când va auzi. Și când mă întorc, ochii mei se ciocnesc cu ai ei, care, fără să vorbească, știe deja că ceva nu este în regulă.

Ce actor prost sunt!

Pe cât îmi stă cu putință, mă apropii de ea, care se află lângă Björn și Mel. Eu sunt nenorocitul de mesager care aduce vești proaste și, înainte de a deschide gura, ea pune întrebări și, fără să o mint pentru a nu înrăutăți lucrurile, îi explic atât cât pot.

Chipul fericit al fetiței mele dispare.

Teama îi cuprinde privirea, gura și se prăbușește. Fetița mea se prăbușește.

Pe cât îmi stă în putință, încerc să mă ocup de situație. Nu este ușor. Cu toții își fac griji pentru animal, cu toții îl iubesc, iar după ce o las pe mama cu Björn și Mel să aibă grijă de copii, Jud și cu mine ne îndreptăm spre mașină. Deodată, îmi amintesc că Felix este medic veterinar; îl caut și îi cer ajutorul și mi-l dă imediat.

El și Ginebra vin în mașina mea, împreună cu Flyn, care s-a încăpățânat să ne însoțească, și ajungem la clinica veterinară. Văzându-ne, Norbert, ale cărui haine sunt pătate cu sângele animalului, se uită la Jud și cu o voce joasă, șoptește:

– Judith, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că poarta a fost lăsată deschisă și...

– Liniștește-te, Norbert. Nu ești de vină pentru nimic.

El dă din cap dezaprobator. Săracul, se simte îngrozitor.

Câteva clipe mai târziu, veterinarul iese și ne informează despre starea sa, care nu este foarte bună, dar totuși ne încurajează. Animalul este puternic și poate trece cu bine operația.

Jud tremură, e speriată. Se teme că se va întâmpla ceva teribil, iar Flyn, privind-o, șoptește:

– Mama... Susto o să fie bine.

Fetița mea, al cărei gât este deja carne vie, nici măcar nu poate vorbi. Este în stare de șoc și eu, fără să știu de ce, spun:

– Totul va fi bine, draga mea. Îți promit.

De-ndată mă cert pe mine însumi. Cum am putut să-i promit așa ceva? Eu nu sunt Dumnezeu!

Felix se prezintă, vorbește cu medicul veterinar și cere permisiunea să-l ajute cu operația. Și el acceptă încântat.

Deconcertată, dar deja mai temperată, Judith se apropie de Norbert și îl îmbrățișează. Îl anunță că nu este vinovat de nimic și, deși este în continuare îngrijorat, știu că cel puțin îmbrățișarea și cuvintele lui Jud l-au mângâiat. Avea nevoie de ele.

Din fericire, operația merge bine și atât Felix, cât și veterinarul ies fericiți și vorbesc cu încredere. Asta mă bucură, ne bucură pe toți, mai ales când o văd pe fetița mea zâmbind pentru prima dată după ore bune.

52

Sunt în birou, cufundat într-o întâlnire, deși mintea mea zboară spre alte lucruri.

Din fericire, Susto este bine. Am sunat veterinarul, așa cum ar fi sunat Jud, și mi-a spus că totul merge așa cum ar trebui și că, cu un pic de noroc, în câteva zile îl vom putea lua acasă.

Zâmbesc. Susto face parte din familie.

Robert se uită la mine, forțându-mă să mă concentrez din nou asupra ședinței, până când gândurile mele se întorc la Jud și la cât de sentimentală era înainte să plec la birou. Astăzi nu a venit la muncă. Are ședință la școala lui Flyn. Adevărul este că ea și băiatul au o relație ciudată și, deși în ziua accidentului lui Susto, când a văzut-o suferind, i-a spus mamă, acum îi spune din nou Judith.

El o chinuiește cu asta și eu nu pot face nimic. Faptul că băiatul îi spune sau nu mamă este decizia lui și mă simt extrem de neputincios.

Ulrich îmi spune ceva. Sunt atent la întrebarea sa și îi răspund. Asta mă face să mă concentrez din nou asupra întâlnirii, până când primesc un mesaj pe telefonul meu care spune:

Vorbim mai târziu. Mă duc să-l văd pe Susto.

Te iubesc.

Zâmbesc, deși nimeni nu observă. Un simplu „Te iubesc" din partea soției mele mă face fericit, dar îmi intensific eforturile pentru a mă concentra asupra întâlnirii.

La naiba, doar sunt șeful!

Când, în sfârșit, se termină, deși mi-a fost greu să-mi dedic toată atenția, recunosc că lucruri bune pot ieși din asta. Foarte bune.

Este ora mesei. Îmi chiorăie mațele și, când mă îndrept spre biroul meu gândindu-mă să-mi sun dragostea pentru a lua masa cu ea, sunt surprins să văd că mă sună și răspund încântat:

– Bună, scumpo.

Jud râde, mă întâmpină veselă și îmi imaginez zâmbetul ei drăguț.

De-ndată ce intru în biroul meu, șoptesc:

– Crede-mă, la tine mă gândeam chiar acum.

– Hmm... îmi place asta, Iceman, șoptește ea amuzată și, coborând și mai mult vocea, adaugă: Sunt acasă la Mel și Björn. Vii să mănânci?

Încântat, consimt, cred că este un plan grozav; dar soția mea spune dintr-odată:

– Dragă, Björn se simte îngrozitor. Se pare că hackerul care a piratat site-ul companiei este un copil de cincisprezece ani, care, mai mult, fii atent... așază-te ca să nu cazi în fund când vei auzi ce am să-ți spun... este fiul său!

În timp ce spune asta, clipesc și, surprins, întreb:

– Ce ai spus?

– Ce ai auzit, șoptește ea. Este fiul său, sau cel puțin așa spune băiatul. Așa că acum îți poți mișca prețiosul fund alb și să vii aici. Björn este intratabil și cred că are nevoie să vorbească cu tine.

– Plec într-acolo chiar acum.

– Te iubesc, dragostea mea.

Acestea fiind spuse, comunicarea este întreruptă și rămân în picioare ca un idiot în centrul biroului meu.

Ce înseamnă asta că Björn are un fiu de cincisprezece ani?

De-ndată ce-mi închid laptopul, telefonul sună și văd că este Felix. După ajutorul pe care mi l-a acordat mie și lui cu Susto, simt că ar trebui cel puțin să răspund apelului și salut:

– Bună, Felix.

– Bună, Eric. Cum merge totul?

Îi spun imediat că Susto își revine și, cu siguranță, în câteva zile va fi acasă. Asta îl face fericit, dar apoi întreabă:

– Te-ai mai gândit la propunerea Ginebrei?

Închid ochii, clatin din cap și spun:

– Felix, răspunsul este în continuare nu.

Omul pufnește, îl aud și insistă:

– Ar fi o singură dată. Te rog... ea te dorește.

Obosit și epuizat de această situație absurdă și fără menajamente sau alte prostii, izbucnesc furios:

– Felix, *nu este nu*. Nu mă voi culca cu soția ta, nici acum, nici altă dată. Prin urmare, această conversație se încheie și nu mă mai suna pentru asta, ai înțeles? Și acum, la revedere!

Și închid telefonul. Ajunge cu tâmpeniile astea, la naiba!

De-ndată ce îmi revin din accesul de furie și fără timp de pierdut, îi spun Gertei că trebuie să părăsesc biroul și că nu mă voi întoarce până a doua zi.

O vreme mai târziu, parchez mașina și mă îndrept spre clădirea în care locuiește Björn și își are firma de avocatură. Sun, Jud deschide ușa și, văzându-mă, mă îmbrățișează și șoptește:

– Vino, du-te și încearcă să vorbești cu James Bond. Se simte îngrozitor.

Consimt. Și eu aș fi la fel ca el în locul lui; după ce o sărut și iau niște beri pe care mi le dă Mel, fără ezitare mă duc acolo unde fetele îmi spun că este Björn.

La intrare, îl găsesc așezat în biroul său. Gestul lui este confuz și, fără să știu de ce, îl salut spunând:

– Bună, tati.

De-ndată ce spun asta, regret, nu cred că este cazul să glumesc pe această temă.

– Nu mă lua și tu cu asta, protestează el.

De îndată ce îi întind berea și dau mâna cu el, îi reproșez că nu m-a sunat. Prietenii adevărați sunt ca o familie și, ca atare, sunt acolo pentru orice. Björn dă din cap aprobator, înțelege ceea ce spun și începe să vorbească.

Îmi spune că băiatul se numește Peter, are cincisprezece ani și a încercat să supraviețuiască singur după moartea mamei și

a bunicului său, până când vecinii și-au dat seama de situația în care trăia și l-au raportat la serviciile sociale. Dar Peter este un copil deștept. A știut cum să supraviețuiască și să scape de cei care îl căutau de mult timp și, conștient de cine trebuia să fie tatăl său, și-a descărcat frustrarea pe Björn, piratându-i siteul necontenit. În timp ce îl ascult fără să-i acord credit, el îmi spune că băiatul pretinde că este fiul său, un fiu a cărui mamă se numea Katharina, care, curios, i-a fost o vreme iubită, până când a plecat în Elveția.

Îl ascult surprins. Toate acestea par să fie luate dintr-un roman și îl întreb cum este copilul. Björn îl descrie rapid și, când încheie, șoptește:

– Mâine voi face testul de paternitate.

Consimt. Ce belea a picat pe capul lui și când îl întreb ce va face dacă rezultatul testului este negativ, prietenul meu pufnește, oftează și spune:

– Nu stiu. Dar ceea ce știu este că nu îl voi lăsa pe stradă.

Din nou consimt și, chiar dacă nu mă crede, îl înțeleg.

* * *

Câteva ore mai târziu, eu și Jud ne întoarcem acasă. Pe drum vorbim despre ceea ce s-a întâmplat, amândoi suntem înspăimântați. Faptul de a ști că băiatul locuia singur în apartamentul bunicului său fără să spună nimănui nimic și căutându-și un rost în viață pentru a supraviețui, așa cum spune Jud, toate astea îl fac un supraviețuitor. Nu mi-l pot imagina pe Flyn în situația lui. Cu siguranță ar muri de foame în două zile.

Când ajungem acasă, Calamar se îndreaptă spre noi. Fără îndoială, îi este dor de tovarășul său, iar Jud, după ce îl umple cu îmbrățișări și alintări, șoptește:

– Liniștește-te, scumpule, mâine, cu puțin noroc, micul tău prieten va fi aici.

Zâmbesc. Faptul de a vedea cum le vorbește animalelor și cum acestea o înțeleg este incredibil.

Dar ce nu este uimitor la fetița mea?

După ce mergem să-i vedem pe micuții noștri, care sunt la baie cu Pipa, ne intersectăm cu Flyn. Fiul meu mă întâmpină, dar îi aruncă doar o privire lui Jud. O privire pe care ea i-o întoarce și care mă pune pe gânduri. Prin urmare, când copilul pleacă, o întreb pe soția mea:

– De unde venea acea privire?

Jud se uită fix la mine. Bănuiesc că are ceva de spus, dar, schimbându-și expresia, zice:

– Hai să mergem în biroul tău, îți spun ce am vorbit cu tutorele lui Flyn.

De-ndată ce rămânem singuri, sunt pe cale să-i spun ce mi se întâmplă cu Felix și Ginebra. Cred că Jud ar trebui să știe. Dar nu-i spun. Știu că, dacă va afla, ne vom certa. O să-mi zică că nu i-au plăcut niciodată aceste persoane și, sincer, deși nu mă interesează deloc, nu vreau să vorbesc despre ele și cu atât mai puțin să mă cert, așa că mă concentrez să întreb ceea ce mă interesează: ce i-a spus tutorele lui Flyn, pe care, se pare, că-l cunoaștem din localul Sensations. Asta nu mă îngrijorează, aceia dintre noi care mergem acolo căutăm discreție.

Pe măsură ce o ascult, ceea ce îmi spune despre fiul nostru nu-mi place deloc și cu atât mai puțin atunci când, după o lungă perioadă de timp, auzind cât de dezordonat, grosolan și provocator este Flyn, adaugă:

– Unul dintre lucrurile pe care le-a propus tutorele este să îl ducem la psiholog.

Clatin din cap dezaprobator.

Flyn trece doar printr-o perioadă dificilă din cauza nenorociților săi de hormoni revoltați. Și eu, la vârsta lui, eram rebel și nu am avut niciodată nevoie de un psiholog. De ce acum totul se rezolvă ducându-i pe copii la medic?

Eu refuz. Nici nu mă voi gândi la asta. Fiul meu a mers deja la prea mulți psihologi când era mic și nu se va mai întoarce. Va crește și se va maturiza.

***

A doua zi, Susto se întoarce. Recunosc că fără el casa era anostă și suntem fericiți.

53

După ce a făcut testele de paternitate, Björn află dintr-odată că este tată și nu-i vine să creadă.

El este supărat pe lume, pe mama micuțului Peter, pe el însuși și cu toții îl sprijinim și îl ajutăm cât putem, mai ales acum că băiatul și cățelușa sa Leya vor locui cu ei.

Peter mă surprinde în sensul bun.

După ce a crescut singur și fără o familie, mă așteptam la un copil prost crescut și neplăcut cu lumea, dar adevărul este că se dovedește a fi opusul. Este un băiețel cuminte, politicos, răbdător și ascultător. Ceva ce nu se poate spune despre Flyn, ale cărui probleme se înmulțesc, sau cel puțin așa îmi spune Judith.

Nu există o singură zi în care ei să nu se certe și este ceva care începe să-mi sape răbdarea.

Uneori, încărcătura pe care o găsesc acasă mă copleșește atât de mult, încât îmi prelungesc sosirea. Știu, asta o enervează pe Judith, dar nu pot face altceva. Între muncă, care mă absoarbe mai mult în fiecare zi, cei mici, problemele cu Flyn și certurile cu Judith, sunt momente când simt că cel mai bun loc de ședere este Müller. Cel puțin când toată lumea pleacă și sunt singur în clădire, am un moment de pace și liniște.

Pentru prima dată de când fetița mea a apărut în viața mea, caut acele momente pentru mine și, deși nu spune nimic, știu că știe. Mi-o spune felul în care se uită la mine și tăcerile noastre mi-o spun; niște tăceri incomode care nu existau înainte și care sunt acum pâinea cea de toate zilele.

Astăzi este ziua în care Björn i-l va prezenta pe Peter lui Klaus, tatăl său. Știu că este nervos. Este normal. Nu descoperi că ai un fiu de cincisprezece ani în fiecare zi.

Klaus nu a fost încă informat despre această chestiune. Björn nu știe cum să-i spună, dar, după ce s-a vorbit mult și s-a aprofundat chestiunea, a sosit ziua, iar cei dintre noi care îl iubim îl vom susține.

Muncesc din greu toată dimineața pentru a participa la acest moment, dar după prânz, când este timpul să plec, îmi este imposibil. Rahat!

Accelerez tot ce pot în privința obligațiilor mele și, când primesc un mesaj de la Judith pentru a vedea dacă plecăm, după ce stau mult și mă gândesc, îi scriu și îi spun să meargă înainte. Vin și eu mai târziu.

Lucrez în continuare. Sunt copleșit. Nu vreau să-mi dezamăgesc prietenul, dar lucrurile devin puțin mai întortocheate când mă sună delegatul lui Müller din Edinburgh în privința unei probleme.

La naiba!

Minutele trec de parcă ar fi secunde. Mă încurc și, la final, văzând că nu ajung la casa prietenului meu, îi scriu și îi spun că voi merge direct la restaurantul lui Klaus. Îi voi vedea acolo.

Dar legea naibii a lui Murphy este foarte nenorocită și, în cele din urmă, nu am altă opțiune decât să iau decizia de a-mi lua avionul și de a călători la Edinburgh.

La naiba... la naiba...!

Nu vreau să-mi imaginez ce va spune Judith când îi voi povesti. Prelungesc momentul. Nu-mi este ușor să-mi dezamăgesc prietenul și soția, dar ajung să o sun.

După două apeluri, îi aud vocea drăguță. Tonul ei este afectuos. Este entuziasmată și îmi spune că momentul trăit alături de Klaus atunci când și-a întâlnit nepotul a fost unul dintre cele care se păstrează în inimă. Mă simt groaznic. L-am ratat. Judith vorbește, este supraexcitată, iar eu, care mă grăbesc, o întrerup dintr-odată spunând:

– Draga mea, nu pot continua conversația. Sunt la aeroport și plec spre Edinburgh chiar acum.

– Ce?!

Țipătul soției mele mă anunță că întreaga ei bună dispoziție a dispărut dintr-o lovitură. Și mă ceartă. Mă ceartă tare. După cum pot, explic problema care a apărut în delegație. Ea nu spune nimic și știu că e de rău, foarte rău. Și totul se înrăutățește când îi spun că Gerta mă însoțește.

Dar de ce este atât de furioasă?

La naiba, ea este secretara mea și am nevoie de ea.

Ce fac greșit?

În cele din urmă, ne luăm rămas-bun. Îi spun că o iubesc. Și ea îmi spune și, de îndată ce închid, mă simt dezamăgit de mine. De ce?

* * *

După o călătorie în care turbulențele o fac pe Gerta să vomite și trebuie să am grijă de ea, odată ajunși la Edinburgh, ne îndreptăm spre hotel. Acolo, cer ca cina să fie adusă în camera mea și îmi fac un duș. Sunt obosit.

Mă așez pe pat privind câteva hârtii și mă gândesc la dragostea mea. O fi deja în pat? Și după ce mă asigur că este trează, o sun.

Vorbesc cu ea, observ că este calmă și promit să mă întorc a doua zi.

Dar a doua zi totul eșuează din nou și, când ajung la aeroport, îmi spun că există o problemă cu avionul meu.

La naibaaaaa!

Din nou, mă simt prost. Mă gândesc să o sun pe Jud, trebuie să-i spun ce se întâmplă, dar, furios cu tot ceea ce mă înconjoară, decid să nu fac asta. Dacă îmi spune ceva, știu că o să-i răspund într-un mod urât, iar la final îi scriu pe telefon:

Îmi pare rău, iubirea mea. Probleme cu avionul.

Aștept cu nerăbdare răspunsul ei. Întârzie. Fără îndoială că îi pomenește pe toți strămoșii mei. Nici nu mă sună și, în final, primesc:

OK. Nu-i nimic.

De-ndată ce citesc asta, nu o cred. Este... bineînțeles că este!

Am dezamăgit-o din nou.

Din nou nu mi-am ținut cuvântul și, furios, mă plimb prin nenorocitul de aeroport în căutarea unui mod de a mă întoarce la mine acasă, într-un fel sau altul.

Găsirea unui zbor spre München în acest moment este extrem de dificilă și disper.

Vreau sa merg acasă!

Mă uit la companii private, plătesc oricât, dar nimeni nu răspunde. Vorbesc doar cu nenorociții de roboți telefonici.

La naiba!

Din fericire, două ore mai târziu, primesc un bilet pentru un zbor comercial din China către Spania care face escală în Edinburgh și München. Fără ezitare, iau biletul și aștept cu răbdare să sosească. Și bineînțeles, ajunge cu întârziere.

În cele din urmă, ajunge cu patruzeci de minute mai târziu decât ora programată și, când decolăm, îmi simt inima tresărind. Vreau să o văd pe Jud, vreau ca ea să simtă că mut cerul și pământul pentru ea, iar când aterizăm în München, pot chiar să-mi aud propriile bătăi ale inimii.

La acea oră nu există trafic, așa că, luând un taxi, ajung acasă în puțin mai mult de douăzeci de minute și, după ce îi salutat pe Susto, care este foarte bine, și pe Calamar, las ceea ce am în mâini și alergând, dar fără a face zgomot, urc în cameră. Jud sigur doarme.

Pășesc în întuneric și mă strecor spre pat. Ochii mei se adaptează întunericului și, dintr-odată, rămân perplex când văd că nu este acolo.

Clipesc. Soția mea nu este în pat dormind.

Unde este?

Îmi încâlcesc părul, nevenindu-mi a crede.

E mai bine de ora trei dimineața. Nu vreau să mă gândesc la ceva rău, dar, după atâtea bâjbâieli, cobor treptele două câte două în căutarea jachetei pentru a-mi scoate telefonul mobil și a o suna,

când văd lumină sub ușa biroului meu și, pe măsură ce mă apropii, aud muzică.

Se aude piesa *You and I,* a iubitului ei, Michael Buble, și știu că ea este acolo. Zâmbesc.

Dar ce face trează?

Fără să scot un sunet, deschid ușa biroului meu. Șemineul este aprins și dragostea vieții mele stă pe podea în fața lui. O privesc fără să scot un sunet. Abia îi văd fața, dar știu că e frumoasă. Deodată, începe să-și facă vânt cu mâna și în două secunde mă îndrăgostesc din nou de ea.

Micuța mea, dragostea mea, soția mea, este incredibilă, fantastică. Piesa se termină și, în mod surprinzător, începe din nou. Asta mă face să înțeleg că fetița mea nu este bine. Este tristă. Și când o văd sprijinindu-și capul între genunchi, fermecat de ea, mă apropii și, privind-o, întreb:

– Dansezi cu mine, micuțo?

Își ridică privirea imediat. Îi văd ochii umflați și roșii.

A plâns?

Sunt copleșit. De ce a plâns brunetica mea?

Și, apropiindu-mă repede de ea, o întreb îngrijorat:

– Dar ce-i cu tine, draga mea?

Îi întind mâna și ea se ridică. Mă îmbrățișează, mă lipește cu disperare de corpul ei și apoi o aud spunând la pieptul meu:

– Ai venit... ai venit...

Cum adică am venit?

Dar unde aveam să merg?

Și, lăsându-mă purtat de muzică, soția mea și cu mine dansăm pe melodia romantică și frumoasă. În cele din urmă, Jud se uită la mine și spune în șoaptă:

– Ești aici.

Încă nu-i înțeleg cuvintele și, privind-o, îi povestesc despre călătoria mea spre casă.

Judith mă ascultă. Se uită la mine de parcă aș fi a opta minune a lumii și mă simt special. Extrem de special.

Faptul că soția mea mă privește astfel mă face să mă simt unic, dar sunt surprins când mă întreabă dintr-odată:

– Eric, tu încă mă iubești?

Cum?

Am auzit bine?

Mă uit la ea fără să-i dau credit.

Ea este centrul vieții mele. Nu înțeleg ce aș fi putut face pentru a mă întreba ceva atât de absurd și, încruntat, șuier:

– Dar ce-i cu întrebarea asta aiurea?

Iubirea mea oftează.

Dar, la naiba, ce-i cu ea?!

Și, încercând să o opresc din plâns, cu toată dragostea pe care sunt capabil să i-o transmit, șoptesc uitându-mă în ochii ei:

– Cum să nu te iubesc dacă ești cel mai prețios lucru pe care îl am în viața mea?

Când termin de spus asta, lui Jud îi dau lacrimile.

La naiba... la naiba... De ce plânge așa?

Mă stresez...

Mă îngrijorez...

Și încep să mă gândesc la nenorocitii de hormoni care au apărut în viața noastră dinainte.

Doamne, nuuuuuuuuu!

O consolez. Atât cât pot, o răsfăț, iar când ea se relaxează în sfârșit și simt că și eu o fac, începem să ne sărutăm în timp ce o conduc la perete. Apoi, dintr-odată, Judith se uită la mine și, cu ochii din nou plini de lacrimi, scâncește:

– Nu putem, mi-a venit ciclul!

Auzul acestor vorbe mă face să râd în mod inexplicabil.

Urăsc faptul că i-a venit ciclul pentru că știu ce înseamnă pentru ea, dar uit de acei hormoni care mă sperie și care, pentru o secundă, am crezut că au apărut din nou în viața noastră și, sărutându-i vârful nasului, șoptesc:

– Pentru mine e suficient să te am lângă mine.

Și, zbang!... începe să plângă din nou și apoi, fără să-i dau drumul, decid să o duc în camera noastră. Soția mea are nevoie să se odihnească.

În timp ce doarme, o privesc ca în multe alte dăți.

De ce ar crede că nu o iubesc? De ce?

Și din moment ce am nevoie ca ea să știe că mor pentru ea, decid să-i fac o surpriză.

Fără să scot un sunet, mă ridic, îi trezesc pe cei mici și îi duc la casa lui Björn și Mel. Și, după ce îmi cer scuze prietenului meu pentru că am ratat un moment crucial din viața lui cum a fost cel de zilele trecute, îi rog să rămână cu copiii. Când mă întorc acasă, îmi iau soția și, după ce închiriez un avion privat, din moment ce al meu este încă la Edinburgh, o duc la Veneția. În orașul iubirii.

54

Călătoria la Veneția a fost minunată.

Jud a savurat-o...

Eu m-am bucurat de ea...

A uitat de toate prostiile la care se gândea și ne întoarcem mai îndrăgostiți ca niciodată.

Cuplurile au nevoie de momente de singurătate doar pentru ele, asta e clar. Nu numai pentru a se bucura de sex, se pot bucura pur și simplu vorbind, plimbându-se, privindu-se în ochii celuilalt sau râzând. De asta aveam nevoie Jud și cu mine.

Singuri, în orașul iubirii, am fost încă un cuplu care am umblat mână în mână, ne-am sărutat sub Podul Suspinelor, am făcut o plimbare cu gondola prin canale și am mâncat pizza și înghețată până când am explodat.

Eu și Jud ne adorăm copiii. Pentru ei suntem capabili de orice, dar acest weekend, fără ei, a fost foarte special și, fără îndoială, îl vom repeta de mai multe ori. Voi avea grijă de asta.

Dar, ca întotdeauna, când ne întoarcem la realitatea noastră, încărcată de responsabilități familiale și antreprenoriale, eu și Jud uităm de Veneția, iar certurile noastre încep din nou.

Mai întâi, din cauza lui Flyn. Când ajung acasă, îl găsesc învinețit. Vorbesc cu el, trebuie să știu ce s-a întâmplat, de ce s-a bătut în liceu și apoi îmi spune ceva care mă lasă fără cuvinte. Prin urmare, când o văd pe Judith, după ce m-am enervat pe ea pentru că nu m-a avertizat în legătură cu ce s-a întâmplat cu copilul, o întreb fără niciun filtru:

– Poți să-mi explici de ce te-a îmbrățișat tutorele lui Flyn?

Este surprinsă, nu se aștepta la întrebarea mea și răspunde:

– Eric, Flyn mi-a vorbit urât când am ajuns la liceu, iar Dennis...

– Dennis?! exclam eu, ridicând vocea. De când este așa familiară cu tutorele lui Flyn? Și insist... Atât de familiară ești cu el? Cred că ar trebui să-i spui domnul Alves, nu?!

Judith pufnește, blestemă și șoptește:

– Dragul meu...

Dar eu, care sunt deja înfierbântat din cauza a ceea ce i s-a întâmplat fiului meu și supărat din cauza a ceea ce mi-a spus că a văzut în legătură cu mama și tutorele său, explodez:

– Nu-mi pasă deloc. De ce trebuie să te îmbrățișeze tipul acela?

Din acest moment, discuția noastră se aprinde.

Suntem încă o dată rivalii din ring, gata să câștige, nu vrem să pierdem, până când soția mea, care este specialistă în a mă enerva până la infinit și dincolo, mă anunță că merge la Bilbao, în locul lui Mika, pentru că ea nu poate merge.

Deschid gura. Ce?

Judith călătorește?

Și, amintindu-mi ceva despre care am vorbit cu ea în ziua respectivă, răspund:

– Înțelegerea a fost că nu vei călători.

Judith zâmbește. Zâmbește, știind că nu-mi place, și apoi îmi aruncă unul dintre sloganurile ei și insistă că va merge, indiferent dacă îmi place sau nu, pentru că asta face parte din slujba ei la Müller. Asta mă supără, mă enervează. Și, fără filtre, pentru că ea le-a epuizat, las să iasă la suprafață ceva ce am păstrat în mine și, furios, îi reproșez ziua în care a ajuns la secția de poliție arestată cu Mel.

– Uite ce-i, Eric... Du-te naibii! izbucnește ea.

Explodez. Din nou explodez, în timp ce ea mă ascultă cu o expresie arogantă sau cel puțin se preface că o face, și apoi spune că cel mai incredibil lucru dintre toate este că noi ne certăm, în loc să îl certăm pe Flyn pentru comportamentul lui nenorocit de la școală.

Știu că are dreptate, dar nu i-o dau, însă ies din birou și o rog pe Simona să-i spună băiatului. Trebuie să vorbim cu el.

Când apare Flyn, îi privesc ochiul și gura rănite. Mă interesez de el și dau vina pe Judith pentru că nu l-a dus la spital. Îmi spune imediat că nu sunt decât vânătăi, iar eu, enervat, mă uit la ea și o întreb dacă acum se crede și medic.

Cuvintele mele o revoltă. Știu.

Dar nu mă pot opri în ciuda faptului că știu că fiul meu a fost exmatriculat din liceu. El și Judith se înfruntă în fața mea. Se ceartă în timp ce se uită unul la celălalt și, în cele din urmă, supărat că Judith nu filtrează ceea ce spune, o dojenesc, iar ea, întorcându-se, pleacă. Mă ignoră.

Când rămân singur cu Flyn, mă uit la el, sunt supărat și pe el și șoptesc:

– Mă faci să te duc la un colegiu militar.

Copilul se uită la mine. Chipul său nu mai este la fel de dur acum ca atunci când se certa cu Judith și șoptește:

– Tată, ascultă, eu...

– Nu, ascultă-mă tu pe mine. Ori îți schimbi atitudinea, ori îți jur că vei ajunge la școala militară, m-ai auzit?!

Flyn dă din cap aprobator. Apoi îl dau afară din birou și, de îndată ce rămân singur, mă așez și închid ochii.

Dar de ce trebuie să fie totul atât de complicat în ultima vreme?

Un pic mai liniștit, mă duc în căutarea lui Jud. Trebuie să vorbesc cu ea, cred că am întrecut măsura. Când intru în camera noastră, aud dușul curgând și decid să aștept. Mă așez pe pat și, când apare, îi cer să se apropie de mine.

Nu se apropie. Vai cum este domnișoara Flores!

Mă ridic în picioare și mă îndrept spre ea când, cu o privire înghețată, mă oprește și spune:

– Sunt supărată, foarte supărată pe tine! M-am gândit că, după weekendul frumos pe care l-am petrecut ultima dată la Veneția, lumea noastră uneori complicată ar putea fi puțin mai bună, dar nu, totul este la fel! Continui să te comporți ca un descreierat cu mine în fața oricărui lucru care are legătură cu Flyn, la naiba, l-au

exmatriculat! Și, desigur, nu respecți faptul că eu, ca femeie care lucrează, iau o decizie precum cea pe care am luat-o de a merge la Târgul de la Bilbao. Așa că nu mă atinge! Și lasă-mă în pace, pentru că ultimul lucru de care am nevoie acum ești tu.

Cu gura căscată din pricina furiei pe care o simt în cuvintele ei, fac un pas înapoi.

Nu o ating. Dacă Judith mă respinge, sunt suficient de mândru să nu am nevoie de ea și, când pleacă, nu mă duc după ea. Nu vreau să mă respingă de două ori.

* * *

În noaptea aceea, nici măcar nu ne atingem în pat. Continuăm să fim supărați și în zilele următoare. Dacă ea este încăpățânată și arogantă, eu sunt și mai mult.

Aflu de la Björn că, profitând de călătoria la Bilbao, Mel o va însoți pe Judith și vor trece amândouă prin Asturia să o vadă pe bunica ei. Nu spun nimic. Dacă soția mea nu vrea să-mi spună, accept. Dar, în mod surprinzător, îmi vorbește despre asta și, în cele din urmă, încercând să destind atmosfera, îi organizez călătoria cu avionul meu. Nu știu cum îi va pica asta, dar îi caut confortul.

* * *

Când îi spun în dimineața în care pleacă în călătorie, nu știu cum să-i interpretez privirea. O răceală ciudată s-a instalat între noi și niciunul dintre noi nu face nimic pentru a o străpunge.

– Sună-mă sau trimite-mi un mesaj când aterizați la Bilbao, o rog când o văd pregătind bagajele.

– Bine, încuviințează ea.

Aștept un gest, un zâmbet, complicitatea noastră, pentru a mă apropia de ea. Dar, nevăzând nimic din toate astea și simțind că nu-și dorește apropierea mea, mă întorc și plec devastat.

55

Am ochi peste tot și, fără să mă mișc din biroul meu de la Müller, știu unde este Judith.

Oricine știe că este soția mea îmi trimite mesaje fără să le cer și, deși mă deranjează că intră în intimitatea ei, în adâncul meu le mulțumesc. Așa că știu ce face, în ciuda faptului că noaptea îi pierd urma. Mai bine să nu mă gândesc la asta.

Dar când mă întorc acasă și ea nu este, este chinuitor. Casa pare goală, în ciuda agitației copiilor și a câinilor, iar patul nostru mi se pare enorm, în ciuda puținului loc pe care ea îl ocupă.

Sună acasă. Se interesează de copii, iar Simona îmi dă apoi telefonul. Vorbim, dar nu ne comunicăm, iar când ea închide, mă simt ca un rahat.

Stau în biroul meu când îmi sună telefonul mobil. Este Mel. Răspund îndată și aud:

– Bună Eric, sunt Mel. Cum de ești un tâmpit așa de nenorocit?

Închid ochii, nu am dispoziție, dar ea insistă:

– Dar, să vedem, ce naiba vi se întâmplă? Judith este aici făcută zdrențe, te sună și tu o lași și mai rău.

Faptul de a ști că se simte rău mă doare, dar, în același timp, mă consolează. Ce se întâmplă cu mine? Și întreb:

– Jud se simte rău?

– Bineînțeles că se simte rău. Nici nu-ți poți imagina cum arată gâtul ei, insistă Mel.

Pufnesc, îmi imaginez umflăturile de pe gâtul frumos al soției mele.

– Mel, spun atunci, știu că nu sunt nici cel mai amuzant tip din lume, nici cel mai tolerant, dar în ultima vreme nici ea nu mi-a ușurat situația...

– Și aveți un copil al naibii care, de asemenea, nu face posibil acest lucru, nu?

Consimt, fără îndoială, soția prietenului meu are dreptate; apoi adaugă:

– Ar trebui să faci ceva, Eric. Nu ar trebui să permiți ca această situație să dureze mai mult. Vă iubiți, știu, și cred că unul dintre voi trebuie să coboare de pe măgar și să facă un mic pas înainte pentru ca relația voastră să nu se ducă naibii.

Auzul acestor vorbe mă sperie. Jud se gândește să mă părăsească?

Mă gândesc la asta când Mel continuă:

– Sunteți niște încăpățânați. Bine... bine... Știu că nu sunt cea mai potrivită persoană pentru a vorbi despre încăpățânare, dar...

Și, fără să înceteze a vorbi, îmi spune unde vor fi a doua zi, noaptea, iar eu îmi fac o notă mintală cu tot ceea ce îmi spune.

– Mulțumesc, Mel, șoptesc.

– Niciun mulțumesc. Fă ceva dacă nu vrei să-ți tăbăcesc fundul când mă întorc. Și acum te las, căci iese din duș.

***

În noaptea aceea, nu dorm. Apelul de trezire al lui Mel m-a făcut să văd că ori am grijă de micuța mea, ori ea poate face ceva drastic care să-mi destrame viața.

Mă zvârcolesc în pat. Mă mișc neliniștit în timp ce parfumul ei îmi inundă crunt nările, și disper.

La naiba!

Vreau să o văd. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-i spun că mi-e dor de ea, că o iubesc, dar mă abțin. Trebuie să mă abțin, astfel încât ea să nu se simtă supravegheată sau hărțuită de mine, iar asta mă costă viața.

Dar când, ore mai târziu, mă ridic, îmi este foarte clar că trebuie să călătoresc în Spania, așa că, odată ajuns la birou, sun la aeroportul din München, unde se află, în sfârșit, avionul meu și,

după ce vorbesc cu comandantul, stabilesc să mă întâlnesc cu el după câteva ore.

Mă întorc acasă. Petrec ceva timp cu copiii, fac un duș și mă schimb de haine.

Îl sun pe Björn și îi povestesc despre proiectele mele. Îl invit să vină cu mine și blestemă. Nu poate. În acea după-amiază, el are planuri cu tatăl și fiul său și este imposibil să le anuleze. Îl înțeleg, nici eu n-aș face asta. Și înainte de a închide telefonul, îmi spune să-i dau un sărut fetei sale. A lui Superwoman.

Mă uit la ceas. Îmi doresc să vină timpul pentru a merge la aeroport, iar când sosește, ca un copil cu pantofi noi, mă îndrept spre el.

De îndată ce decolăm, zâmbesc. Am îmbrăcat hainele care îi plac. Sper doar că, atunci când mă vede, să zâmbească. Zâmbetul ei este esențial pentru mine, să știu că totul este în regulă. Dornic să ajung acolo, mă uit emoționat pe fereastră.

Când aterizăm, în sfârșit, la Bilbao, prietenul meu Pedro mă așteaptă. El deține o companie de elicoptere și îmi pune imediat unul cu un pilot la dispoziția mea. Încântat, îi mulțumesc pentru gest, mă urc în elicopter și mă duce acolo unde știu că va fi dragostea mea.

Sunt emoționat, foarte mult.

Ajungem într-un mic heliport, aterizăm și, după ce vorbesc cu pilotul și decid că mă voi întoarce în trei ore, urc într-o mașină care mă duce la Bodegas Valdelana.

Odată ajuns la punctul de destinație, cobor din mașină. Este noapte și locul în care mă aflu este frumos. Foarte frumos.

Intru în local. Se ascultă muzică liniștită și ușoară și văd oameni care se bucură de seară. Îmi caut fetița din priviri. Nu o văd, dar o văd însă pe Mel, care își ridică imediat degetele mari la vederea mea și mă îndreaptă spre stânga. Dau din cap aprobator. Privesc în altă parte și, dintr-odată, îmi văd brunetica.

Este singură, așezată cu un pahar de vin în mână, cu părul într-o coadă înaltă de cal, în timp ce se uită la stele.

Poate fi cineva mai frumos decât ea?

Nu. Cu siguranță nu.

Mulțumit, mă îndrept spre ea, sperând că, atunci când se va uita la mine, va zâmbi. Dacă nu, este de rău și, când sunt la câțiva metri de ea, șoptesc emoționat ca un prost:

– Adevărul este că locul și vinul sunt minunate, dar știu că mori după o Cola cu multă gheață.

Nu se uită la mine. Observ cum i se întrerupe respirația.

Doamne... să se uite la mine și să zâmbească!

Și da. Se uită la mine. Își înclină gâtul și zâmbește... Zâmbește și apoi întreabă șocată:

– Dar... dar ce faci aici?

Acum, eu sunt cel care zâmbește și, apropiindu-mă, mă așez lângă ea și, având nevoie de apropierea ei, fac ceea ce este doar al nostru. Îi sug buza superioară, apoi cea inferioară și, după o ușoară mușcătură, când crede că urmează să o sărut, șoptesc:

– Am venit să-mi văd fetița și să-mi cer scuze pentru că sunt un tâmpit.

Chipul ei se înmoaie. Cu siguranță ce am spus a fost ceea ce trebuia să audă. După ce ne sărutăm, vorbim și, între râsete, îi spun despre apelul pe care mi l-a dat un anume locotenent cu un foarte rău temperament.

Ne sărutăm. Ne îmbrățișăm. Ne răsfățăm.

Rămânem amândoi din nou singuri, departe de München, de probleme și obligații și suntem noi: Jud și Eric, Eric și Jud.

Ne uităm unul la altul când auzim:

– Sunt fericită pentru voi, dar mă roade invidia.

Este Mel, care ne privește cu un zâmbet frumos și îi mulțumesc pentru apelul de trezire. Cred că aveam nevoie de el.

O vreme ne-am bucurat toți trei de loc, de vin și de moment, până când eu și Jud, încurajați de Mel, decidem să ne facem pierduți. Stabilim să ne întâlnim la trei și jumătate dimineața la heliport și, după ce iau cheile mașinii pe care mi le aruncă Mel, eu și fetița mea plecăm de acolo.

Odată ieșiți din local, noaptea este frumoasă, iar Jud, luându-mi cheile, spune:

– Urcă în mașină. Te voi duce într-un loc care îți va plăcea.

Zâmbesc.

Dacă sunt cu ea, iubesc totul și mă las condus. Dar după un timp văd un dolmen în fața mea. Nemaipomenit! Judith știe că îmi plac aceste lucruri și șoptesc:

– Minunat.

Zâmbește și oprește mașina. Stinge luminile și, ieșind, șoptește în timp ce observ că în fundal există o altă mașină parcată cu oameni înăuntru:

– Știam că o să-ți placă.

Ținându-ne de mână, ne apropiem de incredibilele pietre și dragostea mea îmi spune că prietena ei Amaia, care a rămas cu Mel, i-a spus că se numește Cabana Vrăjitoarei și îmi explică nenumărate curiozități pe care le-a învățat pentru a mi le explica.

Dar o vreau, o vreau la nebunie și o sărut. Mă bucur de gustul, de mirosul, de atingerea ei și când buzele noastre se despart, șoptesc:

– Nu știu ce ni se întâmplă în ultima vreme, dar nu vreau să se întâmple în continuare. Te iubesc. Mă iubești. Ce se întâmplă cu noi?

Se uită la mine. Nu răspunde. Sunt convins că ea este la fel de confuză ca mine de toate acestea și continui:

– Din acest moment, eu voi fi cel care va avea grijă de Flyn; va merge la psiholog și...

Dar nu continui. Expresia lui Jud se schimbă și, după ce vorbim calm, îi răspund și ea încheie șoptind:

– Nu vreau să vorbesc. Vreau doar să mă răsfeți, să mă săruți și să faci dragoste cu mine așa cum avem nevoie și cum ne place.

Consimt. Nu vreau nimic mai mult.

Și, excitat de cuvintele ei, de soția mea și de moment, după ce mi-am petrecut buzele peste fruntea, gâtul și obrajii ei, în timp ce îi dau drumul părului pentru a-mi înfunda mâinile în el, spun:

– Dorință îndeplinită, micuțo.

Și, uitând de lumea din jur, o sprijin pe soția mea de dolmen și ne lăsăm purtați de pasiune cu nebunie și dor.

Îi ridic fusta neagră, îi bag mâinile sub ea și îi smulg chiloții. Jud zâmbește.

– Brunețico... ține-mă de gât și deschide-te pentru a mă primi.

Zâmbește extaziat și, cu bucurie, o port în brațe și, sprijinindu-mă de dolmen, fac dragoste cu ea. Am nevoie tot atât de mult pe cât îmi arată și ea că are nevoie de mine și cere:

– Uită-te la mine, Eric... uită-te la mine.

Mă uit la ea. Sunt nebun după ea. Mă scufund încă o dată în căutarea plăcerii noastre devastatoare și apoi ea șoptește:

– Te iubesc.

Mulțumit să aud acele cuvinte minunate pe care ni le spunem de obicei din priviri, în timp ce facem dragoste, mă adâncesc în ea, astfel încât ea să poată simți răspunsul meu, până când un zgomot mă face să mă opresc și înțeleg că sunt cei din mașina pe care am văzut-o când am ajuns.

Jud și cu mine știm asta.

Dar niciunuia dintre noi nu îi pasă să fie văzut și continuăm să ne facem treaba, până când un punct culminant devastator ne face să vibrăm și ne lăsăm purtați de plăcere.

În timp ce respirăm cu dificultate, am grijă ca fetița mea să nu-și facă rău cu dolmenul. Ca întotdeauna, ne-am dăruit complet și zâmbind șoptesc:

– Îmi pare rău că ți-am rupt chiloții.

Dragostea mea izbucnește în râs. Asta este ceea ce contează cel mai puțin pentru ea și spune:

– Să nu-ți pară rău. Nu mă așteptam la mai puțin din partea ta.

Acum, cel care râde sunt eu și, când vedem că mașina care este parcată mai departe pornește motorul și se îndepărtează cu viteză maximă, comentez:

– Bine că nu trăim aici, dacă nu, mâine am fi bârfa satului.

Între sărutări, răsfățuri și cuvinte de dragoste, ajungem la mașină și, la trei fără zece minute, suntem deja la heliport.

Separarea de micuța mea îmi pică greu.

Mă costă foarte mult, dar știu că trebuie.

Trebuie să-i arăt că am încredere în ea, că trebuie să continue să lucreze și, după un sărut plin de dragoste și conciliere, mă urc în elicopter și plec. Mă întorc la München fericit că am văzut-o zâmbind.

56

Când Jud se întoarce din călătorie, o întâmpinăm acasă cu toată afecțiunea noastră și, mai târziu, în intimitatea camerei noastre, facem dragoste ca nebunii.

Sunt fericit. Relația cu soția mea a revenit la ceea ce era, și asta, într-un fel, se reflectă asupra muncii, pentru că văd totul cu mai multă pozitivitate.

La încheierea unei ședințe, întorcându-mă în birou, primul lucru pe care îl fac este să iau o pastilă. Astăzi mă omoară capul. Câteva secunde mai târziu, Gerta intră și îmi spune că au sunat de la liceul lui Flyn. Au nevoie să trec pe acolo.

La naiba, ce-a mai făcut acum?!

Fără să o anunț pe Jud, pentru că am decis că acum eu sunt cel care se îngrijește de copil și de aceea m-au sunat pe mine, plec imediat la liceu și, când ajung la secretariat, îl văd așezat acolo.

Când mă vede, expresia lui se schimbă; mă apropii de el și îl întreb:

– Ce naiba ai făcut acum?

Înainte de a răspunde, directorul deschide ușa secretariatului și spune:

– Domnule Zimmerman?

Consimt, și el spune:

– Veniți în biroul meu, vă rog.

Fără ezitare, intru, în timp ce Flyn nici nu se mișcă.

De-ndată ce închide ușa, directorul mă anunță că fiul meu nu a vrut să meargă la ședința sa cu psihologul și a sărit gardul liceului pentru a pleca.

La naiba... la naiba... cum mă doare capul și ce dispoziție proastă am.

Timp de câteva minute îl aud pe directorul centrului plângându-se de fiul meu. Lucrurile pe care mi le spune mă rănesc. Uneori

pare să vorbească despre un străin, nu despre copilul pe care l-am crescut. La naiba! Urăsc faptul că Flyn este tipul acela despre care vorbește și când mă vede copleșit, spune:

– Din fericire, domnule Zimmerman, toate acestea vor trece. Dar trebuie să aveți grijă cu băieții. Influențele proaste le pot marca restul vieții.

Dau din cap aprobator, știu că are dreptate. Imediat după aceea, ușa se deschide și intră un tip brunet, a cărui față mi se pare foarte cunoscută.

Unde l-am mai văzut?

Mă întâmpină cu un zâmbet, îl salut fără a-i întoarce zâmbetul și apoi se prezintă ca fiind tutorele lui Flyn. El este cel care se presupune că mi-a îmbrățișat soția și, imediat ce deschide gura, îmi dau seama cine este. Este Dennis, brazilianul cu care Jud și cu mine ne-am jucat la Sensations. Lucru pe care Judith mi l-a spus deja.

Cu discreție și profesionalism, ne privim unul pe celălalt și, spre deosebire de director, el face referire la punctele bune ale lui Flyn.

Mă bucur că le-a evidențiat!

Băiatul nu are doar părți rele.

Când sună telefonul din birou, directorul pleacă pentru o clipă, iar apoi Dennis, coborând vocea, spune:

– Mă bucur să te revăd.

Consimt. Nu am o dispoziție prea bună, dar zic:

– Asemenea.

Dennis zâmbește. Cred că îmi înțelege supărarea ca părinte și, clătinând din cap, comentează:

– Sper că lucrurile din casa ta s-au schimbat. Ultima dată când Judith a venit la liceu, a ajuns să plângă din cauza modului în care copilul a tratat-o și...

– Știu, îl întrerup, înțelegând acum îmbrățișarea.

Ne privim câteva secunde în tăcere. Pentru mine, ceea ce facem în intimitate nu are nicio legătură cu faptul că el este tutorele fiului meu; apoi spune:

– Eric, Flyn este un băiat bun, nu te lăsa copleșit.

Multă vreme vorbim despre tot ceea ce-l privește pe copil, dar nu în termeni pedagogici, ci de la om la om. Dennis îmi arată cât de bine îl cunoaște. Detaliile pe care mi le oferă mă fac să înțeleg că este un profesor bun și îmi place asta.

Apoi ușa biroului se deschide și directorul intră din nou. Mă ridic și, dând mâna cu amândoi, spun:

– Mulțumesc pentru apel. Voi vorbi cu Flyn.

De-ndată ce ies cu o durere de cap semnificativă, văd că fiul meu stă în continuare acolo unde l-am lăsat. Mă privește cu ochii unui miel sacrificat, iar acum înțeleg indignarea lui Judith. Înțeleg de ce venea furioasă acasă când îl lua de la liceu și, uitându-mă la el, spun:

– Să mergem.

Ne îndreptăm spre mașină fără să zicem un cuvânt. Ne urcăm și nu vorbim. E cel mai bine așa.

Când ajung acasă, mă întâlnesc cu Jud, care, văzându-mă cu copilul, mă întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

Mă opresc în fața ei, Flyn trece pe lângă noi și se duce în camera lui și, după ce o sărut, șoptesc frecându-mi ochii:

– M-au sunat de la școală. Se pare că astăzi fiul nostru nu a avut chef să-l viziteze pe psiholog. Din fericire, după ce am vorbit cu directorul și, de asemenea, cu tutorele său, am reușit să nu-i facă un nou raport.

În timp ce spun asta, Judith dă din cap aprobator, dar nu spune nimic. Nici eu. Important este acum copilul afurisit. Începem să vorbim despre asta, dar, văzând cum mă privește, felul în care mă mișc, știu că își dă seama că mă doare capul și șoptesc:

– Nu mă presa, Judith.

Mergem împreună în bucătărie în tăcere. Deschid dulapul unde sunt medicamentele și iau cutia cu pastile. Scot una, dar nu, durerea de azi este puternică și, la naiba, ajung să iau două pastile în fața chipului înspăimântat al lui Judith!

Le înghit și când să spun ceva, ea șoptește cu o voce suavă:

– Întinde-te o vreme, închide ochii și relaxează-te.

Am nevoie să fac ceea ce mi-a spus, așa că mă îndrept spre biroul meu. Nu vreau să mă culc. Și, după ce îmi scot jacheta, mă întind pe canapeaua din fața șemineului și închid ochii. Am încredere că durerea va dispărea.

Mă relaxez, respir cu calm și simt că mă transpun, până când, dintr-odată, vocea lui Flyn mă sperie și mă ridic repede de pe canapea.

Ce se întâmplă?

Țipetele fiului meu se aud de la etaj, din camera lui, și, cu pași mari, urc scările pentru a ajunge acolo. Când intru, văzând-o pe Judith cu el, întreb:

– Pot să știu ce faci aici?

Ea își face griji pentru mine, se apropie. Dar, furios din pricina durerii și văzând chipul băiatului, mă răstesc:

– Judith, dacă am stabilit că eu am grijă de Flyn... ce-ar fi să mă lași? Citesc pe chipul ei surprinderea în urma cuvintelor mele și ne certăm. La naiba! Flyn se uită la noi, iar eu, care nu mai raționez, izbucnesc:

– De acum, de vreme ce eu voi avea grijă de el, limitează-te la a vedea, a asculta și a tăcea.

De îndată ce spun asta, știu că am dat-o în bară rău de tot. Dar problema mea, ca întotdeauna, este că cu greu știu să mă retrag. Chiar știind asta, continui să o dau în bară din ce în ce mai mult, până când ea, furioasă, își dă ochii peste cap și șuieră:

– Știi ceva, Eric? La dracu' cu tine și cu el!

Și, fără să mai spună altceva, iese din cameră trântind ușa.

Apoi Flyn, care a urmărit discuția noastră în tăcere, șoptește:

– Tată...

– Flyn, îl întrerup când o aud pe Judith plecând cu mașina, taci! Te rog, taci.

Acestea fiind spuse, ies din cameră fără să mai spun altceva și mă întorc în biroul meu, unde nu mă mai întind, ci doar mă uit pe fereastră în timp ce încerc să mă calmez.

***

Judith se întoarce cu copiii de la o zi de naștere. Are grijă de ei. Mă ignoră și îi permit. O merit. Este timpul pentru cină. Flyn coboară. O anunț pe Jud, dar aceasta refuză să coboare. Iau cina singur cu copilul și situația este tensionată, foarte tensionată. Cu toate acestea, când terminăm și el se ridică, trece pe lângă mine și șoptește:

– Îmi pare rău, tată.

Tonul lui...

Îmi cunosc fiul și știu când vorbește serios, așa că, privindu-l, răspund:

– E în regulă, Flyn, nu-ți face griji. Și, văzându-i expresia, având nevoie de contact, îl întreb: Vrei să ne uităm puțin la televizor?

Fiul meu dă din cap aprobator, zâmbește și împreună ne întindem pe canapea pentru a urmări un serial cu polițiști care ne place.

Îl urmărim când intră Judith. Se uită la noi și, fără să spună nimic, ia lesele lui Susto și Calamar și pleacă. Vreau să merg după ea, dar o cunosc și știu că, așa cum se întâmplă, ne vom certa din nou.

Dar timpul trece, ea nu se mai întoarce și, după ce tastez pe mobilul meu, îi trimit un mesaj așteptând ca acesta să-mi perceapă buna dispoziție de a vorbi:

Unde ești?

Câteva clipe mai târziu, primesc:

Mă plimb cu Susto și Calamar.

La naiba, asta știu deja!

Speram să mă invite să o însoțesc, dar nu, nu mă vrea alături de ea. Așadar, când se termină episodul serialului și Flyn se duce în camera lui, mă așez lângă fereastră așteptând-o. Dar Judith întârzie prea mult și eu decid să-mi schimb locul, așa că mă duc la scările din față așteptând să se întoarcă.

Când intră ceva timp mai târziu, ne uităm unul la altul și, înainte să spun ceva, acea îngâmfare specifică spaniolilor și-o îndreaptă asupra mea.

Urâtă treabă.

Fără îndoială că este încă supărată și cu resemnare, în timp ce urc scările spre dormitor, spun:

– Bine, Jud. Îmi dau seama că am dat-o în bară cu comentariile mele nefericite și acum tu ordoni.

Acestea fiind spuse, îmi continui drumul și mă culc. Trebuie să mă odihnesc. Am nevoie să nu mă mai doară capul. Epuizat, mă întind pe pat și adorm uitând de lume.

* * *

Nu știu cât timp a trecut când mă trezesc și îmi dau seama imediat că durerea de cap a dispărut. Grozav! Lumina din cameră este încă aprinsă și, uitându-mă, văd că Judith nu este acolo.

Surprins, mă uit la ceas. Patru și optsprezece minute, dimineața.

Și, alarmat pentru că în acel moment micuța mea nu doarme adânc, lovindu-mi fundul, mă ridic. De-ndată ce deschid ușa dormitorului, mă uit în dormitoarele copiilor, în caz că este acolo, dar ei dorm și Judith nu este. Mă duc jos și apoi îi aud vocea.

Cu cine vorbește?

Când mă apropii de sufragerie, îmi dau seama că ea se bâlbâie și când intru, nu înțeleg scena.

Judith urmărește la televizor un documentar despre animale, iar în mâna ei ține o sticlă cu etichetă roz care, din câte văd, este aproape goală. Hopa!

Fără ca să observe că sunt aproape de ea, o privesc. Plânge și spune ceva de genul „Bietul pipi". Mă uit la televizor, dar nu știu despre ce vorbește, până când incertitudinea mă cuprinde și întreb:

– Ce se întâmplă, Jud?

– Rața...

– Ce?

Ce rață?!

Nu o înțeleg. Mă apropii de ea și, când să vorbesc din nou, Jud arată spre televizor într-un potop de lacrimi și spune:

– Oh, Eric, rățușca traversa o stradă în spatele mamei și fraților săi și... și a fost călcată.

Mă uit la ea. Plânge după o rață?

Și, da... plânge, și plânge, și plânge, și bea... și bea... și bea... Și, după ce mă ghemuiesc în fața ei și văd că a terminat singură sticla, șoptesc amuzat:

– Nu e de mirare că plângi după o rață.

Judith continuă să vorbească despre rață. Eu îi dau dreptate așa cum le-aș da naivilor și când îi propun să meargă la culcare, pentru ca bețivana să doarmă, femeia andaluză din ea se uită la mine și șuieră:

– Nici să nu te gândești să mă atingi sau să mă seduci, istețule! Să-ți fie clar că nu sunt suficient de beată pentru a nu-mi aminti ce tâmpit ai fost cu mine în această după-amiază în fața băiatului tău, Flyn, și că mi-ai spus că vrei să fiu o maimuță înțeleaptă. Care doar vede, ascultă și tace.

La naiba... Nici măcar beată nu uită lucrurile!

Nu o ating, nu mă apropii, dar apoi se aruncă în brațele mele în așa fel încât capetele noastre se ciocnesc și cădem la pământ.

La naiba, ce lovitură mi-a dat!

Judith mă privește, zâmbește și, în timp ce-mi ating fruntea, încearcă să mă sărute și protestez dureros.

Cine să te mai înțeleagă. Acum îmi spui să nu te ating sau să te seduc, și apoi sari pe mine.

Îmi închide gura cu un sărut. Mă devorează. Și nu durează mult să reacționez, până când văd cum tricoul ei zboară prin aer și spun:

– Draga mea, suntem în sufrageri...

Dar ea nu-și dă seama unde suntem.

Aceasta este Judith care mă înnebunește și, fără ezitare, facem dragoste cu posesiune.

57

Flyn și Peter, fiul lui Björn, se întâlnesc în cele din urmă și, în curând, ca toți copiii de vârsta lor, încep să vorbească despre computere și jocuri. Mă încântă să-i văd. Mi-ar plăcea ca ei să fie prieteni buni în viitor, așa cum suntem eu și Björn.

Este petrecerea de logodnă a lui și a lui Mel, așa că cei mici rămân acasă cu Pipa și Bea, cea care are grijă de Sami, iar noi toți mergem la restaurant. Acolo ne așteaptă mai mulți prieteni, inclusiv Frida și Andres, care au venit din Elveția. Desigur, fetița mea o ia razna când îi vede.

Ne simțim bine. Ne bucurăm de moment, deși, din felul în care o văd pe Judith șoptindu-i lui Mel, știu că unii dintre oaspeții lui Björn, care sunt de la firma de avocatură din care vrea să facă parte, nu îi pică prea bine.

Când se termină cina, aceștia din urmă pleacă și rămânem noi cei dintotdeauna, prietenii adevărați, și ajungem la Sensations. Soția mea este fericită.

Ne îndreptăm spre camera din spate, pe care Björn a rezervat-o, când dintr-odată, aud:

– Ce iluzie, Eric și Judith!

Întorcându-mă, mă întâlnesc cu Ginebra și soțul ei. De când am vorbit ultima dată cu el, apelurile lui Felix nu s-au mai repetat.

– Ce caută scârboasa aia aici? o aud pe Frida spunând lângă mine, destul de tare.

Mă uit la Frida.

Ea, ca și mine, a îndurat ceea ce s-a întâmplat cu cei doi și nu le păstrează nicio urmă de afecțiune, mai ales Ginebrei, care a fost cea care m-a făcut să sufăr. Îi cer să se calmeze din priviri. Îi spun că sunt bine, că nu mă mai afectează, iar apoi Gini, cu insolență, spune:

– Dar hei, Frida, nu mă saluți?

Frida pufnește. E de rău... e de rău...

Apoi se uită la soțul ei, care îi cere din priviri să se liniștească și, după ce se uită la Judith, care este la fel de descentrată ca mine, răspunde:

– Îmi prețuiesc timpul și nu-l irosesc salutând cățele.

Și, fără alte întrebări, îl apucă pe Andres și amândoi se îndepărtează.

Jud se uită la mine, o observ zâmbind, iar Ginebra, care nu s-a mișcat, spune calm:

– Păi, văd că există personaje care nu se schimbă.

Cuvintele sale o revoltă pe Judith și eu, cuprinzând-o pentru a se opri, intervin:

– Ginebra, dacă nu te superi, suntem așteptați la o petrecere privată.

Judith dă din cap aprobator. Este mândră de ceea ce am spus și, după ce se agață de mine, mergem cu prietenii noștri în timp ce răsuflu ușurat și mă bucur că am oprit un uragan teribil.

De-ndată ce intrăm în cameră și suntem gata să uităm incidentul, iau ceva de băut, dar o Frida tulburată se apropie de noi și ne întreabă:

– De când este tipa asta aici?

– Frida... nu fi așa.

Dar ea, care o cunoștea pe Ginebra la fel de bine ca și mine din trecut, șuieră fără să-și schimbe expresia serioasă:

– Fii atent cu cățeaua aia și să nu ai încredere în ea.

Zâmbesc. Și Judith, dar în zâmbetul ei văd un semn de îndoială în timp ce Frida continuă să o vorbească de rău pe Ginebra și soția mea o ascultă. Dacă părerea ei despre Ginebra era deja proastă, după cele auzite, este și mai rea și mă simt prost. Mai ales că păstrez tăcerea în legătură cu ceva care, dacă îi spun, fetei mele nu-i va plăcea.

Minute mai târziu, fetele se relaxează și merg la dans. Mai calm, beau ceva și apoi mă uit spre ringul de dans și văd că Jud mă

provoacă din priviri. Știe că o urmăresc și dansează pentru mine, doar pentru mine. Se apropie de mine într-un mod seducător și îmi șoptește la ureche ceva ce spune piesa:

– „Ai de gând să-mi vorbești murdar?"

Excitat și nu numai de dansul ei, ci și de ea și de ceea ce fac ceilalți în jurul nostru, șoptesc încântat:

– Îți vorbesc cum vrei.

Dansăm. Ne ispitim unul pe altul și, când se aude o anumită melodie, Björn se apropie de noi și ne amintim de un anumit moment petrecut împreună.

Un lucru duce la altul și începem trei și terminăm șase. Faptul de a ne bucura de sex cu prietenii noștri este întotdeauna incredibil. Și în timp ce Frida, Mel și Andres se bucură de jocul lor, Jud, Björn și cu mine ne bucurăm de al nostru.

Sex...

Plăcere pură...

Dezinhibiție totală...

Așa ne place să jucăm...

Iar Björn și cu mine, cu acordul lui Judith, îi umplem vaginul cu penisurile noastre dure. Ea geme. Noi tremurăm. Suntem uniți. Lipiți unul de celălalt. Respirațiile noastre se sincronizează. Corpurile noastre se contopesc, în timp ce soția mea se lasă condusă de mine, de noi, iar eu și Björn ne împingem în căutarea perversității, plăcerii și fericirii.

58

Marți, înainte ca Frida și Andres să se întoarcă în Elveția cu micuța Glen, ne întâlnim acasă la mine cu Björn, Mel și Sami.

Cu toții ne distrăm făcând baie în piscină, iar copiii sunt încântați. Deodată, o văd pe fetița mea căutând ceva și, apropiindu-mă de ea, întreb:

– Ce cauți?

Judith îmi arată degetul cu o expresie îngrijorată. Pe degetul acela poartă mereu verigheta pe care i-am dăruit-o și care este atât de specială pentru noi și șoptește:

– Inelul meu preferat.

Expresia ei mă anunță cât de îngrijorată este și, privind-o, îi spun:

– Liniștește-te, draga mea. Va apărea.

Consimte. Este la fel de convinsă ca mine.

După un timp, o văd vorbind cu Flyn și, după gesturile lui, știu că nu vorbesc despre nimic plăcut.

La naiba, deja se ceartă!

Dar, fără să-și dea seama, mă îndrept spre Björn și ascultăm ce spun ei. Mă deranjează să văd că Judith nu are încredere în Flyn și sunt revoltat să-l aud pe fiul meu acuzându-l pe Peter că el a fost cel care a luat inelul.

– La naiba, omule! șoptește Björn privindu-mă.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred că se ceartă pentru un afurisit de inel, iar apoi Mel, ridicând vocea la acuzația fiului meu, intră în conversație.

Acum știm cu toții despre ce vorbesc; Björn, care a auzit același lucru ca și mine, se uită încruntat la Peter, care nu s-a mișcat și o ține pe Sami în brațe.

– Nu am atins inelul acela, spune băiatul. Dacă vreți, îmi puteți verifica lucrurile.

Nu-l cunosc pe puștiul ăsta, dar felul în care ne privește mă face să cred că spune adevărul, iar Mel îl susține. Totul scapă de sub control și trebuie să fac pace, așa că, apropiindu-mă de ei, când să deschid gura Judith izbucnește, adresându-se fiului nostru:

– Este necesar să-i acuz pe ceilalți când te-am întrebat doar pe tine?

– Destul. Această conversație s-a încheiat, spun, ridicând vocea și privind-o pe Judith.

Eu și soția mea ne privim, este prima dată când țip la ea în fața prietenilor; apoi Flyn, care este lângă mine, șoptește:

– Tati, de ce mă acuză că am eu inelul?

Judith zâmbește, dar zâmbetul ei nu este deloc un semn bun și ea răspunde:

– Poate pentru că am văzut cum mă priveai și zâmbetul pe care-l aveai.

La naiba... la naiba...!

Din nou, trebuie să ridic vocea pentru a-i opri și apoi îi trimit pe toți la cină. Discuția s-a încheiat, la fel și piscina!

***

Câteva zile mai târziu, Frida și Andres pleacă și, ca întotdeauna, Jud se întristează, dar de data asta, cu munca, totul trece mai repede și, uite... sunt fericit pentru ea și pentru amândoi.

Zilele trec și primesc un telefon de la Ginebra. Vor să vină la birou să-și ia rămas-bun de la mine. Se întorc la Chicago și mă întâlnesc cu ei la micul dejun câteva zile mai târziu. Când mă întorc acasă în după-amiaza aceea, Jud este indispusă. După cum spune ea, e un rahat viu!

Săraca. Încerc să nu râd. Știu cât de inconfortabil poate fi când ți se întâmplă așa ceva, dar Jud este amuzantă chiar și atunci când i se întâmplă o nenorocire. Se ia singură peste picior.

În ceea ce privește relația lui Judith cu Flyn, aceasta merge din rău în mai rău și asta, deși nu ne place, ne afectează. Ultima zi în care s-au certat a fost pentru că l-a acuzat că a agitat o Coca-Cola pentru a exploda în fața ei și, deși a insistat că nu a făcut-o, Judith nu a crezut. Cred că a întrecut măsura cu el în comentariile sale și i-am transmis cu o față morocănoasă că a înrăutățit situația în fiecare zi.

Fără îndoială, eu o rezolv: în felul meu!

* * *

A doua zi, îl sun pe Olaf și îi cer ajutorul. Dacă Jud a pierdut inelul și cineva cu o inimă bună l-a găsit, este posibil să îl fi predat poliției. Dornic să-mi dea o mână de ajutor, Olaf îmi cere detalii și fotografii ale inelului, iar eu i le dau. Nu pierd nimic încercând.

* * *

Două zile mai târziu, când sunt la birou, Olaf mă sună. Vrea să mă vadă.

De îndată ce termin o ședință, fără să spun unde plec, mă duc la secția de poliție.

– Ce mai faci, omule? mă salută Olaf.

Ne dăm mâna, suntem prieteni buni, iar acesta, privindu-mă, spune:

– Urmează-mă.

Intrăm într-un mic birou în tăcere și Olaf mă informează:

– Am localizat inelul.

Acest lucru mă face să zâmbesc. Micuța mea va fi foarte fericită, deși bucuria nu durează mult, pentru că adaugă:

– Dar cred că ceea ce am descoperit nu-ți va plăcea.

Aprinde apoi un televizor, pune o casetă video și îl văd pe Flyn. Fiul meu! Este într-un amanet, cu unul dintre prietenii săi, vânzând inelul.

Clipesc. Nu pot să cred.

Flyn a fost în stare să facă acest lucru?!

Deconcertat, îl rog pe Olaf să pună din nou caseta. Trebuie să procesez imaginile și, când îl văd pe băiat luând banii pe care cămătarul îi dă pentru inel, blestem. Blestem pentru acțiunea fiului meu idiot și pentru confirmarea faptului că Jud a avut dreptate să nu aibă încredere în el.

Dar ce s-a putut întâmpla cu ei de au ajuns la această extremă?

Olaf mă liniștește. Îmi amintește vârsta nenorocită pe care o are Flyn și, chiar dacă îl ascult, vreau doar să-l iau pe băiat și să-i spun vreo două.

Dar cum i-a putut face asta mamei sale?

De-ndată ce sunt mai liniștit, Olaf îmi dă adresa magazinului unde se află inelul. Îl țin acolo așteptând să mă duc după el și, odată ce o fac și este în posesia mea, mă întorc la birou. Dar da, foarte, foarte supărat.

* * *

În noaptea aceea, când ajung acasă, fără să știe Jud, am o ceartă teribilă cu Flyn. Îi arăt inelul pe care l-am recuperat și el tremură. Știe că ce a făcut este de neiertat, dar totuși îl rog să nu-i spună nimic lui Jud, pentru că nici eu nu-i voi spune.

Dacă va afla ce a făcut băiatul, se va înfuria, și cu un motiv întemeiat. Și, fără să vreau să se întâmple asta, îl pedepsesc pe Flyn și păstrăm tăcerea amândoi. Așa e cel mai bine.

59

Trec zilele și încă mai am inelul în buzunar.

Nu știu cum să i-l dau.

Nu știu ce minciună să-i spun.

Știu doar că vreau să i-l dau înapoi, dar nu știu cum să o fac fără să mă simt îngrozitor.

* * *

Vine ziua în care am o întâlnire cu Ginebra și Felix pentru micul dejun. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să le văd fețele, dar, știind că îmi iau rămas-bun de la ei, o fac.

În timpul micului dejun, vorbim și, fără să-mi dau seama, fac un anumit comentariu despre Judith și cearta noastră pe care Ginebra o prinde din mers și, în cele din urmă, trebuie să o rezolv cât mai bine, în timp ce îmi blestem gura mare.

Micul dejun în biroul meu se prelungește și trebuie să-l întrerup de mai multe ori pentru a primi niște telefoane, până când ușa se deschide dintr-odată și o văd pe soția mea și, după chipul ei, înțeleg că nu pare fericită.

Ce se întâmplă cu ea?

Doamne... doar n-o fi aflat de inel, nu-i așa?

Intră Judith. Se uită la mine. Și Ginebra se ridică și spune:

– Iat-o. Urma să cobor chiar acum să te văd. Am vrut să știu cum ești și dacă ai primit plăntuța noastră.

Plăntuța?

Ce plăntuță?

Fără să știu la ce se referă, mă uit la soția mea.

Uf... o cunosc și știu că faptul de a-i vedea pe aceștia doi aici nu-i face plăcere. Și, deși este recunoscătoare, mai ales lui Felix, pentru

ajutorul pe care ni l-a dat atunci când Susto a avut accidentul, nu are încredere în ei. Mi-a spus-o mereu, dar eu am ignorat-o. Am totul sub control, nu sunt prost; apoi o aud spunând:

– Mulțumesc foarte mult pentru plantă. A fost un gest tare drăguț.

Felix se ridică, se apropie de fete și zice:

– Mă bucur că ți-a plăcut gestul. Ideea i-a venit Ginebrei, după ce Eric ne-a spus că ai avut un weekend plin.

La naiba... la naiba...

De ce naiba profită ăștia de gafa mea?

Mă simt groaznic. Faptul de a vedea chipul lui Judith după zilele proaste pe care le-am avut îmi trezește toți demonii. Dar suntem la Müller, în birouri și, din moment ce nu pot reacționa așa cum îmi doresc cu adevărat, îmi strâng pumnii când Judith spune:

– Un gest prețios!

Câteva clipe mai târziu, ea se scuză, vrea să se sustragă și, când dispare, mă uit la cei doi, care într-un fel îmi nenorocesc viața și spun:

– Acum vin.

Încrezător, dar fără să arăt disperat, ajung la Judith și o prind de braț. Apoi o privesc și o aud spunând:

– Te urăsc.

Fără să-i dau timp să se gândească, o bag într-o cameră mică și încerc să vorbesc cu ea.

Nu mă simt bine. Îi ascund lucruri. Lucruri importante precum inelul și propunerile Ginebrei și ale lui Felix, dar dacă o fac, este pentru a evita problemele. Nu mai vreau să mă cert cu ea. Cu toate acestea, în ultima vreme nimic nu este așa cum pare. O observ pe Jud eschivându-se și, deși încerc să mă apropii de ea, mi-e dor de ceea ce aveam și, ceea ce dintr-odată, nu mai știu unde este.

Ce se întâmplă cu noi?

Când, în cele din urmă, pleacă de lângă mine, mă întorc în biroul meu. Și când vine secretara mea, îmi spune că cei care au

venit în vizită au plecat. A apărut un eveniment neprevăzut. Răsuflu ușurat și mă bucur că au dispărut. Sper să nu-i mai văd niciodată.

* * *

În acea după-amiază primesc un telefon de la Flyn. Mă întreabă dacă un prieten poate veni la noi acasă. El este încă pedepsit, și mai mult după ce am descoperit problema inelului lui Judith. La naiba... numai faptul de a mă gândi la asta mă înnebunește din nou și mă răstesc:

– Întreab-o pe mama ta.

– Heeei, tată...

– Flyn. Am zis să o întrebi.

Câteva clipe mai târziu, comunicarea se încheie.

* * *

Câteva ore primesc apeluri, particip la câteva întâlniri și, când mă duc acasă, sunt epuizat. Am inelul lui Judith în buzunarul sacoului meu și am decis să i-l dau în seara asta.

În timp ce conduc, inventez o minciună credibilă. Jud este foarte pricepută și le prinde din aer, dar având în vedere ce am de gând să-i spun, nu cred că se va îndoi de mine.

Când intru în garaj, ca întotdeauna, Susto și Calamar mă salută și se plimbă în jur.

Dar câinii aceștia nu se maturizează niciodată?

Le zâmbesc când apare Judith și spun:

– Uite ce-ți aduc.

Expresia ei se schimbă. Recunoaște ceea ce am în mână și întreabă fără prea multă emoție:

– Unde era?

Simțindu-mă groaznic în legătură cu ceea ce ascund, răspund:

L-am găsit în portbagajul mașinii când am fost să pun niște hârtii în el.

Judith îl ia, îl pune pe deget și, când mă aștept să-mi facă un interogatoriu, nu o face.

Ce?

Serios?

Uau... ei bine, a fost ușor. A fost atât de fericită să-l recupereze, încât i-a fost indiferent unde era.

Încântat, răsuflu ușurat, nu-mi place să o mint. Dar apoi îmi povestește despre cumplita ceartă pe care a avut-o cu Flyn.

La naiba, iată-ne!

Și starea mea de spirit se înrăutățește atunci când adaugă că el este de vină pentru multe lucruri și că Elke, prima iubită sau fostă iubită a lui Flyn, a insultat-o într-o zi la ieșirea din liceu.

Mucoasa aia a insultat-o pe soția mea?

Nu, asta chiar este inadmisibil.

Și, supărat din această cauză, întreb:

– Flyn se poartă așa cu tine pentru că Elke l-a părăsit?

– Asta mi-a dat de înțeles, spune ea, atingându-și inelul.

Mă enervează. Bine ați venit acasă și la pacea din cămin!

Luând-o pe Jud de mână, mergem împreună în camera fiului nostru.

Vorbim... sau, mai bine zis, eu vorbesc, pentru că Jud doar ascultă și privește. Lucru rar în cazul ei.

Dar când încetează să observe, ajunge la cuțite. La naiba cu Judith!

În cele din urmă, și ca întotdeauna, ea și Flyn se înfruntă; bine, fiecare în felul său. Și, sătul de tot, îi fac să tacă pe amândoi, îl amenință din nou pe băiat că-l duc la o școală militară și apoi se lasă liniștea.

De-ndată ce ieșim din cameră, mergem în a noastră și, întrucât am nevoie de puțin spațiu, intru în bar. Din fericire, Judith nu mă urmărește și pot respira.

Sunt epuizat, foarte epuizat.

Îi ascund soției lucruri pe care nu ar trebui să le ascund și mă bag într-o mizerie atât de mare, încât mă copleșește. O fac lată.

Când ies din bar, aud frumoasa noastră piesă cântând. Cea care spune că îmi dă dragostea ei și viața, iar fetița mea, privindu-mă, mă încurajează să mă relaxez atingându-mi umerii.

Asta vreau, să mă relaxez.

Se spune că acasă este locul în care te relaxezi, dar, după cum se vede, casa mea, mai mult decât relaxarea mea, este tensiunea mea. Prin urmare, și supărat pe lume, deși înainte de toate pe mine, dau la o parte mâinile soției de pe corpul meu, o privesc și îi spun:

– Știu că fac o mie de lucruri greșite, Judith, că o dau în bară foarte mult cu tine, dar, te rog, lasă-mă să respir, dă-mi spațiu pentru că înnebunesc între voi doi.

Se uită la mine.

Ceea ce tocmai i-am spus a rănit-o și, oprind muzica, șoptește:

– Bine, Eric, îți dau spațiu.

Mă uit la ea. Mă simt ca un idiot. N-ar fi trebuit să spun asta. Dar, asumându-mi acest lucru și greșelile pe care le fac nefiind sincer, mă îndrept spre ușă și ies din cameră. De îndată ce închid, mă sprijin de ușă și respir. Câteva secunde mai târziu, cobor scările și intru în biroul meu. Vreau singurătate.

Timp de câteva ore, sunt singur în vizuina mea. Din fericire, nimeni nu-mi întrerupe pacea, nici măcar Judith, iar când mă cuprinde oboseala, la două dimineața, decid să mă culc. Ea doarme, probabil.

Intru pe furiș în cameră, mă dezbrac, mă pun în pat și adorm.

60

Răceală.

Acesta este cuvântul care ne definește.

Eu și Judith nu ne prefacem de data asta.

Cu greu ne mai privim. Cu greu ne mai atingem și, deși zilele trec și simțim că decalajul dintre noi devine din ce în ce mai mare, niciunul nu face nimic pentru a-l remedia.

Ce se întâmplă cu noi?

De ce permitem să ni se întâmple asta?

Mă gândesc la ceea ce ascund. Este îngrozitor să mă gândesc unde am ajuns. Dar acum, așa cum suntem noi, dacă îi spun despre Flyn și Ginebra, totul va fi mai rău. Mult mai rău.

Sunt în birou. Tocmai m-am întors de la un prânz de afaceri și, când deschid computerul, primesc un telefon de la Björn, care mă cheamă să ne vedem în biroul lui. Trebuie să vorbim despre anumite chestiuni juridice.

Ies din birou și, fără prea multe emoții, îmi iau mașina și mă duc la el acasă, unde își are biroul. Când intru, Björn iese să mă salute și, privindu-mă, șoptește:

– Uau, ce cearcăne ai... Ești bine?

Consimt. Zâmbesc și afirm:

– Sunt mai bine ca tine.

Râdem amândoi de asta și, când intrăm în birou, sunt surprins să o văd pe Judith acolo. Nu-mi spusese nimic.

Și ea este surprinsă și, după ce ne salutăm fără prea multă tragere de inimă, zic, având nevoie să-mi explic prezența acolo:

– Björn a vrut să-mi vorbească despre anumite probleme juridice.

Mel, care este cu Judith, se uită la noi. După chipul ei, îmi dau seama că Judith i-a spus ceva; apoi soția mea încuviințează cu o băutură în mână.

– Grozav!

Björn, care a trăit povestea mea pasională cu soția mea de la început, mă urmărește, dar nu spune nimic. Cu toate acestea, când intrăm în biroul lui și el închide ușa, își fixează ochii asupra mea și spune:

– Văd cât de bine ești. Rectific: sunteți.

Pufnesc. Și el, nu...

– Björn... spun eu în șoaptă.

– Să vedem, tâmpitule, ce-i cu voi acum?

Blestem. Nu vreau să vorbesc despre asta, dar el insistă:

– Nu te juca cu mine, omule. De când vă cunosc, nu am văzut niciodată o asemenea răceală între voi.

Consimt, are dreptate și spun:

– Adevărul este că nu știu ce se întâmplă. Tot ce știu este că lucrurile nu merg bine în ultima vreme, iar eu și Judith avem nevoie de puțin spațiu.

Björn dă din cap aprobator. Știu că încearcă să înțeleagă ceea ce spun și adaugă:

– Dacă voi eșuați, va pieri un mit!

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc și, sigur de ceea ce spun, răspund:

– Nu îți face griji. Râul nu se va revărsa.

– Sigur?

Mă gândesc la fetița mea, la cât de mult o iubesc și câtă nevoie am de ea, în ciuda felului în care suntem. Și, conștient că ea este pentru mine tot ceea ce eu sunt pentru ea, afirm:

– Sigur.

* * *

Dar Jud nu-mi ușurează situația. Reticența ei este evidentă, iar când încerc să vorbesc cu ea în mașină, îmi spune că îmi oferă spațiul pe care l-am cerut.

Mă cac pe tot!

De ce sunt așa gură-spartă?

Fără îndoială, am nevoie de apropierea ei, așa că de-ndată ce ajungem acasă în noaptea aceea, fără să cobor din mașină, și pentru prima dată în multe zile, o îmbrățișez și mă asigur că nu se îndepărtează de mine.

Fără să mă mișc, mă bucur de moment. Mă tem până și să respir în cazul în care ea mă respinge. Dar nu. Nu mă respinge, continuă să-mi stea aproape și mă sărută. Mă bucur de sărutul ei cu dorință, cu plăcere, cu nevoie.

Suntem în garajul casei noastre, în intimitatea noastră, când ea, încâlcindu-și degetele în părul meu, șoptește:

– Mi-e dor de tine.

– Și mie, dragostea mea, și mie.

Ne sărutăm în continuare. Ne dorim, ne vrem acum și, când Jud se așază călare peste mine, mă răsucesc imediat, activez comanda scaunului și îl împing înapoi. Asta ne face pe amândoi să zâmbim și, desfăcându-mi pantalonii, după ce rup chiloții lui Judith, ea se înalță deasupra mea și se împinge.

Închidem ochii...

Ne place...

Fără să ne privim, facem dragoste în căutarea a ceea ce am pierdut pe parcurs și pe care vrem să îl recuperăm.

Mă iubește. O iubesc. Ne iubim și, într-un fel sau altul, trebuie să ne întâlnim din nou.

Când punctul culminant pune stăpânire pe corpurile noastre după întâlnirea înflăcărată și rapidă, frunțile noastre sunt unite, împreunate și, înainte să spun ceva, ea șoptește:

– Eric...

Îi acopăr gura. Mi-e teamă de ceea ce ar putea spune și o privesc din nou.

Ochii ei frumoși ațintiți asupra mea sunt lumea în care îmi place să trăiesc și, când îmi retrag mâna de la gură, șoptește:

– Vreau timp cu tine. Timp pentru amândoi.

Consimt. Nu am fost niciodată mai de acord cu nimic și șoptesc:

– Putem merge oriunde vrei în acest weekend sau...

– Am putea merge la petrecerea lui Alfred și Maggie, spune ea.

Mă gândesc la petrecerea la care suntem invitați.

Evaluez plăcerea și complicitatea care ni le-ar putea aduce și, uitându-mă la ea, întreb:

– Asta îți dorești, draga mea?

Ea dă din cap aprobator fără ezitare și afirm:

– Mergem la acea petrecere. Sigur că da, dragostea mea.

61

Vineri, copiii mei și copiii lui Björn stau la noi acasă cu Norbert, Simona, Pipa și Bea.

Va fi un weekend colosal. Ceea ce avem nevoie Judith și cu mine, pentru că, fără îndoială, va fi perversitate și fantezie și, de asemenea, momente numai ale noastre de singurătate și dragoste.

Suntem emoționați.

Suntem fericiți.

Și când ajungem la hotelul în care vom petrece weekendul, imediat ce intrăm în cameră, primul lucru pe care îl spun este:

– Dezbracă-te.

Jud zâmbește, mă incită și, în timp ce face acest lucru, spune că se uită în ochii mei:

– Nu este nimic mai sexy decât un bărbat care știe când să fie vulgar și când să fie un domn. Tu ești acela, Eric Zimmerman.

Zâmbesc. Zâmbesc ca un prost.

Încet, și fără să ne oprim, facem dragoste, în timp ce simțim că, cu fiecare geamăt, cu fiecare posesie, revenim la a fi ceea ce am fost și ne încântă.

A doua zi, după o noapte plină de sex între noi, toți patru ne plimbăm ca două cupluri fericite îndrăgostite prin Oberammergau, un orășel frumos care pare a fi luat dintr-una dintre poveștile pe care le-am citit copiilor mei și care este caracterizat prin frescele pictate manual pe casele lui. Curioși, ne bucurăm de picturi și facem poze cu casa lui Hansel și Gretel și cu cea a Scufiței Roșii. După prânz la 472, un restaurant drăguț, în care Judith mănâncă o înghețată pe care o adoră, decidem să mergem la conacul unde în acea

noapte Alfred și Maggie organizează petrecerea tematică. De data asta, romană.

Prietenii noștri, văzându-ne, ne întâmpină încântați, în timp ce operatorii termină de dat ultimele retușuri decorului. După ce ne întâmpină, ne invită să facem turul camerelor și noi, curioși, îi urmăm. Când trecem prin așa-numita temniță, vedem că, printre altele, este plină de cătușe și amfiteatre, iar fetița mea șoptește cu amuzament:

– Aici nu intru nici dacă aș fi nebună.

Zâmbesc. Fără îndoială, dacă se pierde, nu o voi găsi niciodată acolo.

Înapoi la hotel, noi patru organizăm mica noastră petrecere privată, în care nu lipsește perversitatea în timp ce ne dăruim maximei plăceri.

* * *

În noaptea aceea, când ne întoarcem la casa în care are loc petrecerea, ele îmbrăcate ca femei romane și noi ca gladiatori, râdem că trebuie să lăsăm mașina parcată pentru a intra într-o cvadrigă.

Când intrăm în conac și ne lăsăm hainele groase împreună cu telefoanele mobile în garderobă, acel loc pare ca Roma antică. Decorul a fost realizat de echipa din filmul *Gladiator* și este spectaculos. Se vede că Maggie și Alfred fac totul în stil mare.

Bucuros să o țin de mână pe micuța mea, îi salutăm pe cunoscuți, bem ceva și atunci auzim:

– Dar ce bucurie să te revăd aici.

Acea voce...

Îmi ridic privirea și, în mod surprinzător, îi văd pe Ginebra și pe Felix. Dar nu s-au întors la Chicago?

Expresia lui Jud se schimbă. Nu-i place să-i vadă acolo. Dacă nu a avut niciodată încredere în ei, după ce a vorbit cu Frida, acum are

și mai puțină încredere. Și ținând-o pe soția mea, care văd că nu are intenții bune, îl aud pe Alfred spunând:

– Eric, nu știu dacă îl cunoști pe bunul meu prieten, Felix.

Incredibil.

Nu mi-am imaginat niciodată că cei doi ar putea fi prieteni, dar, ascunzându-mi surpriza, afirm:

– Da. Îi cunosc și pe el, și pe soția lui, Ginebra.

Alfred îmi zâmbește și, pentru a nu fi nepoliticos, zâmbesc și eu, deși îi transmit din priviri să păstreze distanța. Nu vreau să se apropie de mine sau de fetița mea.

Petrecerea continuă și când cei o sută treizeci de invitați au fost informați cu privire la regulile evenimentului, intrăm într-o imensă sală de mese unde ni se servește vin și, imediat după aceea, feluri de mâncare care, aparent, erau mâncate în Roma antică.

Jud, care este foarte curioasă, încearcă totul. Râd de comentariile sale și, când o văd gustând de mai multe ori un anumit vin de curmale, șoptesc cu amuzament:

– Nu bea prea mult, pentru că am o sticlă cu etichetă roz pentru tine când ne întoarcem la hotel.

În timp ce spun asta, brunetica mea râde și îmi face cu ochiul. Și, după ce îmi șoptește că întotdeauna este loc pentru acea sticlă, cel care zâmbește ca un prost sunt eu.

De îndată ce banchetul generos se încheie, Alfred, care este mulțumit de modul în care se desfășoară evenimentul, se ridică și le spune tuturor celor prezenți că va începe acum un spectacol numit „desertul comun". Acesta explică în ce va consta. Björn și cu mine ne privim. Este clar că acest desert incită la o perversitate oarecum sălbatică, iar fetele noastre gândesc ca noi. Nu participăm.

Cu toate acestea, în mod surprinzător, văd că Ginebra se oferă voluntar cu alte câteva femei și câțiva bărbați.

Desertul comun începe și oaspeții se bucură de spectacol. Legați de mese, cei oferiți sunt desertul tuturor celor care vor să participe.

Văzând jocul canibal al Ginebrei și al soțului ei cu alții, Jud, care nu se separă de mine, șoptește:

– Dacă Ginebra este atât de bolnavă, de ce face asta?

Pentru gustul meu, jocul său este neplăcut. Nimic din ceea ce fac nu-mi provoacă emoție și, sigur de ceea ce spun, răspund:

– Pentru că asta este ceea ce îi place, draga mea, și Felix nu-i refuză nimic.

O vreme, jocul cu desertul continuă, în timp ce vorbim fără să ne ridicăm de pe locurile noastre. Uităm ce se întâmplă în jurul nostru și ne distrăm între noi, doar vorbind.

Mai târziu, când Maggie ne spune că cina s-a terminat și ne încurajează să avem o noapte grozavă și să nu uităm regulile, părăsim sala de mese și ne așezăm într-o cameră, pe niște perne care sunt aranjate pe podea. După un timp, mă cuprinde nerăbdarea și, amintindu-mi de ceva ce am văzut după-amiază când am vizitat casa, mă uit la soția mea, care râde amuzată și îi șoptesc la ureche:

– Ce-ai zice dacă am merge la unul dintre leagănele din piele? Cred că ultima dată când l-am încercat ne-a plăcut.

Judith zâmbește, îi place planul meu și, încântată, afirmă:

– Grozav.

Mână în mână, ne ridicăm și, după ce ne luăm rămas-bun de la prietenii noștri, mergem în locul în care se află leagănele. Pe drum, Ginebra ne urmărește, o văd cu coada ochiului, dar fără să-i acord atenție, merg în continuare cu soția mea. Ea este singura pe care o vreau.

Dar, când ajungem acolo unde sunt leagănele, vedem că toate sunt ocupate. Oamenii se joacă, se bucură și se lasă purtați de fanteziile lor, iar în acel moment micuța întreabă:

– Nu era alt leagăn în camera neagră cu oglindă?

Dau din cap aprobator, îmi amintesc că l-am văzut și ne îndreptăm acolo. Din fericire, acesta este liber.

Bun!

Încântați, ne sărutăm, ne încălzim și, când ochii mei descoperă că Josef se uită la noi după ce dă la o parte cortina, ne înțelegem.

Judith îl vede. Comunicăm din priviri și, după ce fetița mea încuviințează, spun:

– Draga mea, ți-l prezint pe Josef.

Jud zâmbește și, dornic să înceapă jocul, întreb:

– Josef, trage cortina. Când o face, șoptesc la urechea soției mele deja fierbinte în timp ce costumul meu cade la pământ: Îmi permiți să-ți dau jos hainele?

Zâmbetul ei spune totul și, cu bucurie, scot acul care ține țesătura rochiei și aceasta cade la picioarele ei. Judith rămâne apoi goală, cu excepția sandalelor cu toc înalt, pentru mine. Pentru amândoi.

Fetița mea se entuziasmează. Îi place să ne uităm la ea, să o devorăm și, după ce o așez pe leagăn, întinzându-i picioarele și ținându-i coapsele și gleznele cu bretelele, o leagăn și o întreb:

– Ce își dorește prețioasa mea brunetică?

De-ndată ce spune ceea ce știam deja că va spune, o sărut. O sărut în felul nostru, în modul nostru și o căldură delicioasă ne cuprinde și ne face să ne încălzim din ce în ce mai mult.

– Deschide ochii și uită-te la mine, draga mea... uită-te la mine.

Pe măsură ce îi deschide, îmi îndrum erecția dură spre centrul dorinței sale și încet, spre deosebire de alte dăți, pătrund în ea.

Ce plăcere!

În timp ce simt că mă topesc în soția mea și amândoi gemem, leagănul se balansează oferindu-ne plăcere, perversitate, încântare... Și apoi, luând bretelele care se află deasupra capului ei, o imobilizez și îi cer:

– Așa, micuțo... ține-te de bretele și deschide-te pentru mine.

Jud o face, și apoi simt cum vaginul său îmi înconjoară și mai mult penisul erect.

Vibrez. Tremur. Și simțind nevoia de a mă scufunda în întregime în ea, mă mișc cu fiecare secundă mai repede, mai adânc.

Chipul ei exprimând încântare, plăcere, desfătare, mă înnebunește; între timp, Josef ne urmărește erect și se dezbracă, dornic să intre în jocul de care mă bucur alături de soția mea.

Jud este suspendată în aer și eu o atrag din nou și din nou spre mine. Amândoi oftăm și ne lăsăm purtați de moment, în timp ce îmi dau seama că Josef își pune un prezervativ.

Plăcere... nebunie... perversitate... Și când o simt pe Jud înfigându-și degetele și dinții în mine, înnebunit de ceea ce mă face să simt, șoptesc:

– Toată a mea. A mea și numai a mea, chiar și atunci când Josef ți-o trage pentru mine.

Ea țipă. Ceea ce aude îi place. O excită să vadă că am trecut de la a fi un gentleman la un om vulgar și ea o ia razna. Foarte razna. Mulțumit de dăruirea ei arzătoare, continui să-i spun lucruri fierbinți și perverse, până când corpul meu nu mai poate suporta și ejaculez. Ejaculez în interiorul ei cu pură plăcere.

Epuizat, dar încântat, îi sărut buzele dulci și minunate și, când ochii noștri se întâlnesc, șoptesc în mod pervers:

– Josef...

Odată ce ies din soția mea, prietenul meu o spală și o provoacă. Îmi place să fie provocată în astfel de momente și, ajungând în spatele ei, mișc leagănul astfel încât să ne putem vedea în oglindă.

– Ești umedă, pregătită și deschisă, șoptesc, despărțindu-i coapsele.

Și este. Este așa și mult mai mult. Și după ce îl privesc pe Josef și schimb câteva cuvinte cu el, Jud se oferă lui și trag de leagăn pentru a lăsa vaginul fierbinte și umed al soției mele la nivelul gurii prietenului meu.

Vreau să văd...

Vreau doza mea de perversitate și plăcere...

Vreau să văd și să simt vaginul soției mele plin și umed...

Josef o linge, îi place să-i deschidă pliurile sexului cu degetele, în timp ce eu, pus pe șotii, urmăresc și împing leagănul fierbinte și extrem de excitat.

Perversitate!

Micuța mea se desfată. Țipă. Geme. Îi place să simtă cum dirijez momentul, cum îi întind picioarele și îi aduc vaginul umed la gura lui și îi încurajez să și-o tragă.

Îmi sărut soția, îi absorb gemetele, simțindu-le ale mele, până când Josef, cu gura umedă de fluidele fetiței mele, se ridică, se așază între coapsele ei și, în timp ce le deschid din locul în care mă aflu, el o pătrunde.

Da!

Dragostea mea se mișcă, se agită. Perversitatea rezultată din ceea ce se întâmplă, din a fi suspendată în acel leagăn, o înnebunește, iar eu, care sunt în spatele ei, șoptesc:

– Așa, micuțo, nu te retrage și bucură-te de plăcerea noastră.

Jud mă privește cu ochi sticloși de desfătare. Josef, fierbinte, își accelerează atacurile, conducând-o după bunul-plac, și observ cum sânii soției mele se leagănă puternic în urma împingerilor.

O sărut din spate. Vreau să trăiesc, să simt, să mă bucur de moment alături de ea și când gurile noastre se despart, văzându-i privirea încețoșată de excitație prin oglindă, întreb curios:

– Spune-mi ce simți.

Josef se scufundă în ea din nou și din nou. I-o trage. I-o trage cu plăcere, cu dorință, în timp ce sunetul corpurilor lor care se ciocnesc este pervers, incredibil, iar fetița mea șoptește:

– Căldură... plăcere... perversitate... predare...

Cuvintele sale și felul în care le spune îmi fac din nou penisul să se ridice.

Auzindu-i vocea, auzind sunetul sec al sexului și văzând cum Josef o posedă și se bucură de ea mă înnebunește, mă înnebunește teribil.

Dar apoi, privind prin oglindă, am impresia că o văd pe Ginebra lângă cortinele negre.

Ce?

Ce face acolo?

Și, când mă uit din nou pentru a o goni, văd că nu este acolo. Mintea mea nenorocită îmi joacă feste.

Mă concentrez din nou pe soția mea și-i văd chipul încălzit în timp ce gemetele ei se ridică din ce în ce mai sus, până când, după un geamăt al lui Josef, care se cufundă disperat în ea ultima oară, știu că a atins punctul culminant și, câteva secunde mai târziu, și Jud îl atinge.

De-ndată ce Josef iese din interiorul ei iau apă și un prosop. Știu că lui Jud îi place să fac asta repede atunci când altcineva decât mine a posedat-o. Și în timp ce o spăl, soția mea obraznică spune:

– Acum vreau să stai tu în leagăn.

Eu?!

Asta mă amuză.

Nu am fost niciodată în situația aceasta. Mereu au fost femeile care au stat în leagăne, nu eu. Dar, văzându-i expresia, știu că nu am scăpare și, după ce îi înlătur dispozitivele de prindere și o cobor, mă așez. Dacă fetița mea vrea să mă vadă acolo, nu mai este nimic de discutat.

Odată instalat în leagăn, zâmbesc când Jud se sprijină cu agilitate pe coapsele mele și se urcă deasupra mea. Dispozitivul se mișcă cu noi doi atârnați în el și mă grăbesc să o susțin. Nu vreau să cadă, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să se rănească singură și, când o țin, îi sărut cu dragoste coapsele, genunchii, totul. Ador mirosul sexului ei.

Câteva clipe mai târziu, dragostea mea își flexează picioarele până când își lasă minunata păsărică epilată în fața gurii mele. Mă ispitește, mă provoacă. Rădem și, în cele din urmă, o posed cu gura și simt cum se deschide pentru mine. Doar pentru mine.

Hmm... este rafinată.

Cu plăcere, mă bucur de acea parte a soției mele care mă înnebunește atât de mult și mă joc cu clitorisul ei inflamat. De fiecare dată când îl ating cu limba, dragostea mea se contorsionează de plăcere. Îi place, o încântă și eu o repet de o mie de ori.

După o vreme, Jud preia controlul asupra situației: își retrage vaginul din gura mea și, uitându-se în ochii mei, se lasă să se scurgă pe mine până când stăm unul în fața celuilalt, suspendați în aer.

Zâmbim.

Nu știu ce încearcă să facă, dar șoptesc:

– Te iubesc, domnișoară Flores.

Îi plac cuvintele și zâmbește din nou. Dintr-odată, îmi apucă penisul tare, care este între noi, și, ridicându-se câțiva milimetri, îl așază în umiditatea sa și îl introduce.

Doamne... ce plăcere.

Faptul de a fi suspendați în acel leagăn transformă acest lucru în ceva extrem de pervers și special, ne uităm în oglindă și pe amândoi ne excită ceea ce vedem sută la mie.

Dintr-odată, brunețica mea își rotește șoldurile, se mișcă cu forță, iar eu țip.

La naiba, ce-am țipat!

Nevenindu-mi să cred ceea ce tocmai s-a întâmplat, mă uit la ea și, cu intensitate, eu sunt cel care, încordând mușchii abdomenului, își mișcă acum șoldurile și ea țipă, țipă ca niciodată și, privindu-mă, șoptește:

– Te iubesc, domnule Zimmerman.

Apoi o face din nou și mă face să țip din nou cu mișcarea sa exactă din șold. Închid ochii. La naiba! Judith mă face să mă agăț de leagăn în timp ce șoptește simțindu-se stăpâna și doamna momentului:

Acum, eu poruncesc și tu vei tremura de plăcere.

La naiba cu soția mea! Când se excită, este extraordinară.

Își mișcă pelvisul. Țip din nou, în timp ce Josef ne privește cu înverșunare. Cu siguranță vrea să încerce ceea ce Jud îmi face, dar nu. Eu sunt cel care se bucură de ea. Eu sunt cel pe care soția mea îl posedă. Și eu sunt singurul pe care vreau să-l posede.

Câteva secunde mai târziu, agățată de frânghii, îi simt șoldurile ondulându-se. Intră și iese din mine cu o viteză pe care nu am mai experimentat-o până acum, și oftez. Oftaturile mele trebuie că se aud până în Spania și simt cum o minunată minge numită dorință crește și crește în mine gata să iasă.

– Ejaculează pentru mine, o aud spunând.

Doamne... mă înnebunește!

Tremur. Închid ochii. Îmi place.

Mă simt neajutorat. Sunt o jucărie în mâinile ei, în corpul ei; apoi gura ei îmi ia bărbia și o suge ușor, cu dorință.

Din nou, pelvisul său se mișcă. Oftez și, când o aud gemând, preluând controlul asupra momentului pentru că sunt pe punctul de a atinge punctul culminant, printr-o mișcare seacă mă împing înăuntrul ei cât pot de mult.

La naibaaaaaaaaa!

Vibrăm, tremurăm împreună și, când cred că nimic nu mai poate depăși experiența, Jud începe să se miște mai repede. Apoi deschid ochii și îl văd pe Josef mișcând-o peste mine și ea întreabă în șoaptă:

– Îți place așa?

Nu pot răspunde.

Mișcările sale exacte, care se încadrează mereu în penisul meu fierbinte, sunt de nedescris și, absorbind oftaturile soției mele așa cum ea le absoarbe pe ale mele, ajungem împreună în al șaptelea cer îmbrățișați în leagănul din piele.

Epuizat.

Sunt epuizat când, deschizând ochii, îi întâlnesc pe cei ai lui Josef. Știu ce vrea, la ce se uită. Și, fără ezitare, despart fesele soției mele. Judith mă observă. Acceptă. Și, fără să ne mișcăm, Josef o unge cu lubrifiant pe anus în timp ce introduce un deget în el și fetița mea se mișcă desfătându-se.

Perversitate sălbatică...

Faptul de a simți cum Josef face asta în anusul lui Jud în timp ce ea se uită la mine și se mișcă cu dorință este... este... oh... nu știu cum să-l descriu.

Apoi Josef se așază pe poziție, își introduce penisul în deschizătura pe care a dilatat-o și Jud se arcuiește pentru a-l primi.

Părul de pe tot corpul meu se ridică, în timp ce el, apucând șoldurile soției mele din spate, se scufundă din ce în ce mai adânc în ea.

– Bucură-te de el... așa... așa...

Jud vibrează, îi place ceea ce face și insist:

– Țipă pentru mine.

Și da. Se lasă pe mâinile mele pentru moment și, împreună, ne bucurăm de posesia anală a lui Josef în timp ce ne privim unul în ochii celuilalt și soția mea, fericită, țipă pentru mine.

***

O jumătate de oră mai târziu, când ieșim din dușuri, ne îmbrăcăm din nou costumele noastre tematice și, după ce ne luăm rămas-bun de la Josef, plecăm în căutarea unei băuturi.

Suntem însetați.

Ni se oferă vin de curmale. Eu nu vreau asta, dar Jud mă încurajează să-l beau și așa fac. Dacă nu există altceva, ce pot face?

Pe măsură ce trecem prin diferite camere, vedem cum oamenii practică sexul liber în căutarea plăcerii. Nimic mai mult.

În drum, îl vedem pe Felix, care îi încurajează pe oameni să se apropie și, plină de curiozitate, Jud mă trage pentru a mă uita. Eu știu deja ce voi găsi și imediat o văd pe Ginebra legată de un scaun în timp ce un bărbat o pătrunde, altul o lovește cu o nuia pe sâni, iar o femeie o sărută.

Văzut din exterior, ceea ce fac ei poate părea la fel cu ceea ce facem noi, dar există o mare diferență. În timp ce Ginebra este de acord cu tot ceea ce Felix propune fără să întrebe și invers, eu și Jud ne cerem întotdeauna permisiunea unul celuilalt. Este vital pentru noi să fim de acord în privința jocurilor și este clar pentru mine că nu am face niciodată așa ceva.

Atunci ne vede Felix. Se apropie de noi și, zâmbind, întreabă:

– Ați vrea să vă jucați cu soția mea serviabilă?

Eu și Jud dăm din cap dezaprobator. Nici dacă am fi nebuni! Dar el insistă într-un mod foarte dubios:

– Eric, știi că Ginebra își permite totul, mai ales când vine vorba de tine.

Tipul este un tâmpit!

Cum poate spune asta în fața soției mele?

Și, când observ privirea furioasă a lui Judith, deranjat de comentariul său și avertizându-l că, dacă mai întrece măsura în fața dragostei mele, vârsta va fi ultimul lucru care va conta pentru mine, mă răstesc:

– Felix, cred că aceste ultime cuvinte au fost în plus.

Acesta mă privește. Ultima dată când am luat micul dejun cu ei, le-am spus că Judith nu știe nimic despre propunerile lor și că trebuie să continue așa; îmi cere scuze în tăcere, ridică un urcior cu vin de curmale și niște pahare și, umplându-le, spune:

– Scuzați-mă. Comentariul meu a fost deplasat.

Luăm paharele. Bem.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să închei petrecerea într-un mod urât.

Jud vorbește cu el. Și eu. Iubirea mea îi spune că știe ce se întâmplă cu Ginebra și își exprimă părerea ei. Felix consimte. Ne ascultă. Este conștient că avem dreptate cu privire la sănătatea ei și la jocurile extreme pe care le joacă, dar ajunge să ne spună:

– De dragul Ginebrei, sunt capabil de orice, Eric. Și dacă vrea asta sau luna, o va avea.

Este inutil să continuăm să vorbim cu el. Nimeni nu-i va schimba și, atunci când Björn și Mel, ieșind dintr-un separeu, vin la noi, spun pentru a scăpa de acolo:

– Haideți să bem ceva, dar nu vin de curmale și altele asemenea.

– Ne înscriem! spune Björn încântat.

* * *

Orele trec și petrecerea continuă. Cu toții ne dorim perversitate și sex.

Mel și Jud merg la baie și, când o fac, Björn șoptește privindu-mă:

– Cu siguranță Ginebra și Felix se distrează bine.

Privind, văd cum merge în patru labe, goală prin cameră, în timp ce Felix trage de o lesă. În drumul său, observ cum el continuă să-și ofere soția și, imediat, un bărbat de șaptezeci de ani acceptă. El se pune în spatele ei, își pune un prezervativ și îi face sex anal. Björn și cu mine observăm în tăcere. Vedem cum acel bărbat ejaculează și, mai târziu, un alt bărbat din grup ia locul primului. Felix zâmbește. Și Ginebra la fel. Se distrează bine. Acesta a fost întotdeauna jocul ei. Odată ce bărbatul o eliberează, Gini se ridică și pleacă, în timp ce Felix glumește cu alții și bea.

– În viața mea nu mi-aș oferi soția oricui.

– Nici eu, afirm cu siguranță în timp ce privesc dezgustat.

Când, după câteva minute, Jud și Mel se întorc, fetița mea pare ciudată. Este serioasă, îi văd gâtul colorat și, privind-o, întreb:

– E ceva în neregulă cu tine?

Jud dă din cap dezaprobator și insist:

– Micuțo, te cunosc și umflăturile acelea te trădează.

Blestemă. Își atinge gâtul și, în cele din urmă, zâmbind, spune:

– Vom vorbi mai târziu.

Știam eu. Știam că ceva nu este în regulă cu ea, dar, fără să vrea să o agasez, nu mai întreb nimic. Când vom ajunge la hotel, îmi va spune.

Muzica se schimbă. Nu mai auzim harpe și toată lumea bate din palme. Este clar că toți avem nevoie să ascultăm muzică actuală. Bem în timp ce ne bucurăm de prieteni și vorbim când se aude piesa lui Ed Sheeran, *Thinking Out Loud*. Știu cât de mult îi place soției mele acea melodie și, dorind ca weekendul acesta să fie ceva special pentru noi după zilele proaste prin care am trecut, fac ceva la care nu se așteaptă și o invit să danseze.

Încântată, Jud acceptă.

Știe că nu sunt un dansator și că o fac pentru ea. Doar pentru ea.

Îndrăgostiți, dansăm îmbrățișați pe frumoasa melodie, în timp ce observ corpul cald al soției mele peste al meu și mă bucur de

apropierea ei. Versurile sunt atât de frumoase, încât, uitându-mă la Jud, șoptesc:

– După cum spune piesa, te voi iubi în continuare până împlinesc șaptezeci de ani. Știi de ce, micuțo?

Emoționată, brunețica mea se uită la mine și spun:

– Pentru că, în ciuda certurilor și dezacordurilor noastre, mă îndrăgostesc de tine în fiecare zi.

Mamă, ce declarație drăguță am scos!

În viața mea nu mi-am imaginat că voi spune ceva atât de sentimental, iar Jud, despre care cred că îmi citește gândurile, șoptește zâmbind:

– Te iubesc... tâmpitule.

Auzul acestor vorbe îmi umple inima și sufletul și zâmbesc. O apăs din nou pe corpul meu și continuăm să dansăm o vreme, până când ne întoarcem în grup.

Mai târziu, Jud vorbește cu Mel puțin mai departe de noi, în timp ce eu și Björn discutăm despre ceea ce vedem în jurul nostru.

– Vin să-ți ofer pipa păcii, aud pe cineva spunând atunci.

Când mă întorc, îl găsesc pe Felix, care aduce două pahare. Îi întinde unul lui Björn și unul mie și, înainte să spun ceva, șoptește:

– Îmi cer scuze din nou pentru comentariul meu de mai devreme. Așa cum ai spus, era deplasat. Nu știu la ce mă gândeam.

Încuviințez. Alți prieteni se apropie de noi și, luând o gură din băutura pe care ne-a adus-o, avertizez:

– Să nu se mai repete.

– Te asigur, spune Felix.

Muzica încurajează tot mai mulți oameni și tot mai mulți dansează pe ringul de dans improvizat. Zâmbesc din locul în care mă aflu. Cred că este una dintre cele mai bune petreceri la care am participat vreodată și, uitându-mă la Björn, propun:

– Să dansăm cu fetele?

Prietenul meu se uită la mine, râde și spune:

– Dansezi, tu?!

Animat, zâmbesc și, după ce ridic din umeri, răspund când încep să merg spre locul unde dansează soția mea:

– De ce nu?

Când ajung la Judith, o apuc de șolduri în timp ce mă mișc pe ritmul muzicii. Se uită la mine, este surprinsă și, râzând, spune:

– Dragul meu, jur că îmi tatuez data de azi pe piele.

Râdem. Fără îndoială faptul că dansez este nemaiauzit și acest lucru se datorează vinului de curmale. Chiar și pentru mine este ciudat, dar, uitând de toate, intenționez să mă distrez cu soția mea.

Fără îndoială, este cald, foarte cald, iar când se termină piesa, mă duc cu Björn la bar să comand ceva de băut. Îmi este sete.

Grupul este plin de viață, și eu alături de ei, dar, la un moment dat, am nevoie de aer din stradă. Mă uit la Björn să-l anunț, dar vorbește cu Ulrich. Căldura se întoarce la mine. Mă îmbrățișează și mă îndrept spre ieșire.

Am nevoie de aerul răcoros de afară.

Când ies din conac, frigul mă face să tremur, dar nu mă mișc. Îl las să mă cuprindă, am nevoie de el, dar când încep să tremur decid să intru.

Îngheț îmbrăcat în gladiator!

Odată ajuns în interior, mă simt amețit.

La naiba, ce-i cu mine?!

Mă țin de perete și mă așez. Mă gândesc la nenorocitul de vin de curmale. Trebuie să fi fost asta.

Respir. Văd alți oameni care ies afară și mă gândesc să mă întorc.

În cele din urmă, decid să aștept câteva minute, sunt sigur că va trece.

După cum mi-am imaginat, amețeala trece și mă ridic.

Merg din nou și, dintr-odată, simt că picioarele mele cedează. La naiba! Prin urmare, decid să mă așez din nou și apoi aud lângă mine:

– Eric, te simți bine?

Ridic capul și îl întâlnesc pe Felix, expresia lui este serioasă și răspund:

– Da. Cred doar...

Dar nu pot continua...

Dintr-odată, totul devine portocaliu, de la portocaliu trece la roșu, la albastru... Muzica care se aude se îndepărtează și aud vocea lui Felix, spunând:

– Haide... vino cu mine.

Mă ridic atât cât pot.

Dar ce se întâmplă cu mine?

Privirea mea este încețoșată și culorile strălucesc din nou în jurul meu.

Ce ciudat!

În timp ce merg ajutat de tipul acesta, am același sentiment pe care îl aveam când eram puștan și mă prosteam cu drogurile. Corpul îmi este greoi. Culorile devin strălucitoare, foarte strălucitoare! Și, când mă așez pe ceva care pare să plutească în aer, unele mâini se încurcă în părul meu și, fără să știu unde sunt pentru că abia văd, șoptesc:

– Micuțo... tu... ești...?

– Da, iubire... eu sunt.

Zâmbesc. Fetița mea este cu mine și îi accept sărutul... sărutul ei fierbinte și pasional.

62

Zgomot...

Muzică...

Oftaturi...

Petrecerea lui Alfred și Maggie...

Se aude o melodie care îi place fetiței mele...

Cum se numește? Care este numele acestui cântec zgomotos?

Cu greu, deschid ochii și încet, foarte încet, mă uit în jurul meu.

Sunt în camera neagră și mă văd reflectat în oglinda din fața mea. Stau gol pe leagănul din piele neagră unde am mai fost cu micuța mea.

Ce caut aici?

Mă uit în jurul meu. Unde este Jud?

Încerc să mă mișc, dar, dintr-odată, îmi plesnește capul.

La naiba... ce am băut?

Îmi ating capul și îmi simt gura păstoasă. Îmi este sete.

Odată pus pe picioare, sunt neîndemânatic și, când văd un urcior cu apă pe o masă, iau un pahar din plastic curat și beau. La naiba, ce sete mi-e.

Ținuta mea de gladiator este pe podea. O iau. O pun pe mine. Și, cu o durere de cap considerabilă, dau cortina neagră la o parte și ies în căutarea lui Judith.

De ce nu este cu mine?

Petrecerea continuă. Văd oameni din jurul meu făcând sex și distrându-se.

Îi caut pe Jud, Björn, Mel, dar nu-i găsesc. O femeie vine la mine și îmi oferă vin de curmale, dar eu refuz. Cred că am băut destul.

Minutele trec și furia mea crește.

Unde naiba este soția mea?

Enervat, o caut în toate camerele din conac, dar nu o găsesc. Nu-i găsesc nici pe ea și nici pe Björn, așa că, după ce întreb niște prieteni care nu știu să-mi spună, aproape recuperat din amețeala mea și cu pași mari, mă îndrept spre garderobă. Acolo îmi pot lua telefonul mobil.

Formez numărul lui Björn. Știu că Jud și-a lăsat telefonul mobil la hotel. Un apel, două și la al treilea aud:

– Eric...

– Unde sunteți?

– Eric... ascultă...

Vocea lui Björn mă pune în alertă și, într-o grabă, întreb:

– Ce se întâmplă? Jud este cu tine?

– Este... da... e aici.

Dar, în timp ce vorbește, observ ceva ciudat.

Ceva nu este în regulă și, când aflu că sunt în hotel și îl aud spunând că este mai bine să nu o deranjez în seara asta, explodez!

Dar ce prostii spune?

Björn este ciudat. Nu înțeleg nimic și o aud pe Jud spunând:

– Am avut încredere în tine, nenorocitule, fiu de cățea. Am avut încredere în ceea ce aveam, dar se vede că nu ești persoana care credeam că ești.

Nu înțeleg nimic. Despre ce este vorba?

Și, nedumerit ca niciodată în viața mea, răspund conștient pentru prima dată că s-a întâmplat ceva care mi-a scăpat de sub control:

– Jud... draga mea... ascultă-mă...

– Nu. Nu te ascult pentru că nu meriți. Te urăsc.

– Jud! strig speriat.

Cum adică mă urăște? De ce?

Sunt disperat și încerc să-mi amintesc ce am făcut când aud vocea lui Björn, întrebându-mă:

– Ce naiba ai făcut, tâmpitule?

Ce?!

Eu nu mai pot.

Nu știu ce naiba s-a întâmplat și, pierzându-mi complet mințile, strig:

– Nu știu, Björn! Îmi poți spune, te rog, ce s-a întâmplat?! De ce Jud nu este aici cu mine, ci cu tine?

El pufnește. Nu spune nimic. Nu-mi dă nicio explicație. Până când îl aud spunând:

– Unde ești, Eric?

Blestem. Îmi amintesc de toți strămoșii prietenului meu și țip, indiferent de cine mă privește în trecere:

La petrecere! Unde să fiu?!

Stabilim să ne întâlnim la intrare și își ia rămas-bun de la mine, apoi închide telefonul, iar eu, ca un tâmpit, nu știu ce să cred. Nu știu ce să-mi imaginez. Știu doar că voi fi făcut ceva ce nu-mi amintesc și că, mă cred sau nu, a fost neintenționat.

Dar ce s-a întâmplat?

Ce naiba s-a întâmplat?!

Disperat, mă întorc în conac și beau mai multă apă. Am o sete incredibilă și, după ce beau, ies din nou afară. Urăsc să fiu la acea petrecere fără Jud, așa cum urăsc să știu că s-a întâmplat ceva dincolo de controlul meu.

Aștept. Timpul pare să dureze o eternitate până când văd că ajunge mașina lui Björn și mă ridic. Cobor treptele din față și apoi prietenul meu, care a oprit mașina și a coborât din ea, se apropie de mine și îmi dă un pumn care mă face să cad lângă perete.

La naiba...!

Asta mă enervează mai mult, și mai mult când gustul amar al sângelui îmi inundă gura. Mă uit la prietenul meu. Nu am chef de tâmpenii, însă Björn, cu o expresie pe care rar am văzut-o de când ne cunoaștem, șuieră furios:

– Cum ai putut să o faci? Cum i-ai putut face asta lui Jud?

Îmi șterg buza.

Sângele mi-o străbate.

Am nevoie de cineva care să-mi explice ce se întâmplă și, conștient că lucrul este serios, încerc să mă calmez și răspund:

– Nu știu ce i-am făcut lui Jud, dar este clar că s-a întâmplat ceva teribil! Mă crezi sau nu, m-am trezit acum ceva timp așezat în leagăn în camera neagră. Gol și singur.

Björn se uită la mine. Blestemă. Apoi observă sângele care curge din gura mea și, scoțând o batistă din buzunar, mi-o întinde și îmi spune:

– Jud te-a văzut cu Ginebra în camera în care te-ai trezit.

Ce?!

– Și nu doar ea te-a văzut, și eu te-am văzut, și dacă nu ți-am spus nimic, a fost pentru că erai foarte animat și nu am vrut să fac scandal la petrecere.

Nu pot respira.

Înțeleg cuvintele prietenului meu.

Sex.

Am făcut sex cu Ginebra și Jud m-a văzut?

Dar... dar cum s-ar fi putut întâmpla?

Disper. Recapitulez repede ceea ce îmi amintesc.

Petrecerea... Jud... culorile... Și dintr-odată îmi dau seama de cine și-a atins scopul și cum l-a făcut. Felix a fost, pentru a-i îndeplini capriciul soției sale. Știu. Sunt complet convins când îmi amintesc paharele pe care mi le-a dat și eu am acceptat.

Eu care mă credeam cel mai deștept tip din lume.

Eu, care de fiecare dată când Judith iese, îi reamintesc că trebuie să fie atentă pentru ca nimeni să nu abuzeze de ea.

Eu, care mă cred Dumnezeu, am fost drogat, înșelat și folosit ca o jucărie sexuală!

La naibaaaaaaaaa!

Furia mă copleșește. Dar mă copleșește mai mult pentru Jud decât pentru mine. Știind că fetița mea, că dragostea mea, a văzut asta și suferă, îmi trezește toți demonii din mine și, întorcându-mă, în fața expresiei serioase a lui Björn, intru din nou în conac în timp ce șuier:

– Ginebra și Felix... îi voi ucide! Îi voi ucide!

Jur că-i omor.

Ceea ce au făcut este de neiertat și, când îi voi găsi, eu voi ajunge în temniță, dar ei doi, sub pământ. La naiba!

Björn mă urmărește, în timp ce eu aiurez în căutarea celor doi. Prietenul meu nu înțelege nimic și, privindu-l, îi spun:

– Ginebra e pe moarte.

Expresia lui îmi transmite că nu știa nimic și, pe cât îmi stă în putință, îi spun ce știu și propunerile pe care le resping din ziua în care i-am întâlnit în acel restaurant.

Björn mă ascultă, blestemă, iar eu disper. În acest moment, singurul lucru care mă îngrijorează este fetița mea și șoptesc:

– Doamne, nu-mi voi ierta niciodată răul pe care acest lucru i-l provoacă lui Jud.

Merg în căutarea celor doi, dar Björn mă oprește, el insistă să fac niște teste pentru a afla drogul pe care l-au folosit, dar mie nu-mi pasă și, furios, dau cu pumnul în perete.

La naiba, mi-am zdrobit mâna! Ce durere!

– Totul bine pe-aici?

Întorcându-mă, mă întâlnesc cu Alfred și Maggie. Se uită la mine, surprinși de furia mea și de mâna însângerată și când îi întreb de Felix și Ginebra, îmi spun că au plecat deja.

La naiba... la naiba...

Nu contează. Voi merge în căutarea lor.

Când să mă mișc, Alfred insistă:

– Se întâmplă ceva?

Dau din cap aprobator, blestem făcând conacul să se cutremure și explic:

– Se întâmplă că cei doi au omis principala regulă a petrecerii: respectul, și te asigur că mi-l vor plăti.

Acestea fiind spuse și fără să vreau să vorbesc în continuare cu ei, mă îndrept spre ieșire furios și dornic să mă răzbun.

Dar Björn se așază apoi lângă mine și șoptește:

– Jud nu vrea să te vadă.

Nu-mi pasă. Mă va vedea, chiar dacă nu vrea.

Discutăm.

Mă face să înțeleg că i-a promis soției mele că nu îi va permite să mă apropii de ea și disper. Nu am făcut nimic voit. În viața mea nu aș fi făcut ceva atât de cumplit ca ceea ce s-a întâmplat și, cu disperare, spun:

– Îmi iubesc soția mai presus de toate, și dacă trebuie să trec peste tine pentru a o face să mă asculte, o voi face, ai înțeles?

Expresia prietenului meu se schimbă și afirmă:

– Nu mă așteptam la mai puțin din partea ta.

Fără întârziere, ne urcăm în mașină. Pornește și observ cum conduce repede, la fel de repede ca mine. Björn mă crede. Știe cine sunt și că nu i-aș face niciodată asta lui Jud și apreciez sprijinul său. Îl apreciez din suflet.

Odată ajunși la hotel, simt că tremur. Am emoții. Nu am făcut nimic cu bună știință, dar sunt neliniștit, deconcertat, iar când intrăm în salonul pe care-l împărțim în suită, Mel, care stă acolo, șoptește către Björn cu un gest supărat:

– Știi că Jud nu-l vrea aici.

– Este soția mea, clarific în caz că a uitat.

Mel și Björn se ceartă. Nu sunt de acord ca eu să mă apropii de Judith, dar până la urmă, între noi, o convingem și ea mă lasă să intru în camera lor, unde doarme fetița mea. Nu a vrut să stea în camera noastră.

Tăcut, mă apropii de ea. Vreau să o ating, dar mă tem de respingerea ei, așa că îi mângâi ușor capul. Întotdeauna i-a plăcut să i-l masez și, cu încântare, mișc mâinile. Simțindu-le, Judith zâmbește, toarce, dar dintr-odată sare în pat și, fixându-și ochii negri asupra mea, șuieră:

– Ești un nenorocit.

– Draga mea...

– Ah, nu! țipă ea. Nu mai sunt draga ta! Și înainte să pot vorbi, insistă: M-ai dezamăgit, umilit, jignit, insultat, subestimat, călcat în picioare; crezi că am să te ascult?

Consimt, în locul ei aș fi la fel sau mai rău și insist:

– Jud...

Dar ea și-a ieșit din minți. Țipă la mine. Îmi amintește furioasă ceea ce a văzut. Mă jignește. Se îndepărtează de mine. Tot ceea ce fac este de prisos. Tot ce spun este inutil. Judith este foarte supărată și nu pot ajunge la ea, așa că exclam:

– Jud, trebuie să fi pus ceva în băutura mea. Nu-mi amintesc nimic, draga mea. Jur că nu-mi amintesc nimic, în afară de faptul că m-am trezit singur în leagănul din camera neagră cu oglindă. Nu aș face niciodată ceva care ți-ar putea face rău, și tu știi asta. Știu că știi!

Se uită la mine. Știu că se gândește la ceea ce am spus, când, fără nicio avertizare prealabilă, ia telecomanda televizorului care este pe masă și o aruncă asupra mea. Urmează și alte lucruri, iar eu, pe cât îmi stă în putință, evit obiectele, până când ridică o lampa grea din ceramică și spun:

– Nu ești capabilă.

Dar da. Este capabilă!

În furie, scoate cablul din priză și o aruncă asupra mea. Din fericire, nu mă lovește, dar când cade la pământ, se sparge într-o mie de bucăți.

Zgomotul acela îi determină pe Björn și pe Mel să intre în cameră. Jud se supără pe ei, în special pe Björn. El i-a promis că nu mă voi apropia de ea și a dezamăgit-o, iar prietenul meu, încercând să-mi dea o mână de ajutor, spune:

– Îl cunosc pe Eric. Suntem prieteni de mult timp și cred în ceea ce spune el. Te-am asigurat că toate acestea trebuie să aibă o explicație și nu mă îndoiesc de cuvântul lui. Eric te adoră, Jud, și știu că nu te-ar trăda niciodată făcând așa ceva.

Îi apreciez cuvintele, apreciez faptul că Björn are încredere în mine, dar apoi o văd pe soția mea smulgând telefonul din perete ca o nebună și țipând:

– Și pentru că tu îl crezi, trebuie să îl cred și eu?

Ei bine... ei bine... Asta îi deschide mintea!

Atunci, Mel ia măsuri în această privință și, privind-o pe soția mea, întreabă:

– Ai de gând să distrugi camera?

Dar, în loc să fie descurajată, Jud aruncă telefonul de perete cu toată furia și, fără să știu de ce, șoptesc:

– Se pare că da.

Mă dă afară.

Mă dă afară din dormitor, de lângă ea și din viața ei. Nu vrea să vorbească cu mine, amenință că îmi aruncă telefonul în cap și, când văd că nu voi obține nimic, cel puțin pentru moment, înainte de a ieși din cameră îi spun, privind-o:

– Te iubesc mai mult decât viața mea, Jud, și înainte să te rănesc, draga mea, fie mă sinucid, fie îmi smulg inima.

Ne privim. Dar de data aceasta, privirea ei este rece, impersonală. Și, deși înțeleg, nu trebuie să fi fost ușor pentru ea să vadă ceea ce a văzut, mă întorc și plec disperat din cameră.

Odată ajuns în sufragerie, îmi frec ochii, mă doare capul și Björn șoptește:

– Ai adus pastilele?

Dau din cap aprobator. Fără să vorbească, se duce în ceea ce a fost până acum câteva ore camera mea și a soției mele și, după ce a scotocit prin geantă, se întoarce cu o cutie și apoi spune, întinzându-mi o sticlă de apă:

– Ia ce ai nevoie și du-te la culcare.

– Björn...

– Eric, mă întrerupe el, îți cunoști soția mai bine decât mine și, așa cum este ea acum, cred că cel mai bun lucru este să o lași în pace, nu crezi?

Prietenul meu are dreptate. Și, rănit, pentru că simt că doi oameni răi mi-au distrus viața, iau câteva pastile, beau apă și intru în cameră să mă odihnesc. Deși nu mai știu ce este asta.

63

Drumul spre casă în mașină nu este ușor.

Judith nu vorbește cu mine, nu comunică cu mine și, deși încerc tot posibilul, nu mă pot conecta cu ea.

Odată ajunși acasă, copiii ies în întâmpinarea noastră și, ca niște actori profesioniști ce suntem, ne jucăm rolul. Ne îmbrățișăm copiii, în timp ce Björn și Mel îi îmbrățișează pe Sami și pe Peter, dar eu am ochi doar pentru fetița mea, pentru Jud.

Apare mama. Chipul ei emană fericire, dar, după ce o salută pe Judith, își fixează ochii asupra mea și spune:

– Eric, fiule, ce față plouată ai. Te simți bine? Și, privindu-mă în detaliu, adaugă: Pare că ai o buză ușor umflată.

După cum pot, inventez o lovitură cu ușa mașinii. Nu cred că mama mă crede, dar nu contează. Nu am de gând să-i spun adevărul. Și, fără să vreau să știe mai mult decât este necesar, în ciuda durerii de cap pe care o am și a faptului că știu că risc, mă apropii de soția mea și îi pun mâna în jurul taliei ei. Jud se uită la mine. Nu-i place apropierea mea, dar înțelege de ce o fac. Oamenii care ne iubesc ne înconjoară.

Apropierea ei mă captivează, ea mă captivează, dar când îmi înfig degetele în talie pentru a o apropia de mine, se uită la mine și spune:

– Nu întrece măsura, tâmpitule.

Ea...

Expresia ei...

Aspectul ei...

Și, având nevoie de soția mea, o sărut pe buze. Ea nu răspunde. E rece. Și când mă despart de ea, spune furioasă:

– Fă-o din nou și îți voi trage una în boașe, chiar dacă mama ta este de față.

Consimt. O eliberez sau o voi supăra și mai mult. Fără îndoială, ar fi capabilă să o facă.

Intrăm în casă. Jud se îndepărtează de mine și Björn șoptește:

– Nu o provoca. Riști.

Pufnesc, știu de ce spune asta, dar zic:

– Am nevoie de ea, Björn. Și am nevoie să mă creadă.

Iau apoi telefonul mobil. Formez numărul lui Felix. El nu răspunde. Îl formez pe cel al Ginebrei. Nici ea nu-mi răspunde și, supărat, spun:

– Acele jigodii vor plăti pentru asta.

Björn dă din cap aprobator, îmi pune o mână pe umăr și îmi răspunde:

– Bazează-te pe mine.

Tastez din nou pe telefon. Știu în ce hotel stau, mi-a spus Ginebra și atunci aud vocea doamnei la recepție. Întreb de ei și inima îmi bate cu putere când mă anunță că îmi va face legătura cu camera.

Mă uit la Björn când aud vocea lui Felix la celălalt capăt al firului:

– Spune-mi...

– Jigodie, șoptesc eu supărat.

Intuiesc că mă recunoaște. Comunicarea este întreruptă și, când să plec pentru a merge la hotel să-i caut, Björn mă oprește.

– Ce naiba ai de gând să faci?

Nu știu. Nu știu ce voi face, dar știu că trebuie să merg după ei.

Prietenul meu mă liniștește. Este conștient de cât de supărat sunt și încearcă să mă calmeze. Spune că peste ceva timp mă va însoți și vom merge să vorbim cu ei la hotel.

Nu văd clar. Vreau să plec acum. Dar văzându-i pe mama, pe Jud și pe copii, știu că trebuie să mă liniștesc. Dacă nu pentru mine, trebuie să o fac pentru ei și renunț. Poate că Björn are dreptate. Trebuie să merg cu o mintea clară, nu fierbinte ca acum.

O văd pe Jud ieșind din cameră. Mă gândesc dacă trebuie să merg după ea sau nu, dar până la urmă decid să-i las spațiu; apoi micuța Hannah fuge în brațele mele și o iau cu bucurie. Îmi iubesc monstruleț.

Trece o vreme bună și Jud nu apare. Mama mea se întoarce acasă și, când îmi fac griji că nu-mi văd soția și întreb de ea, văzând chipul lui Mel, întreb:

– Unde este?

Ea își atinge părul. Expresia ei mă anunță că nu-mi va spune, iar Björn insistă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mel, nu vezi că Judith poate face o prostie?

Ea pufnește. Se uită la copii și, văzând cum ne privește Peter, simt că băiatul știe ceva și mă întreabă:

– Știi tu unde este?

– Nu. Nu știe, se grăbește Mel să răspundă.

Björn se apropie de fiul său. El ne privește cu fața speriată și, după ce vorbește cu el, prietenul meu se întoarce spre soția sa și spune:

– Pe bune, l-ai pus să pirateze computerele aeroportului?

Mă uit la Mel surprins. Oftează și, văzându-se prinsă, adaugă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Björn, Jud avea nevoie.

El se uită la mine. Eu mă uit la el și apoi spune, fixându-și privirea asupra ceasului:

– Felix și Ginebra pleacă la Chicago, iar Jud se duce la aeroport.

La naiba... la naiba... la naiba...

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Fetița mea este foarte viscerală și mi-e teamă că va face o prostie, așa că, luându-mi telefonul mobil, o sun și, când ea îmi răspunde, mă răstesc:

– Jud, la naiba, unde ești?

Dar nu răspunde. Comunicarea este întreruptă.

Apelez din nou, nu o dată, ci de o mie de ori, dar nimic. Jud trebuie să fi închis telefonul.

– Mă duc la aeroport, spun atunci.

Björn și Mel mă opresc, sunt complet scăpat de sub control, dar Peter intervine:

– Avionul spre Chicago pleacă peste douăzeci de minute.

Nu ajung. Nu ajung să o opresc pe Judith.

Trece mai bine de o oră și recunosc că pentru mine par a fi șapte.

Sună telefonul lui Mel, ea se uită la noi și înțeleg că este Jud. Vorbește cu ea și odată ce închide, spune, uitându-se la mine:

– Vine acasă și, nu-ți face griji, nu i-a întâlnit pe nemernicii aceia.

Consimt, suspin, într-un fel mă liniștește să știu că nu a făcut nimic nebunesc; Mel îi spune lui Björn:

– Hai acasă. Ea vrea liniște.

Prietenul meu se uită la mine iar eu încuviințez, ceea ce a cerut Jud mi se pare corect. Și imediat ce pleacă, iar Pipa îi duce pe copii în camera ei pentru un pui de somn, îi rog pe Simona și pe Norbert să plece. Cu cât sunt mai puțini oameni acasă când Jud se întoarce, cu atât mai bine.

Disperat, aștept întoarcerea ei în timp ce durerea de cap mă ucide din cauza tensiunii pe care o trăiesc și, când o văd prin fereastra biroului meu, o observ. Expresia ei este serioasă, învinsă. Nu se simte bine, așa cum nici eu nu mă simt, dar nu contează. Numai ea contează.

Judith vine în casă, o aud mergând direct la bucătărie și mă duc acolo. Când deschid ușa, o văd bând o Coca-Cola și întreb:

– Jud, ce ai făcut?

Fără să mă privească și luându-și timpul său, bea, își gândește răspunsul și, când se întoarce, răspunde:

– Nimic din ceea ce aveam de gând să fac. Mă duc să fac un duș.

Și trece pe lângă mine fără să mă atingă, nici măcar din greșeală.

Nu o urmez. Nu a cerut spațiu, dar știu că are nevoie de el. Ne cunoaștem deja. Așa că mă duc în biroul meu, mă așez la masa mea și, închizând ochii, încerc să mă calmez.

Mult timp mai târziu, atras ca un magnet, urc în camera noastră. Când intru, aud muzică, genul pe care Jud îl iubește atât de mult și de care am învățat să mă bucur.

Este închisă în baie; de acolo se aude muzica. Ascult câteva cântece frumoase, apoi mă așez pe pat și începe să se audă *Ribbon in the Sky*, a lui Stevie Wonder, o melodie care pentru mine a căpătat o semnificație specială alături de ea.

Rămân așezat câteva clipe, până nu mai suport și, chiar știind că risc, deschid ușa băii.

– Ești bine? o întreb, văzând-o, în timp ce vocea lui Stevie Wonder ne înconjoară.

Mă scrutează cu privirea. Știu că-mi va trânti una dintre replicile sale, dar, surprinzându-mă, spune:

– Nu.

Suspin. Mă uit la ea, iar ea oprește muzica și spune:

– Dispari din fața mea.

Nu mă mișc...

Nu știu ce să fac...

Și, privind-o, șoptesc:

– Oricând vrei, putem vorbi în biroul meu.

Ea dă din cap aprobator. Nu spune nimic, doar se uită la mine cu ură și, devastat, închid ușa băii și simt o dorință teribilă de a plânge.

De ce? De ce a trebuit să ni se întâmple asta?

Vreau să nu mă vadă nimeni în această stare, mă izolez în biroul meu și, odată ce închid ușa, îmi simt bărbia tremurând și lacrimile îmi curg pe față. Plâng în tăcere. Plâng rușinat de ceea ce s-a întâmplat și plâng pe măsură ce simt că viața mea se va ruina.

O iubesc pe Jud. Știu că mă iubește, dar ceva din mine îmi spune că această farsă urâtă a vieții sau, mai degrabă, a Ginebrei și a lui Felix, va fi foarte scumpă.

Trebuie să mă liniștesc, așa că mă hotărăsc să pun muzică, așa cum m-a învățat micuța mea, iar când pornesc sistemul audio, începe să se audă cântecul celor doi Alejandro ai ei. Chipul soției mele este peste tot. Ea este doamna și stăpâna vieții mele, a casei noastre și a inimii mele. Și, simțindu-mă ca cel mai tâmpit om din lume

pentru că nu mi-am dat seama de jocul murdar pe care îl făceau cei doi, mă așez pe canapeaua din fața șemineului și plâng în timp ce acei Alejandro pe care îi iubește atât de mult cântă piesa *Să nu mă părăsești.*

Trece o oră și opresc muzica. Nu mai pot plânge. Jud nu vine la mine și când, în cele din urmă, cred că nu va veni să vorbească cu mine, ușa biroului meu se deschide și ea apare la fel de drăguță ca de fiecare dată.

Mă uit la ea. Intră și închide ușa. Nu-mi pot lua ochii de la ea și, după o liniște incomodă pentru amândoi, cât de bine pot și fără să mă dau bătut, șoptesc:

– Îmi pare rău, Jud. Îmi pare rău, draga mea, dar îți jur că...

– Nu îmi jura, mă întrerupe ea. Știu ce am văzut.

Consimt, fără îndoială, nu a fost plăcut pentru ea, dar insist asupra inocenței mele, iar ea, surprinzându-mă, înțelege că am fost înșelat, însă spune în șoaptă:

– Știu. Dar te-am văzut. Am văzut cum ai sărutat-o, cum... cum...

Chipul ei...

Disperarea ei...

Toate acestea îmi dau puțină speranță și insist:

– Nu eram conștient de ceea ce făceam. Nu-mi amintesc nimic...

Vorbim. Îmi cer iertare. Încerc să comunic cu ea. Îi aduc la cunoștință cât de rău îmi pare, chiar dacă a fost ceva ce am făcut împotriva voinței mele, dar Jud este supărată, foarte supărată și începe să aiureze, până când spune:

– Just ar fi asta. Să caut și eu omul care îți provoacă cea mai mare furie și tu să îl vezi, nu?

Oh... ce fior mă străbate.

Faptul de a-mi imagina așa ceva este imposibil pentru mine și spun răspicat:

– Nu...

Jud se uită la mine. Privirea ei este încă rece și apoi țipă:

– Tâmpitule! Cum nu ți-ai dat seama? Cum, la cât de deștept ești când vine vorba de alte lucruri, n-ai fost în stare să-ți dai seama ce avea să se întâmple cu acei neisprăviți?

Are dreptate.

Mă simt cel mai imbecil tip din lume și nu știu ce să răspund când îmi cere dintr-odată să plec.

Cum ?!

Să plec din propria casă?

Ah, nu... asta nu.

Sunt la mine acasă, deși bunurile materiale nu contează pentru mine, dar nu. Cu siguranță nu plec.

Și, fără a-mi calibra răspunsul, spun:

– Sunt la mine acasă.

Se uită la mine, la naiba, cum mă privește și, ridicându-și bărbia, răspunde:

– Ei bine, atunci plec eu.

Se mișcă, are de gând să plece, dar reacționez.

Unde se duce? Unde naiba vrea soția mea să plece?

Și, apucând-o cu teama de abandon, spun:

– Jud, nu pleci nicăieri.

Dar nimic. Se-nfurie. Nu vrea să asculte, când, fără ca eu să văd și lăsându-se purtată de acea latură a ei care mă disperă, mă lovește atât de tare între picioare, încât mă îndoaie.

La naiba, ce durereeeeeeeee!

Cad în genunchi la sol, unde mă răsucesc văzând stelele și toate constelațiile, în timp ce simt că abia mai respir.

La naiba... la naiba... la naiba...

Jud nu se mișcă. Mă observă, până se întoarce și iese din birou.

Încerc să mă ridic, dar nu pot. Durerea din zona inghinală din cauza loviturii pe care mi-a dat-o m-a lăsat fără putere.

Dar cum poate fi așa brută?

Cum să-i treacă prin cap să-mi dea cu piciorul într-un astfel de loc?

Încerc să respir...

Încerc să mă ridic...

Reușesc și furios, ca să nu spun turbat, deși mor de durere, mă duc după ea cu pași mari. O prind înainte de a ajunge pe scări și, scos din minți, țip în fața ei:

– În viața ta nenorocită să nu mai faci ce ai făcut!

Se uită la mine. Țipă. Mă insultă când o duc din nou cu forța în birou.

Știu că nici eu nu i-am vorbit frumos, dar, la naiba, mi-a dat o asemenea lovitură! Și imediat ce ne întoarcem în birou, țipă la mine că mă urăște.

Bine, să mă urască. Să mă urască pentru tot ce vrea ea, dar trebuie să vorbim. Trebuie să înțeleagă că ceea ce s-a întâmplat cu Ginebra a fost împotriva voinței mele.

Dar, în loc să vorbim, țipăm.

Amândoi suntem scăpați de sub control când ușa biroului se deschide și Flyn apare confuz. Îi cer să se întoarcă în camera lui, dar el nu se mișcă și Judith îl acuză și pe el. Este plină de reproșuri.

Încerc să o liniștesc, dar este imposibil. Judith este un nenorocit de vulcan în erupție și, în ciuda cuvintelor mele și a chipului îngrozit al lui Flyn, ea țipă:

– Mi-am pus pielea la bătaie pentru voi doi și trebuie să vă spun că sunteți niște nerecunoscători nenorociți! Tu ca soț și tu ca fiu! Și știi, Eric, renunț!

Nu... nu poate spune asta. Nu, ea nu...

– Am luat decizia că, dacă Flyn nu mă vrea ca mamă, nici eu nu îl vreau ca fiu. Gata cu fițele, cu fețele supărate și cu manierele proaste. M-am săturat, m-am săturat să trebuiască să merg mereu ca pe un teren minat cu voi!

Flyn se uită la mine. Mă uit la el. Amândoi știm că are dreptate și Judith continuă:

– Sunt atât de supărată pe amândoi, încât nu vreau să fiu rațională, vreau doar să mă lăsați în pace ca să pot trăi. Fără îndoială,

aceasta este casa ta, Eric Zimmerman, dar copiii care dorm la etaj sunt copiii mei! Nu doar ai tăi și nu voi permite...

Frică. O frică puternică mă cuprinde.

Îi aud cuvintele, dar nu vreau să le înțeleg și, tremurând și speriat, șoptesc:

– Jud, ce spui?

– Spun că vreau divorțul. Spun că vreau să plec de aici. Spun că copiii mei vor veni cu mine și spun că...

Doamne, nu!

Nu poate fi adevărat ceea ce aud.

Micuța mea... Nu... nu poate spune ceea ce spune. Nu mă poate părăsi. Și, după ce schimb o privire cu Flyn, care plânge din cauza celor auzite, exclam:

– Jud... oprește-te! Flyn, du-te la culcare.

Băiatul dă din cap dezaprobator.

Ceva mă face să văd că se simte vinovat, cuvintele mamei sale i-au atins inima și, deși insist, nu se mișcă și întreabă confuz:

– O să vă despărțiți?

– Nu.

Nu ezit să-mi dau răspunsul.

Cum să trăiesc fără dragostea mea?

Dar Judith izbucnește uitându-se la copil:

– Da. Nu asta ți-ai dorit?

Mă uit la ea. Nu-mi place ce spune, felul în care vorbește cu el. Flyn este încă un copil, nu-și dă seama că această scenă la care asistă îl deconcertează? Și când să intervin, copilul șoptește:

– Nu... nu o poți face. Nu puteți fi așa din cauza mea. Eu... eu...

Știam eu! Știam că avea să se simtă vinovat din cauza cuvintelor lui Judith și, sperând că-și va recăpăta mințile la auzul acestor vorbe, mă uit la ea, dar, surprinzându-mă, izbucnește:

– Știi, drăguțule? Atitudinea ta a ajutat foarte mult. Mulțumesc, Flyn!

La naibaaaaaaaaa!

Dar cum să-i spună asta?

Și, supărat pentru lipsa ei de sensibilitate, îi strig numele. Îi dau o notă de atenție, dar nimic. Ea nu vrea să mă asculte, așa că îl iau pe fiul nostru de braț și îi spun că am nevoie să mă asculte:

– Flyn, nu-ți face griji pentru nimic. Mama și tata se ceartă din cauza unui lucru care...

– Mama?! țipă soția mea, întrerupându-mă. Îmi pare rău, dar el însuși mi-a spus foarte clar de nenumărate ori că nu sunt mama lui, că sunt doar femeia tatălui său sau, în orice caz, mama vitregă, nu-i așa, Flyn?

Ce?!

Dar despre ce vorbește?

Mă uit la fiul meu căutând explicații și, după chipul său, îmi dau seama că Judith spune adevărul; apoi continuă:

– Haide, fii curajos și spune-i tatălui tău ce mi-ai spus de o mie de ori când nu era el în preajmă.

Uluit!

Sunt, pur și simplu, uluit.

Flyn nu vorbește și Jud scoate pe gură tot ceea ce a ținut sub tăcere timp de luni bune. Aud lucruri cumplite. Cum că Flyn i-a pus câteva picături pentru a-i provoca diaree, că a denigrat-o în fața prietenilor săi, că a ignorat lucrurile pe care i le-a spus Jud. Ea se uită la mine și îmi spune:

– Secrete... secrete. Există prea multe secrete între noi.

Oh... Doamne... Oh, Doamne...

Judith își scoate apoi inelul. Semn rău... rău...

Îl aruncă disprețuitor pe biroul meu și spune:

– Și, vorbind despre secrete... mi s-a părut foarte urât că mi-ai ascuns faptul că băiatul tău a luat inelul pentru a-l vinde într-un amanet și apoi că m-ai mințit spunându-mi că l-ai găsit în portbagajul mașinii tale!

Nuuuuuuuuu...

De unde știe?

– Dar crezi că sunt proastă? Crezi că nu aveam să aflu adevărul? Ei bine, da, am aflat și am tăcut pentru a fi bună cu el și cu tine. Sunteți făcuți unul pentru celălalt. Nenorociții de Zimmerman!

Flyn și cu mine ne privim.

Ne-a prins!

Nu mă simt bine. Mă simt groaznic.

Am mințit ca un idiot în legătură cu ceva ce ar fi trebuit să afle de la început și, așa cum pot, conștient de marele meu eșec, șoptesc:

– Jud... draga mea... Eu...

Dar ea nu mă lasă. Nu vrea să mă asculte. Insist ca Flyn să plece. Ceea ce se întâmplă este neplăcut, foarte neplăcut; apoi băiatul spune:

– Mamă... îmi pare rău... iartă-mă.

Îmi frânge inima.

În fața mea se află ceea ce îmi doresc cel mai mult pe această lume, dar, cu o răceală la care nu mă aștept, micuța mea răspunde:

– Lasă-mă în pace. Nu sunt mama ta.

Flyn este sfâșiat.

Plânge mai mult și, fără să mai stau pe gânduri nici măcar o secundă, îl scot din birou. Îl rog să ne lase. Îl implor, spunându-i că trebuie să vorbesc cu mama lui și că mai târziu voi veni în camera lui să vorbesc cu el; după ce pleacă, mă întorc la Judith.

De-ndată ce rămânem singuri, continuăm să vorbim și ea îmi amintește ce a văzut. Acele imagini nu îi permit să uite și mă face să înțeleg că, dacă situația ar fi fost invers, eu aș fi reacționat mult mai rău. Consimt. Nici nu vreau să-mi imaginez.

– Jud, nu mă părăsi. Nu eu am provocat ce s-a întâmplat.

Ea nu răspunde. Durerea provenită din tot ce s-a întâmplat nu-i permite să spună nimic și, zdrobit, văzând întunericul care se lasă peste mine, îngenunchez în fața ei și cerșesc:

– Nu mă părăsi, dragostea mea. Te rog, micuțo, ascultă-mă: nu eram stăpân pe acțiunile mele. Nu știam ce fac atunci. Pedepsește-mă, fii supărată pe mine, tratează-mă cu disprețul tău, dar nu vorbi despre

divorț. Nu-mi spune că te desparți de mine pentru că viața mea fără tine nu va avea sens. Fără tine și fără copii, eu...

Nu pot continua. Angoasa pune stăpânire pe corpul meu și am o dorință teribilă de a plânge pentru tot ce s-a întâmplat. Voi implora, mă voi târî, o să fac tot ce este nevoie, dar nu o pot lăsa să mă părăsească.

Am făcut multe lucruri greșit, începând cu faptul că nu am fost conștient de ceea ce se întâmpla cu fiul nostru. Dar, când să-i mărturisesc, ea șoptește:

– Ridică-te, te rog, ridică-te. Nu vreau să te văd așa.

Fac ceea ce îmi cere și apoi, separându-se de mine, spune în șoaptă:

– Mă duc la Târgul de la Jerez peste câteva zile. Voi merge fără tine, dar îi voi lua pe Eric și pe Hannah cu mine.

Nu... nu vreau să meargă fără mine.

Nu vreau ca ea și copiii mei să dispară din viața mea.

Mă cuprinde disperarea. Trebuie să o fac cumva să-și bage mințile-n cap. Trebuie să o fac să-și amintească cât de mult mă iubește. Și, apropiindu-mă de ea, o iau în brațe așa cum știu că îi place și, de-ndată ce observ corpul ei lovind biblioteca, incapabil să spună ce simt, șoptesc:

– Jud, dacă te joci cu focul, te vei arde.

Ne privim...

Ne dorim reciproc...

Dar ea, păstrând o răceală pe care acum sunt incapabil să o arăt, mă împinge, se separă de mine și spune:

– Dragă Eric, eu m-am ars deja; acum fii atent, să nu te arzi.

Și, fără alte întrebări, dispare din fața mea, lăsându-mă singur, sfâșiat și cu inima frântă.

64

Singur...

Mă simt singur și devastat.

Fac tot ce îmi stă în putință pentru a petrece timp cu Jud. Mi-am scurtat programul la Müller. Nu mai joc baschet cu prietenii mei. Încerc să fiu cu ea și cu copiii, dar simt că o deranjează. Nu mă vrea alături de ea.

În timpul ei liber, își ia motocicleta și pleacă. Pleacă fără să-mi spună nimic, nici mie, nici lui Flyn, și mor de îngrijorare.

Și dacă i se întâmplă ceva în timp ce este singură?

Prin urmare, în weekend, Flyn și cu mine îi propunem să ieșim cu motocicletele, lucru pe care ea nu l-ar refuza niciodată, dar totuși o face. Din nou ne arată că nu vrea să fie cu noi și asta ne doare, deși fiecare în felul său știe că o merită.

Björn ne dă vestea că va fi tată, Mel este însărcinată, iar eu îl iau peste picior pe prietenul meu. De la burlacul de aur care a fost, după ce eu mi-am părăsit funcția, acum va fi tatăl a trei copii. Râde încântat. Este fericit, așa că au stabilit o dată pentru nuntă. Nu va fi în Las Vegas, ci în München, dar, după cum vrea Mel, va fi o ceremonie intimă și neoficială.

Noaptea ascult muzica lui Judith în singurătatea biroului meu. Muzica aceea pe care ea m-a învățat să o apreciez, să o înțeleg și simt cum mi se rupe sufletul când aud versurile mai multor melodii.

Inelul discordiei, pe care l-a lăsat în biroul meu, l-am pus pe noptiera ei. Vreau să îl vadă. Să-l ia. Să-l poarte. Dar zilele trec și inelul este încă acolo și ea continuă fără să zâmbească.

Nu l-a atins. Și, deși mă doare să văd că nu îl poartă, cel puțin nu l-a aruncat. Continuă să stea unde l-am lăsat și sper doar ca mai devreme sau mai târziu să-l văd din nou pe deget.

La rândul său, Flyn procedează la fel ca mine. Îl aud, inclusiv, spunându-i *mamă*, din nou, dar fetița mea nu reacționează. Nu-l ascultă, nu o interesează, așa cum eu nu o interesez.

Ne doare. Eu și Flyn discutăm despre asta. Dar amândoi suntem conștienți că am împins-o spre un punct-limită și Judith s-a blocat și trebuie să se gândească. A încetat să zâmbească, și asta nu este bine. Acasă suntem cu toții conștienți de asta și nu știm ce să facem.

Încerc să mă apropii de ea, dar este imposibil. Mă evită, nu vrea să fie cu mine și simt că în fiecare zi care trece am nevoie de ea din ce în ce mai mult.

Din întunericul biroului meu, o văd mergând noaptea pe stradă foarte îngândurată cu Susto și Calamar.

Oare la ce s-o gândi?

Ce nu-mi spune?

O zi... alta... alta... dar nimic nu se schimbă.

Așadar, într-o după-amiază, când vin acasă devreme de la serviciu, având nevoie să fac ceva diferit, îi trimit pe Simona și pe Norbert acasă și, după ce discut cu Flyn, decidem să pregătim cina.

Noi!

– Uite, tată, am putea face pizza, spune Flyn.

Mă apropii. Văd ce scoate el din congelator și, știind că nu știu să gătesc nimic și nici copilul, dau din cap aprobator.

– Grozav. Pizza și Coca-Cola, lui Jud îi va plăcea!

Amândoi ne punem pe treabă. Vrem să o recuperăm pe spaniooloaica noastră și, intrând în sufragerie, unde stă întinsă pe canapea, împreună cu Susto și Calamar, urmărind un serial sângeros cu zombi numit *The Walking Dead*, o anunț și Jud consimte. Cina i se pare în regulă.

Odată ce eu și fiul meu am pus masa și pizzele sunt pe ea, decid să merg să o caut pe Judith. Văzându-mă, mă privește cu puțin

entuziasm și, ridicându-se, mă urmează în bucătărie. Galant, trag scaunul în spate pentru ca ea să se așeze și apoi îl aud pe Flyn întrebând:

– Vrei gheață pentru Coca-Cola ta?

Asta mă face să zâmbesc. Știe că va spune da, deoarece lui Jud îi place Coca-Cola cu multă gheață. Dar apoi întreabă acră:

– Cu cât te-a plătit tatăl tău?

Eu și fiul meu ne uităm unul la celălalt. Nu înțelegem despre ce este vorba, iar ea, cu un gest urât, spune dintr-odată:

– Sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Nu protestez.

Nu spun nimic.

Nici Flyn.

Mă enervează faptul că Judith ne tratează așa, dar o merit. Noi o merităm.

Fără alte întrebări, ea se ridică și își pregătește paharul cu multă gheață. Nu-l lasă pe copil să o facă. Flyn se uită la mine și îi cer să stea liniștit. Trebuie să-i acordăm spațiu și timp.

Vreau să atrag atenția lui Jud, așa că Flyn și cu mine începem să vorbim despre fotbal. Știm că acest lucru o va aduce în joc deoarece, spre deosebire de mine, este pasionată de subiect. Dar Judith nici măcar nu se uită la noi. Îmi dublez eforturile și menționez echipa sa preferată, Atletico Madrid. Și, de-ndată ce aude acest nume, ridică capul.

Bun!

Cu toate acestea, exact așa cum și-l ridică, și-l apleacă din nou și nu spune nimic, absolut nimic. Și apoi, fără să mănânce mai nimic, se ridică și anunță:

– Continuați să mâncați. Mă duc să-mi văd morții mei vii. Sunt mai interesanți decât voi.

Odată ce a dispărut din bucătărie cu paharul de Coca-Cola în mână, Flyn și cu mine ne privim. Efortul nostru a fost inutil, iar el întreabă:

– Tati, de ce nu mai zâmbește mama?

Cuvintele lui ajung să mă nenorocească. Și el și-a dat seama și, după cum pot, răspund:

– Din cauza noastră, Flyn.

Fiul meu dă din cap aprobator. Își poartă vina și, ridicându-se, spune în timp ce strânge vasele:

– Se pare că nu i-a plăcut cina.

Așa se pare... Sunt de acord.

În tăcere, le ridicăm și aruncăm resturile de pizza la coșul de gunoi. Apoi fiul meu se duce în camera lui, iar eu rămân ca un prost în hol, neștiind ce să fac, până când intru în sufragerie și întreb:

– Vii la culcare?

Jud nu mă privește.

Nici măcar nu se întoarce să-mi răspundă când o aud spunând:

– Nu mi-e somn. Du-te tu.

Dezamăgire.

Asta simt eu.

Îi acord timp, spațiu, am răbdare, fac tot ce pot și tot ce îmi vine în minte, dar ea mă ignoră total. Și, întorcându-mă, mă duc în camera mea, unde eliberez un oftat când închid ușa și văd zăvorul pe care ea l-a pus în trecut pentru a ne păstra intimitatea.

Ce vremuri frumoase!

Mă dezbrac, mi-e cald și apoi văd inelul care este încă în locul în care l-am lăsat.

Închid ochii.

Serios, chiar nu are de gând să-l poarte?

Privind fix în tavan, ore în șir se scurg, ore în care totul îmi trece prin minte, până când aud ușa care se deschide. Judith. Patru și zece dimineața. Ochii mei, adaptați la întunericul camerei, o urmăresc. O privesc dezbrăcându-se, îmbrăcându-și pijamaua frumoasă și senzuală și, imediat ce iese din baie, intră în pat.

Căldura pe care o radiază, deși abia mă atinge, intră în corpul meu, iar nevoia de a o îmbrățișa și de a comunica cu ea mă disperă.

Știu că știe că sunt treaz; m-am mișcat pentru a o anunța. Pleacă la Jerez peste câteva zile, după nunta lui Björn și Mel, dar ea, întorcându-se ca să nu mă vadă, după un timp adoarme, iar eu rămân treaz.

Trec orele. Nu pot dormi și când începe să se miște, lasă o mână să-mi cadă pe piept. Închid ochii. Îmi place atingerea ei și, luând-o cu atenție, o duc la gură și o sărut. O sărut cu grijă, cu afecțiune, cu dragoste.

* * *

A doua zi, după ce petrec o zi îngrozitoare la birou, unde nu mă pot abține să nu mă gândesc la ea, când ajung acasă o văd pe Jud în garaj, lângă motocicleta ei. Îmi imaginez intenția ei.

Odată ce opresc motorul mașinii mele, îl salut pe Susto. Muzica pe care o ascultă la telefon îmi inundă toate simțurile și, încercând să zâmbesc, o salut. Am nevoie să vadă pozitivitate în mine. Nu m-aș lăsa niciodată învins pentru ea.

Începe să se audă *Thinking Out Loud,* a lui Ed Sheeran. Știu cât de mult îi place melodia aceea și, după ce schimb câteva cuvinte cu ea, întreb cu speranță în timp ce-și verifică presiunea cauciucurilor:

– Dansezi cu mine, micuțo?

– Nu.

Fermitatea ei mă sfâșie. Se uită la mine și insist:

– Te rog.

Și, fără să aștept un nou refuz, o cuprind și o aduc aproape de corpul meu.

Știu că asta înseamnă să riști cu Jud, dar, într-un mod incomprehensibil, ea nu se îndepărtează de mine și începem să dansăm în garaj.

Dansul cu soția mea este cel mai bun lucru. Mirosul corpului ei mă înnebunește și, după ce îi dau un sărut iubitor pe frunte, șoptesc cu o voce stinsă:

– Mi-e dor de tine, Jud. Mi-e atât de dor de tine, încât cred că o iau razna.

Se uită la mine. Ridică o mână, mi-o sprijină pe ceafă și mă emoționez. Este cea mai mare apropiere pe care am avut-o în ultimele zile. Mai lipsește doar să o văd zâmbind și, cu toată emoția pe care sunt capabil să o transmit, șoptesc:

– Îmi pare rău, micuțo. Cere-mi ce vrei și...

Dar momentul este întrerupt, când Norbert intră dintr-odată în garaj și, nu știu de ce, îi dau drumul lui Judith și ea pleacă. De îndată ce-mi iau rămas-bun de la Norbert, alerg după soția mea. Știu că este în camera noastră, dar când intru, se uită la mine cu o față sumbră și spune răspicat:

– Să nu mai faci ceea ce ai făcut sau voi pleca din casa asta.

Auzul acestor vorbe îmi frânge sufletul.

Nu vreau să plece. Am nevoie de ea. Am nevoie de ea ca să trăiesc. Cum să nu vreau să mă apropii de ea?

* * *

Nunta lui Mel și Björn este un moment fericit pentru toată lumea și ne bucurăm de ea. Fericirea prietenilor noștri este primordială pentru noi și, în sfârșit, o văd pe Judith zâmbind, chiar dacă aceste zâmbete nu sunt nici cauzate de mine, nici îndreptate spre mine.

Relația noastră este încă rece și îndepărtată și, deși ne ascundem de ceilalți, eu nu mă descurc bine deloc. Bănuiesc că nici ea.

La un moment dat, când sunt cu micul Eric, mama vine la mine și mă întreabă:

– Ce este, fiule?

Mă fac că plouă (Judith m-a învățat să o fac) și întreb:

– Ce vrei sa spui?

Micul Eric aleargă la Pipa și, când mă duc după el, mama îmi ia brațul și, uitându-se în ochii mei, șoptește:

– Eric, sunt mama ta și noi mamele simțim starea de spirit a copiilor noștri, ca să nu spun că știm până și modul vostru de a respira. Ce se întâmplă cu tine și cu Judith?

Suspin, nu-mi place să povestesc durerile mele nimănui, iar ea spune:

– Foarte bine. O voi întreba pe ea.

Când văd că pleacă, o apuc de braț și îi șoptesc, atrăgându-i privirea:

– Mamă, Jud și cu mine nu trecem printr-o perioadă prea bună, iar dacă o vei întreba despre asta s-ar putea agrava.

– O, fiule, știam eu! Știam!

– Mamă...

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este drama mamei mele, dar ea insistă:

– Am intuit de îndată ce am văzut că nu vă sărutați și nu vă îmbrățișați unul pe altul, așa cum faceți întotdeauna!

– Ei bine, mamă, nu exagera.

– Exagerez? Dar, Doamne, fiule, tu și Jud sunteți cel mai siropos cuplu pe care l-am întâlnit vreodată, cu atât de multe priviri, atât de multe zâmbete și atât de multe săruturi.

– Mamă...

Mama râde, la fel și eu, în cele din urmă. Știu că are dreptate. Eu și Jud suntem exagerat de afectuoși și posesivi unul cu celălalt.

– Când pleacă la Jerez? întreabă în continuare.

Gândul la asta mă chinuiește, mă înnebunește și afirm:

– Peste o săptămână.

Mama încuviințează. Nu știu la ce se gândește, dar apoi mă întreabă:

– Vrei să rămân diseară cu copiii, astfel încât să puteți fi singuri?

Apreciez, dar știu că nu i-ar pica bine, așa că spun:

– Nu, mulțumesc.

– Dar, fiule, faptul de a fi singuri ar ușura împăcarea și...

– Lasă, mamă. Altă dată.

Oftează, consimte și, la final, spune îmbrățișându-mă:

– Bine, încăpățânatule. Dar știi: sunt aici în caz că aveți nevoie.

O sărut pe cap și asigur:

– Știu, mamă... știu...

Petrecerea continuă și, deși o văd pe Judith dansând cu Mel și prietenii, știu că nu este fericită. Îi cunosc privirea și nu mă poate păcăli.

La un moment dat, când întreaga familie este împreună, profit de asta și îmi prind soția de talie. O fac cu blândețe, cu tact, doar ca să mă prefac, iar mama mea, care îi vorbește, se uită la mine și îmi spune:

– Și tu ar trebui să mergi cu Judith. O vacanță împreună întotdeauna funcționează pentru cupluri. De ce nu mergi?

La naiba... la naiba cu mama.

Dar nu am discutat cu ea deja despre asta?

Din fericire, Klaus propune apoi să țină un toast pentru miri și nu-i mai acordăm atenție. Judith, văzând că Björn îi amintește lui Mel că trebuie să toasteze cu suc, și nu cu șampanie, deoarece este însărcinată, fetița mea spune cu amuzament îndreptându-se spre ea:

– Ca o bună prietenă ce sunt, în spirit de solidaritate, toastez și eu cu suc.

Asta mă face să zâmbesc și când Björn se uită la ea și întreabă de ce, clarific:

– Lui Judith nu-i place prea mult șampania.

Emoționată, Mel toastează apoi pentru bebelușul ei și pentru toți cei care sunt pe drum, precum cel al surorii mele Marta, iar Björn, văzând-o plângând, întreabă:

– Dar, dragă, ce-i cu tine?

Suspin. Sunt deja expert în această temă și, uitându-mă la prietenul meu nedumerit, explic:

– Ei bine, este însărcinată și hormonii ei sunt revoltați.

65

Zilele trec și totul rămâne la fel, cu excepția a două lucruri. Björn i-a trimis la naiba pe cei de la firma Heine, Dujson & Associates, iar Peter, fiul său, ne-a tras o sperietură pe cinste. Băiatul, din cauza unei anumite probleme cu tatăl său, a fugit de acasă, dar, din fericire, totul s-a terminat cu bine. Slavă Domnului.

Sunt în birou, cufundat în hârtiile mele, când primesc un telefon de la mama. Surorii mele, Marta, i s-a rupt apa și este doar în șapte luni și jumătate. Imediat mă îndrept spre spital. Mama mea este isterică și eu, care nu sunt cea mai potrivită persoană, la cât de nervos devin când vine vorba de probleme medicale, încerc să o calmez.

Unde este Judith?

Dar când să o sun, o văd apărând în fundul camerei. Mă apropii de ea grăbit și, în căutarea pozitivității ei, îi spun în șoaptă:

– Marta naște. I se face o cezariană de urgență.

Jud consimte și, văzând cum îmi tremură mâinile, își pune mâna pe umăr și șoptește:

– Nu îți face griji. Totul va fi bine.

Dar sunt un negativist nenorocit. Știu. Insist asupra temerilor mele, iar ea mă liniștește din nou, până când o auzim pe mama spunând:

– O, Doamne, ce stres... ce stres.

După ce schimbă o privire cu mine, Jud se întoarce spre ea și o consolează. Din fericire, micuța mea este aici.

Timpul trece. Alți bebeluși se nasc, până când, dintr-odată, ușa se deschide și cumnatul meu, Drew, iese și anunță cu un zâmbet larg:

– Marta este bine și fetița la fel, deși nu cântărește decât două kilograme și două sute de grame.

Fericiți, ne îmbrățișăm cu toții și când îmi pun brațele în jurul soției, apropierea ei îmi dă viață. Viață pură.

Când, o vreme mai târziu, putem merge la incubator să o vedem pe mica Ainhoa prin ferestre, o privesc încântat.

Sunt din nou unchi!

Sunt unchiul unei frumoase fetițe pe care sunt sigur că o voi adora.

– Este o Zimmerman, iubitule, o aud pe Jud șoptind.

Faptul că mi-a spus iubitule este un pas mare.

Mă uit la ea, nu știu dacă să o îmbrățișez sau să o sărut, dar apoi mama ne spune că putem intra să o vedem pe Marta și uit la ce mă gândeam. Așa e cel mai bine.

***

Câteva ore mai târziu, când părăsim spitalul, observ că sunt nervos. Este pentru prima dată după mult timp când eu și Jud suntem singuri în afara casei noastre, iar când ajungem în holul spitalului, mă opresc și spun:

– Am mașina parcată acolo.

Jud dă din cap aprobator, mă privește și răspunde:

– Am motocicleta în spate.

Asta mă surprinde. Nu este echipată pentru motocros și, când îmi citește întrebările din ochi, clarifică:

– Ți-am luat BMW-ul.

Zâmbesc. Chiar îi place să meargă cu acea motocicletă puternică și, mulțumit că se simte liberă să o ia ori de câte ori vrea, îi spun, în ciuda dezamăgirii mele că nu merge cu mine:

– Să conduci cu grijă.

Acestea fiind zise, dragostea vieții mele se întoarce, se îndepărtează și, fără să mă gândesc, o chem, se uită la mine și o întreb cu speranță:

– Iei cina cu mine?

Vreau să spună da...

Am nevoie să spună da...

Dar, direct, spune că nu.

Rahat!

Insist, o implor, dar nimic nu o face să se răzgândească și, oftând, îmi bag mâinile în nenorocitele buzunare și mă duc la mașină. Trebuie să găsesc o altă cale.

Odată ajuns la volan, o văd pe Jud trecând pe rândul din față cu motocicleta. Pornesc imediat și mă duc după ea. Amândoi mergem acasă.

Două mașini se pun între ea și mine, la naiba!

Ea iese din parcare și, nerăbdător, aștept să plece și celelalte două mașini și, când o fac, accelerez. Cunosc pe ce drum o va lua. Din fericire, verific dacă semaforul de la capătul străzii este pe galben și văd cum frânează. Accelerez, ajung la ea și fluier.

Jud se uită. Îi văd ochii frumoși prin protecția căștii și zâmbesc.

Semaforul se face verde și ea accelerează. Mă duc după ea și, când sunt pe cale să mă pun lângă ea, pentru că mai întâlnim un semafor, un idiot se pune cu mașina în cale și, mai rău decât atât, îmi dau seama că începe să vorbească cu Jud.

Cine naiba e tipul ăla?

Semaforul se face verde și ea accelerează din nou, și tipul din mașină la fel, și eu nu rămân mai prejos. Depășesc mașina și, la următorul semafor, eu sunt cel care stă lângă soția mea, în timp ce tâmpitul din spate mă calcă pe nervi.

De ce o fluieră pe Jud?

Ea se uită la mine. Îi citesc provocarea din priviri. Nu este prima dată când mă privește așa și tot părul de pe corp mi se ridică. Ea este muza mea, zeița mea, totul meu. Când semaforul se face verde și eu stau în spatele ei, ea face o manevră, așa cum se spune, iese de pe banda pe care ne aflăm și îmi este imposibil să o urmez.

Mă cac pe tot!

Vin acasă supărat pentru că nu am știut ce avea de gând să facă Judith și, după ce îi salut pe Susto și Calamar, mă duc să-mi văd copiii. Eric și Hannah mă îmbrățișează încântați. Flyn este în camera

lui și, surprins, văd că-și face temele. Apoi îi povestesc despre noua sa verișoară și el mă ascultă încântat.

De-ndată ce știu că copiii mei sunt bine, aștept o vreme sosirea lui Judith, dar ea nu apare și, din moment ce am nevoie să fac ceva, decid să fac o baie în piscină.

Un bazin...

Două...

Șapte...

La al optulea, nu mai rezist și ies.

Unde o fi soția mea?

Timpul trece. Copiii mei iau cina și apoi se culcă. Au trecut deja ore bune de când a plecat la viteză maximă și dintr-odată aud zgomotul motocicletei care intră în curte. Prin fereastră o văd sosind și mă îndrept spre garaj.

Când deschid ușa, ea oprește motorul.

– Îmi făceam griji pentru tine, spun.

Judith se uită la mine, ridică din umeri și, cu pasivitatea din ultima vreme, zice:

– Sunt aici acum.

Trece pe lângă mine. Nu mă sărută, nu mă privește, nu-mi vorbește și eu număr până la cincizeci. În fiecare zi am mai puțină răbdare și, deși încerc pentru că știu ce atinge, mi-e frică să explodez. Nu pot să o fac.

Prin urmare, și conștient că în această seară este doar încă o seară, mă duc în biroul meu. Mă dau la o parte.

Ascult muzica lui Norah Jones. Vocea ei mă relaxează.

Mult timp ascult cântece care îmi amintesc doar de Jud, până când aud o voce.

Este Flyn?

Fără să fac zgomot, mă ridic. Deschid ușor ușa și o văd pe Jud intrând în sufragerie și închizând ușa în urma ei. Flyn se află în spatele ei și, când intră, văzând că nu închide ușa, ies din biroul meu și, ascunzându-mă ca un hoț, ascult conversația lor.

Judith nu-i ușurează situația. Nu vorbește.

Îl aud doar pe Flyn vorbind, care își deschide inima în fața ei. Este sincer, recunoaște tot ce a făcut greșit și, pe parcurs ce-l ascult, mă îmbolnăvesc.

Cum am putut fi atât de orb și să nu-mi dau seama?

Faptul de a afla lucrurile murdare pe care i le-a făcut fiul nostru și de a fi păstrat tăcerea pentru a nu mă supăra mă face să văd ce tată rău sunt. Orbit de muncă, am lăsat prea multe responsabilități să cadă pe soția mea și, pe deasupra, m-am plâns când ea abia mi-a spus ce se întâmplă.

Nu am fost doar un tată rău. Am fost și un soț rău.

Speriat, îl aud apoi pe fiul nostru spunând cu o voce joasă:

– Este doar vina mea. Am încercat să vă aduc la disperare, să vă împing la limită și toate acestea pentru că tatăl lui Elke s-a despărțit de mama sa vitregă și am crezut că, dacă voi obține același lucru, ea mă va...

Ce?

Cum?

E adevărat că fiul meu a încercat să ne despartă, pe mama lui și pe mine, astfel încât idioata de Elke să-i acorde mai multă atenție?

Tremur cu totul, iar când spun cu totul, chiar este cu totul.

– Flyn, ascultă-mă... o aud spunând în cele din urmă.

– Nu, mamă, te rog, ascultă-mă tu, insistă copilul plângând. Eu... nu pot să permit ca tu și tata să vă despărțiți din cauza mea și...

Deja nu mai aud nimic. Amândoi amuțesc și, când trag cu ochiul, o văd pe Jud îmbrățișându-l. Apreciez că a făcut asta pentru Flyn; în acel moment, el afirmă:

– Te iubesc, mamă... Iartă-mă, te rog... Mă voi duce la un colegiu militar dacă tu și tata vă doriți asta, dar iartă-mă...

– Ești iertat, dragul meu. Nu te îndoi niciodată de asta.

Mă sprijin de ușă.

Faptul de a ști că cel puțin au reușit să vorbească, să se înțeleagă, să se întâlnească din nou, este cel mai bun lucru care se putea întâmpla în această zi și zâmbesc când o aud pe Jud adăugând:

– Și acum gata... sau mă voi umple de umflături.

Prin pragul ușii, îi văd privindu-se unul pe celălalt, îmbrățișându-se, comunicând și mor de invidie. Cu toate acestea, nu trebuie să fiu egoist. Asta este între ea și el și eu sunt în plus în conversația lor; dar apoi fiul nostru spune:

– Acum trebuie să vorbești cu tata. Tu nu ești bine, el nu este bine și trebuie să vorbiți. Tu spui mereu că oamenii care vorbesc se înțeleg.

Zâmbesc cu tristețe, am auzit-o pe Jud spunând fraza aceea de nenumărate ori și, curios să aflu ce răspunde, văd că tot ce face este să desconsidere totul. Judith nu se emoționează, deși copilul insistă:

– Dar eu nu vreau să vă despărțiți.

Auzul acestor vorbe mă face să închid ochii.

Știu că cuvintele lui Flyn către Judith o rănesc la fel de tare ca pe mine și, fiind conștient de umflăturile de pe gât, incapabil să mai rămân impasibil, spun în timp ce intru pe ușă:

– Flyn, ascult-o pe mama ta. Vom face tot posibilul pentru a ne rezolva problemele, dar te rugăm să respecți faptul că decidem ce este mai bun pentru noi înșine.

Judith se uită la mine. Fără să vorbească, îmi mulțumește pentru cuvintele mele; apoi copilul o privește și, îmbrățișând-o, afirmă:

– Mă bucur că ești mama mea.

Eu chiar mă bucur că este mama lui și, de-ndată ce copilul mă îmbrățișează și pe mine și pleacă, șoptesc uitându-mă la dragostea vieții mele:

– Mulțumesc că l-ai ascultat și l-ai iertat pe Flyn.

Jud dă din cap aprobator, înghite nodul emoțiilor pe care știu că le simte și spun:

– Acum trebuie doar să mă ierți și pe mine.

Fetița mea nu se mișcă. Îi văd ochii plini de lacrimi, dar văd și că nu vrea să o ating sau să o îmbrățișez, așa că, cu efort, mă întorc și mă duc din nou în birou, din care nu ies toată noaptea. Nu sunt în stare să gestionez durerea pe care mi-o provoacă toate acestea.

* * *

A doua zi încep cu o stare fizică proastă și, după ce vorbesc cu pilotul avionului meu, stabilim să ne întâlnim la aeroport la nouă dimineața pentru a finaliza detaliile călătoriei lui Jud și a copiilor în Spania.

Îmi petrec ziua închis în biroul meu. Știu că nu o deranjez pe Judith acolo și noaptea, după ce copiii se culcă, când ies și urc la etaj, aud muzică. Se aude încet, dar știu că este ea. Urmez melodia și ajung la vestiarul copiilor. Soția mea este acolo, pregătind valizele, în timp ce se aude cântecul celor doi Alejandro ai ei, *Să nu mă părăsești*, și încep să cânt în gând versurile sfâșietoare pe care le știu pe de rost în timp ce simt că inima îmi bate cu putere.

Incapabil să-i spun ceva, intru, o salut și îi șoptesc mai aproape:

– Ne-a plăcut întotdeauna această melodie, nu-i așa?

– Da, spune ea fără să mă privească.

Mă apropii puțin mai mult, iar ea imploră:

– Nu, Eric... nu acum.

Am nevoie ca zidurile durerii ei să cadă, așa cum spune melodia. Nu o pot părăsi. Nu vreau să mă părăsească și știu că nu vrea să mă părăsească.

Dar ce se întâmplă cu noi?

Pentru prima dată după multe zile, Jud îmi vorbește, se deschide și spune în șoaptă:

– Eric, de fiecare dată când închid ochii, îmi apare imaginea cu tine și Ginebra împreună, sărutându-vă, și... nu... nu... nu mă lasă...

Îi blestem pe Ginebra și pe soțul ei!

Ei și numai ei sunt vinovați pentru situația noastră și, conștient că Jud, până nu va uita ce s-a întâmplat, nu va veni la mine, șoptesc:

– Nu am niciun moment cu tine pe care să vreau să-l uit. Închid ochii și te simt lângă mine sărutându-mă cu dragoste și dulceață. Închid ochii și te văd zâmbind cu complicitatea noastră dintotdeauna și ajung la disperare când îi deschid, te văd și simt că nu se mai întâmplă nimic din toate astea.

Dragostea mea mă privește.

Știu că a înțeles ceea ce am spus, așa cum știu că știe că nu sunt genul de persoană care să vorbească despre sentimente. Dar ea mi-a schimbat viața, direcția, m-a schimbat pe mine, așa că, sigur de ceea ce simt, insist:

– Așa cum spune piesa, voi face tot posibilul pentru ca tu să îți amintești dragostea noastră și să înveți să uiți. Am nevoie ca în mintea ta să fim doar tu și eu. Doar tu și cu mine, dragostea mea.

– Nu știu dacă vei reuși, răspunde ea congestionată.

Cu gingășie, îmi petrec mâna peste ovalul prețios al feței ei și, fără să o sărut, deși mor să fac asta, șoptesc uitându-mă în ochii ei:

– Ești micuța mea, te iubesc și voi reuși.

Se uită la mine. Mă uit la ea. Și, făcând un pas înapoi pentru a evita s-o dau în bară, iar ea să ajungă să mă respingă, ies din cameră în timp ce simt cum ochii, ochii mei blestemați care îi plac atât de mult, se umplu de lacrimi. Mă închid apoi în baia noastră, unde mă dezbrac, fac un duș și plâng ca un adevărat fătălău.

* * *

După o noapte în care nu dorm știind că va fi ultima din multe altele petrecute cu ea, când ajungem la hangarul unde se află avionul, de-ndată ce micul Eric urcă în avion cu Pipa, mă apropii de Jud, care o ține pe Hannah în brațe pentru că doarme.

– Distracție plăcută, spun eu în șoaptă.

– Mă voi distra, zice ea.

– O să-mi fie dor de tine, șoptesc disperat.

– Și mie de tine.

Ne privim.

Ne privim astfel încât, în cele din urmă, șoptesc:

– Mor să te sărut, dar știu că nu trebuie să fac asta.

Ea clatină din cap dezaprobator, văd durerea din ochii ei și-mi cere:

– Nu. Nu o face.

În acel moment, Pipa iese din avion și, după ce o ia pe fetiță, o duce înăuntru. Apoi, după o secundă de incertitudine, șoptesc:

– Sună-mă când ajungi la Jerez.

– Bine, consimte iubirea mea.

Apoi se întoarce, urcă prima treaptă și atunci înnebunesc.

Îmi dau seama că pleacă, ea pleacă și, apucând-o, sar peste tot ce am respectat în ultimele zile și o sărut. Trebuie să-mi amintesc gustul ei, am nevoie de el. Și, când gurile noastre se despart după sărutul rapid, îmi așez fruntea pe a ei și șoptesc înnebunit de durere:

– Îmi pare rău, scumpo, îmi pare rău, dar aveam nevoie de asta.

Jud se uită la mine. Consimte. Nu spune nimic și, întorcându-se din nou, dispare în avion. Răceala ei mă sparge în o mie de bucăți.

Și când, minute mai târziu, avionul începe să circule pe pistă și, în cele din urmă, decolează, mă simt ca cel mai nefericit om de pe fața pământului. M-a părăsit și a refuzat să-și amintească.

66

Două zile...

Au trecut două zile de când Jud a plecat și viața mea e de rahat.

Abia dorm, la serviciu nu mă pot concentra și când mă întorc acasă, chiar dacă Flyn, Simona, Norbert și câinii sunt acolo, simt casa goală.

Noaptea, când Calamar doarme, Susto îmi ține companie. Nu se separă de mine. Observ că îi este dor de Judith la fel cum îmi este și mie dor și, într-un mod de neînțeles, vorbesc cu el și îi spun ce am pe inimă.

Susto nu se mișcă. Mă ascultă, mă sprijină și eu, în schimb, îl răsplătesc cu șuncă York și chiar îi permit să se urce cu mine pe canapea pentru a viziona un film.

Dacă Jud ar vedea acest lucru, nu ar crede.

***

În a treia zi, în timp ce sunt la birou, primesc un telefon.

Investigațiile mele pentru a-i găsi pe Ginebra și pe Felix au dat roade și acum știu unde să-i găsesc, așa că îl sun pe Frank, pilotul avionului meu, stabilesc să mă întâlnesc cu el la aeroport și mă duc acolo. Cei doi mă vor auzi, tare și clar.

Telefonez acasă, inventez o călătorie la Edinburgh și mă îndrept spre Chicago. Înainte de asta i-am scris un mesaj lui Björn, care se află la Eurodisney împreună cu Mel și copiii. Câteva clipe mai târziu, îmi sună telefonul și, răspunzând, îl aud pe Björn.

– De ce naiba te duci în Chicago? întreabă el.

Pe moment, înjur și mă răstesc:

– Mel nu te aude, nu?

– Nu. Este cu copiii într-un parc de distracții și...

– Nu-i spune nimic.

– De ce?

– Pentru că nu, Björn. Nu vreau ca Jud să știe unde mă duc. Cunoscând-o, va crede că merg pentru a face contrariul.

O tăcere ciudată se lasă între noi pe linia telefonică și apoi prietenul meu spune:

– Ai grijă. Sună-mă când te întorci și nu face nicio prostie, ai înțeles?

Zâmbesc trist și afirm:

– De acord. Distracție plăcută.

Acestea fiind spuse, întrerup comunicarea. Câteva minute mai târziu, cobor din mașină și mă urc în avion. Trebuie să merg la Chicago.

După mai bine de unsprezece ore de zbor, de îndată ce ajung în acel frumos oraș, un șofer pe care l-am angajat mă așteaptă în aeroport să mă ducă la Spitalul Mercy.

Când ajung acolo mă îndrept calm spre lifturi. Trebuie să merg la etajul cinci, camera 521.

Încet, dar sigur, odată ce ajung la ușa închisă a camerei, apăs pe clanță și intru. Imaginea pe care o găsesc este dureroasă. Jalnică. Ginebra este așezată în pat, înconjurată de gadgeturi și sedată. Văzându-mă, Felix se ridică dintr-odată de pe scaunul în care se află și, privindu-mă, șoptește cu lacrimi în ochi:

– Se simte foarte rău... foarte rău.

Mă uit la femeia care este prosternată în pat cu ochii închiși. Chiar și în pragul morții, ea are încă un magnetism special, dar, fără să-mi pese de starea ei, pentru că nici ei nu i-a păsat deloc de a mea, mă răstesc:

– Nu mă interesează deloc cum se simte ea, la fel cum nu mă interesează nici cum te simți tu.

Felix consimte și, după ce i-am aruncat o ultimă privire Ginebrei, îl iau de braț și îi spun:

– Să ieșim de aici. Oricât de furios aș fi, ei m-au învățat să respect morții.

De îndată ce ieșim din cameră, cu fața morocănoasă și rece, îl conduc pe un Felix distrus într-o parte a etajului. Îi eliberez brațul și, apropiindu-mi fața de a lui, mă răstesc în cea mai rea versiune a mea de Iceman:

– Ce jigodie nenorocită ești. Ți-am spus că nu și totuși nu te-ai oprit până nu ai obținut ce ți-ai propus.

– Eric...

Furios din pricina trădării, îl împing în perete și fără să-l las să vorbească, îi spun în șoaptă:

– Te urăsc, nenorocitule, așa cum o urăsc și pe ea. Și, dacă există un Dumnezeu drept, știu că vă face să plătiți, provocându-i sfârșitul.

– Eric... nu spune asta... plânge el deznădăjduit.

Dar tristețea lui nu este a mea și insist cu răceală:

– Nu ai respectat niciodată nimic și pe nimeni. Te-ai crezut întotdeauna deasupra lumii, dar asta s-a terminat. Cel puțin cu mine s-a terminat. Și, dacă sunt sincer cu tine, cred că s-a terminat și pentru ea.

Disperare. Cuvintele mele îl aduc în pragul disperării și continui:

– Mi-ai nenorocit viața. Mi-ai nenorocit existența. Și nu-mi pasă cum este Ginebra. Nu-mi pasă dacă ea moare sau dacă tu mori. Mi se rupe de voi amândoi. Și sunt aici pentru ca tu să știi asta și să te avertizez că, dacă te vei mai apropia în nenorocita ta viață de mine sau de vreunul de-ai mei, îți jur pe viața mea că te voi nenoroci astfel încât vei regreta că m-ai cunoscut.

Și, fără să spun mai multe, ca să nu-i sparg fața chiar aici, mă întorc și părăsesc spitalul fără să-mi pese de răceala cuvintelor mele și de ceea ce mi-a ieșit chiar din inimă.

O oră mai târziu, când plecăm din Chicago, conștient că i-am spus ticălosului tot ce aveam de spus, închid ochii cu furie. Din fericire, nu îi voi mai vedea niciodată.

* * *

Zilele trec și abia comunic cu Jud. Nu vreau să o împovărez.

Noaptea, când Flyn doarme, mă plimb prin casă ca un suflet pierdut, amânând timpul pentru a merge în camera noastră. Ba chiar, într-o noapte dorm pe canapea. E aproape mai bine.

La birou, totul continuă ca de obicei. Muncă... muncă și iar muncă.

Müller este o companie în creștere și, în ciuda rezultatelor incredibile obținute, asta nu mă bucură. Fericirea mea mi-o dă Judith.

Mă sună Björn. Este încă la Eurodisney, dar își face griji pentru mine. Știe că nu mă simt bine și încearcă să mă înveselească chiar și de la distanță și îi mulțumesc din suflet.

Când închid, mă gândesc la prietenul meu. La fericirea sa. La următoarea sa paternitate, dar telefonul sună din nou. Văzând numărul, știu cine este. Tresar și, răspunzând în grabă, salut:

– Bună, Manuel. Este ceva în neregulă cu Jud sau cu copiii?

Dar imediat îl aud pe socrul meu zâmbind și răspunzând:

– Liniștește-te, Eric, Judith și copiii sunt bine.

Asta mă relaxează, îmi fac griji că li s-ar putea întâmpla ceva și discutăm o vreme. Mă interesez de modul în care se simt și sunt încântat să aflu că se distrează, chiar dacă nu sunt inclus în acea petrecere.

Îl ascult pe socrul meu când spune dintr-odată:

– Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar știu că ceva o chinuiește pe brunetica mea și nu-mi place să o văd așa.

Faptul de a-mi imagina că poate ști adevărul mă jenează și, masându-mi părul, răspund:

– Manuel, ascultă, eu...

– Nu, Eric, mă întrerupe el. Nu te-am sunat să-mi spui ce s-a întâmplat între voi. Te-am sunat doar pentru a-ți spune că, dacă o iubești, ar trebui să-i arăți. Știu că brunetica mea poate fi enervantă și sigur te va scoate din sărite, dar ea...

– Ea este tot ce am mai bun, Manuel. Tot ce am mai bun, afirm eu, deschizându-mi inima în fața lui.

Vorbim. Mă încurajează să vin la Jerez, dar sunt conștient că nu vrea să mă vadă. Nici nu vreau să-mi imaginez expresia ei sau scandalul pe care mi l-ar face dacă mă vede apărând acolo, dar apoi Manuel spune:

– Eu nu spun nimic. Dar brunețica mea este o fată foarte drăguță și de gașcă și, dacă o văd singură la târg... știi și tu, un mic dans pe aici, un păhărel pe acolo...

Mă îngrijorez.

Dacă socrul meu mă sună și-mi spune asta, înseamnă că are un motiv. Și, fără să-mi pese ce poate crede soția mea când mă va vedea apărând, afirm cu o încredere ca niciodată în viața mea:

– Mâine voi fi acolo.

Manuel izbucnește în râs. Dacă fiica sa află despre acest apel, îl ucide.

– Nu mă așteptam la mai puțin din partea ta, băiete, și, apropo, acest apel nu a existat niciodată, bine? subliniază el.

Acum, cel care râde sunt eu și, fericit cum nu am mai fost de zile întregi, răspund:

– Ce apel?

67

Flyn mă însoțește în călătorie. Compania lui mă reconfortează și chiar mai mult văzându-i nerăbdarea.

Când ajungem la Jerez, murim de cald.

Cât de diferită este Germania de Spania.

Dacă eu sunt neliniștit, Flyn este cu atât mai mult. El așteaptă cu nerăbdare să se reîntâlnească cu frații săi, bunicul său, unchii săi, verii săi și cu șunca bună, în timp ce eu vreau doar să-mi văd soția, pe micuța mea, Jud.

Odată ce ajungem la iarmaroc, eu și fiul meu coborâm din mașină. Târgul, plin de felinare multicolore, cai, sărbătoare și muzică, este plin de viață și eu, emoționat, încerc să țin pasul. Vreau ca soția mea să mă vadă fericit.

Când ne apropiem de standul în care Manuel mi-a spus că sunt, picioarele mele încetinesc și dintr-odată aud:

– Oh... oh... oh... Geyperman al meu a venit.

Când aud asta, blestem. Sebas!

Și, când mă uit în lateral, văd că prietenul guraliv al soției mele se apropie de mine și după ce mă sărută de două ori șoptește:

– Ești mai impresionant decât un Peralta, să trăiască mama care te-a născut.

Zâmbesc, nu mă pot abține și îl salut:

– Bună, Sebas, ce bucurie să te văd.

– Bucuria este de partea mea și a întregului meu corp.

Râd, râde și, după ce l-am prezentat pe Flyn, care îl privește uimit, spune:

– Muierea se află în ultimul stand din spate, în stânga.

Îi mulțumesc pentru informații și, odată ce reușesc să mă detașez de el, Flyn, care este nerăbdător, spune începând să alerge:

– Să mergem, tată. Este cea de acolo.

Dau din cap aprobator, știu care este standul, dar dintr-odată mă stresez.

Dacă Jud mă va certa când mă va vedea?

Și dacă nu vrea să mă vadă?

Flyn, care mă observă, pare să-și dea seama ce gândesc și, apropiindu-se, șoptește:

– Tati, mami trebuie să te ierte. Nu îți face griji.

Auzul acestor vorbe mă face să zâmbesc. Fiul meu este prea tânăr pentru a ști cât de dificile sunt uneori relațiile personale și răspund:

– Ascultă, Flyn. Dacă mama...

– Tati, mama te iubește și când te va vedea, chiar dacă face o față ciudată, știu că va fi fericită. Vei vedea!

Pozitivitatea ei, cea pe care Jud a fost hotărâtă să ne-o arate în ultimii ani, îmi dă putere și, respirând, spun:

– Haide, să mergem.

Mai sunt doar câțiva metri până la stand și îmi aud bătăile inimii. Cred că rar mi s-a întâmplat să fiu atât de emoționat în viața mea, când, dintr-odată, o văd. Îmi văd brunetica. Este frumoasă, strălucitoare și îl aud pe Flyn strigând entuziasmat:

– Bunicule!

Jud îl aude și el, pentru că instinctiv se întoarce și, când îl vede, clipește. Nu-i vine să creadă că băiatul este aici; apoi aud:

– Unchiule Eric!

O văd pe Luz. Micuța, care nu mai este atât de mică, aleargă spre mine, iar apoi Jud, urmând-o cu ochii, mă vede. Își fixează ochii negri asupra mea și rămâne blocată. Nu se aștepta să mă vadă aici, cum nu se aștepta să-l vadă și pe Flyn.

Îmi îmbrățișez nepoata, care, în timp ce mă sărută, spune:

– Dar, unchiule Eric, ce plăcut să te văd aici!

O sărut pe Luz, fetița neascultătoare pe care am văzut-o crescând și care este acum o adolescentă înaltă și, privind-o, șoptesc:

– Ce frumoasă și drăguță ești, scumpa mea.

– Știu, spune ea. Și, arătând spre un grup de băieți, spune: Îmbrățișează-mă din nou, Tito, astfel încât idiotul de acolo îmbrăcat în albastru să se dea de ceasul morții și să creadă că ești iubitul meu.

Mă uit la ea, blocat.

Dar ce îmi cere nebuna asta?

După câteva clipe, se eliberează din brațele mele și aleargă la Flyn chemându-l pe un nume pe care prefer să nu-l amintesc. Fără îndoială, Luz știe mai multe despre propriul meu fiu decât am știut eu multă vreme.

Apoi socrul meu, Pachuca, Raquel, cumnatul meu, Bicharron și jumătate de casă mă întâmpină. Toată lumea știe cine sunt, inclusiv niște femei pe care nu le cunosc deloc și care, încântate, mă sărută și mă îmbrățișează. Pentru numele lui Dumnezeu, ce le mai place spaniolilor să se sărute. Mai târziu, îi pup pe micuții mei, sunt fericiți să mă vadă și zâmbesc, dar soția mea încă nu se apropie de mine.

Olé! cum se spune pe aici.

Mă uit din nou la Judith. Ochii ei sunt îngustați. Semn rău... semn rău...

Nu s-a mișcat. Nu a zâmbit. Nu știu nici măcar dacă respiră, în timp ce în jurul nostru oamenii dansează, bat din palme și cântă însuflețiți.

Raquel se apropie de ea. Îi vorbește. Amândouă se uită la mine și văd că mâna lui Jud i se îndreaptă spre gât.

Umflăturile!

Bea. Bea un pahar. Două...

De ce bea atât de mult?

Socrul meu se uită la mine. Cred că i se face milă de mine și șoptește:

– Hazul pe care îl are bruneta mea... Nu mai este nimeni ca ea!

Consimt. Chiar că nu-i nimeni!

Și, văzând că nu se apropie de mine, mă hotărăsc să fiu eu cel care se apropie de ea și, când mă duc să o salut, spune dintr-odată:

– Bună, tâmpitule.

Grozav!

Ce întâmpinare. Dar nu contează. Cunoscând-o, acesta este preludiul a tot ce voi avea de înghițit. Dar nu contează. Pentru ea, înghit orice.

Faptul de a vedea cum unii bărbați din grupul ei și pe care nu îi cunosc o privesc, mă face gelos. Sunt soțul ei și, din moment ce am nevoie să știe toată lumea acest lucru, o cuprind de talie când îmi spune:

– Nici să nu te gândești.

Bine... bine...

Să nu mă ia cu acest subiect, căci, dacă e ceva ce nu știu să gestionez, aceasta este gelozia.

Faptul de a vedea cum se uită toată lumea la noi mă supără și, amintindu-mi ceva ce mi-a spus mereu când nu am vrut să merg la târg, șoptesc:

– Draga mea... jumătate din târg se uită la noi. Vrei bârfe care să se spargă în capul tatălui tău?

Jud clatină din cap dezaprobator, știe că am dreptate. Și, permițându-mi contactul, o atrag spre mine și o sărut.

Da!

Sărutul nostru provoacă aplauze și asta mă încurajează, iar atunci când îmi separ buzele de ale ei, care, judecând după privirea ei, știu că vrea să-mi tăbăcească fundul, salut câțiva cunoscuți care sunt în grup.

Judith abia vorbește, doar bea, și întreb:

– Ce bei?

Se uită la pahar cu o anumită indiferență și răspunde:

– Chiar acum, un Solera.

Încurajat de grup, îmi schimb whisky-ul cu un Tio Pepe. Bine, da, este foarte bine, dar nu este ceea ce beau de obicei. Cu toate acestea, îl iau.

Fără să mă mișc de lângă soția mea, văd cum ceilalți cântă, dansează, glumesc, râd și se bucură, în timp ce încerc să mă integrez. Dar, la naiba, sunt incapabil. Sunt complet aritmic când bat din palme. Sunt neamț! Și, când nu mai suport, după un semnal al socrului meu, care mă cunoaște foarte bine, mă îndepărtez și mă așez cu el. Prefer asta.

– Mă bucur să te văd aici, băiete.

Zâmbesc cu plăcere și, privindu-i pe micuții mei adormiți în cărucioarele lor, răspund:

– Nu știu dacă și brunețica ta se bucură.

Socrul meu se uită la fiica sa și zâmbește. Ridică din umeri și afirmă:

– Te asigur că se bucură. Dar este *a naibii*, la fel ca mama ei.

Râde. Nu prea știu ce înseamnă acest cuvânt, dar îmi imaginez că ar însemna ceva de felul *furioasă* sau așa ceva.

Aș vrea ca Jud să se așeze lângă mine, dar nu vine. Preferă să fie cu grupul său de prieteni în loc să stea cu mine, iar asta îmi spune că nu este fericită să mă vadă. Rahat!

Pe măsură ce trece noaptea, sunt conștient de cât de mult bea fetița mea.

Dar de ce atât de mult?

Și, când nu mai pot tăcea, mă apropii de ea și îi șoptesc la ureche:

– Nu crezi că bei prea mult?

Soția mea se uită la mine. Îmi spune colega. Îmi transmite faptul că este bine și, pentru a nu o stârni, mă întorc la tatăl ei și mă așez din nou. Cred că tăcut sunt mai chipeș.

Cu toate acestea, când o văd ieșind în grabă din stand cu o sticlă de apă în mână, știu ce se întâmplă. Manuel, care o observă și el, se ridică și, oprindu-l, spun:

– Nu îți face griji. Mă duc eu.

Pe măsură ce ies, mă asigur dacă fetița mea vomită într-o parte. Mă grăbesc să o ajut. O țin de frunte și îmi fac griji pentru ea și,

când termină, își șterge gura cu un șervețel pe care i-l dau și, deschizând sticla de apă, își clătește gura și spune:

– Păcat de șuncă!

Nu-mi vine să cred ce aud.

Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de șuncă. Singurul lucru care mă interesează este ea, iar apoi intrăm într-o dezbatere dacă ar trebui sau nu să bea mai mult. În mod logic, ea mi se opune.

Asta mai lipsea!

Raquel, pe care cred că a anunțat-o tatăl ei, ajunge la noi și, înainte de a spune ceva, îi cer să rămână cu copiii pentru că vreau să o duc pe Judith la Villa Morenita. Cumnata mea este de acord și soția mea refuză.

Nu mă așteptam la altceva!

Dar nu. Nu am de gând să o las să scape cum vrea ea și, cu ajutorul lui Raquel, îmi ating, în sfârșit, scopul și o duc acolo.

Când reușesc să o duc în mașină, Jud se uită la mine și în timp ce îmi spune:

– Tocmai mi-ai stricat cheful, amice. Suntem la târg și vreau să mă distrez.

Nu răspund. Nu-mi pasă ce spune ea.

Ea nu este bine. Trebuie să se odihnească, văd asta pe chipul ei în timp ce conduc spre vila noastră.

La sosire, decid să o port în brațe. Jud este de acord și, odată ce intrăm în casă, mă împinge la perete și șoptește:

– Bine. Sunt cam amețită, cu atâta du-te-vino.

Amuzat, mă bucur de contactul nostru și apoi ea, pe un ton care mă înnebunește, șoptește:

– O să profiți de mine? O să-mi scoți hainele, o să-mi rupi chiloții și o să faci ce vrei să-mi faci? Pentru că, dacă este așa... rău... rău... vei face foarte rău!

Faptul de a auzi ceea ce propune după atâta timp fără să se apropie, mă excită.

Ei bine, într-adevăr, când nu mă excită Judith?

Și chiar dacă vreau cu adevărat să fac toate astea pas cu pas, dau din cap dezaprobator și îi spun că o duc în pat. Dar Jud revine în control:

– Nu vrei să mi-o tragi?

Doamne... nu-mi ușurează deloc situația.

Dar nu. E beată și nu vreau să mă acuze de nimic a doua zi. Însă ea continuă. Nu se oprește.

– Mă vrei... te cunosc, tâmpitule... mă vrei.

Oh... nu știam că am controlul pe care îl exercit asupra mea.

Ea râde. Ne pierdem echilibrul, dar reușesc să mă îndrept înainte de a ateriza pe pământ.

Odată ce ajung în cameră și o așez pe pat, îi scot cizmele și o încurajez să se întindă.

– Trebuie să-mi scot rochia, spune ea. Miroase a tocană, nu simți?

Nu miros nimic.

Văd doar cea mai mare ispită a mea, mai irezistibilă ca oricând, și pe mine ca pe un tâmpit, care-și reține cele mai de bază instincte.

La naiba, ce greu e!

La final, o ajut să-și scoată rochia de flamenco, va dormi mai bine așa, iar în acel moment se uită la mine și îmi cere:

– Sărută-mă!

Mă uit la ea. Zâmbește.

La naiba... nu pot rezista!

Va fi o greșeală dacă o fac.

Dar sunt atât de nevoiaș...!

Nu... nu am de gând să o fac.

Dar la naiba... Am nevoie de soția mea.

Și când se lipește de mine... știu că sunt pierdut. Total pierdut.

Sunt conștient că alcoolul vorbește în locul ei și, când floarea care îi cade de pe frunte se lipește de ochiul meu, reacționez și, fără să vreau să o ascult, răspund:

– Nu, Jud. Mai bine te întinzi și te culci.

Lacrimile îi umplu ochii în zecimi de secundă.

Plânge? Dar nu râdea acum câteva secunde?

Mama mea, ce beată e.

Și când o fac să se întindă și îmi reprim dorința, mă așez în fotoliul din fața patului și o privesc fără să mă mișc până când adoarme. Trebuie să-i reamintesc dragostea noastră.

De-ndată ce o observ liniștită, îl sun pe Juan Alberto. Vorbesc cu el și, după ce îi cer să aibă grijă de copii și să-mi aducă hainele lui Judith la vilă, decid să-mi scot fetița pentru o zi sau două. Mă va însoți, fie că-i place sau nu. Trebuie să vorbim.

După ce închid, fac un duș, am nevoie de el. Când ies gol din baie, ea încă doarme și, deschizând dulapul pe care îl avem acolo, îmi pun niște chiloți și zâmbesc când văd cămașa pe care mi-a cumpărat-o cu ani în urmă la Rastro și pe care scrie „Tu ești cel mai bun din Madrid".

Sper că, atunci când îl va vedea pe mine, își va da seama și asta o va face să-și amintească cât de mult ne iubim.

Câteva ore mai târziu, când se trezește, așa cum mi-am imaginat, văzându-se în pat, în vila noastră și fără rochie, totul pică pe mine! Până o conving că nu s-a întâmplat nimic și se uită la cămașa pe care o port. Da!

Când vede aici hainele care erau în casa tatălui său și îi spun planurile mele, se enervează. Nu vrea să vină cu mine, dar, privind-o, insist:

– Ascultă, draga mea, sunt aici pentru că nu pot fi fără tine și te asigur că voi face tot posibilul pentru ca amintirile noastre să-ți inunde mintea și să uiți ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Am vorbit cu tatăl tău și sora ta și ei vor avea grijă de copii până mâine, când ne vom întoarce.

Judith protestează. Ar fi fost ciudat să nu o facă, dar până la urmă o conving. Vine cu mine și știu că lasă de la ea.

Deja în mașină, am pregătit muzica, printre altele, a celor doi Alejandro și, de îndată ce pornesc, spun, privind-o:

– Cândva o tânără frumoasă mi-a spus că muzica îmblânzește fiarele.

Comentariul meu o face să zâmbească.

Da... da... da... a zâmbit!

Este calmă, liniștită. Călătoria se petrece într-un mod plăcut și, când vede că mergem la Zahara de los Atunes, zâmbește din nou.

Doamne... ce fericit mă face să o văd!

De îndată ce ajungem în acel prețios loc atât de special pentru noi, ieșim din mașină și mergem mână în mână și, văzând o florărie, îmi spune că mama ei planta acolo niște flori și, fără ezitare, cer un buchet de hibiscus.

Florăreasa ne întreabă ce culoare dorim, iar Judith răspunde rapid:

– Roșu.

Dragostea mea râde din nou. Vreau să o sărut, vreau să o îmbrățișez, dar nu îndrăznesc. Cu ea nu știi niciodată. Trebuie să aștept ca ea să facă primul pas și apoi voi face restul vieții mele toți pașii pe care trebuie să-i fac.

Mergem să mâncăm și când îi propun să comande o porție mică de șuncă care îi place, îmi scoate ideea din cap. Asta mă surprinde. Jud iubește șunca, dar nu vreau să intru în dezbatere, așa că nu o voi mai menționa. Dar asta chiar mă surprinde.

După prânz, decidem să mergem la o plimbare pe plajă.

Plaja Zahara este o minunăție, are un nisip alb fin, care se topește cu picioarele noastre, în timp ce mergem, iar eu, gata să fac orice pentru ea, îi reamintesc.

Nu știu cât de mult am mers, știu doar că mă bucur în timp ce vorbim, până când ea își lasă buchetul roșu de hibiscus pe plajă și ne așezăm.

Ne amuzăm când îi reamintesc cum ne-am cunoscut și ea râde de guma pe care mi-a pus-o în gură. Și eu zâmbesc. Apoi ne amintim de apariția lui Susto, de sarcina cu Eric, cu Hannah, de vremurile bune cu prietenii, de tortul cu ciocolată de pe fundul ei. Și

apoi, fără să mă aștept, femeia care mă face un bărbat diferit mă îmbrățișează și mă sărută.

Da... da... da...

Ea a făcut primul pas. Acum, eu îi voi face pe cei necesari.

Un sărut duce la altul...

O mângâiere la alta...

O privire la...

Și, când ochii noștri se întâlnesc, șoptesc:

– Nu te-aș înșela niciodată cu nimeni, draga mea. Te iubesc atât de mult, încât pentru mine este imposibil să fiu cu altcineva și te asigur că ceea ce s-a întâmplat cu Ginebra este ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit să se întâmple.

Judith mă ascultă. În sfârșit! Și, împletindu-și degetele în părul meu, răspunde:

– Știu... Știu, dragul meu.

Doamne, știe!

Mă crede!

În sfârșit, mă crede!

Auzul acestor cuvinte mă face foarte fericit. Foarte... foarte... fericit. Și din moment ce nu vreau să existe secrete între noi, îmi mărturisesc călătoria la Chicago. Asta o surprinde și îi spun că trebuia să-i rănesc așa cum ei ne-au rănit pe noi. Puțin mai mult.

Soția mea mă ascultă...

Soția mea mă privește...

Soția mea înțelege, în cele din urmă, că nu eu am provocat ceea ce s-a întâmplat și, privindu-mă, subliniază:

– Ascultă, dragul, nu am pentru ce să te iert. Așa cum mi-a spus de curând o bună prietenă, lucrurile care merită în viață nu sunt niciodată simple. Să uităm de acei oameni răi. Faptul că ne iubim, amintirile și momentele noastre împreună sunt mult mai puternice și mai adevărate decât orice s-ar fi putut întâmpla.

Doamne... cât de mult mi-am dorit s-o aud spunând asta și șoptesc:

– Te iubesc...

Și, da, ne iubim.

Ne iubim și avem nevoie unul de celălalt. Împreună suntem puternici, foarte puternici. Și, deși ea vrea să-mi spună ceva, nu o las și îi propun să mergem la un hotel. Fără ezitare, Jud acceptă și, după ce ne ducem la unul din spatele nostru și luăm o cameră, norocoși și fericiți, ne îndreptăm spre el.

În timp ce închidem ușa, pasiunea pune stăpânire pe noi.

La naiba, ce minunat.

Ne sărutăm. Ne scoatem hainele și ne mângâiem reciproc, până îmi amintesc că am ceva în buzunarul pantalonilor și, scoțându-l, spun:

– Este al tău, pune-ți-l.

Fetița mea se uită la inelul ei, cel pe care l-a adorat dintotdeauna, și, pe măsură ce și-l pune, entuziasmat să o simt din nou a mea, îi smulg chiloții, făcând-o să râdă și șoptesc:

– Acum, da, micuțo. Acum suntem din nou tu și eu.

Începe jocul dintre noi.

Suntem dornici. A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai mângâiat.

Încântat, iau un hibiscus roșu din buchet și încep să-l trec peste frumosul și ispititorul corp al soției mele. Dragostea mea oftează și mă bucur de oftaturile ei.

Mi-au lipsit!

Și când hibiscusul trece peste sexul ei epilat și prețios și îi introduc jucăuș tulpina, văzând cum Jud se uită la mine, șoptesc încântat:

– Cere-mi orice vrei și ți-l voi da. Dar numai eu, dragostea mea. Doar eu.

Jud zâmbește. Se deschide ca o floare pentru mine și, arătându-mi acea parte senzuală, nebună și dezinhibată pe care o iubesc la ea, imploră:

– Trage-mi-o.

La naiba! Cât îmi place să-mi ceară asta.

Sunt pe cale să o fac când mă apucă de păr și, cu o dorință de nestăvilit, mă aduce mai aproape de gura ei și îmi cere:

– Trage-mi-o ca un animal pentru că ți-o cer.

Razna... O iau razna și o sărut.

Îi iau buzele cu o foame de neoprit, în timp ce prețioasa mea soție mi se dăruiește mie în același mod în care mă dăruiesc ei.

Mulțumită, ea se apucă de barele patului și își întinde senzual coapsele pentru mine. Mă incită, mă înnebunește și, tare cum sunt, îmi aduc penisul în centrul dorinței ei fierbinți și umede și, ținându-mă de bare, mă afund în ea într-un mod agresiv și animalic.

Da!

Judith țipă. Și eu la fel. Și animalele sălbatice care locuiesc înăuntrul nostru pun stăpânire pe noi în întregime și ne-o tragem. Ne-o tragem ca niște sălbatici adevărați.

Plăcere!

Jud se arcuiește, țipă, oftează pentru mine, în timp ce eu mă bucur și vibrez în urma posesiei ei și, când o fac să se uite la mine, pierzându-mă în ochii aceia negri, fermecători, care mă fac să mă îndrăgostesc, șoptesc:

– Gura ta este numai a mea și a mea numai a ta și așa va fi întotdeauna.

Îmi sărut soția, dar când o fac, văd în ea un gest ciudat. Un gest care durează doar câteva secunde și pe care mă hotărăsc să îl ignor. Nu este nimic mai important decât ea și eu.

După acest prim asalt, urmează al doilea, al treilea și toate acelea care urmează. Eu și Jud suntem insațiabili și, ca întotdeauna, doar privindu-ne unul pe celălalt suntem gata să ne bucurăm de o mie de ori mai mult.

În noapte, aud stomacul fetiței mele și comentez amuzat:

– Cred că trebuie să o hrănesc pe leoaica din tine sau la următorul asalt mă vei devora.

Dragostea mea zâmbește, ce zâmbet frumos are, și afirmă:

– Da. Adevărul este că mi-e foame.

Mă ridic gol din pat. Conștient că soția mea mă observă, mă arăt în timp ce ridic meniul hotelului pentru a vedea ce vrem să mâncăm și, când mă întorc lângă ea și sugerez să comandăm șuncă, ea se uită la mine și șoptește:

– Eric, am ceva să-ți spun.

Mă sperii, văzându-i seriozitatea. Ce i se poate întâmpla? Și întreb aproape fără să respir:

– Ce se întâmplă, draga mea?

Se scarpină pe gât.

Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce este în neregulă cu ea?

– Șunca mă dezgustă, spune ea atunci. Dar mă dezgustă într-un fel pe care nu ți-l poți imagina.

Mă uit la ea. Asta este problema?

Și, atunci când respir și zâmbesc la auzul acestor vorbe, dintr-odată spune:

– Sunt însărcinată!

Mă uit la ea... La naiba!

Nu pot respira... La naiba!

Se uită la mine... La naiba! Și văzându-mi deconcertarea, șoptește:

– Îmi pare rău... Îmi pare rău... Îmi pare rău... Nu știam când să-ți spun. Știu că este ceva la care nu ne așteptam, ceva ce nu am programat și că este o nebunie să mai avem un copil.

Da... este cu siguranță o nebunie...

Dar ce nu este o nebunie între mine și ea?

– Doamne, Eric, vor fi patru copii, patru!

Îi iau mâna de la gât... și-l distruge și insistă:

– Am aflat despre sarcină după ce s-a întâmplat totul și eu... eu...

Voi fi din nou tată!

Din nou!

Și, uitând tot ce s-a întâmplat, mă concentrez asupra femeii din fața mea și gâtul ei este plin de umflături și o iau razna.

Ea. Doar ea reușește să facă totul incredibil, iar un nou fiu al nostru va fi o binecuvântare! Așadar, ridicând-o din pat, o îmbrățișez nebun de bucurie și, îngrijorat pentru sarcina ei și de modul în care va fi, o întreb:

– Draga mea... draga mea... ești bine? Dar de ce nu mi-ai spus înainte?

Vorbim. Emoționați de vestea minunată, ne concentrăm asupra ei până când, după ce mi-am amintit că vrea litri și litri de anestezie în ziua nașterii, șoptesc fericit:

– O să te omor cu sărutări, domnișoară Flores. Ți-am tras-o ca o brută, ca un animal. Cum de mi-ai permis?

Jud râde, plânge, se emoționează. Dar cum de nu mi-am dat seama până acum? Și ea răspunde:

– Copilul este foarte mic și eu am nevoie de tine. În plus, tu însuți mi-ai spus: „Cere-mi orice vrei, și eu îți vei oferi", iar eu, pur și simplu, ți-am cerut ce vreau.

O sărut, îmi devorez soția și, din nou, facem dragoste.

68

A doua zi la întoarcerea la Jerez, suntem fericiți.

Împăcarea noastră este un fapt și un bebeluș este pe drum.

Ce mi-aș mai putea dori?

Când ajungem acasă la soția mea și le dăm vestea, toată lumea sare bucuroasă și fericită, toată lumea ne felicită, dar îmi dau seama că Raquel și Jud șușotesc ceva.

Despre ce-or vorbi?

În noaptea aceea ne întoarcem la târg fără copii. Socrul meu rămâne acasă cu toți nepoții săi, care sunt deja foarte mulți. Soția mea este frumoasă în rochia sa albă și roșie de flamenco, iar eu merg cu ea la braț mândru și fericit, deși, când îl întâlnim pe prietenul ei Sebas, îmi vine să fug.

Dar omul acela trebuie întotdeauna să-mi sufle-n ceafă?

Preț de câteva ore ne distrăm și spun noi pentru că și eu mă distrez și, în timp ce o văd pe fata mea bucurându-se de târgul de pe pământul ei, eu mă bucur de ea.

La un moment dat, când mă duc cu cumnatul meu să iau ceva de mâncare, văd toaletele portabile și, având în vedere urgența pe care o am, îi spun să o ia el înainte. Îl ajung din urmă imediat.

Odată ce intru într-una din toaletele mici, fac ceea ce numai eu pot face pentru mine, când aud vocea cumnatei mele. Vai, ce nerușinată este!

– Ține ușa, nu se închide bine și nu am chef să-mi vadă păsărica.

– Bineeeee, răspunde vocea lui Judith.

Zâmbesc. Uau, ce cuplu.

Împreună sunt un caz; dar apoi cumnata mea spune printre altele:

– Problema sarcinii, văd că a ieșit bine, dar cum i-a picat faptul că te-ai implicat cu tipul acela seara trecută? Știu că a fost un sărut și puțin altceva, dar la cât de gelos și de posesiv este soțul tău, ce ți-a spus?

La naiba!

Mi se întrerupe urinarea.

Eh... eh... un moment!

Cum adică soția mea s-a implicat cu un tip și nu mi-a spus nimic?

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Nu. Fetița mea nu ar fi putut face asta. Ea, nu.

Închid ochii și respir, trebuie să respir și apoi aud vocea lui Judith, care răspunde:

– Nu i-am spus. Am fost amândoi atât de fericiți de împăcarea noastră și de copil, încât nu am putut să-i spun.

La naiba...

Nu cred. A făcut-o!

Soția mea s-a culcat cu altcineva și... și... mă sprijin de toaleta portabilă.

– Oh, jucăușo...

– Sunt chinuită de asta, Raquel. Mă simt groaznic. Mi-am pierdut capul. Am vrut să mă răzbun pe Eric pentru tot ce s-a întâmplat și, ei bine... s-a întâmplat sărutul și puțin altceva. Și apoi el... a venit să mă recucerească și m-am gândit că poate...

Nu mai suport!

Cu o palmă, deschid ușa toaletei portabile și, după lovitura dată, ele mă privesc uimite.

Ochii mei și ai soției mele se întâlnesc. Văd uimirea ei. Frica ei.

Mânia mea este cumplită, știu, ea m-a dezamăgit și eu mă răstesc:

– Judith...

Chipul său mă anunță cât de rău se simte și spune în șoaptă:

– A fost o prostie, dragul meu, eu...

Dar eu nu mai văd. Nu mai aud.

Ce mi s-a întâmplat mie a fost involuntar. Nu l-am căutat. Nimic de-a face cu ceea ce ea a căutat și a făcut. Și, după ce strig la ea să tacă, mă îndrept spre parcare.

Trebuie să plec sau pot cauza ceva mai rău decât masacrul din Texas, la Jerez.

Cu pași mari ajung la mașină, dar ea mă prinde din urmă și ne certăm. Din nou ne certăm.

Dar oare nu putem trăi fără probleme?

Judith vorbește, încearcă să se explice, își scarpină gâtul. Este agitată, dar nu o ascult. Mă doare să știu că a căutat un bărbat și s-a culcat cu el ca să se răzbune pe mine, mă doare excesiv și mă răstesc:

– Plec. Mă întorc la München.

– Te rog... te rog... ascultă-mă...

Mă atinge, mă apucă. Dar, nedorindu-mi atingerea ei, o smucesc și-i spun:

– Lasă-mă în pace, Judith. Nu acum.

Paralizează. Nu-mi pasă.

Și după ce mă urc în mașină, pornesc și plec. Nu suport să o văd. Nu acum.

Se aude muzica ei, cea pe care eu însumi m-am străduit să o fac să o asculte pentru a o face să-și amintească și, furios, scot CD-ul și îl arunc pe fereastră. Acum, cel care nu vrea să-și amintească sunt eu.

Când ajung la casa socrului și sun, când deschide, bărbatul spune cu amabilitate:

– Eric... ce faci aici?

Îl privesc. Nu știu dacă să-i explic sau nu, dar, confuz, izbucnesc:

– De ce m-ai chemat aici?

Manuel clipește, nu cred că știe ce să-mi răspundă, dar la final spune:

– Pentru că trebuia să fii aici. Fiica mea avea nevoie de tine.

Consimt. Intru în casă și, când închide ușa, fără să ridic vocea, întreb:

– Chiar crezi că fiica ta avea nevoie de mine sau ai vrut să nu se culce cu alții?

Chipul lui Manuel se înăsprește și spune:

– Nimeni nu vorbește fără respect despre fiica mea în casa mea, ai înțeles?

Blestem. Ce fac?

De ce îi vorbesc astfel acestui om bun?

Și, fără să vreau să vorbesc în continuare cu el sau cu altcineva, zic:

– Te rog, Manuel, anunță-l pe Flyn. Ne întoarcem la München.

Mă privește confuz, nu știe ce să facă și insistă:

– Ce se întâmplă, Eric?

Furia din urma celor întâmplate crește și eu mă răstesc supărat în timp ce mă duc în fundul casei să-l caut pe Flyn:

– Să-ți spună fiica ta când o vezi. Așa nu dovedesc eu o lipsă de respect.

Când ajung în camera din spate, îi văd pe Luz și pe băiat jucându-se Play și, trăgând cablurile din perete, spun:

– Flyn, ia-ți lucrurile, hai să mergem!

– Unchiule... ce nesuferit ești. Dar ce faci? strigă Luz.

Fiul meu se uită la mine, îmi cunoaște privirea și mă întreabă:

– Ce se întâmplă, tată?

– Ia-ți lucrurile și hai să mergem.

– Unchiule, ce agonie, eram pe punctul de a câștiga! insistă Luz.

Mă uit la fată, atât de furios, încât tace. Cred că este prima dată când mă vede atât de furios și, când Flyn termină de strâns lucrurile, îi spun apucându-i geanta:

– Să mergem.

Când ieșim din cameră, o găsesc pe Jud la ușă cu tatăl său. Nu știu cum a venit de la târg, dar este total congestionată; îi întind geanta lui Flyn și spun:

– Du-te la mașină. Voi veni și eu imediat.

Jud se uită la mine. Respiră accelerat. Își zgârie gâtul înroșit. Se uită la băiat și el, cu jumătate de glas, întreabă:

– Mamă, ce se întâmplă?

Jud va plânge. Îmi dau seama după fața ei, dar se abține. Știe că a dat-o în bară. Știe că ar fi trebuit să-mi spună asta și, dându-i băiatului un sărut pe cap, spune:

– Fă ce zice tatăl tău. Nu îți face griji, nu se întâmplă nimic.

Flyn se opune, nu înțelege nimic, până când Judith spune, în timp ce vorbesc la telefon cu pilotul meu pentru a-l anunța că vreau să fie pregătit la aeroport pentru a decola imediat:

– Tată, poți să îl conduci pe Flyn până la mașină? Luz, mergi cu ei.

Manuel se uită la noi. Este la fel de nedumerit ca și copiii și, după ce o trage pe Luz să meargă cu ei, Judith și cu mine rămânem singuri. Închid apoi telefonul și spun:

– I-aș lua cu mine pe Eric și pe Hannah, dar nu vreau să-i sperii trezindu-i acum.

– Eric...

Clatin din cap dezaprobator, nu vreau acum explicații; ridic mâinile și îi poruncesc să tacă.

Nu mă așteptam la această trădare. Nu din partea ei. Și, fixând-o cu privirea mea cumplită, mă răstesc:

– M-ai dezamăgit așa cum nu am crezut niciodată că mă poți dezamăgi.

Nervoasă și tulburată, Jud își zgârie gâtul înroșit. Rămân impasibil și nu o opresc; apoi mă imploră cu lacrimi în ochi:

– Eric, nu pleca. Să vorbim despre asta. Am făcut o greșeală, dar...

– O greșeală! strig ieșit din minți. Marea ta greșeală a fost să faci conștient ceea ce ai făcut și apoi să nu-mi spui nimic despre asta.

Jud se explică, încearcă să se conecteze cu mine. Nu mă lasă să părăsesc casa tatălui său, mă împiedică. Dar sunt rănit, foarte rănit și-mi pronunț hotărârea:

– Ai spus că te-ai ars și, fără îndoială, acum eu m-am ars. Și da, Judith, sunt teribil de supărat. Atât de supărat, încât ar fi bine să

plec înainte de a face un spectacol în fața copiilor noștri și a familiei tale. Și acum, dacă te dai la o parte, voi pleca, pentru că cel care nu vrea să te vadă acum sunt eu.

Nu se mișcă, nu mă ascultă și, în cele din urmă, trebuie să fiu eu cel care o dă la o parte.

Odată afară, Manuel se apropie de mine și, oprindu-mă, șoptește:

– Băiete, nu ești în stare să conduci.

Consimt, știu asta, dar trebuie să mă îndepărtez de fiica lui și răspund:

– Îmi pare rău că ți-am vorbit urât, dar trebuie să plec, Manuel.

Omul îmi dă o îmbrățișare. Apoi Luz. În felul lor, îmi spun că mă iubesc, că se așteaptă să mă întorc.

Odată ce urc în mașină și pornesc motorul, Flyn se uită la mine și spune:

– Liniștește-te, tată. Nu îți face griji.

Suspin. Sunt făcut zdrențe. În tăcere, mă îndrept spre aeroportul din Jerez, unde, la sosire, Frank ne așteaptă, ne urcăm în avion și plecăm. Mă îndepărtez de ea.

69

Când ajung în Germania sunt cu moralul la pământ.

Soția mea m-a înșelat, s-a culcat cu altul, și cu fiecare secundă care trece și mă gândesc la asta mă îmbolnăvesc din ce în ce mai mult.

Nu a fost nevoie să fie drogată. Nu a fost nevoie să fie înșelată. Ea a căutat-o. M-a trădat!

Furie. Simt multă furie și, din aceleași motive pentru care a făcut-o Judith, acum ar trebui să mă duc să caut o femeie pentru a mă culca cu ea. Să o înșel. Asta ar fi răzbunarea mea. Dar nu. Nu vreau asta. Ultimul lucru de care am nevoie la cât de rău mă simt este o femeie. Doar gândul la asta mă dezgustă.

Ajuns acasă, îl trimit pe Flyn la culcare. Este foarte târziu și când Susto și Calamar vin la mine, nedorind să-i am lângă mine pentru că îmi amintesc de ea, îi duc în garaj. Vreau să fiu singur.

În biroul meu îmi torn un whisky. Îl beau și apoi îmi mai torn unul.

Urăsc să beau, dar este cu siguranță o modalitate bună de a uita.

Ochii mei văd fotografiile pe care Judith le-a pus pe șemineu. Mă uit la ele și văd femeia pe care o ador, dar care tocmai m-a distrus. Zâmbetul ei, acel zâmbet pentru care sunt capabil să ucid, dintr-odată mă ucide pe mine. Și, aruncând toate fotografiile pe jos, strig frustrat.

La naiba!

La naiba cu viața mea!

De ce? De ce trebuie să mi se întâmple asta?

Nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc. N-ar fi trebuit să-i dau o șansă iubirii.

Eu, care am trăit calm și liniștit, făcând ceea ce îmi doream fără să trebuiască să dau explicații nimănui, dintr-odată a trebuit să mă

îndrăgostesc de o femeie, de o spanioloaică nebună și irațională care m-a descentrat total.

Furios, apuc un glob pământesc din cristal, un vechi cadou de la Dexter, și, fără să mă gândesc la ceea ce fac, îl arunc în perete. Globul se sparge în bucăți. Furia mea crește și, trăgând un tablou, îl dau jos și îl zdrobesc de pământ.

Nu mai am limite. Sparg și sticla de whisky, paharele. Arunc totul de pe masa mea, dar nu simt că mă calmează. Dimpotrivă, devin din ce în ce mai înflăcărat. Arunc CD-urile muzicale, alte tablouri, cărți, laptopul, până când, dintr-odată, ușa biroului meu se deschide și apare Björn.

Prietenul meu și cu mine ne privim. Este ora șapte fără douăzeci dimineața, nu știu ce face aici, dar spune:

– Flyn m-a sunat speriat.

Aceste cuvinte mă fac să-mi dau seama ce fac, cât de speriat trebuie să fie fiul meu; apoi prietenul meu închide ușa și spune:

– Flyn este în pat. Nu îți face griji. L-am făcut să se calmeze.

Blestem.

Îmi blestem nenorocita de inconștiență și, așezându-mă pe fotoliul meu, bolborosesc:

– Nu vreau să vorbesc.

Björn ridică scaunul pe care l-am răsturnat mai devreme și, așezându-se în fața mea, întreabă:

– Asta înseamnă că vrei să fii decorator de interior acum?

Cuvintele lui mă fac să zâmbesc și, privind în jur și văzând ce-am făcut, spun în șoaptă:

– M-a înșelat, Björn. S-a culcat cu altul din răzbunare.

Prietenul meu nu se aștepta la mărturisirea mea. Se uită la mine. Nu știe ce să spună, până când după un timp întreabă:

– Și acum tu ce vrei să faci?

Clatin din cap. Încă nu-mi vine să cred. Tot ce vreau este să mă pierd și, confuz, răspund:

– Nu știu, Björn. Nu știu.

Vorbim. Mă liniștește. Urlu disperat, vorbesc urât, sunt irațional, iar el mă ascultă și mă liniștește. El este un prieten bun.

Apoi se aud niște bătăi la ușa biroului meu. Mă uit la ceas, este nouă și jumătate dimineața, iar câteva secunde mai târziu apare Simona. Aduce o tavă cu cafea și micul dejun și, după ce intră și se uită în jur cu fața înspăimântată, pune tava pe masă și întreabă:

– Sunteți bine, domnule?

Mă uit la ea, fac totul greșit și spun:

– Stai liniștită, Simona, sunt bine. Și te rog să nu strângi nimic. Mă ocup eu.

– Dar, domnule...

– Simona, o întrerup, când văd că se uită la pahare și la hârtiile de pe jos. Am spus că mă ocup eu.

Cu o față jalnică și fără să mă întrebe de Jud și copii, iese din birou. Mă ridic atunci și spun:

– Mă duc să fac un duș. Trebuie să merg la Müller.

Björn se ridică la rândul său, se uită la mine și mă întreabă:

– Ești sigur? Nu preferi să-ți iei ziua liberă?

Clatin din cap dezaprobator. Ultimul lucru de care am nevoie este să stau în această casă gândindu-mă la problemele mele și el adaugă:

– De acord. Îl iau pe Flyn acasă la mine. O să-i prindă bine să stea cu Peter.

Încuviințez, mi se pare o idee bună și mă duc în camera mea. Voi face un duș și voi merge la muncă. Trebuie să mă întorc la viața mea, chiar dacă Judith nu este aici.

70

Fără îndoială, este complicat... foarte complicat. Chiar dacă sunt în birou, mintea mea nu se poate abține să nu se gândească la soția mea, la ce a făcut ea și ajung la disperare. Înnebunesc. Faptul de a-mi imagina cum altul îi sărută buzele, gura și îi atinge pielea pe care o consider a mea mă face gelos. Mă face extrem de gelos.

* * *

Când ajung seara acasă, Norbert îmi spune că a sunat Judith. Are nevoie să știe dacă poate conta pe avion pentru a se întoarce. Nu întreb când, nu mă interesează, dar îl sun pe Frank, îi dau numărul de telefon al lui Jud și îi spun să o sune. Îi va spune ea când vrea să se întoarcă.

Iau cina cu Flyn acasă. Nu-mi cere explicații în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, dar simt că trebuie să-i spun ceva și cu atât mai mult după actul de distrugere pe care l-am făcut în biroul meu.

– Ascultă, Flyn, în legătură cu ce s-a întâmplat...

– Tată, tu și mama veți divorța?

Faptul de a-l auzi vorbind despre divorț îmi face pielea de găină.

O iubesc pe Judith, îmi iubesc soția, dar totul a devenit complicat.

Asocierea divorțului cu Jud este dificilă. Nu pot, nu sunt în stare să o gestionez. Dar a trăi așa cum trăim, fără a vorbi, fără a ne privi, fără a ne iubi, nu ar fi bine pentru nimeni și mai puțin pentru copiii noștri, așa că, adresându-mă băiatului, spun:

– Nu știu, Flyn... nu știu.

Nu mai pune alte întrebări. Trebuie să am o asemenea expresie încât el decide să tacă, iar noi continuăm să mâncăm în liniște.

De-ndată ce se culcă, iau câteva pastile pentru durerea de cap, care mă omoară, și apoi ies la plimbare cu Susto și Calamar. Animalele nu sunt de vină pentru nimic și eu stau ore în șir la ușa din față pentru a le acorda toată atenția. Susto se uită la mine, pare să-mi înțeleagă starea sufletească și, de îndată ce poate, îmi dă unul dintre săruturile sale băloase.

Ce minunat este!

Când mă întorc și câinii se înghesuie în coșurile lor de dormit, mă duc în biroul meu, în acel loc dezastruos pe care eu însumi l-am creat și îl privesc cu consternare.

La naiba, ce-am făcut!

Am rugat-o pe Simona să nu atingă nimic. Eu însumi trebuie să strâng mizeria, dar văzând că totul este zdrobit și distrus, plec de acolo și mă duc în dormitor. Mâine o voi strânge.

După duș, mă întind în pat și inevitabil mirosul lui Judith îmi atacă nările. Cearșafurile miros a ea. Perna miroase a ea. Totul miroase a ea. Și îmi blestem ghinionul.

De ce a trebuit să o cunosc dacă acum trebuie să trăiesc fără ea?

După o noapte în care abia dorm câteva ore, când mă trezesc văd că plouă. Este o zi întunecată, cenușie, foarte în acord cu starea mea de spirit. Și, după ce salut animalele, iau mașina și mă duc la birou. Așa cum mi-am spus cu o zi înainte, viața continuă.

Imediat, secretara mea îmi umple masa cu documente. Între călătoria la Chicago și călătoria la Jerez, mi s-a acumulat mult de lucru și trebuie să mă gândesc la altceva decât Judith, așa că mă concentrez asupra documentelor.

Este timpul să mănânc, dar nu vreau să ies, așa că secretara mea are grijă ca prânzul meu să-mi fie adus la birou. De-ndată ce o tavă cu mâncare și băutură este așezată pe o măsuță, mă uit la ea și pufnesc. Nu mi-e foame, dar trebuie să mănânc ceva, așa că mănânc friptura. Asta mi-e de ajuns.

Mă concentrez din nou pe hârtiile mele, dar apoi aud ușa biroului deschizându-se și inima îmi îngheață.

La câțiva metri de mine se află Judith.

Ea este aici!

Ne privim. Știu că expresia mea se înăsprește, nu o așteptam pe ea aici. Și, când văd că închide ușa, fără să o pot evita, întreb cu o voce aspră:

– Ce faci aici?

Judith se apropie de masă, nu-și ia ochii de la mine și spune în șoaptă:

– Știu... Nu o spune. Știu că nu ar fi trebuit să mă prezint aici, dar...

– Ei bine, dacă știi, de ce ai venit? o întrerup ridicând vocea.

– Eric, trebuie să vorbim.

Când aud asta, mă ridic. Mă cuprinde furia și, încercând să nu țip, așa cum îmi cere corpul, când să vorbesc, ea spune cu toată bravada ei:

– Dacă îți trece prin cap să mă dai afară din birou, jur că vei regreta.

Pufnesc nevenindu-mi a crede ceea ce aud.

Mai vine și cu tupeu pe deasupra?

La naiba cu femeia asta. Este clar că nu va învăța niciodată să nu mă provoace.

Mă uit la ea mușcându-mi limba. I-aș spune o mie de lucruri, dintre cele mai urâte, dar ea continuă:

– Mă costă tot atât de mult pe cât te costă pe tine să fiu aici și chiar mai mult știind că nu vrei să mă vezi, dar nu sunt dispusă să trec prin tortura de a locui în aceeași casă fără să ne privim sau să vorbim. Așadar, mă vei scoate de aici doar cu forța și nu cred că este frumos față de angajații tăi să vadă cum o dai afară pe soția ta din birou. Sau este?

La naiba... La naiba... La naiba...

Faptul că apare aici cu această bravadă spaniolă mă omoară. Dar are dreptate în privința a două lucruri. Nu putem trăi așa cum am trăit și nu ar fi corect ca angajații mei să asiste la una dintre

certurile noastre teribile, așa că, așezându-mă cu o expresie vizibil deranjată, spun:

– Foarte bine. Vorbește.

În tăcere, aud din nou cât de furioasă era pe mine din cauza Ginebrei și că, din păcate, s-a culcat cu acel Gonzalo.

Grozav!

Ea insistă, de asemenea, că nimic altceva nu s-a întâmplat dincolo de sărutări, în timp ce vorbește și vorbește și nu se oprește.

O ascult confuz. Faptul de a-mi imagina ceea ce povestește nu este plăcut și nu spun nimic. Nu vreau să o fac. Să vorbească ea, de aceea a venit aici.

O ascult fără să clipesc. Judith îmi spune că mă iubește, că mă adoră, că m-am dus la Jerez să o fac să-și amintească și că acum a venit să mă facă să-mi amintesc.

Este accelerată. Vorbește fără să respire, iar când bea apă pentru că gura îi este uscată, un tunet răsună afară. Ziua este asemenea mie.

– Știi? Cred că viața ne-a îngreunat faptul de a ne întâlni. Tu te-ai născut în Germania, eu m-am născut în Spania, dar destinul ne-a făcut să ne întâlnim în ciuda faptului că suntem doi oameni atât de diferiți.

Nu mă mișc, știu că are dreptate, niciodată nu ne-a fost ușor și continuă:

– De când suntem împreună, ni s-a întâmplat totul, am învățat unul lângă altul multe lucruri, iar viața noastră de cuplu a fost întotdeauna plină de dragoste și pasiune, în ciuda faptului că, așa cum spune melodia noastră, când tu spui alb, eu spun negru.

Fără îndoială, ea m-a învățat să iubesc, să râd, să ofer șanse, dar m-a învățat și să mă enervez, să fiu gelos, să fiu irațional.

– Eric, insistă ea, acum eu sunt cea care îți spune: „Cere-mi ce vrei și îți voi oferi". Gândește-te la toate acele momente frumoase pe care le-am trăit împreună, închide ochii și întreabă-te dacă ar merita să mă ierți să continui pentru a colecționa momente

incredibile cu mine alături de Flyn, Eric, Hannah și bebelușul care crește în interiorul meu.

Copilul. E adevărat. Există un bebeluș pe drum căruia nu-i ușurăm situația. Asta mă face să mă simt inconfortabil. Nu-mi oferă niciun pic de plăcere faptul că suferă din cauza noastră, dar furia pe care o simt nu-mi permite să vorbesc. Am spus că nu.

Judith se uită la mine, așteaptă să spun ceva. Dar nu. Nu am de gând să spun nimic.

Știu că tăcerile mele o stresează, o fac să se simtă foarte inconfortabil și vreau să o incomodez și să o fac să se simtă inconfortabil așa cum ea m-a făcut pe mine să mă simt.

Ne privim...

Ne provocăm reciproc...

Îi susțin privirea întunecată cu stoicism și, când nu mai poate, izbucnește zgâriindu-și gâtul:

– Îți dau o oră.

Clipesc fără să-i acord credit, apoi întreb, zâmbind:

– Pentru ce îmi dai o oră?

Ei bine... ei bine... asta mai îmi lipsea să aud.

Mă înșală, nu-mi spune, aflu accidental și acum vine aici, în biroul meu, ca Ioana d'Arc și îmi dă o oră?

Fără îndoială, această spanioloaică este mai rea decât am crezut; apoi adaugă:

– Când voi pleca din biroul tău, voi merge la cafenea să aștept și vei ști dacă merit sau nu. Este ora două și jumătate după-amiaza; dacă la trei și jumătate nu ai venit să mă cauți, înseamnă că nu dorești ca problema noastră să se rezolve, iar atunci voi coborî la recepție, unde mă așteaptă Mel și voi pleca de la Müller și din viața ta pentru totdeauna.

Ultimul lucru pe care l-a spus mă omoară, mă doare, mă distruge și mă încrunt și mai mult.

Dar cine naiba se crede ea să îmi dea un ultimatum?

– Ai o oră, insistă ea, în timp ce se îndreaptă spre ușă.

Se îndepărtează. O văd îndepărtându-se și, inconștient, gura mea o cheamă:

– Judith.

Dar ea, în felul ei, se preface că nu mă aude, deschide ușa și pleacă.

Grozav! Ce bine o facem mereu!

De-ndată ce rămân singur în biroul meu, mă uit la ceas. Ora două și treizeci și unu de minute după-amiază.

Nu-mi vine să cred că prea inconștienta a apărut aici și mi-a dat o oră. O oră pentru ce? Să afle dacă o iubesc sau nu?

La naiba cu Judith. Nu se schimbă niciodată.

Dacă o iubesc, o iubesc, cum să nu o iubesc?

Dar într-o oră nu sunt în stare să asimilez tot ce s-a întâmplat și să mă gândesc cum vreau să continue relația noastră.

La naiba, nu pot!

Sătul și obosit, mă uit la documentele la care mă uitam când a sosit și decid să mă concentrez asupra lor mai departe.

Dar nu aflu nimic. Citesc, dar pare că sunt scrise în limba cehă, pentru că nu pot procesa și mă stresez. Mă uit la ceas. Ora două și treizeci și cinci de minute.

Cincizeci și cinci de minute!

Nu. Cu siguranță nu-i voi face jocul. Nu am chef. Cred că amândoi ne-am ars și nu am de gând să merg să o caut. Nu într-o oră sau în douăzeci și șapte. Refuz.

Ora două și treizeci și opt.

Mă ridic de la masă, îmi torn un whisky și, în timp ce îl beau, îmi sună telefonul. Este Björn. Confuz, îi spun ce s-a întâmplat. Știe deja că Judith se află în München pentru că Mel i-a zis și el spune:

– Să vedem, Eric, ce naiba vrei să faci?

Confuz ca niciodată în viața mea, spun, privind ceasul: ora două și patruzeci și trei.

– Nu știu, Björn. La naiba, nu știu!

Sprijinindu-mă de geamul ferestrei din biroul meu, observ cum plouă, cum tună și Björn spune:

– De acord. Ca avocat, îți voi spune că această problemă are doar două soluții: prin față și prin spate. Prin față, vă împăcați și...

– La naiba, Björn, sunt sătul, epuizat! îl întrerup eu.

Prietenul meu tace. Cuvintele mi-au ieșit din sufletul meu nenorocit și o tăcere stânjenitoare se lasă între noi, până când șoptește:

– De acord. Din câte văd, rămâne doar ieșirea prin spate, nu?

Nu răspund și apoi el spune:

– Voi pregăti actele de divorț. Va fi necesar să vedem dacă Jud vrea să vă reprezint pe amândoi sau va găsi un alt avocat. Va trebui să vorbim. Clarificați problema copiilor și a banilor și, dacă sunteți de acord, putem trece la un divorț expres.

– La naiba, Björn.

Auzul acestor vorbe îmi întoarce stomacul pe dos.

Dar cum să divorțez de ea dacă o iubesc cu toată ființa mea?

Și copiii? Și animalele?

Dar ce voi face eu fără micuța mea?

– Eric, vrei asta, la naiba?

Nu răspund. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de bani și de lucrurile materiale. Dar faptul de a-mi imagina că trăiesc fără ea nu este ceea ce îmi doresc pentru viața mea.

Ora două și patruzeci și nouă de minute.

– Eric, pentru numele lui Dumnezeu, reacționează. Da, ai dreptate, Jud a făcut o greșeală din cauza furiei pe care a simțit-o după tot ce s-a întâmplat. Dar te-ai oprit vreodată să te gândești cum trebuie să fi fost pentru ea să te vadă în acel leagăn trăgându-ți-o și sărutându-te cu Ginebra? La naiba, omule, știu că nu-ți place să vorbești despre asta, știu că a fost ceva involuntar, dar dacă ai fi văzut-o pe Jud în acea situație, tu cum te-ai fi descurcat? Cum ai fi gestionat situația?

Nu răspund, nu pot, și adaugă:

– Uite, Eric, sunt prietenul tău și te iubesc. Te voi susține în tot ceea ce decizi, așa cum am făcut mereu de când ne-am întâlnit, dar,

dacă nu reconsideri, dacă nu gândești clar și nu-ți asculți inima ta afurisită, vei regreta tot restul vieții. Fără îndoială, acum tu decizi. Doar tu.

Acestea fiind spuse, Björn își ia rămas-bun de la mine și când închide, mă uit la ceas: ora două și cincizeci și două de minute.

Mă simt singur. Teribil de singur și speriat.

Nu-mi pot imagina viața fără Jud.

Faptul de a-mi imagina existența fără ea și zâmbetul ei este imposibil pentru mine.

Ora două și cincizeci și cinci de minute.

Închid ochii.

Ce fac?

Ce naiba trebuie să fac?

Chipul ei, cuvintele ei, tot ce mi-a spus despre viața noastră împreună merită. Desigur. Nu suntem perfecți. Suntem cele mai imperfecte și încăpățânate ființe care există pe fața Pământului, dar întotdeauna am fost așa și asta ne-a făcut să ne îndrăgostim, ceea ce ne-a captivat, ceea ce suntem eu și ea.

Deschid ochii.

Ora două și cincizeci și nouă de minute.

Timpul se scurge, dar am decizia luată.

Am nevoie și o iubesc pe micuța mea și, fără îndoială, voi învăța să uit așa cum a învățat și ea pentru mine și îmi voi aminti ceea ce merită cu adevărat: momentele noastre.

Mă gândesc la ea. Ea se află în cafenea și așteaptă un semnal de la mine și mă întreb dacă ar trebui să o sun. Dar nu. Trebuie să fac ceva special. Am nevoie să simtă că acest moment este unic pentru noi și, după ce mă gândesc și îmi amintesc ceva ce mi-a spus, o sun pe Mel. Un apel... Două... Când răspunde, știind că sunt eu, spune:

– Dacă nu te duci la cafeneaua aia să o cauți pe Jud, îți jur...

– Mel, o întrerup eu imediat, o iubesc și voi lupta pentru ea, dar am nevoie de Peter.

– De Peter? o aud întrebând surprinsă.

– Ascultă, am nevoie de Peter să vină să spargă software-ul lifturilor.

– Ce?!

Conștient că băiatul este cel mai bun hacker pe care l-am întâlnit vreodată, insist:

– Am nevoie ca liftul în care merg cu Jud să se oprească și apoi ca melodia noastră să se audă prin difuzoare.

– Dar... dar Peter... este acasă și...

– O poate face de acasă? întreb cu speranță.

Mel tace. Nu știe ce să răspundă și apoi spune:

– Sună-l și îți va spune, dar ascultă, Eric...

– Ce?

– Björn ne va ucide pentru că l-am incitat pe băiat să facă asta, râde ea.

Râd și eu. Sunt un ticălos, dar prietenul meu va trebui să mă ierte.

Și, după ce termin de vorbit, îl sun în grabă pe Peter, iar el, fără ezitare, îmi spune că o poate face de pe computerul său de acasă.

Doamne, ce curaj are acest copil!

După ce îi spun planul meu, nervos, ies pe ușa biroului când îmi amintesc că am în sertar un pachet de gumă de mestecat cu aromă de căpșuni.

Bun!

Mă uit la ceas: ora trei și patru minute. Cu pachetul de gumă, alerg spre cele două lifturi care se află în clădirea cu birouri și, câteva secunde mai târziu, unul dintre ele se oprește. Eșuează. Zâmbesc. Știu că Peter a început deja să pună în aplicare planul nostru.

Mă urc în singurul care funcționează și, timp de o jumătate de oră, urc și cobor încontinuu în el pentru a mă asigura că micuța mea nu scapă de mine.

Căldură... transpir. Un singur lift disponibil îi face pe toți să meargă în el, iar căldura este insuportabilă.

Deodată, într-una din numeroasele sale călătorii, dispozitivul se oprește la etajul cafenelei și, ascuns în fundal, o privesc intrând cu fața descompusă și gâtul plin de umflături.

Micuța mea!

De-ndată ce ușile se închid, îi trimit un mesaj lui Peter. El trebuie să oprească liftul imediat ce pornește, iar când luminile clipesc și se opresc, eu zâmbesc în timp ce toți ceilalți tresaltă.

„Mulțumesc, Peter!"

Ca întotdeauna când un lift se oprește, cineva începe să apese toate butoanele, dar eu mă uit doar la soția mea, brunetica mea. Jud suspină, pufnește și începe imediat să liniștească o femeie nervoasă.

Ascuns printre ceilalți, sunt conștient de modul în care ea gestionează situația și spune:

– Ascultați, liftul s-a oprit pentru că, probabil, a avut loc o pană de curent din cauza furtunii, dar, fără îndoială, îngrijitorii de la primul etaj vor fi observat până acum și îl vor repara în curând.

Toți vorbesc. Toată lumea își spune părerea, iar soția mea își deschide geanta și scoate un evantai pe care i l-a dat o prietenă de-ale ei din Sevilla, pe nume Tiare, și își face vânt. O privesc. Este încinsă și, din moment ce am nevoie să fie conștientă de prezența mea, mă apropii din spate și, inspirându-i parfumul, întreb:

– Ești bine?

Jud tresare. Se uită la mine. Este nedumerită, nu știe ce să spună și, când mâna i se duce la gât, o țin și o opresc. Ea pufnește.

Chipul ei drăguț îmi umple sufletul și inima și, din ce în ce mai aproape, în timp ce restul vorbesc între ei, îi șoptesc:

– Știi? Cu ani în urmă, soarta m-a făcut să te cunosc într-un lift care s-a oprit la fel ca acesta în Spania.

În timp ce spun asta, Jud mă privește surprinsă și continui:

– În mai puțin de cinci minute m-am îndrăgostit nebunește de tine în timp ce îmi spuneai că, dacă te enervezi, ești în stare să faci spume la gură și să te transformi în fata din Exorcistul.

Jud clipește. Este confuză și îmi întoarce spatele.

Nu vrea să se uite la mine, așa că îi tot spun lucruri pe care nu credeam că le voi spune și care vin direct din inima mea, așteptându-i zâmbetul. Ea m-a învățat că am o inimă; o inimă care,

pe lângă bătăi, simte, plânge, zâmbește și iartă și pe care o folosesc acum pentru a-mi recâștiga soția. Dragostea mea.

Jud continuă să nu mă privească, este nedumerită și, după ce suflu înspre gâtul ei pentru a-i calma iritația, îi iau brațul, o întorc pentru a-i vedea fața frumoasă și, arătându-i pachetul de gumă, întreb cu speranță:

– Vrei una?

În cele din urmă, ea se uită la mine și dă din cap aprobator.

Bun!

Înțelege sensul a ceea ce se întâmplă și știu că îi place, privirea ei mi-o spune. Așadar, fără ezitare, scot o gumă cu aromă de căpșuni, dau la o parte ambalajul și i-o pun în gură. Ea o acceptă și, imediat după aceea, face la fel și pune o altă gumă în gura mea.

Suntem pe drumul cel bun!

De-ndată ce face asta, zâmbește. Da... da... da... Și, mulțumit de evoluția situației, afirm:

– Iată. Acesta este zâmbetul la care mă gândesc în fiecare moment al zilei.

Dragostea mea consimte, se emoționează. Fără îndoială, hormonii se luptă să o încurce și, după ce mă întreabă ce fac aici și îi explic, șoptesc amuzat:

– Apropo, știi că, atunci când voi ieși de aici, Björn o să-mi taie gâtul.

– De ce? întreabă curioasă.

Zâmbesc amuzat. Eu sunt șeful și ce mizerie fac. Aduc corpul soției mele aproape de al meu și îi spun despre Peter. Amândoi râdem când melodia noastră, Alb și negru, începe să se audă prin difuzoarele liftului. Jud mă privește surprinsă, iar eu, făcându-i cu ochiul, îi spun:

– Dacă faptul de a mă vedea nu a avut efect, fără îndoială melodia noastră îmi va oferi o altă șansă.

Râdem amândoi. Râsul ei mă captivează.

Dacă cineva ar fi spus că aș putea face așa ceva, doar pentru dragoste, nu aș fi crezut niciodată, dar iată-mă, nebun și îndrăgostit de soția mea; fără a o elibera, adaug:

– Nu mi-a luat o oră să îmi dau seama că nu vreau să trăiesc fără tine, ci pentru a pregăti toate acestea. Pentru nimic în lume nu te voi lăsa să pleci din viața mea, pentru că te iubesc și pentru că amintirile pe care tu și cu mine le avem împreună și cele pe care le vom prețui pe drumul nostru sunt mult mai importante decât pietrele prostești pe care trebuie să le sărim pentru ca dragostea noastră să se continue.

Vorbesc... vorbesc... și vorbesc... spun tot ce trebuie să-i spun soției mele și, fără să-mi pese că cei din jur ne observă, șoptesc:

– ...ești dragostea mea, ești înflăcărată, pupăcioasă, mămoasă, gospodină, cu gura mare, nebună, interesantă, apetisantă, dură, amuzantă, sexy, războinică, pasională și aș putea continua să-ți spun milioanele de lucruri bune și pozitive pe care le ai, dar acum trebuie să te sărut. Pot?

Judith mă privește, zâmbește și răspunde:

– Nu.

La naiba... la naiba!

Cum nu?

Dar totul mergea perfect!

Mă uit la ea... ea se uită la mine...

Credeam că prețuiește tot ceea ce fac ca pe un act de dragoste și reconciliere, dar, fără să-mi pierd mințile întrucât pentru ea sunt capabil de orice, întreb:

– De ce?

Jud pufnește, zâmbește, se emoționează și, în cele din urmă, lipindu-se de mine, mă surprinde din nou când spune:

– Tâmpitule, pentru că eu te voi săruta.

Și mă sărută... oh, da...

Epilog

München, un an mai târziu.

Casa este plină de oameni.

Toată familia și prietenii noștri dragi sunt alături de noi, sărbătorind botezul micuțului nostru Paul și al lui Jasmine, fata lui Mel și Björn.

Socrul meu a venit de la Jerez și se bucură de toate, dar și pentru că, alături de Pachuca, viața are o altă culoare. Mă bucur că bărbatul a făcut pasul și că atât Jud, cât și Raquel i-au ușurat situația. Merită să fie fericit.

Curios, observ cum prietenii mei râd și, când o văd pe Jud într-o margine a camerei, uitându-se la ei, mă apropii de ea și, luând-o de talie, o îmbrățișez și o întreb:

– La ce te gândești?

Micuța mea, cea pentru care mut cerul și pământul și știu că și ea ar face același lucru pentru mine, se apropie de corpul meu și răspunde:

– Mă gândesc la marea familie pe care o avem.

Consimt emoționat. Are dreptate.

Oamenii care sunt aici, în salonul nostru, sunt familia noastră. Nu contează dacă suntem uniți cu ei prin legături de sânge sau de prietenie. Toată lumea, absolut toată lumea care este aici, este specială, unică și irepetabilă și fără ei, fără dragostea și complicitatea lor, ne-ar fi greu să trăim. Așadar, sărut acel gât pe care îl ador și afirm după ce îi văd pe micuții Eric și Hannah alergând cu Juanito și Lucia:

– Și toate acestea ți se datorează, micuțo. Dacă nu ai fi apărut în viața mea, nimic din toate acestea nu ar fi o realitate astăzi.

Jud se întoarce. Mă sărută. Mă face să înțeleg cât de mult mă iubește și spune cu subînțeles:

– Toate acestea se întâmplă datorită amândurora. Datorită ție și mie.

Zâmbesc și consimt.

Cine ar putea spune contrariul!

Vreau să spun ceva când Björn mă sună, îmi solicită prezența și, după ce îi fac cu ochiul fetei mele, mă îndepărtez.

Odată ce ajung la prietenul meu, el șoptește:

– La naiba cu nepoțica ta.

– Cu care?

Björn arată înspre Luz, care în acel moment este alături de Jud și mama sa și întreb:

– Ce se întâmplă?

Prietenul meu râde, ceea ce îmi spune că nu este nimic grav și, după ce întorc capul, șoptesc:

– Peter este copleșit. Luz continuă să îl privească și să-i spună că arată ca un tip chipeș care o înnebunește și care este cântăreț și se numește Harry Styles.

Râd. Luz este Luz, o altă spanioloaică care taie și spânzură și care, când va crește, îmi va fi milă de mama ei și de bărbatul care se va îndrăgosti de ea!

Dar gândindu-mă la acest Harry, îmi dau seama că nu știu cine este și mă hotărăsc să-l caut pe Google. Câteva secunde mai târziu, eu și prietenul meu vedem că este unul dintre băieții din grupul de tineri One Direction și afirm:

– Ei bine, are dreptate. Peter seamănă cu el.

Amândoi zâmbim și apoi o văd pe fata mea apropiindu-se de masă să mănânce jambonul pe care tatăl ei l-a adus din Spania. Vai, ce-i place!

– Tată... aud pe cineva spunând.

Este fiul meu; mă uit la el și întreb:

– Spune-mi, Flyn.

– Pot să merg cu Peter în camera mea pentru a ne juca Play?

– Ar fi genial, spune Peter zâmbind.

– Mă înscriu și eu. O să vă bat atât de tare, încât vă voi lăsa pe amândoi în chiloți, spune Luz, apropiindu-se de noi.

Băieții pufnesc. Este clar că războiul dintre sexe, la toate vârstele, este ceva care va exista întotdeauna și, când să răspund, Björn mi-o ia înainte și spune:

– Mai bine stați în sufragerie. Acum vom mânca tort.

De-ndată ce îl aud spunând asta, râd, nu mă pot abține. Și, când cei trei adolescenți cu tulburări hormonale se îndepărtează, întreb:

– De unde a venit asta?

– Vrea să-i lase în chiloți.

Izbucnesc în râs, Björn îmi face cu ochiul și, îndepărtându-se în direcția tatălui și fratelui său, care îi urmăresc pe micuții lui Dexter, spune:

– Acest trio... este periculos.

Mă uit la el cu gura căscată. Apoi mă uit la cei a căror vedere este împiedicată de hormoni și dau din cap dezaprobator.

Nu... sunt prea mici.

Dar nu îmi mai pot lua ochii de la ei până când Susto și Calamar trec pe lângă mine.

Mama se apropie cu mica Ainhoa în brațe și încep să-i vorbesc pe limba balenelor. Fetița moare de râs. Probabil crede că unchiul său este un idiot, așa cum știu că sora mea Marta crede, care, alături de Drew și Mel, râd de mine. Ia te uită ce trio.

La fel de scandaloasă ca întotdeauna, Frida glumește cu Graciela, în timp ce Andres și Dexter o fac de rușine pe Raquel și Juan Alberto râde cu voce tare. Mai bine să nu știu despre ce vorbesc. Deși, după chipul îngrozit al cumnatei mele, cu siguranță îmi pot imagina.

Sex!

Odată ce mama pleacă cu nepoata mea să vorbească cu Simona și Norbert, mă duc la fetița mea, care continuă să mănânce jambon și să bea Coca-Cola și o îmbrățișez. Pentru mine, nimic nu este mai

bun decât atingerea ei și, când să mă sărute, Björn, care se apropie cu Mel, șoptește:

– Băieți... băieți... Și dacă păstrați ceva pentru seara asta?

Imediat ne spun că e o petrecere la Sensations și, uitându-mă la soția mea, întreb:

– Ai chef, brunețico?

Jud zâmbește.

De când s-a născut Paul, am fost la Sensations o singură dată; încântată de propunerea fierbinte și perversă, ea afirmă:

– Desigur, blondușule.

În acel moment se deschide ușa sufrageriei și Paul și Jasmine apar în brațele îngrijitorilor lor. Sunt ca două păpuși, perfecți. Iar eu și Björn, ca niște tătici mândri, mergem după ei.

Mamă, cât de mult ne-am schimbat!

Îmi privesc fericit blondinul meu, pe acest mic Zimmerman Flores care seamănă atât de mult cu mine, în timp ce îl văd pe Björn vorbind pe limba balenelor cu brunețica lui.

Încântați, prietenul meu și cu mine ne bucurăm de bebeii noștri, cum ar spune Dexter, până când el se uită la mine și spune amuzat:

– Oh... oh... ia te uită cine vine.

Când mă uit, văd că Sami aleargă spre noi și caută privirea tatălui ei. Ea este cea care primește cel mai greu sosirea surorii sale mai mici, Jasmine și, de îndată ce ajunge lângă noi, Björn întreabă:

– Ce se întâmplă, prințesă?

Sami, care va ajunge actriță, se bosumflă. Clipește cu grație și când el se ghemuiește pentru a ajunge la înălțimea ei, o aud spunând:

– Mă doare aici, tati.

Imediat, Björn se ridică, i-o dă pe Jasmine lui Pachuca, care trece pe lângă el, și, luându-și fetița în brațe, care deja nu se mai bosumflă, o răsfață și o sărută până o așază pe un scaun.

Apoi prietenul meu se uită la mine, îmi face cu ochiul și, scoțând un plasture cu prințese din buzunarul pantalonilor, se uită la fetiță și, în timp ce i-l pune pe genunchi, spune:

– Amintește-ți, Sami: Frumoasa din Pădurea Adormită te va vindeca în chip magic și durerea va dispărea... și nu se va mai întoarce niciodată!

Mă holbez la prietenul meu Björn și nu-mi vine să cred.

Cine ar fi crezut!

Viața lui s-a schimbat radical, ca și a mea, când a apărut iubirea.

Iubirea, cea pe care mulți dintre noi o refuză, dar care, atunci când ne atinge cu bagheta sa magică, ne transformă în cei mai îndrăgostiți și mai naivi oameni din lume.

Fetița se îndepărtează triumfătoare și zâmbind pentru că a atras toată atenția tatălui ei, iar Björn se uită la mine. Văd fericire pură în zâmbetul lui și, uitându-mă la Mel, care este lângă mine și la micuța mea, spune:

– Ce putem face. Toate vor să fie cu mine.

Jud zâmbește și eu la fel, iar Mel, amuzată, șoptește:

– Hei, 007, nu fi atât de arogant!

Râdem de asta când începe să se audă la maximum piesa September, a formației Earth, Wind & Fire, și, fără să mă uit, știu cine a pus-o. Mama mea. Iubește acea melodie.

Încântat, o văd pe mama începând să danseze și, fără ezitare, fetița mea o urmează. Le privesc fericit. Mama și soția mea... ce cuplu!

Mai mulți oameni li se alătură la dans și sunt foarte fericit și nu-mi pot lua ochii de la fata mea în timp ce fredonez melodia cunoscută și îmi simt piciorul mișcându-se pe ritmul muzicii. Apoi îl sărut pe micul meu Paul, care este încă în brațele mele, și șoptesc:

– Paul, pregătește-te, pentru că, în ziua în care va apărea dragostea vieții tale, nimic nu o va opri.

– E petrecere, hai cu toții să dansăm! strigă mama.

Zâmbesc amuzat. Îi dau copilul lui Pipa și, apropiindu-mă de soția mea, încep să-mi mișc șoldurile dispus să dansez.

De ce nu? Sunt în familie. Sunt acasă. Sunt fericit.

Jud se uită la mine. Râde în hohote. Știe cât de mult m-a costat să fac pasul de a mă lansa la dans și, îmbrățișându-mă așa cum doar ea știe să o facă, zâmbește și șoptește:

– Te iubesc, tâmpitule.

Consimt. Îmi place să fiu tâmpitul ei special.

După cum spune melodia care se aude, atunci când am cunoscut-o, ceva m-a făcut să știu că dragostea a apărut în viața mea și nimeni nu mi-o va putea lua-o pentru că, pur și simplu... eu sunt Eric Zimmerman.

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2% reprezentând
contravaloarea timbrului literar.